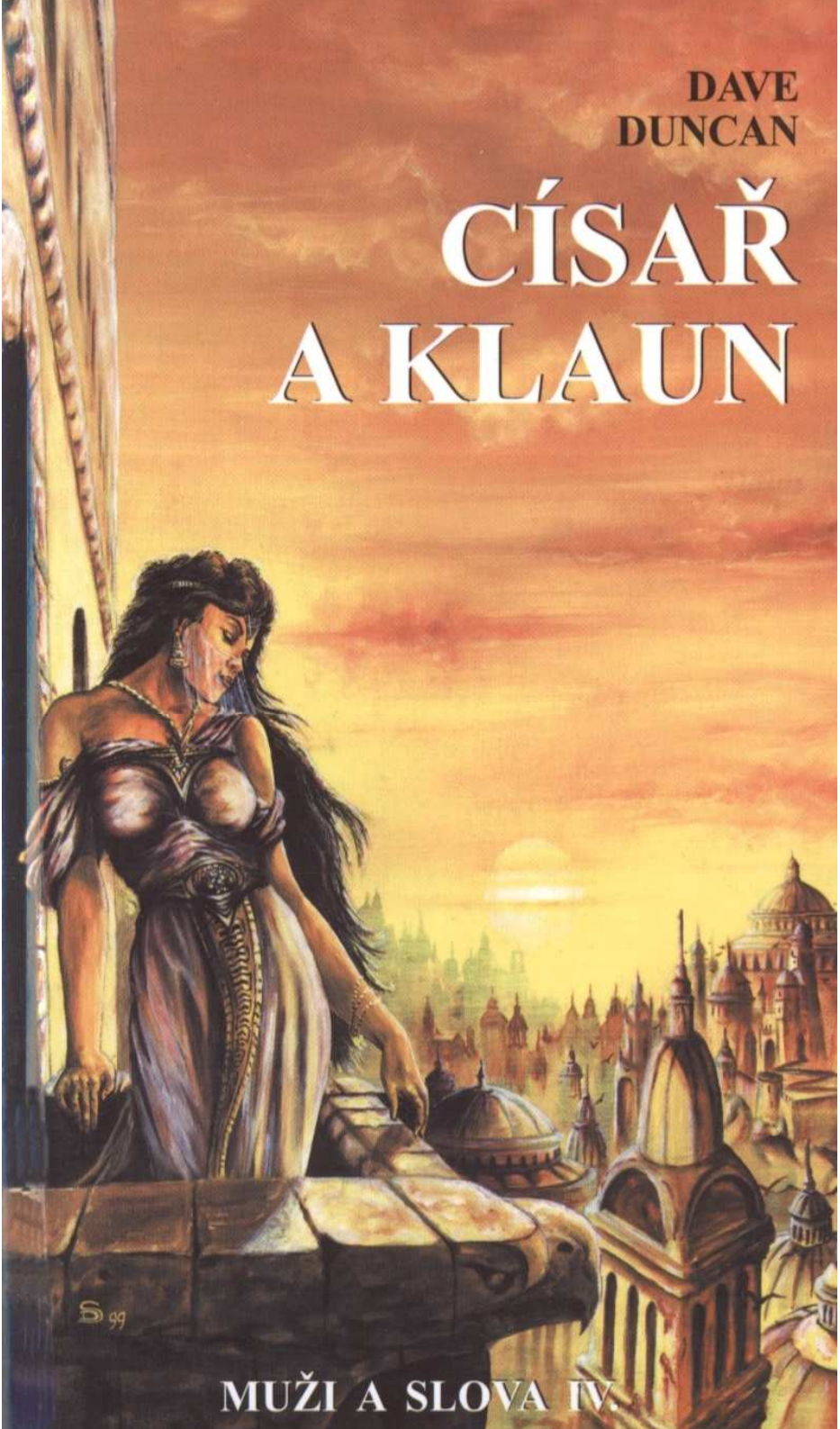

DAVE
DUNCAN
CÍSAŘ
A KLAUN
MUŽI A SLOVA IV.

DAVE DUNCAN

CYKLUS

MUŽI A SLOVA

KOUZELNÉ OKNO

VZDÁLENÉ OBZORY

ROZBOUŘENÁ MOŘE

CÍSAŘ A KLAUN

Copyright © 1991 by Dave Duncan All rights reserved under International and Pan-American Copyright Conventions. Published in the United States by Ballantine Books, a division of Random House, Inc., New York, and simultaneously in Canada by Random House of Canada Limited, Toronto.

Translation Copyright ©1999 by Leona Máslová

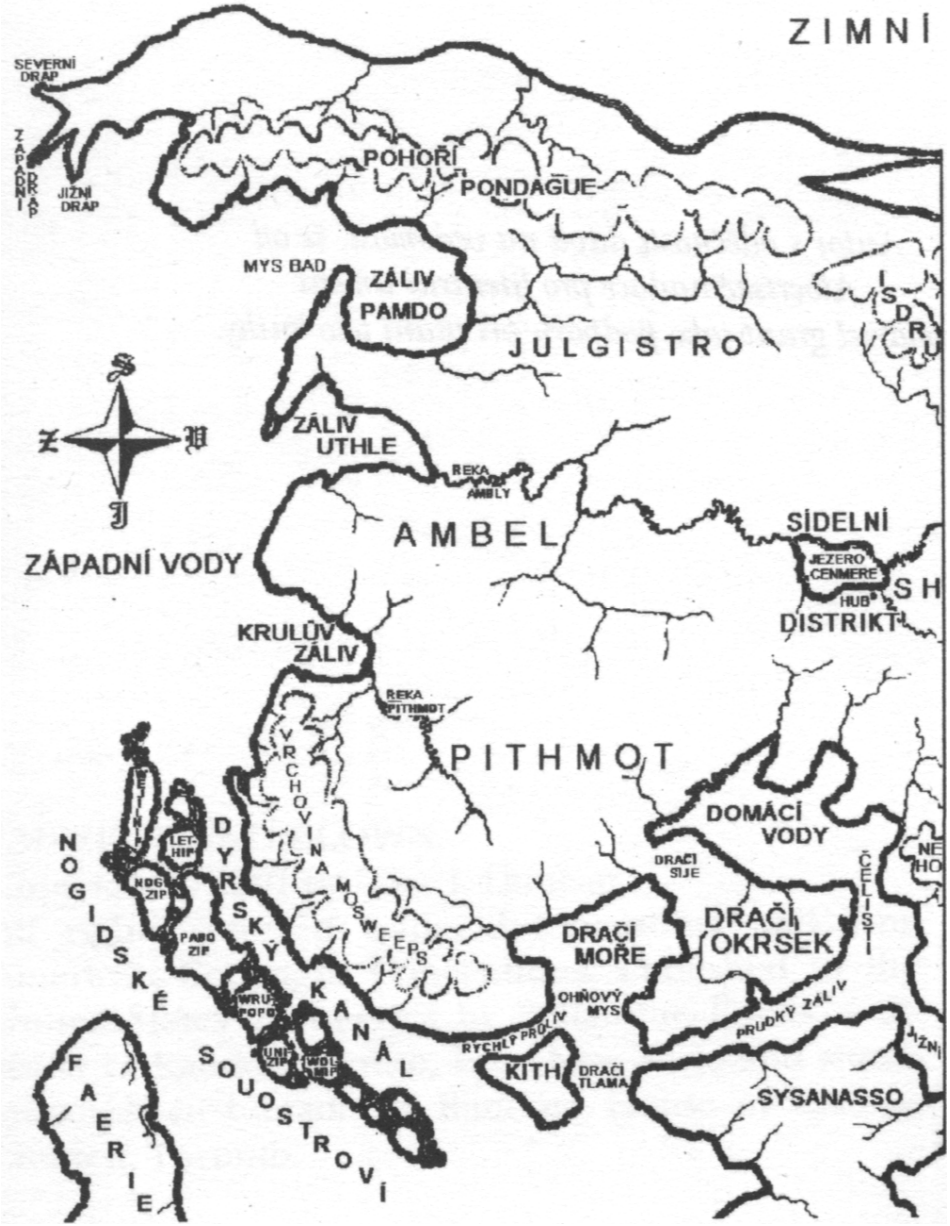
Cover Art Copyright ©1999 by Petr Utěšil

ISBN 80-902057-6-3(soubor)

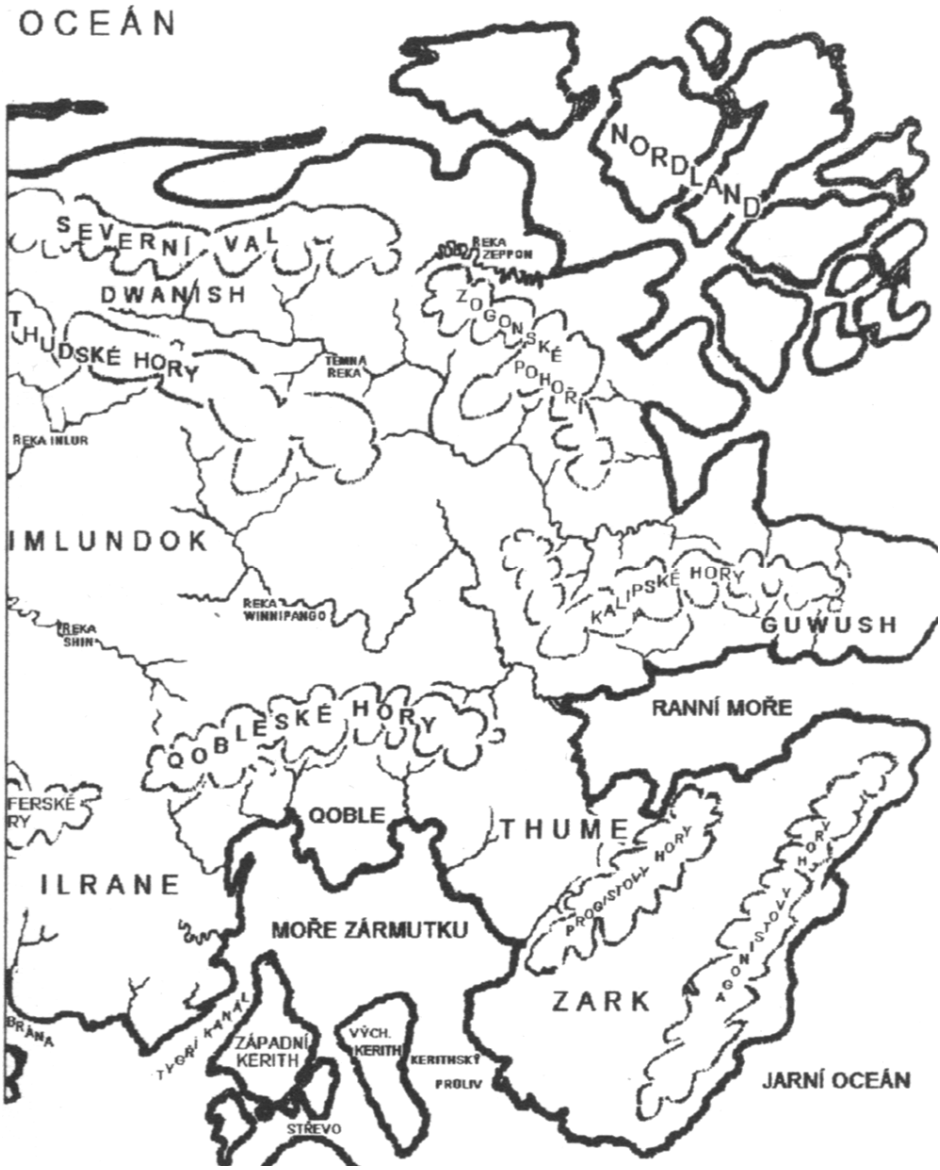
ISBN 80-902057-25-4(4 .díl)

Copyright ©1999 for the Czech edition by NETOPEJR

ZIMNÍ
SEVERNÍ DRAP
ZÁPADNÍ DRAP
JIŽNÍ DRAP
POHOŘÍ PONDAGUE
MYS BAD
ZÁLIV PAMDO
JULGISTRO
ZÁLIV UTHLE
REKA AMBLY
AMBEL
SÍDELNÍ
JEZERO CENMERE
HUB
DISTRIKT
ZÁPADNÍ VODY
KRULOV ZÁLIV
REKA PITHMOT
PITHMOT
VRCHOVINA MOSWEEPS
DOMÁCÍ VODY
DRAČÍ SIJE
DRAČÍ MOŘE
DRAČÍ OKRSEK
ČELIST
OHŇOVÝ MYS
PRŮLIV
RYCHLÝ PRŮLIV
KITH
DRAČÍ TLAMA
SYSANASSO
NOGIDSKÉ SOUOSTROVÍ
DYRSKÝ KANÁL
FAERIE
LET-HIP
NDG ZIP
PABO ZIP
WRU POPO
UNI ZIP
WOL HIP

Autor s vděčností dává na vědomost, že od Albertské nadace pro literární umě-

ní obdržel grant jako podporu při psaní této knihy.

Hlas, kterému jsem dnešní noci naslouchal,
slýchával za dávných dob císař, tak i klaun,
Možná, že stejná píseň se prodrala i k smutnému srdci Ruth,
když plakala v stezku po domově, kol ní cizí kraj,
Stejná píseň se linula i k skvostným oknům kouzelným,
otevřeným nad rozbouřenými moři k obzorům vzdáleným.

KEATS, *Óda na slavíka*

»»» KAPITOLA PRVNÍ «««

MARNOJEST

1

Ze všech měst Pandemie jediný Hub neměl žádnou legendu či historii o svém založení. Hub byl legendou sám o sobě a sám vytvářel historii.

Hub tu byl odjakživa. Hlavní město Impirie, zdroj superlativů, Město bohů. Rozlézal se po břehu Cenmere jako nějaký mramorový nádor.

Jako jediný ze všech lidských sídel Hub nikdy nepoznal drancování a loupení či válečné pustošení. Dlouhé věky se těšil míru za hradbou mečů svých legií a čarovné moci Čtyřky. Hub zdobila kořist z tisíců válečných výprav a žil z daní ždímaných z poloviny světa. Milióny zapomenutých otroků pomřely při jeho budování, v jeho sálech a zahradách setlely a porozbíjely se umělecké předměty nevyčíslitelné ceny, jen aby byly nahrazeny novými.

V Hubu se mísily nejlepší i nejhorší stránky stovky jiných měst. Největší městské třídy byly tak široké, že tudy mohla pochodovat setnina mužů nastoupená do řadu, rameno vedle ramene, v nejtemnějších uličkách, skoro škvírách, mohla navždy a beze stopy zmizet půlka legie.

Hub byl grandiózní. Hub byl špinavý. Hub v sobě soustředil všechnu krásu světa a nabízel všechny myslitelné neřesti. Jeho bohatství a obyvatele nebylo možné spočíst. Celý rok tam proudily potraviny, dovážené na lodích i na vozech, aby si mnozí nacpali břicha, a přece nesčetní chudí hladověli. Z Hubu vycházely války a zákony a pak už skoro nic než těla – a to zvlášť v létě, když tam zuřily epidemie zimnice. Bohatí si nechali dovážet k pití víno z dalekých zemí, jenomže jejich sloužící pili ze stejných studní jako chudina a od nich se nakazili i jejich páni.

Impové se chvástali, že všechny cesty vedou do Hubu a že v samotném Hubu všechny velké ulice vedou do centra, k pěti pahorkům a pěti palácům na nich. Rudý, bílý, zlatý a modrý – to byly příbytky Strážců, krásné, ale strašlivé, tajná místa, maskovaná a opevněná mnoha kouzly, kam jen málokdo vstoupil dobrovolně. Uprostřed mezi nimi, nejvyšší a největší, zářil císařský Opálový palác, sídlo impirijské vlády a vší světské moci.

Do Opálového paláce směřovaly všechny nádherné věci, daně a petice – a také vyslanci.

A do Opálového paláce také přicházely všechny problémy světa, každý ve svůj pravý čas.

Uprostřed Pandemie, pomyslel si Shandie, *leží Impirie. Uprostřed Impirie leží Hub. Uprostřed Hubu je Opálový palác – i když to není tak docela pravda, protože leží příliš blízko jezera, takže není přesně uprostřed místa – a ve středu Opálového paláce je Eminova rotunda a v prostředku Rotundy jsem já.*

Jsme my, opravil se spěšně.

A to taky nebyla tak úplně pravda, protože v přesném středu rotundy čněl trůn, zatímco on stojí jeden stupeň pod trůnem, po Dědově pravici.

Nesmí se hýbat. Ani prstem pohnout. Ani špičkou nohy. Tohle je velice formální ceremoniál.

A Matka ho varovala, že Ythbane už ztrácí trpělivost, protože se Shandie neustále při státních záležitostech vrtí. Princové přece musejí vědět, co to je důstojné chování, říká Ythbane, nesmějí se na stupních pod trůnem vrtět a šoupat nohama a dloubat se v nose. Když není schopný pár hodin klidně stát, tak zbytek dne už se neposadí. Ne že by se Shandie pod trůnem *vždycky* dloubal v nose. Myslel si, že se vrtí jen tak maloučko, že si toho nikdo z přítomných nemůže všimnout. Byl přesvědčený, že posledních pár výprasků si nezasloužil, ale Ythbane si myslel, že ano, a matka souhlasila se vším, co konzul řekl. A Děd snad už ani neví, kdo to Shandie vůbec je.

Děd seděl na trůně, takže se nacházel v přesném středu rotundy a paláce a města a Impirie a celého světa. Podle zvuku jeho dechu už zase spal. Matka byla po Dědově opačné straně, taky na prvém stupni pod trůnem, ale měla křeslo, na kterém mohla sedět.

Vzpomněl si, že tady, na jeho místě, kdysi stával Otec. Právě tady. Teď už Matka o Otci nikdy nemluví.

Zůstat dokonale nehybný je o moc jednodušší, když při tom člověk může sedět. Shandiemu se třásla kolena. V levé paži mu rejdili a kousali ohniví mravenci, protože ji musel mít pořád ohnutou, jak držel tógu. Až mu ta ruka upadne, bude se to taky počítat za vrtění?

Ythbane by ho asi zmydlil stejně.

Ještě ho od posledně bolel zadek.

Děd ve spánku zachrápal a zafuněl. Ten se ale má!

Jednoho dne si sednu na trůn já a stanu se císařem Emshandarem V.

A potom Ythbana zabiju.

To byla krásná myšlenka.

Co jiného by mohl císař udělat? Napřed by nechal Ythbanovi nařezat na zadek – rovnou tamhle na podlaze rotundy, kde klečí nějaký tlustý vyslanec a odříkává ty svoje nesmysly. Před očima celého dvora a všech senátorů. Shandie se včas zarazil, aby se neusmál.

Pak bude tak milosrdný, že mu nechá srazit hlavu.

A za druhé zruší tyhle pitomé, nejpitomější tógy!

Proč se k formálním událostem musí nosit formální dvorsky oděv, tógy a sandály? Jindy to nenosil nikdo. Co je špatného na kalhotách, kabátcích a normálních botách? Anebo na trikotových kalhotách, které byly posledním módním výstřelkem? Normální lidi nikdy nenosí tahle *směšná*, škrábavá a nepohodlná prostěradla. Normální, obyčejní lidi už tyhle nesmysly nenosí celé tisíce let. *Och, má ubohá ruka!*

Zruší tógy, to je jasné.

A zruší všechny děsné formální ceremonie!

K čemu je dobré se s nimi otravovat? Děd o ně určitě nestojí, protože když ho sem přinesli, tak plakal. Skládání holdů při příležitosti jeho narozenin teprve začalo. A bude trvat kolik týdnů. Co je tohle za oslavu narozenin, i když jsou to pětasedmdesáté?

Narozeniny jsou přece jeden den. Člověk se přece narodí v jednom dni.

Ještě měsíc a Shandie bude mít desáté narozeniny. A taky to bude trvat jen jeden den. Většinou to bude podobně hrozný ceremoniál, ale Matka mu slíbila, že když se bude chovat slušně, tak mu povolí oslavu s jinými kluky.

Tóga byla těžká a bylo mu v ní horko. Okny ve vysoké kopuli pražilo dovnitř slunce, takže mu u nohou jistě ležel vlastní stín – jenomže se na něj nesmí podívat.

Tlustý vyslanec kdovíodkud konečně dokoktal a očividně se mu ulevilo stejně jako Shandiemu. Naklonil se kupředu, aby svůj dar položil k ostatním darům, potom se po kolenou odšoural zpátky a dotkl se čelem země. Všichni se teď dívali na Děda a Shandie ztuhl. Ani očima nehnul. *Nemrkej, když se Ythbane dívá!*

Děd měl nejspíš něco říct, ale Shandie slyšel jen tlumené zachrápání.

Ythbane coby císařský konzul stál nejblíž k císaři jako první z celé řádky ministrů v tógách. Shandie cítil, jak ho ohmatává pohled Ythbanových nenávistných očí a pátrá po známkách vrtění, ale Shandie upřeně hleděl napříč Rotundou na prázdný Bílý trůn a skoro ani nedýchal. Po hlavě jako by mu pobíhali drobní mravenci. Jestli mu z toho nakonec vstanou vlasy, bude to Ythbane taky počítat za vrtění?

Ythbane hlasitě pravil: jeho Císařské Veličenstvo přijímá pozdravy od svého věrného města Shaldokanu.“

Tlustý delegát se napřed zatvářil zmateně, ale pak si uvědomil, že může začít odstupovat od trůnu. Jak lezl pozpátku pryč, měl problémy zvládnout svou tógu. Nejspíš ji na sobě neměl v životě oblečenou. Teď vstal, uklonil se, a tak dál…

Hlavní herold přemýšlivě nahlédl do svého seznamu. Pak oznámil: „Čestný vyslanec z věrného města Shalmiku.“ Byla to vyslankyně, jedna z pouhých dvou žen, které byly dnes na řadě. Byla hrozně ošklivá, jenomže teď přicházeli vyslanci ze severních měst, tak v sobě měla možná trochu goblinské krve. V poslední době se o goblinech mluví pořád, i když Shandie ještě před pár týdny sotva věděl, že nějací goblini vůbec jsou. Na jaře tlupa těch malých zelených vší přepadla ze zálohy a zmasakrovala čtyři kohorty Dědových legionářů, kteří byli na diplomatické cestě, a zajatce prý umučili k smrti! Maršál Ithy potom Shandiemu slíbil, že je přísně potrestá.

Čtyřiadvacet měst už odevzdalo své dary k narozeninám. Takže po té ženě přijdou ještě čtyři. Budou následovat nějaké petice – vyslanec z Nordlandu už čeká vzadu. Jotun, jak jinak. Byl starý, ale pořád vypadal dost silný na to, aby pobil jednou rukou setninu vojska. Možná má tak světlé vlasy odjakživa. I modré oči, ze kterých jde strach. Ošklivé bledé příšery, tak jim říká Matka. Impové Jsou Jediní doopravdy pohlední lidé na světě.

Eminova rotunda byla obrovská. Shandie uvažoval, kolik lidí se do ní asi vejde. Kdyby se ale zeptal dvorního učitele, tak ten by jen Shandieho donutil, aby vzal

abakus a spočítal si odpověď sám. S těmi kruhy je trápení – násobí se to dvaadvaceti a dělí sedmi, nebo jak to vlastně je?

Na sedadlech při severní straně sedělo nejmíň sto senátorů, rozeznatelných od hostů a ostatních úředníků podle rudého lemu na tógách. *Tihle* určitě nesedí klidně. Povídají si a čtou a někteří podřimují zrovna jako Děd.

Sedadla na jižní straně obsadily osoby méně významné, dokonce i docela prostí lidé, a ti se chovají tišeji, jenomže se teď nemůže ohlédnout, kolik jich tam je.

Emine II (viz jinde), císař První dynastie a legendární tvůrce Protokolu (viz jinde), který všechny magické síly svěřil pod kontrolu Rady Čtyř Strážců (viz jinde), okultních ochránců Impirie… I bez toho, že by mu to dvorní učitel nařídil, se Shandie naučil celou stránku učebnice o Eminovi nazpaměť a pak ji odříkal Matce. Udělalo jí to radost a dala mu kus ovocného koláče. Donutila ho, aby to večer zopakoval i Ythbanovi, a dokonce i Ythbane ho pochválil a skoro se na něho usmál.

Vždycky měli radost, když se dobře učil. Nechtěli ho nechat, aby se bavil vojenskými věcmi a točil se kolem koní a mečů, i když to by dělal nejradši, protože až jednou vyroste, tak z něho bude *císař-válečník*, tak jako Agraine. Teď mu skoro nikdy nechtěli dovolit, aby dělal klukovské věci, jako dělají ostatní chlapci. A ceremoniály nenáviděl, také po nich většinou dostal výprask kvůli tomu, že se vrtěl. To je cena, kterou musí platit dědic trůnu, říkala Matka, ale všechno pocházelo z Ythbanovy hlavy.

Ta delegátka, co klečela před trůnem, zapomněla svou řeč. Zarazila se a zbledla jako popel. Shandiemu jí bylo líto a uvažoval, zdali ji konšelé jejího města nedají zmrskat, až se vrátí domů. Ticho se prohlubovalo. Nikdo jí nepomohl anebo pomoci nemohl. Řádka ministrů zůstávala nehybná a všichni zírali přes vyslankyni na protější řádku úředníků, v níž stáli heroldové a tajemníci. O kousek dál čekala velká skupina delegátů, kteří už své zdravice měli za sebou a očividně byli rádi, že podobný malér nepostihl právě je. Maličký houf vyslanců, které ještě trápení před trůnem čekalo, se chvěl strachy.

Vyslankyně na kolenou začala znovu od začátku a drmolila svou řeč rozechvělým hlasem. Senátoři, rozvalující se v pohodlných křeslech, tomu nevěnovali pozornost.

Lavice pro diváky byly všude kolem dokola mimo těch míst, kde z Rotundy vybíhaly čtyři postranní lodi, ale před lavicemi zůstávala ještě spousta volného místa. Uprostřed veliké okrouhlé podlahy se zvedaly dva koncentrické kruhové stupně, na kterých stál Dědův trůn. Dnes byl den Severu, takže své zdravice předávala severní města a Opálový trůn byl natočený k severu. V polovině vzdálenosti mezi místem, kde stál Shandie, a mezi senátorskou lóží, stál na jediném stupni Bílý trůn. Na něm měla sedět Čarodějka Severu, ale trůn byl prázdný. Shandie nikdy Strážce neviděl. A nenašlo by se mnoho lidí, kteří nějakého viděli. Nikdo o nich nechtěl mluvit, dokonce ani Děd, ale ten se jich aspoň neděsil.

Jednoho dne budu císařem, vezmu Eminův štít a pěkně si Strážce předvolám.

Ještě než Děd zestárl, tak se Čarodějky ani Čarodějů nebál. Říkal, že se ho nemohou ani dotknout, že jim to zapovídá Protokol.

Proti Shandiemu taky nikdo nemůže užít magie, protože patří do císařovy rodiny. Když ležel přehnutý přes Ythbanův psací stůl s kalhotami u kotníků, tak se mu nezdálo nijak skvělé, že je dědicem trůnu. Možná by bylo lepší snést nějaké kouzlo než dostávat výprask.

Ubohá žena před trůnem konečně zmlkla a všechny oči se znovu otočily k trůnu. Shandie opět přestal dýchat V levé ruce ho bodalo a píchalo tak, že mu do očí vystoupily slzy. Když jen maličko pohne prsty, hodně pomaličku, tak si toho jistě nikdo nevšimne a nepoví Ythbanovi, že se vrtěl…

Ythbane zase promluvil namísto Děda a vyslankyně se odplazila pryč. Po ní poklekl před trůn další vyslanec.

Zítra bude den Východu a s pozdravnými projevy přijdou vyslanci z východních měst, Děd bude sedět čelem k východu a ke Zlatému trůnu, na který se budou dívat i Shandie a Matka. Senátoři budou sedět ve východní lóži a hledět k západu. Zamyslel se, jak asi senátoři přijdou na to, kdo má který den přijít, protože tu neseděli všichni členové Senátu.

Už to nebude trvat dlouho.

Dalo mu strašnou práci udržet kolena v klidu, aby se netřásla, všechno už ho bolelo. Pokoušel si představit, že by se Čarodějnice Severu naráz objevila na Bílém trůnu, který ovšem nebyl docela bílý, protože byl vyřezán ze slonoviny. Čirá voda byla goblinka, stará stovky let. Slyšel, jak si lidi mumlají, že to možná byla ona, kdo poštval gobliny proti legionářům v Pondague, jenomže on dobře věděl, že na Dědovu armádu se vztahuje magická moc čaroděje Východu. Jak jen se to jmenuje? Viděl to v té dějepisné knížce. *Pri-vi-le-gi-um. Privilegium (viz jinde),* neví sice, co to *(viz jinde)* znamená, ale to nevadí. Čirá voda má privilegium ovládat nordlandské nájezdníky, ale byla to od Protokolu pěkná pitomost, že goblince svěřil jotnarské námořníky. Jihu náleželi draci a Západ ovládal počasí.

Kdyby se Čirá voda objevila na svém trůně, tak by asi seděli na trůnech i ostatní Strážci – Olybino, Zinixo a Lith'rian. Imp, trpaslík a elf. To bylo taky pěkně pitomé. Protokol měl za všechny Strážce určit impy, aby Impirii pořádně chránili.

Jednou, až se ze Shandieho stane Emshandar V., tak si bude moci přečíst Protokol *(viz jinde).* Nesměl jej číst nikdo jiný než císaři a Strážci.

Při takovéhle nudné ceremonii, ze které člověku měkne mozek, nikdy žádný Čaroděj nevysedával.

Hotovo! Teď rozvinul svůj seznam jiný herold. Ythbane přikývl.

Jeho Excelence, velvyslanec Nordlandské konfederace…“

Velvyslanec Krushjor vydusal kupředu jako velký bíly medvěd, následovaný půltuctem dalších jotnarů, a všichni byli polonazí, jen v přílbách, krátkých kalhotách a botách, nic víc na sobě neměli. Taková ostuda! Tihle pitomí barbaři tu vystavují své chlupaté hrudníky a svaly, jako by chtěli říct: hele, koukej na to! Velvyslanci byli jediní, na které neplatil předpis o dvorském oděvu. Směli před císaře předstoupit ve svých národních krojích. Ale vypadalo to pěkně hloupě.

Ach, Svatá rovnováho! Shandie si uvědomil, že by se mu zrovna hodilo mít takové svaly jako oni. Levá paže mu klesala pod tíhou vlečky, kterou přes ni měl

přehozenou. Pokoušel se ji zvednout, ale nemohl. Neposlouchala ho. Docela mu zmrtvěla.

Ale Ythbane si toho ještě nemohl všimnout. Díval se na jotunského velvyslance a musel přitom hodně zaklonit hlavu. Konzul nebyl ani na impa příliš vysoký a jeho protějšek byl jotun průměrného vzrůstu. Někteří z mladších mužů jeho družiny byli dokonce ještě vyšší a zarostlí zlatými křovinatými plnovousy. A ty svaly! Vsadil by se, že by klidně drželi vlečku tógy na pozvednuté paži celé týdny, kdyby to bylo potřeba. Matka ovšem jotnarům nadávala, že jsou to „vraždící příšery".

Senátoři zmlkli, jako by se chystalo něco zajímavějšího, než… *U všech bohů!* Támhle, v zadní řadě senátorů – jak je možné, že si jí ještě nevšiml! Na poslední chvíli si Shandie uvědomil, že se nesmí hýbat. Byla tam teta Oro, usazená mezi senátory! Už ji neviděl dlouhé měsíce. Byla pryč, v Leesoftu. Srdce mu vesele poskočilo, pak zas pokleslo – nejradši by se k ní rozběhl anebo se na ni aspoň usmál a zamával jí, ale nesmí se ani pohnout. Napadlo ho, že když ji uviděl, tak se možná trošku zavrtěl, ale Ythbane pořád ještě civěl na jotunského diplomata, takže to nevadilo.

Však ona jistě chápe, že má teď povinností a především se nesmí vrtět.

Báječná teta Oro je mezi senátory! Ovšem, jí náleží místo mezi senátory. Ba má jako *císařská princezna* Orosea vlastně vyšší postavení než oni. Stojí dokonce ještě vyš než Matka, která je jenom *princezna* Uomaya. Takže teta Oro se může posadit, kde se jí zlíbí, ale on by nejspíš čekal, že bude mít křeslo na stupních pod trůnem, zrovna jako Matka. Napadlo ho, kdy se asi vrátí ke dvoru. Neslyšel žádnou šeptandu, a přitom vynikal ve shánění klepů, protože trávil spoustu času mezi dospělými, kteří často zapomínali, že je tam taky.

Ale jistě neodjede zpátky do Leesoftu bez toho, že by za ním zašla! Vůbec by mu nevadilo, kdyby ho teta Oro chtěla obejmout – to nebylo takové, jako by ho objímal někdo cizí. Nebo ti ostatní ode dvora. Jistěže by nebylo chlapské se jí zmiňovat o tom, že dostává výprasky.. Všichni kluci dostávají výprasky a princové jsou něco zvláštního, tak musejí dostávat zvláštní výprask. Tak mu to vysvětloval Ythbane a mínil to jako žert, protože když se Shandie nesmál, tak mu pak přidal pár ran za vzpurnost.

Kdyby se ho teta Oro na něco zeptala, tak by jí ovšem musel říct pravdu, a kdyby si všimla, že ještě trochu kulhá…

„Záležitost Krasnegaru už byla uzavřena, podepsána a zpečetěna!" křičel Ythbane. Špatné znamení. V posledních dnech křičí hodně. Do té doby, než Děd zestárnul, nikdy tolik nekřičel.

Navíc, pokud se týče jotnarů, mu nějaký křik moc nepomůže. Vyslancův mocný stříbrný vous se rozchlípil a odhalil veliké žluté zuby. „Ve vší úctě, Eminence…" Vůbec se ale netvářil uctivě. „Ten dokument, který jsme parafovali, bylo jen memorandum. Podléhalo ještě schválení, které spadá do kompetence Shromáždění zemanů."

„Ale vy jste je měli poslat…"

„Memorandum je na cestě do Nordlandu. Uctivě připomínám, Eminence, že cesta do Nordlandu trvá několik měsíců a že Shromáždění zemanů se schází jenom jedenkrát ročně, uprostřed léta.“

Ministři za Ythbanovými zády si zuřivě šeptali a mezi nimi se pletli a pobíhali tajemníci a heroldové. Jotnaři se ušklibovali. Ythbane se tvářil ve své tóze s rudým lemem tak pompézně, až to bylo směšné. „Takže memorandum nebude ratifikováno dřív než v létě příštího roku…“

„To je snad očividné, že?“

„Ale od té chvíle…“

„Vůbec ne! Až od okamžiku, kdy zpráva o rozhodnutí Shromáždění dorazí do Hubu! Uvědomuješ si, že zpáteční cesta bude rovněž trvat řadu měsíců?“ Bledolící starý jotun se sklonil ke konzulovi a choval se přesně tak, jak se choval Ythbane vůči Shandiemu, takže Shandie se skoro zachichotal. Kdyby se včas nezarazil, tak by ho za to Ythbane nejspíš zabil.

Ythbane se otočil dozadu a špital si cosi s lordem Humaisem a lordem Hithirem a několika dalšími rádci, které Shandie neznal. Potom se zas obrátil čelem k velvyslanci a ve tváři byl zarudlý tak, že ji měl tmavou jako pošťácká bota.

„Text onoho memoranda byl velice delikátní. Praví se v něm, že dokud nebude souhlas Shromáždění zemanů doručen radě Jeho Císařského Veličenstva, obě strany se budou chovat, jako by dohoda byla ratifikována a byla i po formální stránce dokonalá. Král zůstane a…“

„Král?“

„Ech… jak se jen jmenuje? …bývaly vévoda z Kinvale!“ zavrčel Ythbane. V poslední době byl pořád naštvaný, a… *Och, to ne!* Zmrtvělá ruka Shandiemu poklesla tak, že z ní začala vlečka tógy sklouzávat dolů. *Bože všech dětí!* Co si teď počne?

„…a vy jmenujete vicekrále *pro tem*[1], který bude podřízen…“ Konzul ječel pořád hlasitěji a zuřivěji. Po tomhle zážitku bude rozčílený a naštvaný kolik dní. Shandie nutně potřeboval zívnout. Tóga z něho padala. A *opravdu* se potřeboval vyčurat. Krasnegar ho nějak moc nezajímal – zaslechl nějaké řeči, že to byl mizerný tah, že to Rada zařídila tak, aby to na papíře vypadalo, jako že vyhráli, a ve skutečnosti to malé království dali jotnarům. Jestli je to pravda, tak až Shandie vyroste a stane se z něho císař-válečník, tak tu zemičku dobude zpátky, ale teď je příliš unavený, aby se o to staral.

Ythbane skončil, ale to, co povídal, na toho velkého bílého medvěda neudělalo nejmenší dojem.

Já jsem velvyslanec, žádný obyčejný vyslanec, Eminence, jak je ti dobře známo. Nikdy jsem netvrdil, že mám moc v této záležitosti překročit zemanovu osobní pravomoc. Pokud se rozhodne prosazovat svůj nárok, potom ho i Shromáždění prohlásí králem Krasnegaru. Zemani nikdy nezakročí proti privilegiím jednoho z nich.“ Ohlédl se po svých průvodcích, kteří se na něho souhlasně zazubili. Potom dodal: ‚A už vůbec ne proti tomuto zemanovi.“

[1] Pozn. překl. Zkrácený latinský výraz pro tempore, dočasné.

„Kalkor je vrah, lupič, barbar…“

Teď se nafoukl velvyslanec a zapůsobilo to mnohem efektněji, než když to zkusil Ythbane. Přistoupil blíž a bledý obličej se mu nalil krví. „Mám tvoje slova opakovat zemanovi jako oficiální politické stanovisko Impirie anebo jako tvůj osobní názor?“ Zařval tak, že jeho ryk se ozvěnou vrátil zpod kopule Rotundy.

Ythbane o krok ucouvl. Ministři si vyměnili zděšené pohledy a velvyslancovi jotnarští nohsledi se znova pobaveně zazubili.

„No tak?“ zaryčel velvyslanec, domáhaje se odpovědi.

„So je to tady za kšik?“ ozval se nový hlas.

Shandie leknutím až poskočil, a než se stačil zarazit, ohlédl se po hlase.

Děd se probral! Byl trapně zavrtaný v hloubi svého trůnu, ale byl vzhůru. Pravé oko měl otevřené, levé jako vždycky napůl zavřené a slintal, taky jako vždycky. Nepochybně však přišla jedna z jeho lepších chvilek a Shandie tomu byl rád, tuze rád! Těch lepších chvilek teď bylo tak málo… Vyšlo to nastejno, jako kdyby staroušek někam odešel, zrovna tak jako teta Oro, a když ho Shandie viděl zase při smyslech, tak mu to udělalo náramnou radost, přestože to probuzení mohlo trvat taky jen několik minut.

A Děd si Shandieho všiml! Usmál se na něho. „Nějak fe ti uvolnila tóga, foldáte!“ ozval se potichu. Ale usmíval se při tom, vůbec se nezlobil! A Shandie se musel pohnout, aby splnil císařsky příkaz, ať se to Ythbanovi líbí nebo ne. Pravačkou rychle sebral uvolněné sklady a hodil si je na levou paži, pak tu neužitečnou bezvládnou končetinu popadl a držel si ji druhou rukou nahoře. Záhyby tógy tím sice ohavně zmuchlal, ale to už tolik vadit nebude. Letmým vděčným úsměvem Dědovi poděkoval, pak se opět otočil a zíral přes Bílý trůn do neurčitá, znovu nehybný jako kamenný sloup. Škoda, že neměl záminku, aby mohl pohnout i nohama!

Ythbane se probral z úžasu. Uklonil se směrem k trůnu. „Zrovna diskutujeme záležitost Krasnegaru, Vaše Veličenstvo.“

„Myfleli jfme, že už je to všesko vyšízené.“ Děd poslední dobou už velice špatně artikuloval a mluvil potichu, ale to, co řekl, otřáslo všemi dvořany. Nepochybně pořád ještě chápal z dění kolem sebe mnohem víc, než si mysleli.

„Velvyslanec Krushjor vykládá ten konkordát…“

„Memorandum!“ zaryčel velvyslanec.

„So chse?“ otráveně zamumlal císař.

Ythbane se zamračil. „Požaduje bezpečnou cestu pro zemana Kalkora, aby mohl přijít sem do Hubu a tady osobně jednat o té záležitosti…“

„…má to nejlepší právo žádat nastolení na trůn v Krasne…“ zařval znovu Krushjor, mnohem hlasitěji než konzul Ythbane.

„…vypalovat a loupit!“

„Zeman z Garku, čestný…“

„…vůbec odváží se tady ukázat…“

A potom náhlé ticho – všichni zírali na trůn za Shandieho levým ramenem. Jestli to nebyly nějaké čáry, tak Děd musel udělat nějaké gesto.

„Kalkor?“ zašeptal starým, unaveným hlasem.

„Ano, sire! Ten vrahoun a nájezdník, který už kolik měsíců zabíjí a loupí po celých Letních mořích. Kvůli tomu muselo dojít k úplné reorganizaci Jižní flotily, jak si Vaše Veličenstvo jistě vzpomíná, ale sáhlo se k ní příliš pozdě, takže Kalkorovi se podařilo uniknout Dyrským kanálem na západ. Vyplenil tři města v Krulově zálivu a teď se zřejmě blíží k zálivu Uthle, pokud už není přímo v něm. A ještě má tu drzost navrhovat, že se svou pověstnou veslicí, řečenou *orka*, popluje proti proudu řeky Ambly až *do Cenmere.*“

Ministři a tajemníci nad tou troufalostí vrtěli hlavami. Senátoři rozčileně mumlali. Shandie o tom právě včera četl v zeměpise: o Nogidském souostroví, o strašlivých lidojedech *(viz jinde)*, *o* vrchovině Mosweeps a o trolech…

„A co hůř!“ hřímal Ythbane. „Ten notoricky známý pirát žádá, aby byl přijat jako svrchovaný vládce Garku, jako by to byl nějaký nezávislý stát, aby mohl ve věci Krasnegaru jednat přímo s Vaším Císařským Veličenstvem. Navíc žádá bezpečný průchod pro…“

„Fchvaluje fe!“

Ohromený Ythbane chvíli zíral s otevřenými ušty a potom nedůvěřivě hlesl: „Sire?“

„Když fe bude flušně chovat a nebude kráft tady ani jinde.“

Následovala dlouhá chvíle ticha. Všichni byli dokonale šokovaní. Pak se konzul uklonil: „Jak Vaše Veličenstvo poroučí.“

Senátoři se kabonili.

„Až bude odjíždět, mufíš dát vědět Flotile,“ dodal Děd unaveně.

V řadě ministrů, sekretářů a heroldů se zableskly spokojené úsměvy. Na místě pro senátory zavládla spokojenost. Jotnaři se zuřivě šklebili. Ythbane se dokonce zasmál, byť nakratičko, a nebyl to smích, ze kterého by měl člověk radost.

Shandie slyšel, jak se ze směru, kde seděl Děd, ozvalo jakési zaskuhrání a dal by všechno na světě za to, aby se směl obrátit a podívat se, ale neodvážil se toho a navíc se mu naráz udělalo tuze špatně od žaludku. Taky v hlavě mu nějak podivně zazvonilo.

„Žádáš bezpečný průchod pro zemana Kalkora a pro kolik mužů, pane velvyslance?“ zeptal se konzul s ledovou zdvořilostí.

„Pro čtyřicet pět jotunů a jednoho goblina.“

Ythbane už se otáčel, aby vydal příslušné rozkazy, ale po posledním velvyslancově slově se otočil a podíval se po Krushjorovi. „Goblina?“

Děd už znovu chrápal. Sluneční paprsky padaly šikměji a jejich jas slábl.

„Goblina,“ potvrdil velvyslanec. „Pokud vím, je to taky muž.“

„K čemu u sebe drží goblina?“

„Nemám zdání. Snad ho někde uloupil, kdo ví? Ve svém dopise ale zcela zřetelně vyjadřuje vůli přivést goblina s sebou do Hubu.“

Zvonění v Shandieho hlavě sílilo, až měl náhle pocit, jako by mu zvon řval přímo v mozku. Stupeň se pod ním zakymácel. Chlapec zakolísal a z úst se mu vydral výkřik.

Poslední věcí, kterou při pádu k zemi viděl, byly Ythbanovy černé oči, jimiž ho sledoval.

2

Daleko na východě v zarkském Arakkaranu se pomalu blížil večer. Ale po velikém modravém zálivu byly ještě roztroušeny bílé plachty a bazary praskaly ve švech. Palmy tančily v teplém slaném větru, který přinášel do oken pach splašků a výkalů i vůni parfémů, koření a květinových zahrad, které lemovaly nečisté uličky. Po celý den, tak jako po všechny jiné dny, do zářícího města proudilo na palubách lodí, na těžkých vozech i na hřbetech velbloudů a mul bohatství.

Jotnarští námořníci se lopotili v docích a všude jinde po městě se o svou obživu staraly i ostatní rasy. impové obchodovali, trpaslíci konali rozličná řemesla a elfové zase umění, merfolkové obou pohlaví se věnovali umění kurtizán a gnómové likvidovali odpadky. Ale těchto přivandrovalců bylo mezi hemžícími se domorodci pomalu. Vysocí a hrubí džinové, oblečení většinou v rozevlátých róbách, se v drsném zarkském dialektu hádali i klábosili. Smlouvali a škorpili se, smáli se a milovali zrovna jako lidé jiných ras. A pokud snad lhali a podváděli trošku víc než ostatní – nu, kdo nezná zdejší pravidla, musí být cizinec, tak jaképak strachy?

Na vršku nad městem se vypíná sultánův palác, o jehož kráse kolují legendy, který ale také obestírají pověsti, z nichž tuhne krev v žilách. A tam, na zastíněném balkóně, tiše propadala šílenství princezna Kadolan z Krasnegaru.

Už uplynuly skoro dva dny od chvíle, kdy její neteř uzavřela sňatek se sultánem, a Kadolan o ní od té doby neslyšela ani slovo. Inosolan mohla docela dobře zmizet ze světa. Je pochopitelné, že čerstvě oddaný pár bude hledět, aby si uchránil soukromí, ale tohle totální ticho bylo strašlivé a znepokojivé. Inosolan by o své vůli nikdy takhle svou tetu nezradila.

Kadolan sice nebyla uvězněna, ale ve všem všudy to tak vypadalo. Kladla otázky, ale nedostávala na ně odpovědi, dveře byly zamčené a před nimi stráž. Posluhovaly jí mlčící cizí osoby. Nikdy by asi netvrdila, že má v Arakkaranu nějaké přátele, ale přece už měla mezi palácovými dámami hodně známých, jak označovala osoby, které znala po jméně, mohla s nimi posedět u čaje a popovídat si, aby zabila pár hodin. Chtěla alespoň některou z nich navštívit, ale bezvýsledně.

Zvláště toužila po setkání s paní Zanou. Kadolan měla dojem, že Zana je asi tou nejsoucitnější ženou, jakou by tady mohla najít, ale dokonce ani Zana na její vzkazy neodpovídala.

Stalo se něco velice zlého. Palác měl správně znít jásotem. Nejen že se konala královská svatba a bylo třeba oslavit i nástup nové sultánky, ale důvodem k oslavě bylo jistě i to, že zahynula bývalá sultánka Rasha. Arakkaran se zbavil čarodějnice, která v něm víc než rok vládla. A to by měl být věru důvod k radosti, ale namísto toho ve vzduchu visí strach, jako by vystupoval přímo z mramoru a dlaždic a zastiňoval samotné slunce.

To všechno musí být jen moje představa, říkala si Kade pořád dokola, když přecházela sem a tam, ale vnitřní hlas jí neúnavně našeptával, že se předtím neměla poddávat tak morbidním nadějím. Ačkoli to mimo Krasnegar nevěděl nikdo a v rodném městě ten fakt znalo jen velice málo lidí, bylo jí už skoro sedmdesát. Po

tak dlouhém životě by přece měla věřit svým instinktům, a ty na ni ječely, že se cosi strašlivě zvrtlo.

Musela svou Inosolan opustit u dveří sultánových pokojů. Od té doby uběhly dvě noci a dva dny.

Dny pro ni byly těžké, naplněné trpkou samotou a obavami. Noci však prožívala ještě hůř, protože ji pronásledovaly vidiny strašlivého konce, který potkal Rashu. Bláznivá, šílená žena! Kade se neustále probouzela z hrozné noční můry, v níž se jí zjevovala děsivá hořící kostra, tragická postava, pozvedající ruce k nebi v posledním srdcervoucím výkřiku *„Miláčku!“ v* podobě dlouhého bílého plamene, kterým z ní vyletěl život.

Čtyři Slova moci dělají čaroděje. Páté svého nositele zničí.

Mistr Rap zašeptal do Rashina ucha svoje Slovo a tím ji zabil.

Její balkón čněl hodně vysoko. Přes střechy a ochozy viděla Kadolan až na jedno ze vzdálených velikých nádvoří, po němž celý den přecházeli sem a tam strážní v hnědých uniformách a doprovázeli prince v zeleném šatu nebo, ale to jen vzácně, skupiny žen v černých hábitech. Občas tam cvičili jezdci na koních. Byli příliš daleko, než aby bylo možné vidět nějaké podrobnosti, a přece cosi na způsobu, jak se pohybovali, Kade přesvědčovalo, že mají zrovna takové starosti jako ona.

Udělala chybu.

A Inosolan taky.

Bůh vyzýval Inos, aby věřila v lásku, a ona to pochopila tak, že má věřit v Azakovu lásku, že se časem naučí opětovat lásku toho barbarského obra, za kterého se provdala.

A potom, už příliš pozdě…

Byl to přece jen kluk ze stájí. Kadolan se s ním dokonce ani nikdy nesetkala, teprve až oné poslední noci v Krasnegaru. Nevyměnila si s ním ani jediné slovo. Neznala ho. Nikdo ho neznal – byl to přece jen čeledín! Nebyl ani pohledný nebo okouzlující, vzdělaný nebo vychovaný, jenom takový obyčejný čeledín z palácových stájí. Ale zachránil Inosolan před lstivým Andorem, a když arakkaranská čarodějka Inos unesla, tak jen křikl: Jdu za tebou!“

Kdo to mohl tušit? Přešel za půl roku křížem krážem celou Pandemii, probojoval si cestu hustým oddílem vnitřních stráží v paláci, zničil čarodějku Rashu tím, že jí řekl jedno ze dvou svých Slov Moci – i když se strašným následkem svého činu nemohl počítat.

Bůh neměl na mysli Azaka. Bůh nepochybně hovořil o čeledínovi, který byl Inosiným kamarádem z dětství.

Teď už je to tak zřejmé.

Ale příliš pozdě.

A ten chlapec… Ten muž… Rap…

V nejlepším případě je zakovaný v řetězech v nějaké příšerné podzemní kobce, vystavený hrozným následkům sultánovy žárlivosti. V nejhorším případě už je mrtvý, ačkoli se Kade v koutku duše obávala, že smrt nemusí být vždycky to nejhorší, co může člověka potkat.

Už za oné strašné poslední noci v Krasnegaru si Kadolan měla uvědomit, že kluk ze stájí, který zná Slovo, není jen tak obyčejný chám. A kdesi při svých cestách pochytil druhé Slovo, načež se stal adeptem, nadčlověkem. Už to samo je ohromující čin, ale teď ho ani dvě Slova nedokáží zachránit.

Sem a tam… sem a tam… Kadolan bez ustání přecházela po balkóně.

Měla být Inosolaninou gardedámou a rádkyní. Měla jí dávat lepší rady.

Připomněla si, že se o to pokoušela. Měla sklony důvěřovat Rashiným slovům, zatímco Inosolan nikoliv. K čemu by vedlo, kdyby jí uvěřily? Kdo ví? Kadolan varovala neteř před útěkem do pouště, který skončil hanebným dopadením a vynuceným návratem. Ale Kadolan nestála na svém dost pevně.

Inosolan byla odsouzena k životu zajatkyně sultánova harému a k tomu, aby rodila syny ke slávě cizí země. Její království je ztraceno, opuštěno císařstvím i Čaroději ze čtyřky, vydáno zemanům z Nordlandu na milost a nemilost.

A ten mládenec Rap umírá anebo už je po smrti a pocit viny za jeho konec ničil Kadolan víc než co jiného.

Láska nebo prostá oddanost, ani jedno si nezasluhuje tak kruté odplaty.

Nikdy magii příliš nedůvěřovala. Nebyla nadána bohatou představivostí, toho si byla dobře vědoma, a vlastně v okultní síly nikdy skutečně nevěřila – ani když sama dokázala zcela přesně vytušit, že Inosolanina matka umírá. Na podkladě svého tušení spěchala do Krasnegaru, takže z Kinvale doslova utekla, jen aby chytila poslední loď před zimní plavební přestávkou. Když se na tu událost dívala zpětně, musela tehdy projevit vskutku zázračnou předvídavost, a přece se zdráhala své schopností uvěřit a nikdy o tom nikomu nepověděla. Pro Holindarna byl její příjezd pouze šťastnou shodou náhod. Inosolan byla tehdy příliš mladá, než aby se o takové věci starala.

Slunce se pomalu sunulo k západu a opíralo se do balkónu, takže jej nesnesitelně rozpalovalo. Kadolan už unavilo nekonečné přecházení, a tak zašla dovnitř, kde klesla do bohatě čalouněného křesla.

Podle standardu zdejšího paláce bylo její nové ubytování téměř urážející – starý a ošuntělý pokoj, absurdně přecpaný nábytkem a sochami ve stylu XIV. dynastie, což byla nepochybně kořist z nějakého dávno zapomenutého vojenského tažení. Chvílemi měla dojem, jako by byla prozatím zavřena v nějaké místnosti určené k ukládání veteše, než někoho napadne, co s ní provést.

Proč jen Inosolan neodpovídá na její výzvy?

A dostává je vůbec?

3

Kus pod palácovým návrším se uprostřed města rozkládaly zářivě kvetoucí zahrady šejka Elkaratha. Už v nich ležely chladivé modré stíny nastávajícího večera a vzduch byl prosyceny vůní jasmínu a mimóz. Na obloze poblikávaly první hvězdy, voda ve fontánách tiše cinkala.

Mistr Skarash byl pěkně nachmelený. Sáhl po láhvi s vínem, a když zjistil, že je prázdná, hodil ji pod ibiškový keř. Kolik už jich dneska zvládl? Co na tom sejde?

Co znamená cena několika lahví vína v porovnání se ziskem, který získá z velkého obchodního partnera? Podobné příležitosti jako tato se v životě obchodníka naskýtají jen málokdy a jeho dědeček na něho bude nesmírně pyšný“. Ovšem podrobnosti toho obchodu zůstávají ještě poněkud nejasné a velice složité a bude potřeba se jimi ráno, až budou obě strany zase střízlivé, ještě důkladně a obezřetně zabývat. Ale není nejmenších pochyb, že tohle večerní poveselení přinese v budoucnosti ovoce v podobě nesmírně bohatého zisku pro Elkarathův dům. První trefa jeho budoucí dlouhé a úspěšné kariéry.

Skarash hlasitě zaryčel na jednoho z bratranců, aby přiklusal s dalším vínem. Kalným zrakem hleděl na společníka u stolu.

„Říkal jsi *výhradní* licence, pane?“

„Naprosto,“ potvrdil návštěvník. „Císařský dvůr dává přednost jednání s jediným dodavatelem pro každou komoditu, ještě lépe pro více komodit. Ušetří to spoustu příšerného účtování, jak jistě chápeš.“

Skarash moudře přikývl, škytl a znovu křikl, že chce víno. Dědeček udělal tu nejrozumnější věc, když po dobu své nepřítomnosti svěřil vedení obchodu právě jemu. „Kolik komo-komodit bys od nás chtěl odebírat?“

„Mnoho! Ale už dost s únavným obchodem. Popovídejme si o zábavnějších věcech. Jestli jsem dobře rozuměl, teprve nedávno ses vrátil z Ullacarnu, je to pravda?“

„Toe do punt-puntíku pravda. Jak ses to dověděl?“

„Připlul jsi na stejné lodi jako sultán?“

Skarash znovu přikývl a v té chvíli z domu přiběhla shrbená dívka – nejspíš některá z jeho sester nebo sestřenic – s dalším pohoštěním.

„Z Ullacarnu?“ vyptával se cizinec a usmíval se. Na impa byl výjimečně pohledný. Velice vzdělaný a příjemný. A mluvil kultivovaným přízvukem, příslovečným pro nejvyšší vrstvy obyvatel Hubu. Skarash bedlivě naslouchal jeho pěkně zakulaceným slabikám, v poslední fázi rozhovoru už ne každou dobře vnímal.

„A-ano,“ slyšel se odpovídat. „Cestoval jsem tam přímo. Na velbloudu. My obchodníci ovš-ovšem… cháp-šeš, chápeš, nejezdíme přímo… tak brousíme sem a tam. Jasné?“

„Jako slunce,“ přitakal cizinec a obšťastnil hostitele dalším zářivým úsměvem. „A co sultán?“

„Sultán a můj dědeček si udělali malou zajížďku.“

„Zajížďku?“

„Přes Thume!“

„Ne! Přes Prokletou zemi? Teď si ale ze mě děláš blázny!“

Imp naléval další poháry vína a vyzýval hostitele k přípitkům, takže rozhovor plynul bez nějakých velkých pomlk. Teprve později našel Skarash chvilku, aby zauvažoval, jestli bylo zrovna moudré zmiňovat se o tom, že dědeček je mág a v této době je vazalem samotného Čaroděje Olybina.

Řeč se mluví, hmyz bzučí.

„Ale jak je u všech všudy mohl i mág vystopovat v takové divočině?“

„Che!“ pravil Skarash a zatvářil se tajuplně. Měl by poručit, aby přinesli nějaké jídlo, aby pročistil žaludek od všeho toho hojného pití. O džinech je notoricky známo, že jsou na alkohol zvláště citliví a z toho důvodu se mu většinou snaží vyhýbat. Sám by se do takového stavu Skarash nikdy nedostal. „No, ta čarodějka dala dědečkovi jakýsi kouz-kouzelný předmět, kterým mohl vystopovat už-užití magie, víš…“

4

„Tetičko?“

Kadolan zamrkala a otevřela oči. V pokoji byla tma. V hlavě cítila tupý tlak a v ústech měla ohavnou pachuť, což jí napovědělo, že nakonec přece jen usnula. Potom rozeznala v měsíčním světle schoulenou postavu.

„Inos!“

„Nevstávej…“

Ale Kadolan už se vyhrabala na nohy a vztáhla ke své neteři ruce. Objaly se.

„Ach, Inos, drahoušku! Měla jsem takovou… eh… starost! Jsi v pořádku?“

„V pořádku? Ale jistě, tetičko.“ Inosolan se jí vyvinula z objetí a otočila se k oknu. „Ovšemže jsem docela v pořádku. Jsem nejpečlivěji opatrovaná a nejpřísněji hlídaná žena v celém Arakkaranu. Možná v celém Zarku. Jak bych mohla nebýt v pořádku?“

Tón jejích slov ovšem byl takový, že se Kadolan sevřelo srdce obavou. Udělala krok k neteři, ale Inos jí uhnula z cesty.

„Co tady děláš tak úplně sama, tetičko, a proč spíš v křesle? Večeřela jsi vůbec?“

„Povídej, drahoušku!“

„Co ti mám povídat?“

„Všechno!“

„Skutečně? Chceš znát podrobnosti z mojí svatební noci?“

Kadolan naprázdno polkla a řekla: „Ano, myslím, že bych chtěla.“

Inosolan se pomaličku obrátila obličejem k tetě. Byla zahalená od hlavy k patě v jakémsi bílém splývavém závoji. Byly jí vidět jenom oči. „Páni, tetičko! Tohle není zrovna otázka, jakou bych čekala od velké dámy.“

„Nedělej si legraci, Inos. Něco není v pořádku.“

„Ano, do paláce vnikli jacísi vetřelci a pobili pár strážných.“

„Prosím tě, Inos!“

„Taky je tady Rap. Ve vězení.“

„Ano.“

„Kvůli mně. A to není v pořádku – proč má můj věrný přítel trpět proto, že se mi pokoušel pomoci?“

„Za pár dní, až bude mít sultán čas vychladnout a jeho vztek opadne…“

Inos zalomila rukama. „A máme vůbec těch pár dní?“ Hlas se jí třásl, ale ovládla se. „Co tam s ním dělají, tetičko? Víš to?“

„Nevím, miláčku. Ale ptala jsem se.“

„Já jsem se neodvážila. Azak slíbil, že neprolije Rapovu krev, ale je šíleně žárlivý. Nikdy jsem si nedovedla představit, co ta fráze ve skutečnosti znamená. Je to vlastně takové klišé, *šíleně* žárlivý, že? Jenomže v tomhle případě to platí doslova. Zakazuje mi dokonce jen pomyslet na jiného muže. Kdybych za Rapa prosila, okamžitě by ho dal zabít. A po tom, co předvedl ve Velké síni…“

„Musíme pro něho udělat, co bude v našich silách, drahoušku.“

„Bojím se, že to je dost málo.“

Padlo ticho. Obě ženy se na sebe dívaly v matoucím měsíčním světle a Kadolan měla pocit, že slyší tlukot vlastního srdce. „Ještě jsi mi neřekla všechno, že?“ poznamenala tiše.

Inosolan přikývla. „Nikdy jsem tě nedokázala podvést.“ Potom zvedla ruku a odhrnula si závoj z tváře.

Och, u všech bohů! Kadolan zavřela oči. Ne, to ne!

„Rasha umřela příliš brzy,“ řekla Inosolan.

„Nesňala svou kletbu!“

„Ne, neudělala to. Tvrdila, že to udělá, ale jaksi se k tomu nedostala. Chtěl mě políbit.“

Dokonce i v nejistém, šálivém světle Měsíce byly následky jeho pokusu dobře patrné. Dva prsty vypálené do jednoho líčka, palec do druhého. A co brada! Spálená na živé maso.

Jak je krása křehká… Jak pomíjivá!

Je po ní. Je pryč. Takové strašné, ohyzdné rány!

Omráčená Kade toporně couvla a žuchla zpátky do svého křesla. Zírala na Inosolan v bezmocné hrůze.

„Bolest by se dala snést,“ řekla Inosolan. „S tím se dá žít.“

Ale manželství…

Bohové, co její manželství?

„Ještě pořád se nemůže dotknout žádné ženy,“ řekla Inosolan trpce. „Ani své manželky ne.“

V pokoji jako by se setmělo a Kade nedokázala poznat, jestli je to proto, že je blízká mdlobám, anebo proto, že má oči zaplavené slzami. „Co budeme dělat?“ Ani se jí nesnilo, že všechno může být ještě horší, ale jak vidno, mohlo. Inosolan je donucená k cudnému manželství, odsouzená ke ztrátě byť jednostranné Azakovy lásky, protože ten se k ženě, po které touží, ale nikdy mu nemůže patřit, jistě otočí zády.

„Můžeme udělat jen jedinou věc,“ řekla Inosolan, marně se pokoušejíc předstírat klid. „To, oč jsme se pokusili už jednou – musíme jít hledat pomoc u okultních sil.“

„Myslíš Mistra Rapa?“

„Ne, vůbec ne! On je jednom adept. Na zrušení kletby je potřeba čaroděje.“

„Čaroděje?“ Kade byla příliš vystrašená a nedokázala normálně přemýšlet.

„Někoho ze čtyř, ze Strážců. Kletba vložená na monarchu se považuje za politické užití magické moci, takže by měli být svolní s jejím zrušením. A měli by mi uzdravit tvář. Aspoň doufám.“

Kade se několikrát zhluboka nadechla, ale mozek měla pořád prázdný jako umetenou dlažbu. „Nu což, vždycky jsem měla ráda plavbu na lodi a návštěva Hubu…“

„Ne.“

„Že ne?“

„Ty s námi nepojedeš. Nedovolí to. Přišla jsem, abych se s tebou rozloučila, tetičko. A popřála ti přízeň bohů.“ Jindy příjemný hlas měla mdlý a chladný jako rybník v zimě. „A… chci ti za všechno poděkovat.“

„Ale kdy…“

Kdesi zaskřípaly otevírané dveře a z chodby se ozvaly pomalé kroky bot na dlažbě. Kade se pokusila vstát z křesla, ale nesvedla to.

Inosolan k ní přistoupila a sklonila se, aby ji políbila na tvář. „Bude trvat několik dní, než si dvořané uvědomí, že jsme pryč,“ zašeptala rychle. „Oficiálně jedeme na výlet na venkov. To nám dá týden či dva náskok. A potom… no, to je vůle bohů. A tady zůstane na stráži princ Kar, jak jinak.“

Hub… „Do Hubu přece nemůžeš přijet v závoji!“

„Nemůžu naopak přijet *bez něho!*“

Ach, Svatá rovnováho! Ať nás Dobro chrání – Inosolan už přišla o všechno, dokonce i o svou krásu.

Boty zadusaly přede dveřmi do pokoje. Jen jediný muž měl neomezený přístup do všech místností paláce.

„Pamatuj na Rapa,“ vydechla Inosolan. „Udělej pro něho, co budeš moci. Když bude Azak pryč, tak bude určitě v bezpečí… Čeká nás rychlá loď,“ dodala hlasitěji, „která míří na západ, a už máme připravený kočár. Myslí si, že bychom mohli dorazit do Qoble dřív, než se uzavřou průsmyky. Popřej mi šťastnou cestu, tetičko. Přeješ nám štěstí?“

„Ale co válka?“ vykřikla Kadolan. „Copak Impirie neposílá do Ullacarnu pořád další jednotky?“ Zark musel v nejbližší době počítat s invazí. A džinský sultán si jede do hlavního města nepřátel…

Jde jen o další riziko, které musíme podstoupit,“ opáčila Inosolan. „Bude to velice zajímavá cesta. Ať tě bohové chrání, tetičko. Nic se nám nestane. Na jaře budeme zpátky, já i můj manžel… dávej na sebe pozor.“

Dveře se prudce otevřely a v nich stál vysoký stín, na němž se tu a tam matně zaleskl drahokam.

„Ať stojí bohové při vás obou,“ řekla Kade a dívala se za Inosolan, která klouzala neslyšně z pokoje jako nějaký duch a následovala Azaka do tmy.

5

Zatímco Andor se bavil a hodoval ve svěží zahradě šejkovy rezidence, dole ve špinavých komůrkách za kuchyní toho rušného velkého domu bylo tvrdé posezení a vzduch horký, páchnoucí dávno zkaženými zbytky jídla. Komáři a můry kroužili kolem čadících, páchnoucích kahanů a lezli sem a tam po nízkém stropě. Gathmor přehodil nohu přes nohu trošku jinak a pootočil se, aby ulevil zádům. Objemný

džin na opačné straně stolu se po něm zamračeně podíval a dál se škrábal v podpaždí. Nepronesl ke Gathmorovi za celý večer jediné slovo, což bylo podle Gathmora naprosto v pořádku, ten tlustý brach smrděl tak, že původně musel být poháněčem velbloudů, kterého teď používali jako hlídacího psa, aby si byli jistí, že se jotun bude slušně chovat. Nic by Gathmora nepotěšilo víc, než kdyby se proti němu o něco pokusil. Pozoroval při svém dlouhém čekání mnoho dalších chlápků, kteří se potulovali po umývárně nádobí, a kterékoli dva z nich by s radostí zmlátil.

Naopak ženy… Dokonce i když byly zamotané v závojích jako mrtvoly, pohybovaly se ladným elfským krokem a na všem tom maskování a víření závojů, když ho míjely při pochůzkách pro svého pána, bylo cosi velice lákavého. Dokázalo to v chlapovi vzbudit opravdu pěkné představy, zvlášť když tu a tam zahlédl, jak se některý z nespočetných skladů porozhalil a objevil se letmý náznak, co a kde se skrývá pod závoji… A ty oči, rudé jako plamen… Musel se koneckonců smířit s tím, že Wanmie nepochybně zahynula při Kalkorově masakru, a svým způsobem už mu to začínalo připadat dost dávno. V jistém smyslu. Ne že by se zdráhal zobnout tu a tam z cizího, jen jednou za čas, když se mu někdy zachtělo. Byl ve velkém pokušení pustit se do řeči s první zahalenou slečnou, až půjde zase kolem – a ne jenom proto, aby rozčílil toho pitomého velbloudáře.

Zažíval takovou nudu, že už to nemohl vystát. Trčel v téhle bídné zablešené díře čtyři nebo pět hodin, přičemž poslední dva dny se neustále schovával, planě kecal nebo se hádal a povětšinou čekal. Čekal na Thinala nebo Darada. A teď na Andora. Anebo dělal obyčejného nosiče – stane se, že člověk musí pro kamaráda z posádky lodi udělat věci, které by ho ve snu nenapadly.

Jakýsi velký mládenec vystrčil hlavu ze dveří. „Ty tam! Máš jít za svým pánem!“

Gathmor se usmál a tiše se zeptal: „Slyšel jsem tě dobře?“ Velbloudář ožil a podíval se po mladíkovi. Na okamžik začal večer vypadat přece jen slibně.

„Tak za svým *přítelem*?“ opravil se zamračený mladík.

„Řekněme 'zaměstnavatelem', to by docela vyhovovalo,“ připustil Gathmor a zvedl se ze židle. „Veď mě, ty náš hrdino.“ Docilovat toho, že rudé džinské ksichty ještě víc zrudnou, taková byla zatím jediná zábava, k jaké se v Zarku dostal. Nic moc.

Přehodil si vak přes rameno a šel za mladíkem. Obyčejný nosič!

Když došel ke dveřím, uviděl Andora, který byl schopný se pohybovat asi jako loď s uraženým stěžněm. Tak se námořník chopil nabízené lampy, druhou rukou popadl impa pevně za paži a vlekl ho do noci, ani nečekal, až dokončí vínem rozkošatělé proslovy na rozloučenou. Se zaduněním za nimi zapadly venkovní dveře a následovalo skřípění zasunovaných závor a chřestění zamykaných řetězů. Noční vzduch byl stále pořádně horký.

A taky byla tma. Gathmor si uvědomil, že udělal nepředloženost, když vyšel na ulici dřív, než se mu oči stačily přizpůsobit tmě venku. Nebyl zkrátka zvyklý na tyhle triky, které znají suchozemské krysy. Vtáhl Andora zpátky do dveřního výklenku a zvedl lampu, aby nahlédl do všech stínů kolem. Andor tlumeně škytl.

Všude dokola se černala spousta stínů, ale většinou byly příliš malé, aby se ve nich někdo schovával. Zdi kolem byly hodně vysoké, ale měsíc svítil, tu a tam zářilo okno a někteří domácí páni nechávali hořet lampy i u svých dveří.

„Nahoru nebo dolů?“ zeptal se Gathmor, když se ujistil, že nikde kolem není živáčka.

„Nahoru, dolů, v ložnici mé milé…“

„Přivolej Sagorna!“

Andor se zachichotal. „Mám dojem, že jsem moc opilý a nevzpomenu si, jak se to dělá. U všech bohů, to je ale obchodník! Za střízlivá jsem z něho nemohl dostat ani slovo. Uch, nejspíš budu muset zavolat gnómy.“

„No tak to udělej, anebo přivolej Sagorna a nech si to na příští rok.“ Andor se odvrátil do rohu, kde se sbíhaly dvě zdi. Určité věci nedokázal ani Andor zvládnout elegantně. Gathmor bedlivě prohlížel okolní stíny, sledoval úzký proužek měsícem osvětlené oblohy, který se táhl nad kaňonem ulice, a snažil se Andorovo dávení neposlouchat. Dobře mu tak, ucouranému podvodníčkovi!

Už ho celá ta jejich banda začínala pěkné otravovat. Za dva dny měl tu čest seznámit se s celou pětkou – samozřejmě ne naráz, nýbrž postupně – a Zlo ví, jak je to všechno matoucí. Než stačil jednoho srovnat, už tu byl druhý a nezbývalo mu než začínat od začátku.

„No dobrá!“ řekl, když bylo zase chvíli ticho. „Pověz mi, co jsi zjistil, anebo přivolej Sagorna, ať si poslechnu napřed jeho nápady.“

„Ty natvrdlý nordlandský gaunere!“ zablekotal Andor a znovu začal zvracet. Nic se však nedělo. „Pořád si myslím, že tady jen marníme čas. Pročpak bychom nemohli prostě sejít dolů – “

„Nic na mě nezkoušej!“ zavrčel na něho Gathmor. „Naposledy ti to nevyšlo a nevyjde ti to ani teď.“

Andor by ho nejspíš znovu dokázal přemluvit k tomu, aby odešli z Arakkaranu a kamaráda z lodi tu nechali. Podařilo se mu to přede dvěma dny, takže vypluli s ranní brízou. Jenomže na přivolání pořádného větru musel přijít Jalon, protože ten jediný ovládal kouzelné faunské flétny, a když Andor přivolal Jalona, musel muzikant prostě počkat, dokud Gathmor zase nenabude zdravého rozumu a přestane ho ohrožovat. Potom se vrátili do Arakkaranu. Andorův šarm byl neodolatelný, ale už byl okoukaný. Ač vypadal Jalon neduživě, byl to přece jen jotun a v hloubi duše pravý chlap.

Andor chtěl něco říct, ale jen kratičce zaskuhral a zmizel.

Namísto něho tu byl Sagorn a ve světle lampy mu jasně zářily stříbrné vlasy i bledá tvář pod nimi. Souhlasně odfrkl. „Dobrá práce, námořníku.“

„Copak zjistil?“

„Ach!“ Staroch stál chvíli beze slova, rozvažoval anebo se jen probíral Andorovými vzpomínkami. Jdeme nahoru,“ řekl a vykročil do tmy. Gathmor si pohodil vak na zádech a přidal se k němu. Jak šli, stíny před nimi vždycky ustoupily, odkradly se jim za záda a tam zase nabyly původní velikosti.

„Tak co zjistil Andor?“

„Nikdy by mě nenapadlo, že budu za něco vděčný gnómovi," poznamenal Sagorn. „Ale strážce draků Ishist zahanbí každého doktora, o kterém jsem kdy slyšel. Musí být stejně schopný jako…"

„Víš, možná se ani nenaděješ a budeš znova potřebovat nějakého doktora."

Učenec se suše uchechtl a zvolnil krok. Už začal ztěžka oddychovat. „Mohli bychom Ishista potřebovat i tady, co říkáš? Pokud je pravda to, co jsem slyšel o sněti, potom náš faun dlouho naživu nezůstane. Jeho léčitelské schopnosti asi tentokrát selžou."

Gathmor se otřásl. Před polednem se Thinal znovu vypravil přes zeď do paláce, takže si Andor mohl popovídat s několika strážemi. Problém byl v tom, že potom přivolal Darada, aby se ujistil, že budou mlčet, takže zakrátko všechny ostatní ozbrojence začala vážně znepokojovat jakási podivná epidemie chudokrevnosti, která postihovala výlučně lidi jejich profese.

„A Darad uviděl na balkóně princeznu Kadolan," poznamenal Sagorn. „To je důležité, ačkoli si to nikdo z ostatních neuvědomil."

Ulička ústila do malého náměstíčka a Gathmor se nervózně rozhlížel kolem. „Naposled tě varuju – nehraj si se mnou, Sagorne."

Staroch zafrkal. Námahou už sípal, ale pořád neúnavně směřoval k paláci. Jak dlouho je ještě bude provázet dosavadní štěstí?

„Existuje nějaké řešení?"

„Určitě."

„Tak existuje?"

„Určitě. Vím to už od včerejška, kdy mě přivolal Jalon. Jenom jsem v tobě nechtěl zbytečně vyvolávat naděje, a tak jsem se o tom radši nezmiňoval."

Gathmor si v duchu slíbil, že se tomu pomuchlanému starému knihomolovi jednou pomstí. „Tak je vyvolej teď."

„Víc magické síly! Rap je jenom adept. Díky své moci se přes hrozná zranění drží naživu tak dlouho, ale protože nemůže mluvit, tak není schopen přemluvit svoje strážce–"

„Já jsem jenom nevzdělaný námořník!" křikl Gathmor. „Ale nejsem blbec! Tohle všechno přece vím." Ten starý žvanil neustále všechno balí do spousty slov, ale teď se zdálo, že schválně dělá okolky.

„Chceš vyburcovat všechny kolem? Buď přece zticha! Chceš to slyšet nebo ne?"

„Jak zní odpověď?"

Dva jotnaři vyšli do širší ulice, dobře osvětlené měsícem. V tak časných ranních hodinách ještě žádné vozy nejezdily, ale na druhé straně ulice viděli skupinu mužů s lampami, kteří po nich vrhali podezřívavé pohledy. Byla to ochranka tlustého kupčíka, který vězel v jejich středu jako žloutek ve vajíčku.

Sagorn namáhavě dýchal a odfukoval. „Víc moci! Když se nám podaří získat další Slovo, tak se ze mě také stane adept, i z Andora, Thinala, Jalona… i z Darada. Připouštím, že pomyšlení na Darada jako adepta je…" Vycítil Gathmorovu narůstající zlost a rychle dodal: „Tak zní odpověď! Ještě jedno Slovo Moci."

Copak je tohle za šílenství? „A kde myslíš, že honem nějaké Slovo najdeš, když už se vám to nedaří sto let?“

Sagorn se znovu posupně uchechtl. „Vím docela přesně kde.“

„Kde?“

„To děvče jedno zná.“

„Rapova princezna? Ta že má Slovo? Neděláš si srandu?“

„Absolutně! V její rodině se předává jedno z Inissových Slov. Když její otec ležel na smrtelné posteli, tak jí je pošeptal. Možná proto ji ta hnusná čarodějnice unesla. Ale nebyl jsem si jistý… Nezdá se, že by měla kdovíjaké štěstí, přičemž i jediné Slovo obyčejně přináší dobrou fortunu.“

„A už máš jistotu?“ Gathmor měl neodbytný pocit, že v učencových argumentech zeje jakási mezera.

„Ano, mám. Proto jsme celé odpoledne nalévali Mistra Skarashe vínem. Byl jedním z jejích společníků na cestě přes poušť.“

Jedno Slovo? Takže je génius? A v čem je tedy dobrá? Co umí líp než ostatní?“

Sagorn pohrdavě zafrkal. „To je pořád jaksi zahaleno tajemstvím. Ten kluk džinská aspoň Andorovi tvrdil, že to neví. Možná mu to nikdo neprozradil, jistě, ale v jedné chvíli během jejich poutí nepochybně jakousi magickou moc projevila. Podle toho je totiž dědeček toho Skarashe znova našel.“

„Dědeček?“

„Samotný Elkarath! Je to mág. Ale teď tu není. Pořád trčí v Ullacarnu a pracuje tam pro Čaroděje Olybina. Zapomeň na něho. Musíme najít Inos a přesvědčit ji, aby se mnou sdílela svoje Slovo. Anebo s jedním z mých společníků. Potom můžeme Rapa zachránit!“

„Jak?“

Sagorn zastavil, aby si odpočinul. Opřel se o vysokou kamennou zeď – byla to zeď, ohraničující palácový areál. Chvilku se odmlčel, lapal po dechu a otíral si pot z čela. „Faun není žádný školený bojovník, ale se dvěma Slovy udržel v uctivém odstupu celou palácovou gardu. Představ si, co by se dvěma Slovy byl schopen provést Darad! Další slovo přináší i mnoho nových schopností, to je jasné, ale zároveň musí ještě posilovat schopnosti, které už člověk má. U všech bohů – Thinal by byl schopen odejít z paláce se sultánovým trůnem pod paží.“

„Ticho!“ Gathmor se prudce obrátil a zahleděl se k místu, kde se zeď lomila. Hned za rohem byla brána, vedoucí na jedno z palácových nádvoří, a docela jasně slyšel… Ano, koně!

Sfoukl lampu, ale na měsícem ozářené ulici byli i tak velice zřetelně viditelní. „Jdeme!“ Popadl starocha za zápěstí a rozběhl se přes ulici. Cítil, jak se mu při každém skoku zařezávají popruhy jeho vaku do ramene. Kus od nich vybíhala z hlavní ulice tmavá ulička, ale museli znovu do kopce, v ústrety přijíždějícím jezdcům. Klapot kopyt už zněl hodně blízko.

Džinové jsou i za plného dne až zvrhle podezřívaví lidé.

Námořník nevnímal, že by se něco dělo, ale naráz cítil, že svírá zápěstí někoho jiného. Pustil je a Thinal ho lehce předběhl, hledaje úkryt jako vyplašený králík, přičemž příliš velké Andorovy šaty na něm jen vlály. Thinal opravdu nebyl žádný

hrdina. Gathmor, obtížený zhaslou lampou a vakem na zádech, mu nemohl stačit. Jen viděl, jak maličký zloděj mizí ve stínu, a slyšel, jak se čím dál hlasitěji ozývají kopyta – v okamžiku, kdy se vrhl do spásné černočerné uličky, dokonce zahlédl, jak se zpoza rohu vynořuje vedoucí jezdec.

Útočiště, do kterého Gathmor vběhl, však nebyla ulička, jenom hodně hluboký výklenek ve zdi, takže ho po pár krocích zastavila vysoká ohrada. Po Thinalovi však nebylo ani vidu, ani slechu.

Z Gathmora se plynule řinul proud nadávek. Položil lampu, z ramene shodil vak a začal zápolit se šňůrou, kterou byl měch nahoře převázaný – uvnitř byl totiž meč. Obával se však, že ho nejspíš zahlédli, a jeden muž nebyl schopen vzdorovat armádě. Ke všemu nejčastěji pěstoval boj pěstmi a botami, v životě nešermoval. Zastavil se a jen lapal po dechu s vědomím, že je všechno zbytečné. Cizinec, který v noci slídí kolem paláce… je už předem mrtvý muž! Po žebrech mu stékaly stružky ledového potu.

Koně však vůbec nezměnili krok. Tucet jich proklusal kolem jeho úkrytu, potom přehlomozil kočár, za ním osamocený obr na černém koni a nakonec dalších asi dvacet jezdců na koních, kteří v měsíčním světle vypadali jako černé stíny.

A byli pryč. Klapot kopyt doznával kdesi dole pod kopcem a do výklenku se znovu vrátilo noční ticho, narušované jenom Gathmorovým těžkým dechem.

Vedle něho jako kočka doskočil další muž a Gathmor polekaně vyletěl. To Thinal přibyl odkudsi shora, když předtím svým nenapodobitelným způsobem vyšplhal po rovné zdi.

„Divná hodina na vejlety, co?“ poznamenal zloděj rozpačitě.

Gathmor se na něho zamračil. Ze všech pěti kouzlem spojených osob znal Thinala nejméně. Poslední dva dny měl ten hoch napilno, ale pracoval vždycky jen sám. Gathmor ho sice párkrát zahlédl, ale sotva spolu promluvili. Mladý ošklivý imp byl jakýmsi podivným způsobem nepatrný a nezapamatovatelný.

„No tak,“ vyštěkl. „Potřebuju svoje krámy.“

Jak na obyčejného nosiče! Gathmor zavrčel a vrátil se k rozvazování vzpurného vaku. Pak se zarazil. „Jaký plán vlastně ten starouš vymyslel?“

„Kadolan,“ řekl Thinal a strhával ze sebe Andorovo elegantní oblečení. „Darad ji viděl na balkóně. Jenomže on vůbec nepřemejšlí.“

„Taky jsem si všiml. Proč ona?“

„Dělej rychle! Protože se nejspíš nikdo jinej k Inos nedostane, aby si s ní poklábosil beze svědků, jasné? Určitě by se to nepodařilo žádnému mužskému. Víš přece, jak si džinové svý ženy hlídají!“ Byl teď nahý jako prst. Odstrčil Gathmorovi ruce od vaku a pod jeho zlodějskými prsty se zavazadlo jakoby samo otevřelo. „Ale k její tetě se dostanu, tu nebudou tak moc hlídat.“

„A co pak?“

Thinal se pustil do vyprazdňování pytle a vytřepával z něho všechny podivné kusy oděvů a vybavení, které kouzlem spoutaná pětice stačila za svou zločineckou kariéru shromáždit. Našel krátké kalhoty, které hledal, a natáhl si je, přičemž chvíli tancoval po jedné noze, a pak pátral po svých botách. Lupiči nemají v oblibě příliš volné šatstvo.

„Potom přijde Jalon.“

„Proč Jalon?“ vyjevil se Gathmor, který měl dojem, že obyčejně nebývá takhle natvrdlý. Ta čarodějná banda se ho snad schválně pokouší zmást. Sagorn byl plánovač a Thinal mazaný vykonavatel jeho plánů. On je pouhý čestný námořník.

Thinal vytáhl z pytle meč a pověsil si ho na záda. Byla to cenná čepel, vyrobená trpaslíky, ale koš zbraně byl tak výmluvně zdobený, že na něm mohlo být zrovna tak dobře rovnou vyryto: *Ukradeno z paláce v Arakkaranu.* Až se dostane do palácového okrsku, může vždycky přivolat Darada, kdyby bylo potřeba zařídit nějakou násilnost. Thinal se úkosem podíval po Gathmorovi. „Potom… potom budeme improvizovat. Máš nějakej lepší plán?“

„Nemám,“ připustil námořník naštvaně. „Ale vy máte. Ven s ním!“

„Inos řekne Jalonovi svý Slovo Moci. Jako adepti osvobodíme Rapa… Nečekej na nás tady. Může to trvat celej den, možná i dýl. Podívej se po nás…“ Odmlčel se a přemýšlel. „V hostinci *Severní hvězda,* vždycky ráno, večer a v poledne, jasný? Jestli se žádnej z nás neobjeví ani za dva dni, tak jsme mrtví. Chápeš?“

„Proč Jalon? A neměl by sis na přelezení najít nějaký kus zdi, na který padá stín?“

„V tuhle noční dobu je to zbytečný. Nikdo tu není.“

Gathmor otevřel ústa, že se s ním začne hádat, ale bylo pozdě. Zlodějíček nechal námořníka stát uprostřed rozházených svršků a tryskem přeběhl ulici. Potom jako by po zdi vyplul nahoru. Vzápětí zmizel na druhé straně, uvnitř paláce.

Gathmor čekal, že se ozve nějaký hluk, až zloděje objeví stráž, ale neozývalo se nic.

Vzdychl, shýbl se a začal cpát věci zpátky do vaku.

Pak se znovu napřímil.

Okamžíček!

Rap umírá – přikovaný k podlaze, s kostmi zlámanými, jazykem spáleným, s údy zachvácenými snětí… I když se Darad nebo Thinal stanou adepty, nebudou z nich čarodějové. Možná Rapa vysvobodí, ale jeho hrozná zranění se jim vyléčit nepodaří!

A ví vůbec Inosolan, že Rap je v tak špatném stavu? Jestli si myslí, že je jen zamčený v cele, tak by mohla velice snadno uvěřit povídačce těch pěti lumpů a sdílet s nimi svoje Slovo Moci – a tím by Rapovi vůbec nepomohla!

Noční ticho rozbil výbuch jotnarských nadávek.

No jasně – ošulili ho!

A oblafnou i to děvče!

A Rap nakonec přece umře.

6

„Shandie! Shandie! Ach, ubohé dítě! Shandie!“

Hlas k němu zalétal z dálky, z veliké dálky. A přece zněl mnohem hlasitěji, než bylo možné, protože to byl hlas tety Oro, a ona měla hlas velice tichý a nikdy nekřičela.

Ležel obličejem dolů. Kvůli tomu.

Byl doopravdy hrozně ospalý. V pokoji byla tma a postel byla měkká. Spát.

„Shandie!“

Usmál se. Byl rád, že přišla. Doufal, že i potmě uvidí, jak se na ni usmívá, a pochopí, že ji má rád. Ale byl tak strašně ospalý, že ze sebe nedokázal vypravit ani slovo. Celý svět je podivně zmatený, a když se pokusí probrat ze spánku, tak zase ucítí svůj rozšvihaný zadek, a to rozhodně nechtěl.

„Shandie! Řekni něco!“

Tiše mumlal a snažil se jí říct, že za ní zítra přijde. Ale měl dojem, že mu ze rtů nejde žádný zvuk, protože pusu měl taky celou zmatenou. Matka mu dala medicínu. Aby utišila bolest.

Dostal víc medicíny než obyčejně, protože dostal hrozný výprask. Byl prý moc zlý kluk. Nedokázal si vzpomenout, čím se provinil, ale asi byl. Ythbaneho prý velice, velice zklamal.

Spát…

„A co děláš v mojí ložnici?“

To byl zase hlas Matky. Křičela. No páni, Matka se ale zlobí!

„Jdu navštívit svého synovce! A jak to, že devítiletý princ spává v matčině ložnici? Můžeš mi to vysvětlit?“

To znovu mluvila teta Oro, ale jako by to ani nebyla ona. Teta Oro přece vždycky byla sladká, hýčkala ho a nikdy, nikdy nekřičela. Teď ale křičí jako hrom.

A Matka zrovna tak. „Je to můj syn a já budu rozhodovat o tom, kde bude spát. A děkuju ti…“

„Co se to s ním děje? Čím jsi omámila?“

„Dala jsem mu jen slabé sedat…“

„Slabé? Vždyť je jako mrtvý! Laudánum? To musí být laudánum. Ty cpeš do vlastního syna *laudánum?“*

„Starej se o svoje věci!“

„Tohle je i moje věc!“

Začínal nabírat k pláči. Cítil, že mu tečou slzy. Všechen ten křik se mu vůbec nelíbil a nejraději by se posadil a řekl jim, ať toho nechají, ale nedokázal ani hlavu zvednout, protože ji teď měl strašlivě těžkou a byl náramně zmatený. Tma. Zmatek. Je ospalý.

„Tohle není tvá starost!“

„Ale je! Shandie je můj synovec a dědic trůnu. A kdopak mu udělal tohle!“

Jauvaj!

„Vidíš to?“ křičela teta Oro ještě hlasitěji. „Má k sobě to prostěradlo úplně přilepené! Prosáklé krví! Dokonce jsi ho ani neobvázala?“

„Byl moc opuchlý, dala jsem mu jen obklady.“

„Kdo to udělal?“

„Byl pokárán.“

„Pokárán? Tomuhle říkáš pokárání? Já tomu říkám zmrskání.“

„Dnes provedl ostudnou věc.“

Ano. Teď si Shandie vzpomněl. Nejen že se vrtěl. On rovnou upadl a přerušil ceremoniál a udělal ostudu před celým dvorem. Žádný div, že dostal takové bití.

„On přece *omdlel!* Viděla jsem to. I dospělí muži omdlévají, když musejí stát příliš dlouho. Mlč a poslouchej mě, Uomayo! Viděla jsem to. Omdlel zrovna jako voják na přehlídce."

„Taky jsou za to potrestaní…"

„Vždyť je malé dítě! Vůbec by tam neměl být. A určitě by neměl celou tu dobu stát! Divíš se, že pak omdlí?"

„Budu vychovávat svoje dítě tak, jak budu sama chtít. Znovu ti říkám, že do toho nemáš co mluvit!"

„A já opakuji, že ano.

Hlasy se přibližovala a zase vzdalovaly, tu hlasitější, tu tlumenější. Jako vlny v Cenmere. Ukolébají ho k spánku…

„Tuhle knížku? To je nějaká knížka pro kluka v jeho věku? *Encyclopedia Hubbana* ? Nic jiného ke čtení nedostává?"

Tetu Oro opravdu miloval, ale teď si přál, aby šla pryč a přestala křičet, aby s Matkou mohli spát. Hlasy zase utichly… a vzápětí se znova rozkřičely.

„Bude potřeba vyhlásit regentství, že ano…"

„Aha, tak proto ses vrátila do Hubu! Myslíš si, že by ses mohla stát regentkou, co?"

„A kdo jiný? Snad ne ty? Dcera obyčejného vojáka? U všech bohů! Kdo jiný? Nebo snad ten slimák Ythbane? Pcha! Povídá se, že si barví vlasy. Je to pravda?"

„Jak to u všeho Zla mám vědět?"

„No ano, jak?"

Potom Máti zaječela tak hlasitě, že se Shandie téměř probudil. Znovu se mu rozhořela bolest v zadku, který mu Ythbane rozšvihal, takže sám sebe slyšel zasténat.

„Ticho!" řekla teta Oro. „Probudíš chlapce. Teď mě poslouchej, Uomayo! Je mi jedno, kdo s tebou lehává ve tvé krásné posteli. Je mi jedno, jestli náhodou nemá někde ždibec modré barvy. Ale nedopustím, aby se některý z vás stal regentem, ani oba dohromady. Shandie je nezletilý a já jsem první na řadě. Snažila ses mě odříznout ode dvora. Bozi vědí, že po nějakém titulu vůbec *netoužím*, ale povinnost mě zavazuje. A mimochodem, copak se to děje s Otcem? Taky v tom máš prsty? Čímpak krmíš *jeho?"*

„Nebuď směšná! Je starý…"

Ještě před pár měsíci vůbec nebyl starý! Tedy ne tak, jak je teď. Zaslechla jsem o tom jakési řeči, proto jsem se vrátila a…"

„S tím já nemám nic společného. A o jed určitě nejde, protože jsme už několikrát vyměnili jeho sloužící. Určitě je to nějaká stařecká nemohoucnost. Nemůže za tím vězet ani žádné kouzlo, je přece císař."

„A co říkají Strážci?"

Prosím vás! naříkal Shandie v duchu. *Prosím, běžte pryč a nechte mě spát. Prosím vás. Když mě probudíte, bude to bolet.*

„Čarodějové?“ zasmála se Matka. „Myslíš snad, že si povídám s Čaroději nebo s tou starou Čarodějnicí? Musejí o tom dobře vědět, ale mlčí.“

Teta Oro zasténala. „A pochopitelně nehnou ani prstem.“

„Ani *nemůžou* nic dělat. Tak přece káže Protokol, má milá. Naše rodina je vyloučena z magického působení. Žádné kouzelné léčení.“

Hlasy zase utichly a Shandie se ponořoval do zmatené temnoty… ale třetí hlas ho znovu vyburcoval.

„Tvoje Císařská Výsosti! Jaká neočekávaná čest!“

Konzul! A je nazlobený. To je moc špatné!

Shandie zjistil, že zase pláče a slzy mu kapou do prostěradla. Vždyť teď už nebyl zlý, že ne? Už ne, prosím prosím, už ne!

„Konzul Ythbane! To ty jsi odpovědný za tohle mučení?“

„To není tvoje věc, Výsosti.“

„Ale je! Proč mě nikdo neinformoval, že je Otec nemocný?“

„Mysleli jsme, že tě to nebude zajímat. Celou dobu trávíš zahrabaná kdesi na venkově a chováš koně. Rada neměla důvod tě znepokojovat.“

„A ty se pokoušíš urvat pro sebe regentství, co? Nebo pro sebe a pro Uomayu? Nemysli si, že jsem o tom neslyšela.“

Shandie ještě nikdy nezažil tetu Oro tolik rozčílenou jako teď.

„Co jsi slyšela?“

„Že jste milenci.“

„Dávej si pozor na jazyk, ženská!“

Teta Oro jen zalapala po dechu. „Jakže? *Ty* se odvažuješ *mně* vyhrožovat? Naopak *ty* by ses měl mít na pozoru! Proč by ses jinak objevil v princezniných komnatách uprostřed noci? Čekáš jen, až bude starý císař úplně neschopný, potom máš v plánu se s ní oženit a…“

„A opozice tě zavolala do Hubu. S tím jsem ovšem počítal.“ Ythbane ztlumil hlas a to bylo špatné znamení, ale mluvil klidněji a tolik Shandieho nerušil. „No, musím tě varovat, princezno Oroseo. Tvůj drahý manžel – má přece velkou sbírku hodin, že?“

„Ano… totiž, co u všech všudy má Leeova sbírka hodin společného s těmihle věcmi?“

Jsou mezi nimi i hodiny od trpaslíků, že? Vlastně většina z nich? Obchoduje přece s trpaslíky. Ti vyrábějí nejlepší hodiny.“

„No a?“

Teta Oro už nekřičela. Tak to bylo lepší.

„Kolem hranic na Temné řece se odehrály první šarvátky. Možná už vypukly otevřené boje. Obchodování s agenty z Dwauishe bude považováno za velezradu.“

Nějaké mumlání.

„Ale jistěže mám! Spoustu svědků. Dokumenty. Takže moje podmínky jsou tyto, Výsosti: ráno opustíš Hub, jinak v poledne předložím Shromáždění výnos o velezradě proti tobě i tvému manželovi.“

Další mumlání. Pláč? Kdo to pláče?

Matka se směje. To je dobře.

„Taky mám připravených pár dokladů, které podepíšeš ještě před odjezdem. Za hodinu.“

Mumlání.

Tiché mumlání.

Šeptání. Ticho. Tma. Spát…

Marno jest:

Že boj je marný, neříkej,
že všechny rány vniveč jdou,
neumdlívá-li nepřítel,
jak věci byly, zůstanou.

Clough, *Že boj je marný, neříkej*

»»»» KAPITOLA DRUHÁ««««

NEJTMAVŠÍ MÍSTO

1

„Kdo je tam?“

Kadolan otočila hlavu dozadu co nejdál mohla – což v těchto dnech nebylo nějak zvlášť daleko. Ztratila však rovnováhu a musela se chytit pelesti postele, aby se přidržela. Zrovna se modlila.

A opět se z balkónu ozval tichý zvuk a v měsíčním světle se kmitl jakýsi pohyb… Že by zloděj? V arakkaranském paláci, hlídaném nespočetnými strážemi? Inos se zmiňovala o jakýchsi vetřelcích…

„Princezno? Výsosti? Velice se omlouvám, jestli jsem tě vylekal.“

Srdce jí poplašeně tlouklo, ale teď se jí ulevilo, až ji to zabolelo a zalapala po dechu.

„Doktor Sagorn?“

„Já sám,“ ozval se učencův tichý, suchý hlas. „Obávám se, že můj příchod je poněkud neortodoxní.“

Kadolan pomyslela na to, jak je balkón vysoko, pak si vzpomněla na rubínovou brož a pochopila. Ten zlodějíček… jak se honem jmenuje… Ale Sagorn jí nedopřál příliš času, aby se mohla vzpamatovat.

„Můj oděv není příliš důstojný, má paní,“ řekl. „Snad bych se tady mohl podívat po nějakém oblečení? Znovu se omlouvám, že jsem tě tak náhle vyburcoval.“

Jistě si nemyslel, že snad spává na podlaze, ale v podobné rozpačité situaci pravý džentlmen vždycky bude tvrdit, že viděl mnohem méně, než tomu bylo ve skutečnosti. Je to od tebe neskonale laskavé, doktore, že jsi přišel. Prosím, zajdi támhle do té místnosti, já se k tobě za moment připojím.“

Zamumlal cosi a pak jen slyšela opatrný, šouravý krok. Zvedla se z kolenou a šmátrala po županu. Dala svému nekonvenčnímu návštěvníkovi pár minut, aby se slušně ustrojil, a sobě dopřála chvíli, aby se konečně docela uklidnila a kvapně si přes natáčky natáhla noční čepici.

Potom teprve vešla za Sagornem. Viděla ho v křesle jenom jako nejasný stín, který duchovité bledé holeně spojovaly s podlahou. U nohou mu ležel jakýsi předmět, nejspíše meč v pochvě. Opatrně se usadila do křesla naproti němu.

„Světlo bych nedoporučovala," řekla opatrně.

„To vskutku ne! Je mi líto, že jsem tě takhle vyburcoval ze spánku," opakoval.

„Nespala jsem." Nepovažovala za nutné zmiňovat se o noční můře v podobě doběla rozžhavené čarodějky. „Vzývala jsem Boha lásky."

Po chvíli zamyšlení se Sagorn zeptal: „Proč zrovna jeho?"

„Protože to musel být on, kdo se zjevil Inos. Nechápu, jak je možné, že na to nikdo z nás nepřišel. *Věř v lásku*, tohle jí řekl."

Vzdychl. „Věčná pravda! A Inosolan to neudělala, což?"

„Neuvědomila si to! Já i ona jsme věřily, že jste všichni mrtví – že vás ti impové pozabíjeli."

„A fauna samozřejmě taky."

„Ano. Smím ti nabídnout nějaké občerstvení, doktore? Obyčejně tu bývá nějaké ovoce a…"

Pozvedl ruku, která se Kade jevila jen jako bledý rozmazaný tvar – ve tmě nikdy příliš dobře neviděla a teď to bylo s jejím zrakem čím dál horší. „Není potřeba."

„Tak jak se ti podařilo uniknout z Inissovy komnaty, doktore? A jak jsi u všech všudy dokázal dopravit Mistra Rapa celou tu cestu z Krasnegaru až sem tak rychle?"

Sagorn se suše uchechtl, ale smích se zlomil v podivně nostalgický povzdech. „Já jsem ho sem nedopravil. To on přivedl mě."

Ach! Jak se jí ulevilo! „Takže on není jenom věštec, ale čaroděj?"

„Jenom adept, má paní. Zná jen dvě Slova Moci."

„Své vlastní… a tys mu řekl svoje?"

Odmlka. „Ano, řekl."

„To od tebe bylo nesmírně laskavé."

„Tehdy mi to připadalo nanejvýš rozumné," zamumlal a Kade zatoužila vidět výraz v Sagornově obličeji.

Chvilku oba mlčeli – a měli toho tolik co říci! Kadolan se až točila hlava ze všech rozličných možností, které se jí vybavovaly.

„Takže jsi s Mistrem Rapem v dobrém přátelském vztahu?"

„Spřátelení poutníci na podivných cestách. Ale musím Mistru Rapovi vyslovit svoje uznání. Dokonce i na fauna je… 'houževnatý' by asi bylo nejzdvořilejším výrazem. Je neústupný a čestný. Vděčím mu za mnoho."

Kadolan v jeho slovech vycítila podivný podtón a tak čekala bližší vysvětlení, ale očividně zbytečně.

„Čemu tedy mohu děkovat za potěšení z tvé návštěvy, doktore Sagorne?" Formální rozhovor je ve chvílích vzrušení vždycky tím nejbezpečnějším řešením.

Sagorn zaklonil hlavu a vybuchl hlasitým smíchem. „Kade, ty jsi hotový zázrak. Vzpomínáš si… eh, obávám se, že tohle není ta pravá chvilka na vzpomínání."

„Sotva," zamumlala. „Jestli tě najde stráž, tak budeš mít možná dost času, abys sepsal svoje podrobné paměti."

„Anebo mi nezbude vůbec žádný čas?"

„Přesně."

Jak dlouho už to bylo – třicet let? Ba déle… byla šťastně provdaná v Kinvale, když tudy bratr Holindarn procházel se svým rádcem Sagornem. Byly to krásné časy, jenomže už je to tak dávno a rozhodně nepřipustí, aby se z jejich pomíjivého sblížení pokoušel po letech vybudovat nějaké hlubší přátelství, které mezi nimi nikdy nepanovalo. Sagorn byl tehdy podstatně starší než ona a Holindarn ho měl víc za učitele než za přítele. Jen pěkně formálně.

„Tedy tak," řekl Sagorn. „Náš chlapec je ve vězení, jak jsem zjistil."

„To je pravda. Má štěstí, že zůstal naživu."

Zasmál se. „Teď tedy musí starý zachránit mladého. Ty a já připravíme jeho útěk, ještě než si sultán rozmyslí, co s ním."

Nezazněl snad i v této Sagornově poznámce nějaký podivný přídech? Od doby, kdy se Kade začal horšit zrak, naopak princezna čím dál víc důvěřovala významu nejdrobnějších nuancí řeči, což by ji v mladších letech nikdy ani nenapadlo. Cítila varovné šimrání, jako kdyby například nějaký mladý chasník v Kinvale přeháněl hodnotu svých statků anebo se nezaslouženě holedbal úspěchy v armádě. Její tušení v podobných věcech si zpravidla zasloužilo nejvyšší pozornosti. Muži věří slovům víc než ženy, to už je takové pravidlo, a méně si dávají pozor, jak mluví.

„No samozřejmě!" vyhrkla dychtivě. „Ale jak bychom na to podle tebe měli jít? Sultán přikázal, že ho musí co nejpřísněji hlídat."

„Právě! Viděl jsem svého času různé paláce, ale ještě žádný mi tolik nepřipomínal vojenské ležení jako tenhle. Nevěřím, že je v lidských silách ho vysvobodit… totiž v prostých lidských silách!"

„Ano?" opatrně se ozvala Kadolan.

„Zdá se, že výzva, kterou bůh dal Inos, se týkala zrovna toho mládence ze stájí. Určitě ne Andora. A mám dojem, že ani sultána."

„Miluje snad Mistr Rap mou neteř?"

Doktor se znovu uchechtl. „Pcha! Probil si cestu přes kouzelníky i samé čaroděje a draky, utekl z vězení i hradů, prošel džungle, uprchl z pirátské lodi, za bouřky se zachránil na kusu trosky, jen aby se k ní dostal. A jak ho znám, bude jí ještě na oplátku ochotně sloužit jako podomek až do konce života!"

Kadolan se pokoušela polknout jakýsi ohavný chuchvalec, který se jí naráz objevil v hrdle. Zrovna toho se bála – kluk ze stájí! A k tomu faun! Bohové mívají někdy dost podivné nápady. Jak jen tohle mohla tušit?

„Musíme pro něho udělat všechno, co je v našich silách. Vysvětli mi, prosím, jaký máš plán."

„Navrhuji, aby sama Inosolan odčinila svou chybu, že nevěřila v jeho lásku."

To Kade vyděsilo. „Inos? Kdyby sultánovi řekla jediné slovo, tak by…"

„Ne!" ostře ji přerušil Sagorn. „To Slovo řekne mně."

„Ach!" Kadolan konečně pochopila a okamžitě se v ní vzdula nedůvěra jako prudká letní bouřka. Pomalu se blížil rozbřesk. Mudrcova tvář, patrná dosud jako

bledá skvrna, už byla vidět zřetelněji. Viděla mu do očí. „Máš na mysli Slovo Moci, doktore?“

„Přesně. Sultán přijal opatření, aby mu adept nemohl uniknout. Přikázal, že vězeň nesmí promluvit a neustále musí být pod dozorem a tak dále. Nepočítal ale s možností, že by se ho pokusil osvobodit jiný adept, a mám důvody věřit tomu, že adept by to mohl dokázat. My – totiž já a moji druhové – zatím známe jenom jediné Slovo a ještě jsme svou moc omezili, když jsme je sdíleli s Mistrem Rapem… Ne že by kdokoli z nás té oběti želel, to jistě ne! Žádná lítost! Abych pravdu řekl, naše ztráta nebyla tak krutá, jak bych očekával. Snad proto, že tohle Slovo zná tolik lidí, nám jeho sdílení nepřineslo žádnou zásadní změnu. Ale pro výpravu, do které se chci pustit, je pro nás druhé Slovo nezbytné.“

Kadolan seděla a přemýšlela, doufajíc, že o tom uslyší ještě víc, než Sagornovi bude muset říci pravdu.

„A když umře ve vězení,“ řekl Sagorn poněkud tvrději, „tak se nám zase vrátí to, co jsme mu dali.“

„Takže ty doufáš, že se dostaneš k Inos…“

„Myslím, že Jalon by to dokázal, má paní. Je zkušený mim, že ano, a doslova expert na ženské převleky. Zarkský úbor je pro náš účel velice výhodný. Když pozveš neteř do svých komnat, aby si poslechla pozoruhodnou *zpěvačku*, tak pochybuji, že by to sultánovi nějak vadilo.“ Čekal, co na to bude říkat, a ještě nedůtklivě dodal: „Potom budeš muset zařídit maličký soukromý rozhovor, to je jasné. Ale myslím, že v tom by neměl být příliš velký problém.“

Kadolan se zhluboka nadechla. „Sdílení Slova je vždycky trošku riskantní, že? Ty sám jsi mi vysvětloval… Jistě, o tvojí čestnosti naprosto nejsou pochybnosti, ale kdyby s tebou Inosolan sdílela svoje Slovo, jak můžeš zaručit, že i tvoji společníci se pak zachovají slušně? Anebo se jí povede jako té ženě ve… bylo to ve Fal Dominu, že?“

Vzdychl. „Je tady přece dobře střežená, má paní.“

To ovšem nebyla odpověď na její otázku.

„Jiné řešení nemáme!“ naléhal.

Závěsy se netrpělivě naduly prvním předvojem ranní brízy. Čas rychle ubíhal.

Musela s pravdou ven. Jenomže se to nedá provést. Sultán se sultánkou nejsou v paláci.“

Sagorn vydechl, až to zasyčelo. „Kdy čekáš, že se vrátí?“

„Určitě ne dřív jak za dva týdny,“ řekla opatrně. Což byla pravda.

Ticho. Viděla, jak se škrábe na tváři. Za obloukovým oknem už se začínalo jasnit nebe. Úsvit tady přicházel rychle.

„Příliš pozdě, doktore?“

„Ano.“ V hlase jako by se mu ozvala poraženecká nota a Kadolan se vůbec nelíbily představy, které to v ní vyvolávalo.

„Víš něco o Mistru Rapovi? V jakém je stavu?“ zeptala se.

Hubená postava jako by se ještě hlouběji schoulila do křesla. „V nedobrém, má paní. Popravdě řečeno, ve velice špatném.“

Hm, předtím se o ničem nezmínil a ráda by věděla proč. Vždyť by to jeho žádosti jen dodalo na naléhavosti.

No jistě, chtěl jen dostat Slovo!

„Tak či tak, nebylo by příhodnější, kdyby Inos sdílela své Slovo přímo s Mistrem Rapem? Mága není možné udržet v zajetí, jak přiznává i princ Kar. A navíc by to bylo docela ve shodě s pokynem, který dostala od toho boha, ne?“

Sagorn utrousil jakýsi dutý zvuk. „To by byla věc diskuse. A jak by se sultánka dostala do kobky, aniž by ji sultán našel a zadržel?“

Existovala ovšem i jiná odpověď. Možná byly Kadolaniny modlitby přece vyslyšeny.

„Ty by ses do té cely dokázal dostat, doktore?“

„Já, má paní?“

„Ty a tvoji… neviditelní společníci.“

Ve slabém světle, které se vkrádalo do pokoje, se doktorovi zablýskaly oči. „Proč se na to ptáš?“

Kade si byla vědoma, že se pustila do křížku s velice bystrým mozkem a určitě mu brzy podlehne. Zeptala se: „Mohl bys mu doručit zprávu?“

„Možná ano, ale riskoval bych životy nás všech. Jaká zpráva by mohla mít tak vysokou cenu?“

„Velice důvěrná.“

Ani nepotřebovala víc světla, aby si všimla, jak se ostražitě napřímil. „Chtěla bych, abys mě odvedl dolů k Mistru Rapovi,“ řekla pevně. Samotnou ji překvapilo, jak rozhodně to zaznělo, když vzala v úvahu, co jí při tom provádějí vnitřnosti. „Nejraději bychom měli vyrazit hned, protože za chvilku už bude světlo.“

Sagorn zůstával nehybný, podobný leopardovi připravenému ke skoku. Potom řekl: „Pořád jsem nemohl pochopit, jak mohl tak mocný čaroděj, dokonce bývalý Strážce, znát jenom tři Slova.“

Bylo to beznadějné. „Doktore,“ ozvala se chabě. „Musíme si pospíšit…“

„Inisso předal každému ze svých tří synů jedno Slovo Moci.“

„Tak to říká legenda.“ Začala se zvedat.

„Ta slova teď mají Inosolan, Kalkor a Angilki. Ale čtvrté se předávalo po ženské linii, že?“

Opravdu beznadějné! Kadolan si povzdechla a zase si sedla.

„Odpověz,“ řekl chladně.

„Ano,“ přisvědčila. „Králové o tom nikdy nevěděli. Když naše matka zemřela, byl Holindarn pořád ještě starý mládenec, a tak je předala mně. Ale vždycky patřilo Krasnegaru – myslím, že proto, aby bylo ještě jedno k dispozici, kdyby toho bylo zapotřebí. Když si pak vzal Evanaire, tak jsem jí je pochopitelně řekla.“

„'Pochopitelně,' povídáš? Jen málokdo by to udělal!“

Starodávné tajemství bylo vyzrazeno. Kadolan tu teď seděla jako předem připravená, bezmocná oběť vraždy. „Myslím, že to nebude příliš mocné Slovo, doktore. Evanaire byla sice nesmírně oblíbená, ale i předtím vždycky bývala velice milá dívka. A já rozhodně nejsem žádný tvůrce zázraků. Nikdy jsem nebyla. Jsem jen neužitečný aristokratický parazit.“

„A ta nejlepší gardedáma a vychovatelka mladých dam v celé Impirii!“ Udeřil pěstí do bočnice křesla až se zvedl obláček prachu. „Měl jsem to už dávno uhodnout! Chybějící čtvrté Slovo!“

„Nikdy jsem tomu nevěřila… Ale když Evanaire umřela, tak jsem to ucítila. Přesně téhož dne, doktore!“

„Musela jsi něco pocítit – tvoje moc se zvětšila. A Inosolan právě potřebovala, abys svůj talent uplatnila!“ Náhle byl celý vzrušený, protože se v něm probudil učenec, který odhalil dávné tajemství. „Takže to vůbec nebyla Inos, koho Elkarath vystopoval v Thume podle projevů magické síly – tvoje okultní moc zafungovala, když se tvoje neteř ocitla v nebezpečí!“

„Milosrdné nebe!“ Tohle ji nikdy nenapadlo. Jak jsi se o tomhle vůbec dověděl?“

„Chybějící čtvrté Slovo!“ opakoval Sagorn a zaznělo to… mlsně?

Vyhrabala se na nohy. „Už nechybí. Chci je sdílet s Mistrem Rapem.“

Ale Sagorn zůstával sedět v křesle. Jaká ironie! Když se impové probíjeli dveřmi a já jsem se hádal s Inosolan, jestli tomu mládenci povíme svoje Slova, aby se stal mágem, stála jsi tam i ty, znala jsi čtvrté Slovo a mohla bys z něho bývala udělat čaroděje!“ Žertovně naklonil hlavu na stranu. „Udělala bys to, kdyby s tím souhlasil?“

„Nejspíš ano.“ Ale tehdy po ní naštěstí nikdo nechtěl, aby se o tom musela rozhodnout. „Kdybych si myslela, že to Krasnegar potřebuje. Opravdu se bojím, že teď už to Slovo nebude dost silné, aby bylo vůbec k něčemu dobré, ale… kdo ví? Pojďme, zkusíme mu je dát teď.“

Sagorn na ni zíral bez mrknutí oka. Měl na sobě navlečenou jakousi ženskou róbu a pod ní toho asi mnoho neměl. Vrásčité ruce měl holé. „Ty jsi buď velice odvážná žena, Kadolan, anebo docela bláznivá. Navrhuješ něco, co je naprosto nemožné.“

„Kampak se podělo tvoje oddané přátelství k Mistru Rapovi?“

„Dej mi svoje Slovo a já ho z té cely dostanu. Přísahám!“

„Ne, doktore. Povím je buď tomu čeledínovi, nebo nikomu.“

V hlase mu zlostně zaskřípalo. „Proč, u všech bohů?“

„Protože si myslím, že tě někdo poslal. Ty jsi odpověď na moje modlitby.“ Konečně v ní puklo všechno to napětí a rozhořčeně vybuchla tak, jak se jí to stalo v dospělosti jenom třikrát. Zaječela na něho: „No tak, co bude? Pomůžeš mi, anebo mám křiknout na strážné, aby si tě odvedli?“

Klesla mu čelist. „Žádáš po mně naprostou šílenost, Kade!“

„Myslím to vážně! Budu křičet o pomoc.“

„Ale já tě tam přece odvést nemůžu! Musel bych určitě přivolat na pomoc Andora, a když si ten neví s něčím rady, okamžitě přivolá Darada. Oni znají totéž, co vím já, a jen bohové vědí, jak se potom zachovají.“

Přikývla. „Bude to velice zajímavá cesta. Pokus se v téhle skříni najít nějaké šaty, které by ti trochu padly. Nějaké starodávné mužské oblečení tam je. A teď mě laskavě na okamžik omluv, doktore.“

S prudce bušícím srdcem se vrátila do své ložnice.

2

Za posledních padesát let se Kadolan ani jednou tak rychle neoblékla, a přitom ještě musela stále myslet na Sagornovo varování ohledně Darada. Sir Andor, ten by ji možná zkoušel přesvědčit, aby vyžvatlala svoje Slovo Moci jemu, když o něm teď už ví. Ovšem o samých Slovech se předpokládá, že jsou imunní vůči magickému působení, a Andora zbaveného okultní výbavy si troufala odrazit sama.

Při té myšlence si uvědomila, že ji zkoušel svým talentem obměkčit už v Kinvale a že mu nepodlehla.

Ale Darad! Když se ten příšerný obr snažil unést Inosolan, byla to právě Kade, kdo mu chrstl na záda hořící olej. Všechna ostatní zranění a potupy, které utrpěl vzápětí, se odvíjely od jejího zákroku a nechtělo se jí věřit, že ten nedovtipný jotunský zabiják bude dvakrát nakloněný jí něco promíjet. Když bude Sagorn muset přivolat Darada, tak celá jejich výprava přijde vniveč, zanikne beze stopy a ona s ní.

Přede dveřmi zaváhala. „Jsem připravená, doktore."

„Kdyby tak vázání turbanu bylo stejně snadné jako bandážování!" zabručel. „Nemáš nějaké malé nástroje?"

„Jaké nástroje myslíš?"

„Malé nožíky nebo jehlice do klobouku."

„Jehlice do klobouku, doktore? V Zarku? No tohle!" Ale vrátila se a hledala ve svých drobnostech, pak si vzpomněla na talíř u lůžka, na němž ležel nožík na ovoce. Potom Sagorn vstoupil dovnitř a ona až poskočila, když ho viděla zahaleného ve volném oděvu a vlající pláštěnce, jaké nosí zarkská šlechta. Měly nějakou tmavou barvu, ale světlo ještě nedovolovalo přesně určit její odstín – nejspíš nějaká zelená. Ze Sagornova oděvu se linul zřetelný pach zatuchliny a turban připomínal poněkud vachrlaté ptačí hnízdo, ale každý, koho by upoutaly tyhle drobnosti, by musel být mnohem překvapenější bledou jotunskou tváří vykukující zpod turbanu.

Vysekla mu pukrle. „Blahopřeju ti k nynějšímu krejčímu, doktore."

Zasmál se. „Nemohl jsem si přát nic lepšího, no ne? Jestliže Slova Moci přinášejí štěstí, tak je to snad dobré znamení, že naše štěstí zatím trvá."

Vzal od ní malý nožík, pár špendlíků a háček na zapínání knoflíků. Odmítl lžíci na obouvání bot a přezku z opasku.

„Veď mě, Výsosti," řekl. „A nechť nás dva staré blázny provází tvůj Bůh lásky."

Kadolan shledávala jeho poznámku velice nevkusnou a říkala si, že doktor musí být asi hodně nervózní. Šla první a kráčela po chodbě tak tiše, jak jen dokázala. Taky byla poněkud nervózní, to byla pravda. Snažila se myslet na to, že všechno podstupuje pro Inosolan, která by si určitě konečně zasloužila trošku toho štěstí.

Tři Slova dělají mága. Mág může léčit zranění a neduhy, nepochybně i jizvy po spáleninách. Kéž by jen dokázala víc věřit v moc svého Slova! Dokonce i kdyby všechna ta kouzelná Slova byla na začátku stejně silná, některá se přece musela z velké částí oslabit tím, že se rozmělnila při mnohých sdíleních. Možná se i opo-

třebovala přílišným používáním a to, které zná ona, bylo staré celá staletí, patřilo přece kdysi Inissovi.

Chodby zatuchle a natrpkle páchly prachem a bylo v nich stále ještě horko z předešlého dne. Kolem obou stěn stály v řadách mohutné sochy z dob XIV. dynastie – příliš cenné, než aby se vyhodily, a příliš ošklivé, než aby je někdo chtěl.

Po špičkách přešla kolem dveří, za nimiž spaly čtyři služebné, a kolem dalších, z nichž se neslo chrápání hospodyně. Konečně dorazila k venkovním dveřím, pod kterými se prodral tenký proužek světla. Až na tohle místo se jí podařilo dostat od Inosiny svatební noci, ale dál ne.

Sagorn přistoupil těsně ke dveřím a velice jemně se pokusil je otevřít. Potom toho nechal a zašeptal Kade do ucha: Jsou zamčené nebo na závoru?“

„Myslím, že zamčené,“ vydechla.

Jsou venku stráže?“

„Nejspíš ano.“

Už už se chystala navrhnout, že by snad měli všechno vzdát a obrátit se zpátky, ale učenec jen němě přikývl. Sotva ho viděla, protože okna tu byla maličká a v chodbě panovalo šero. Silně tu byl cítit včelí vosk.

„Takže Thinal. Podrž mu ten meč při ruce.“ Sagorn vytáhl čepel z pochvy, Kade zbraň opatrně převzala a zůstala stát…

…a tu doktorova postava těsně vedle ní jako by se srazila do poloviční velikosti a na jeho místě náhle stál impský mladík, kterého jednou viděla v Inissově komnatě Moci. Stejně jako tehdy byl směšně zachumlaný v příliš velkých šatech. Zvedl ruku, aby si napravil turban, který se mu při převtělení svezl na stranu. Tmavé oči měl jen nepatrně výš než ona, a jak se na něho z blízka dívala, jiskřilo mu v nich. Na okamžik si ji pečlivě prohlížel, jako by se pokoušel v ní odhalit nějaké stopy okultních schopností. Aniž by se podíval, kam sahá, vytáhl z kapsy nožík na ovoce. Blýskal se stejně jako zlodějské oči.

„Princezno?“ Mluvil tak tiše, že měla dojem, jako by vyslovoval slova docela neslyšně, a přesto zřetelně. „Princezno Kadolan! Proč bych ti měl pomáhat, abys dávala svoje Slovo komusi v kobce, když jsou potřebnější, a rovnou tady?“

Kadolan pocítila píchání ve vlasech z toho, jak si ji lačně měřil zrakem. Sagorn uhodl její tajemství, a co věděl jeden, to věděli zároveň i ostatní, včetně tohohle mrňavého lotra. Měla sice v ruce meč, ale nedělala si iluze, že by se mu dokázala ubránit, kdyby se jí ho pokusil sebrat. Byl stár jen zlomeček jejího věku a nepochybně byl velice zběhlý v tělesných cvičeních, jaká jsou potřebná pro přežití v tmavých uličkách. Nejspíš by mu nedělalo problém zabít ji i tím nepatrným nožíkem na ovoce. Na Thinala věru nebyla připravena.

„No?“ znovu se ozval stejně neslyšně, jako by kolem proletělo babí léto. „Co z toho budu mít, když kvůli tobě nasadím vlastní krk?“

Chtěl by snad, aby mu nabídla nějakou odměnu? Mohl si nakrást všechno bohatství, po jakém zatoužil. Pohnula oschlým jazykem. „Kvůli mně ne. Kvůli Inosolan.“

„Po Inosolan je mi prd! Riskovala by ona život kvůli mně?“

Na to nedokázala Kadolan vymyslet žádnou rozumnou odpověď.

Usmál se, až se mu zaleskly zuby.

„Vy mě potřebujete!“ Řekl to, jako by ho to velice překvapilo. „I kdyby se ti podařilo mě přemluvit, abych zavolal někoho z ostatních, byli by ti k ničemu. Jenom já dokážu slízt z toho balkónu dolů. Jen já dokážu otevřít tydle dveře. Vy všichni mě potřebujete!“ Zazubil se ještě víc.

„Co bys tedy chtěl?“

„Tvoje Slovo! A hned! Potom půjdu a povím je Rapovi.“

„Myslíš, že ti budu věřit?“

„Nemáš na vybranou, paní!“ Dokonce i v tom nepatrném zašepotání dokázal projevit drzé pobavení. Jak často asi osud malému lotrovskému třasořitkovi dopřál zažívat pocit, že je pro někoho důležitý anebo že má takovou moc, aby s někým mohl smlouvat?

„Ne. Povím svoje Slovo buď Rapovi, anebo nikomu. Je to příliš křehké Slovo a není možné je sdílet víckrát.“

Snad pokrčil rameny. „Tak jdu pryč. Celý tvůj nápad je stejně praštěný. Venku už svítá.“ Zamířil chodbou zpátky.

„Stůj!“ řekla Kadolan tak hlasitě, jak jen si troufla. „Nebo budu křičet!“ Pozvedla pěst, jako by se chystala zabušit do dveří, doufajíc, že jako kočka mrštný zlodějíček bude mít i kočičí zrak a uvidí, k čemu se chystá.

Zastavil se a otočil.

„Co stráže?“ zeptala se. „Hned za dveřmi jsou stráže. Zavolám je.“

„Stará pitomá baba!“ zasyčel a vzápětí stál u ní. Na půl už byla smířená s tím, že se vedle ní objeví Darad a popadne ji za krk.

„A co Rap?“ zeptala se zoufale. „Tak dobře, Inos by pro tebe život neriskovala, asi ne. Ale co udělat to kvůli kamarádovi?“ Byl to nejdivočejší odhad, jakého se v životě odvážila.

„To určitě! No, jedině…“ Hlas se mu pozměnil. „Ale myslím, že je dost velkej blázen na to, aby… v Noomu, když Gathmor… Když… Ale, hovno! Taky jsi to mohla říct hnedka, ne?“ Thinal se kolem Kade protáhl ke dveřím, cosi tam zakutil nožíkem na ovoce a v zámku to klaplo…

Andor vzal Kade zbraň z ruky a obezřetně otevřel dveře. Prosmekl se do jasného světla několika lamp, pak se zastavil, zakolísal a nejistě pomrkával. Kade ho následovala – a hned zase couvla.

V předsíni se nacházeli dva strážní, to byla pravda. Taky se tam po podlaze válela spousta zbraní, oděvů a několik polštářů. A mezi tím vším sami strážní. A s nimi čtyři ženské. Všech šest spalo a všichni byli docela nazí. Vzduch v místnosti by byl silný“ i do vinopalny.

Andor škytl, zavrávoral a…

Sagorn zasunul meč do pochvy. Kadolan ho následovala napříč pokojem a snažila se odvracet oči od následků orgie, ale nebylo to dost dobře možné. Na podlaze zůstávalo jen velice málo míst, kam se dalo bezpečně došlápnout, a musela si držet sukně vysoko zvednuté, aby okrajem nezavadila o bezvládná těla či končetiny. Když se za ní zase zavřely dveře, úlevně si oddychla.

Ještě štěstí, že Thinal neodhalil tvou planou pohrůžku," poznamenal Sagorn, a protože došli ke schodišti, nabídl jí rámě, aby se o něho mohla opřít – anebo možná aby se on mohl opřít o ni. Dva staří blázni klopýtali snad celou legui po příkrých neosvětlených schodech uprostřed paláce, který spíš připomínal vojenské ležení.

„Všimla jsem si, že některé ze služebných pořád zívají."

„Na západ."

„Prosím?"

„Zrovna jsme odbočili na západ. Sleduji, kudy jdeme.

„Aha, to je od tebe pěkné."

Konečné vybředli z nekonečných schodišť a krátký průzkum je přivedl do části paláce, kde se nacházely kuchyně, veliké místnosti, v nichž se ozývala ozvěna jejich kroků a kde bylo cítit zkažené jídlo. Po koutech a pod pracovními stoly pospávali nejmladší sloužící. Brzy je budou budit, aby se chopili prvních povinností, ale dvojice vznešeně oděných osob, procházejících přes kuchyň, by se asi na nic nevyptávali a už vůbec by je nenapadlo kvůli nim tropit poplach. Dva vetřelci se ubírali tmou od jednoho čadícího kahanu ke druhému a od okna k oknu. Kade kolem sukní probíhali různí tvorečkové – nejspíš krysy, ale možná i něco horšího. Princezně se vnucovalo pomyšlení na hady a škorpióny a nebyla si jistá, jestli by si přála, aby tam bylo víc světla nebo radši ještě míň. Švábi velicí jako teriéři! Kdyby to v některé z hradních kuchyní v Krasnegaru vypadalo jako tady, tak by se paní Aganimi v zoufalství vrhla z cimbuří.

Dospěli ke dveřím, které očividně vedly ven z budovy.

„Zahal si tvář, má paní," řekl Sagorn. „Možná vede do vězení i nějaká cesta vnitřkem paláce, ale nemáme celý týden na to, abychom po ní pátrali. Jdi těsně za mnou."

Odstrčil závory a panty zaskřípěly…

3

Palmový palác byl městem ve městě. Některé z budov byly propojeny, jiné stály osamoceně a obklopoval je park. Byly tu ulice a uličky, široká nádvoří a stinné ambity. Spoustu podlaží palácových budov spojovaly rampy a široká schodiště. Pokud to šlo, držel se Sagorn při stěnách. Směřoval povšechně na východ a sestupoval dolů po svahu. Zdálo se, že zhruba ví, kudy má jít. Obloha začínala nabírat modrou barvu a nad mořským horizontem měla načervenalý nádech, podobný umyté krevní skvrně.

Sagorn podvakrát zatlačil Kade do dveřního výklenku, když v dálce procházely stráže. Nahoře na věžích určitě stojí také hlídky, které by je mohly vidět. Bylo to šílenství, co prováděli, naprosté šílenství.

Nakonec ji zavedl do jakési uličky a zastavil se. Hubenou bílou rukou si otřel pot z tváře. Nějakou chvilku jako by se mu nedostávalo dechu.

„Tohle je ta budova! Jenže jak dovnitř?"

Kamenná stavba vypadala starší než všechny ostatní a Kadolan pochybovala, že by po ní i Thinal dokázal vylézt. Nadto všechna okna byla hustě zamřížovaná, dokonce i úplně nahoře, ve třetím patře.

„Musíme najít dveře," řekla a pustila se dál uličkou. Slyšela, že jeho kroky ji následují. Našla dveře. Velice malé a tuze pevné, v nichž byla špehýrka, ale žádná klika ani klíčová dírka. „To je špatné," zamumlal Sagorn. „Zadní východ. Tudy se dovnitř nechodí."

Vypadalo to beznadějně. Kade pokračovala v průzkumu. Bylo k zbláznění, že do budovy na druhé straně ulice vedlo několik dveří. Ovšem práh měly vesměs několik loktů nad úrovní ulice, jako by dveře sloužily k vykládce vozů. Jedny z nich zely dokořán. Říkala si, jestli by sklepní prostory obou budov nemohly být propojené, jenomže, jak připomněl Sagorn, neměli týden času, aby podzemí prozkoumávali. Ulička vedla na nádvoří. Opatrně nakoukla za roh a uviděla hlavní bránu věznice, sklenutou do impozantního oblouku, před níž hlídkovaly stráže. Rychle couvla zpátky.

„Musí to jít tudy!" řekla pevně a vrátila se k podezřelým malým dvířkům, která objevili předtím. Zastavila se několik kroků od dveří a pilně přemýšlela.

„Ani Darad to nedokáže prolomit," namítal Sagorn. Tvář zvrásněná hlubokými vráskami se mu křivila v obavách. „Kdyby měl sekeru a tak hodinu ho nikdo nerušil…"

Kadolan se srdce třepotalo v hrudi jako splašený motýl a v hlavě cítila podivné prázdno. Posedlo ji bezstarostné odhodlání někam se nazdařbůh vydat, vsadit vše na jednu kartu. Ještě nikdy nic podobného nezažila. To se v ní musel ozvat hlas jotunské krve, dědictví po nějakém berserkovi mezi jejími předky. Říkala si, zdali se vůbec ještě dokáže vrátit k dosavadnímu normálnímu chování, až se vyřeší současný problém, a s údivem zjistila, že je jí to jedno. Vsázela teď do hry opravdu všechno.

„Zpátky už nemůžeme, co? Tak zaboucháme a uvidíme, co bude."

Staroch zavřel oči. „V tom případě musím zavolat Darada."

„A co Andora? Když zabouchám a někdo přijde, tak by ho Andor mohl přemluvit, aby otevřel."

Sagorn zavrtěl unaveně hlavou. „Andor je opilý."

„Opilý? Sir Andor?" K onomu vychovaném mladému muži, jak ho poznala v Kinvale, jí opilost nechtěla pasovat.

„Měl pro to dobrý důvod." Sagorn se opřel o kamennou zeď a promnul si oči. „Andor je opilý. Thinal je zblblý pocitem vlastní důležitosti a nedostatkem spánku. Jalon je pro divokou zábavu, která nás asi čeká, docela bez užitku." Zavrtěl hlavou. „A já i ty jsme na takové nesmysly příliš staří. Je to beznadějné!"

„Nesmysl!" řekla Kadolan. „Poslouchej! Jestli je tohle něco jako tajný východ z věznice, tak to může být zároveň cosi jako tajný vchod, ne? Džinové jsou napůl blázni ze všeho toho intrikaření… Třeba tudy přicházejí špióni a dvojití agenti se svými hlášeními? Může tady někde trčet vrátný a čekat, aby je uvedl dovnitř. Tak zavolej sira Andora… Ne?"

„To nutně skončí soubojem. A Andor, i když je střízlivý, platí jen za amatérského šermíře.“

„Ale předtím jsi ho přivolal.“

„Přivolal ho trouba Thinal. Musí to být Darad, všichni bychom ho teď přivolali.“

„Darada ne!“

Darad přece zabil ženu kvůli pulce Slova.

Nastalo zmatené ticho, vyměňovali si rozčílené pohledy.

„Ty jsi přece myslitel, doktore! Tak přemýšlej!“

Sagorn vzdychl. „Poslyš, Kade, s Daradem to bude v pořádku. Zvlášť když mu povíš o Rapovi! Darad má teď Rapa ve velké oblibě.“

Těžko něčemu podobnému věřit. Faun poslal proti Daradovi psa a taky ochočeného goblina. Rozbil o něho židli. Ale když musí nastoupit Darad, bude to Darad.

„Tak dobře. Do toho! Já to risknu.“

Sagorn se po ní překvapeně podíval. „No výborně. Ať tě provázejí bohové, má drahá.“

Taková drzost!

Pak se Sagornovy zelené šaty začaly nadouvat, popraskaly na nich švy a stál tu jotunský obr.

Kade zaťala pěsti a pozvedla hlavu, aby se mohla podívat do tváře zhyzděné jizvami a tetováním, rozbitým nosem a ohromným vlčím úsměvem. „Dobré ráno, pane Darade,“ řekla mdle.

Obr se otřásl tichým smíchem, který mu v hrudi zaduněl jako vzdálené zemětřesení. Úkosem se podíval po Kade. „A tobě dobrej den, paní! Potřebuješ, abych ti teď pomoh, co?“

O krok couvla. „Je mi opravdu moc líto, že jsem ti ublížila, když jsme se naposledy viděli v Krasnegaru. Chápej, hnala mě snaha přispět mé neteři…“

Zarazilo ji hrdelní uchechtnutí. „Jotunská krev, co?“

„Eh? Ano, jistě. Naše rodina má půl krve impské a půl jotunské.“

„Jotnaři sou dobří válečníci,“ souhlasil. „Vidět to i na Rapovi.“

Vida! „Potřebuji se dostat k Mistru Rapovi. Je teď ve velice vážném nebezpečí.“

Úsměv v Daradově ohyzdné tváři vystřídalo zamračení hodné noční můry. Jo. Udělat z něho mága, co? Posraní džini! Málo času, tak zabuš a uvidíme, co se vyvrbí.“ Jotun ze sebe strhl pláštěnku a pustil ji na zem. Vytasil meč a čepel se zableskla, až Kade úlekem poskočila. Potom obr přistoupil ke stěně vedle dveří.

Rozechvělá Kade zkontrolovala, jestli má jašmak naaranžovaný, jak má být. Postavila se před špehýrku a zaklepala na dveře. Říkala si, jestli ten drobný zvuk bude vůbec uvnitř slyšet. Měla oči sklopené, protože byly modré a nikoli rudé jako u džinů. Viděla Daradovy nohy a všimla si, jak mu trčí palce ze zbytků Sagornových bot. Viděla i meč. Jitřní bríza jí nadouvala pláštěnku a přinášela konejšivou vůni trávy a květin. Slyšela také, a docela zblízka, pozpěvování ptáků.

Napočítala padesát srdečních tepů, potom zvedla ruku, že zabuší znovu, a zpoza mřížky kdosi promluvil: „Cvrček zpívá potichu.“

Heslo? Milosrdní bohové, jaká může být odpověď?

„Mám vzkaz od Velikána.“

„Heslo!“

„Nikdo mi žádné heslo neřekl!“ vykřikla, ale pořád ještě se neodvážila zvednout zrak. Připamatovala si chování Pobíječe lvů… „Ženám se hesla neříkají.“

„Ženy taky nenosí vzkazy od sultána.“

„Potom ovšem můj vzkaz nedorazí a on se bude ptát, proč nedorazil.“

Muž za dveřmi cosi zabručel. Po dlouhé, nervy drásající chvíli ticha zaslechla zvuk odsunované závory. Dveře se otevřely a na dobře naolejovaných závěsech ani nepískly.

Kadolan odletěla stranou a skoro upadla, když se Darad prosmekl kolem zárubně, rozrazil dveře dokořán a zmizel v temné prostoře za nimi. Zaslechla zadunění, z něhož ji zamrazilo až v kostech, a po něm zdušený výkřik. I ona proběhla vchodem do malé, temné komůrky. V jednom rohu stála židle, proti vchodu viděla schodiště a na podlaze zahlédla tělo, nad nímž stál jotunský obr a cenil zuby ve vlčím úsměvu.

„Zatím by to šlo!“ zaburácel Darad. „Zavři dveře. Dobrá. Teďka se mě drž!“

„Počkej!“

Tělo na podlaze!

Toho člověka vlastně zabila ona!

Kde má ve svém činu hledat dobro, které by vyvážilo jeho očividné zlo? Ta myšlenka ji téměř omráčila a ještě hůře na ni dopadla jistota, že co právě začala, už nemůže zastavit, a že musí následovat další krveprolití. Jotunský bojovník si nevšímal jejího příkazu, aby čekal, a už skákal nahoru po schodech s mečem v ruce.

„Stůj!“ vykřikla a spěchala za ním. Slyšela jakési nárazy a výkřik, jenž se zlomil v ošklivý bublavý zvuk, který ji uvítal při vstupu do další místnosti. Zamřížovaným oknem padalo dovnitř světlo na tři těla, nad nimiž stál rozkročený Darad a pásl se zrakem na poražených protivnících. Hotová jatka, podlaha i nábytek byly zacákané rudou krví. Nikdy v životě tolik krve neviděla.

Takhle tedy vypadá chlap, jehož talent k boji umocnilo na génia jedno Slovo Moci.

Jeden z mužů na podlaze začal sténat a pohnul se. Darad mu ledabylým švihem meče usekl hlavu.

Kadolan se prudce odvrátila a nacpala si do úst zaťatou pěst, aby v sobě zadusila výkřik, který se užuž vydral ven. Místnost se s ní začala houpat, ale nebyl jí dopřán čas, aby mohla propadnout hysterii nebo omdlít. Prudce se otevřely další dveře a do místnosti vběhl muž v hnědé uniformě. Zarazil se a ohromeně hleděl na mrtvoly rozvalené po podlaze. Darad jako stín přeletěl přes místnost, popadl příchozího za tuniku, vtáhl ho dovnitř a narazil ho zády na kamennou zeď… jednou… podruhé. Pak ho pustil.

Poslouchali. Ticho.

Jotun mrkl po Kadolan, aby viděl, jak se na to tváří. „Sou to jenom džini!“ řekl a vsunul zakrvácený meč do pochvy. „Pojď sem. Lepší slyšíš.“

Shýbl se a zvedl muže, kterého předtím omráčil, znovu ho přitlačil ke stěně a tentokrát ho tam přidržel, aniž by do toho vkládal nějaké viditelné úsilí. Druhou rukou fackoval svou oběť do tváře, aby ji probral. Potom muži vytáhl z opasku dýku a její hrot mu strčil před oči.

„Víš, kde je faun?“

Strážný byl sotva odrostlý chlapec, voják z osobní sultánovy gardy. Pěstoval si jakýsi zárodek růžového knírku, ale bezvousé líce mu teď nabraly nezdravou světle fialovou barvu. Turban mu spadl a uvolnil tak houštinu rezavých kudrnatých vlasů. Všechny ty nože a meče a jiná ostří, které měl rozvěšeny po celém těle, mu teď nebyl naprosto k ničemu. Vydal ze sebe jakési nesouvislé zabrebtání.

Hrot dýky mu zajel do levé nosní dírky. Mladík vyvalil rubínové oči a viditelně protáhl krk.

„Víš, kde je faun? Jinak mi k ničemu nejseš, džine.“

„Ano pane.“

„Povídej, kudyma tam dojdu.“

„Uh…uh…“

„Povídej nebo umřeš!“

Jdi doprava. Na druhé odbočce doleva. Zase do pravá. A pořád dolů po schodech.“

„To je všecko?“

„Ano pane!“ Náhle zaječel: „*Přísahám!*“

„Dobrý.“ Darad mu podřízl hrdlo a pustil ho na zem. Pak řekl: „Deme, paní, a zavři dveře.“ Pak se rozběhl do chodby.

Kade se odpotácela za ním a poslušně zavřela dveře. Po Daradovi zůstalo už jen slábnoucí dusání, při prostém určování směru očividně nepotřeboval její pomoc.

Po cestě potkal jen jediného muže. Kade slyšela zaklení, ale ve chvíli, kdy doběhla k rohu, byla široká chodba prázdná. Spěchala po krvavé stopě na zemi a říkala si, jestli snad Darad nevleče tělo nepřítele proto, aby mu posloužilo jako štít, anebo chce jen ukrýt důkazy. Mnoho skvrn na podlaze musel zanechat i Darad, protože byl krví protivníků potřísněny od hlavy k patě.

Odbočit vlevo… pak zase doprava… Dospěla k temnému otvoru, kterým chodba ústila do spirálového schodiště. Zdola se ozývaly slabé tlumené kročeje. Doběhla k nejbližšímu rohu a postavila se na špičky, aby ze zdi sundala kahan. Teprve s ním se vydala na schody.

Točité schodiště bylo úzké, hrbolaté a zrádné a jedinou oporou pro ruku bylo tlusté lano, zavěšené na hlavním sloupu schodiště, které se vinulo do neznáma. Ale byla za ně vděčná, protože kdyby si teď měla zlomit nohu, určitě by to jejímu poslání neprospělo. Darad musel být už daleko před ní a nechával za sebou kdovíjaká zvěrstva, na která ona musí ještě narazit. Její lampa vrhala na schodiště tančící stíny. Téměř zakopla o ležící tělo a dost času ji stálo, než se kolem mrtvoly proplížila, aby mohla pokračovat v sestupu. Byl to asi ten ubožák, kterého s sebou vlekl Darad.

Vyklopýtala ze schodiště do temného a nesmírně smrdutého sklepení. Ve světle kahanu neviděla kolem sebe nic než podlahu. Naslouchala a odhalila slabý zvuk dopadajících kapek – snad je to jen voda, doufala – a jeho ozvěnu, která naznačovala, že se nachází ve velkém, prázdném prostoru. Pak ji napadlo prozkoumat podlahu a objevila pár kapek krve. Dovedly ji, jak jinak, k další díře a dalšímu schodišti, vpravo od toho, kterým právě přišla. Dokonce i Darad našel cestu sám.

Druhé schodiště bylo užší a příkřejší, vytesané do rostlé skály. Tady už neviselo žádné lano, kterého by se mohla přidržovat. Nahoře, v reálném světě, právě končila noc. Tady neskončí nikdy, a její lampa už začínala nějak pomrkávat. Možná do ní nalévají jen tolik oleje, aby vydržela svítit do rána. Vzduch ve sklepení byl nepopsatelně těžký a strašlivě to tam páchlo. Prudce se otřásla a říkala si, že by raději běžela až na konec světa, než aby tady stála a přemítala, co bude dál. Už zemřelo šest mužů! Přesto jotunův příkaz, aby ho následovala, zůstával jedinou rozumnou alternativou, a tak ji nohy nesly dál a dál, aniž by na to musela nějak zvlášť myslet.

Tu se ze tmy před ní vyřítila příšera – bledé oči zářily z obří tváře, potřísněné krví… vyceněné bílé zuby, připomínající vlčí tesáky… Vztáhly se k ní ohromné rudě zbarvené ruce, jedna se jí chopila a druhá jí vyškubly kahan a uhasila plamínek. Šokovaná a oslepená ztratila Kade rovnováhu a určitě by spadla, kdyby ji obr nepopadl pevně do rukou. Vzápětí ji odnášel k patě schodiště, odkud pro ni přiběhl.

Bez dechu a s pocitem závrati se Kadolan vzpamatovala až v prázdné místnosti, připomínající jeskyni. Do skály vytesaný strop byl tak nízký, že z něho měla tísnivý dojem i ona, přičemž Darad musel stát sehnutý. Neviděla kolem sebe žádný nábytek, jen jakési strašlivé řetězy, nakupené v rohu, jež byly přikovány ke zkorodovaným okům, zapuštěným ve stěně. Odkudsi byly slyšet hlasy.

Z místnosti vedlo několik dveří, všechny zavřené, a velice pravděpodobně za nimi nebylo nic než prázdné cely. Tohle místo se zdálo opuštěné i na vězeňské kobky.

Ve stěně naproti schodišti byly nedaleko od sebe dvoje dveře. Jedny zely dokořán a odhalovaly pohled na smolně černou a nejspíš zcela prázdnou celu. Druhé však byly zavřené a ze zamřížovaného okénka v nich proudilo světlo. Tma a proud světla z okýnka hrozivě připomínaly kapli. Z osvětlené cely se ozývaly hlasy.

Kadolan se ze zkaženého vzduchu dělalo zle. Zoufale přemítala, jak tohle může někdo vydržet, a byla docela ráda, že nedokáže rozeznat jednotlivé příměsi toho úděsného smradu. A přitom měla dojem, že zaregistrovala jakýsi jemný průvan, a přišlo jí to docela samozřejmé, protože bez ventilace by se tahle stoka brzy proměnila ve smrtelnou past.

Daradovi nedělalo problémy horko ani smrad, ani náboženská symbolika. Stál, poslouchal a doslova se škrábal na hlavě. Za dveřmi zachřestily kostky a ozval se mužský smích. Tam uvnitř musí být i Mistr Rap. Azak nakázal, že vězeň musí být celý čas pod dozorem.

Možná dal Azak taky příkaz, aby vězně zabili při první známce pokusu o útěk. Je víc než jisté, že dveře jsou zevnitř na závoru. Nikomu cizímu je strážní neotevřou, a pokud zamřížovaným okýnkem někoho venku uvidí, neotevřou je taky.

Zdálo se, že uvnitř jsou nejméně čtyři muži, možná pět. Kolik jich naráz zvládne jotunský zabiják? Jak dokážou vetřelci přesvědčit ty uvnitř, aby otevřeli? Jak dlouho ještě může trvat, než někdo objeví jatka nahoře a sem přiběhne silný strážní oddíl?

Zesláblá Kade se opřela o stěnu a dumala, jak ji vůbec mohlo napadnout, že přechytračí Azaka v jeho vlastní hře? Sultáni z Arakkaranu podobné zvrhlosti praktikují dlouhá století a Azak své vlohy zřejmě vstřebával už s mateřským mlékem.

Darad se otočil, mrkl po ní a Kade sotva rozeznala příšerné rysy jeho zakrvavené tváře. Vytáhl znovu meč z pochvy, ale očividně nevěděl, co dál. Teď bylo velení na ní.

„Andor," zašeptala.

Po kratičké pauze to byl náhle Andor, kdo držel tasený meč. Skoro ho upustil a špička zbraně udeřila do podlahy s cinknutím, které v prázdné prostoře zaznělo děsivě nahlas. Andor se zapotácel, pak se vzpamatoval. Neslyšeli ho, hra a smích pokračovaly.

V hrůze si prohlížel krví nasáklé hadry, které měl na sobě, potom se zamračil na Kade. „Tak, už víš, paní, jaké to je, sdílet Daradovy vzpomínky."

„Jak se dostaneme dovnitř?" zašeptala naléhavě.

Čas zoufale ubíhal. Za nimi se táhla krvavá stopa, ležela tam mrtvá těla… Určitě by bylo zbytečným mařením času přemýšlet, jak se dostanou odtud.

Andor krkl, otřel si ústa volnou rukou a zašklebil se. Zamrkal na opuštěný mřížovaný čtverec světla. „O tom nemám vůbec páru," zašeptal.

„Dokážeš je přemluvit, aby otevřeli dveře?"

„Kolik jich je?"

„Nejméně čtyři."

Zavrtěl hlavou a zakymácel se. „To je moc. Možná tak jednoho, nejvýš. Když se ozve cizí člověk, nahrnou se ke dvež-dveřím všichni. Ke všemu dneska nemám nej-nejlepší formu. Trvalo by to dlouho."

Něžně na Kadolan zamrkal a nesměle se usmál, což v ní okamžitě vyvolalo mateřské instinkty porozumění a odpuštění.

Potlačila je. „Tak přivolej doktora Sagorna, ať zjistíme, jestli nemá nějaký spásný nápad."

„Přinejmenším bude střízlivý," souhlasil vážně Andor a s posledním škytnutím zmizel.

„Honem!" sykl na ni Sagorn. Neohrabaným krokem, jako by se štítil doteku s krví prosáklými troskami svého oděvu, ji odvedl do prázdné cely, kde se schovali. Kadolan ho poslušně následovala, jen v duchu toužila vejít do světla a ne do tmy – chtěla do panství Dobra a ne Zla. Dokonce i ona se v nízkých dveřích musela shýbnout. V místnůstce to ukrutně smrdělo, byl tam jakýsi kanál a hnilobný, ostře čpavý zápach jí napověděl, k čemu asi komůrka slouží. Ale byla tam tma a okýnkem z osvětlené cely je nikdo nemohl vidět.

„Jak se tam dostaneme?" ptala se znovu. „Anebo jak je rozdělíme?"

„Nevím! Válečnictví nepatří k mým oborům. Myslím, že nezbývá než čekat a věřit ve šťastnou náhodu. Buď zticha a nech mě přemýšlet.“

Kade stála a třásla se, příliš dobře si vědoma, že ona nic rozumného vymyslet nedokáže. Tolik mrtvých pro záchranu jediného člověka! A k nim přibudou zřejmě další dva, až ji a jejího proměnlivého společníka někdo objeví. To bylo moc špatné. Dopustila se velmi těžkého hříchu. Sloužila Zlu!

Zaskřípání železné závory, které se ozvalo od druhých dveří, v ní vyvolalo ještě ledovější zachvění. Zavrzaly panty. Sagorn zavrčel a odstrčil ji zpátky, pryč z matně šedivého obdélníku otevřených dveří. Vzápětí to byl znova Darad, kdo ji držel za paži.

„Udělej to i za mě, Argu!“ zavolal jakýsi muž a ozval se smích.

„Jen si ho pěkně podrž sám, Kuthe!“ křikl zřetelnější hlas už z temné předsíně. Znovu zaskřípěly dveře, jak za sebou ten muž zavíral. „S něčím tak mrňavým bych si těžko poradil!“

Zahlaholil další hlasitý smích a Kuth cosi zavolal. To už ale dveře osvětlené cely zapadly a opět zaskřípala závora. Arg neměl žádné světlo, takže bylo jasné, kam asi směřuje.

Ve vchodu do smrduté kobky se začernal jeho obrys. Zastavil se a rozkročil. Darad čekal, dokud si strážný neulevoval plným proudem, teprve potom se pohnul. Kade už předem zavřela oči. Když je otevřela, obr vláčel nehybné tělo ze vchodu dál do kobky.

A znovu se objevil Sagorn.

Zíral na další mrtvolu. „Tohle bylo věru nečekané,“ zamumlal.

„Pomůže nám to?“

„Nevím jak, ale mám dojem, že štěstí se na nás usmívá. Dva lidé se Slovem Moci by zřejmě měli mít dvojnásobné štěstí,“ huhlal. „A zrovna v téhle chvíli nám může pomoci cokoli… Ách!“ vyrazil ze sebe dlouhý vzdech, když dostal nápad.

„Co zase…“ začala Kadolan.

„Jen se dívej. Tumáš!“ vytáhl z opasku dýku – mohla být ještě teplá od toho, jak s ní Darad prořízl hrdlo tomu mládenci nahoře. „Tentokrát by i Darad mohl potřebovat pomoc.“

Střenka dýky byla lepkavá. Kade ji vzala jen neochotně, protože sama sebe nedokázala přesvědčit, že by ji mohla použít. Otevřela ústa, že to Sagornovi poví, ale zjistila, že se dívá na někoho docela jiného – ten člověk byl o dost menší, ale nebyl to Thinal. Ve tmě zářily plavé jotnarské vlasy. Měla za to, že ho poznává, ale pro jistotu se zeptala:

„Ty jsi Jalon?“

Zrovna jako Andor se i minstrel podíval na krví zacákané hadry, které na něm visely, a otřásl se hnusem. Dokonce se mu nakratičko rozcvakaly zuby. Znala Mistra Jalona jako jemného, citlivého člověka, snílka. Určitě to nebyl žádný zabiják.

„Proč zrovna ty?“ ptala se. Pochybovala, že tohle dokáže ještě déle snášet. Určitě to nezvládne! Znovu si nacpala buclatou pěstičku do pusy a bojovala s šíleným nutkáním začít ječet. Byla přece princezna a nejmíň z polovičky v ní kolotala krev jotnarů, tak se podle toho musí chovat. Ale po celém těle se jí řinul pot a ze

smradlavého vzduchu jí začínala třeštit hlava. V životě neudělala nic násilnějšího, než že vypustila sokola!

Inos! Tohle všechno dělá přece pro Inos! To pomyšlení jí přece jen pomohlo se ovládnout.

Ale i Jalon se celý klepal a chybělo málo, aby zpanikařil. Znovu se mu rozdrkotaly zuby, ale skončilo to klapnutím, jak pevně zaťal zuby. Pak začal kňučet: „To nemůžu! Je blázen! Nemožné!“

Kadolan neměla nejmenší tušení, co Sagornův brilantní mozek vymyslel. Věděla jen, že se ze schodiště může každou chvílí vyhrnout stovka mužů z osobní sultánovy gardy. Nebylo času na otálení! Pokusila se o argument, který tak zázračně působil na Thinala.

„Prosím tě. Mistře Jalone! Zkus to! Kvůli Rapovi se o to pokus.“

Minstrelovo skučení zaniklo v hlasitém polknutí.

„Ano. Kvůli Rapovi. Máš pravdu, paní!“ Pěvec se ovládl s vynaložením ohromného úsilí, které ovšem Kadolan spíš slyšela než viděla. Vystrčil hlavu ze dveří, tiše si odkašlal a potom se rozkřikl. Úlekem jí málem vypadla dýka z ruky.

„Hej! Kuthe! Pojď se na to podívat!“

Ozval se pravý zarkský přízvuk. Jalon promluvil hlasem mrtvého. Dokonale ho napodobil.

Vevnitř se ozvala nějaká tlumená hádka… Potom zazněl jasnější hlas, jak někdo z mužů v cele přistoupil k mřížce ve dveřích. „Kdo je to?“

Jalon o krůček ustoupil. „No Arg, pitomče. Kdo by to asi mohl být? Pojď sem a koukni se, co to u všech bohů může být?“

„Na co se mám podívat?“ ptal se neviděný Kuth podezřívavě.

Menší umělec by to možná přehnal, Jalon však dokonale odhadl, kdy přestat. Vyšel z páchnoucí špeluňky, aby se proměnil v Darada, který se krčil k zemi, meč pohotově.

Potřetí zaskřípěla závora. Zasténaly panty. Kuth vystrčil hlavu v turbanu. „No tak, Argu – znáš přece předpis. Pořád nás tady má být všech pět. A ty chceš, abych se šel na cosi podívat… tak pojď sem a…“

Darad poslechl a šel. Kadolan, zatínajíc zuby a máchajíc dýkou, mu šla v patách. Vyjít z jedněch dveří, vstoupit do druhách, *hlavně nezakopnout o mrtvolu a nesvalit se*, a náhle byla v jasné osvětlené cele, kde ji bodlo do očí prudké světlo lampy. Vedro a smrad ji zaplavily jako varem kypící příval kalu a splašků. Pach mužů, olejový čoud z lampy a také nasládlý puch hnijícího masa, který byl vůbec nejhorší.

Hráči kostek seděli na koberečku ve vzdálenějším koutě místnosti. Tři z nich se ještě nestačili vyhrabat na nohy a vytáhnout šavle. Čtvrtý už předtím zřejmě stál, protože když Kade vstoupila do cely, vrhl se právě kupředu a viděla, jak mu Daradova čepel krouživým pohybem zajela do břicha. Nezabilo ho to, ale podle toho, jak zaječel, to muselo pekelně bolet. A přímo před Kade, kde musela dávat pozor, aby nezakopla a neupadla, byl…

Odtud musel pocházet ten mučivý zápach. Nahý, roztažený čtyřmi řetězy jako motýl, opuchlý, zkroucený, se začernalým masem, hnijícím na těle zaživa… Je možné, že by byl ještě naživu? Ještě že byl v zajetí milosrdné mdloby.

Pak viděla, že Darad couvá. Sklep byl široký právě tak pro tři muže stojící vedle sebe a třem také musel čelit. Všichni měli šavle. Dva vytáhli navíc dýku. Překročili svíjejícího se a naříkajícího druha a postupovali rameno na rameni kupředu. Všichni byli sklonění, protože strop tu byl hodně nízko, a Daradova výška tady byla značnou nevýhodou.

V romantických knihách, které Kade čítávala zamlada, kde byl děj nabitý akcemi mnohem víc než v románech, jaké čítala v dospělosti, hrdinové vždycky poráželi tři až čtyři padouchy naráz. Jednoho drželi v šachu mečem, druhého židlí a zbytek zpravidla vyřídili kopanci. Rap taky proti Daradovi použil židle.

Tady v cele však žádná židle nebyla. Ležel tu kobereček, pár polštářů a na podlaze dva umírající muži, jeden z nich přikovaný. A jediný šermíř nedokáže zvládnout tři protivníky, pokud v jeho prospěch nehovoří moment překvapení.

Kadolan si vzpomněla, že má v ruce dýku.

Dýka je proti meči nebo šavli jen málo platná a Darad byl zatlačený téměř až na Rapa, odkud už neměl kam ustupovat. Uchopila drobnou zbraň za ostří, ustoupila vlevo a hodila dýkou ze všech sil po muži na levé straně útočící trojice. Ke druhému pokusu by se stejně nikdy nedostala.

I kdyby si sultánovi ozbrojenci všimli, že má zbraň, ani ve snu by je nenapadlo, že s ní hodí anebo vůbec něco takového pod nízkým stropem svede. Na tak krátkou vzdálenost nemohla minout, a přece se to skoro stalo. Čepel se zapíchla muži do ramene a vzápětí vypadla, ale zásah ho rozptýlil a nic víc už Darad nepotřeboval. Odrazil čepel prostředního muže stranou, předstíral útok na hlavu muže vpravo, přičemž podklouzl pod jeho zbraní a dřív, než se muž uprostřed vzpamatoval, rozsekl mu pravou ruku od zápěstí po loket. Potom odrazil útok strážného zprava a vzápětí mu při svém protiútoku rozťal obličej. Utrpěná zranění všechny tři strážné donutila zabrzdit v útoku. Muž vlevo si pořád ještě držel probodnuté rameno a Darad mu nevídaným zásahem probodl srdce a chytil ho za opasek dřív, než se zhroutil k zemi. Když zbývající strážní současně zaútočili, použil mrtvého těla jako štítu proti prostřednímu strážnému, zatímco čepelí se střetl se šavlí muže vpravo. Potom tělo hodil na prostředního a sám zaútočil proti strážnému na pravé straně. Zbytek už se podobal spíše úklidu než boji.

Kadolan, spokojená s tím, že Darad zvítězil, odvrátila obličej. Venku, na protějším konci předsíně, se objevilo světlo. Někdo se blíží!

Ze všech sil zabouchla dveře – *buuum!* – a tlačila na velikou závoru, dokud se skřípáním nezapadla do otvoru v mohutné veřeji. Skrz zamřížované okénko slyšela na schodech dupot nohou.

Potom se odvrátila ode dveří a klesla vedle vězně. Zašeptala: „Mistře Rape!“

Nejtmavší místo:

Chystá se, plna strachu, bez prodlení,
vždyť spící draci jsou tu kolem jistě,
ba hlídkují snad, oštěp připravený.
Schodištěm sběhli na nejtmavším místě,
po domě ani vzdech se neozval.

Keats, *Předvečer svaté Anežky*
(překlad Hana Žantovská)

»»»» KAPITOLA TŘETÍ ««««

NEJLEPŠÍ PLÁN

1

Úsvit pohasl a s ním všechna světla i zářící hvězdy. Hlahol trumpet i polních skřivanů utichl, vrátila se temnota.

Temnota a ticho – nyní ještě hlubší než dřív, protože dokázal zadržet bolest bezezbytku a ne jen částečně, jak mohl dosud. Ke konci nemohl bolesti příliš vzdorovat, protože tělesná slabost a přikrádající se smrt mu rozežíraly vůli. Náhle se však dostal do stavu, kdy může zaplašit všechny vjemy a od všeho se izolovat. A to je dobře. Je to mnohem lepší než doteď.

Už se dokáže zabít.

Jaká ironie! Pověděla mu Slovo Moci. Poznal ten pocit, tu nádheru. Nakonec se z něho stal mág. Mág by přece měl být schopen sám sobě zařídit smrt. Ponořit se dolů. A ještě hlouběji. Tam, kde je tma černější, chlad studenější a mír věčný.

Princezna Kadolan, Inosina teta. Velice by si přál, aby mu přestala takhle hulákat do ucha.

A aby ti, co tak mlátí do dveří, taky přestali.

I Sagorn by mohl přestat chodit sem a tam a vztekat se. Jen ať si ten starý lotr přemýšlí sám, jak se odsud dostat.

Ohlušil se, prostě uši docela uzavřel. A je klid. Nevidí nic. Po tom, co mu prováděli s očima, je to pochopitelné, ale oči vůbec nepotřebuje. Jenom princeznino žadonění mu pořád nějak prosakuje k mozku. Je to hrozně otravné.

Co chtějí všichni ti džinové venku přede dveřmi, ozbrojení šavlemi a sekerami? Je to skoro jako tehdy v Krasnegaru, když se impové pokoušeli probít do komnaty na vrcholku věže, až na to, že teď leží v nejhlubším sklepení. Podzemní jeskyně, žádná věž. Opačný konec světa. Všechno je vzhůru nohama. To je legrační. Stejně jako všechen ten hluk kolem. Mohl by to zarazit.

Ale proč se tím unavovat?

To mu přece ječí do ucha Inosina teta. Aby zastavil ty džiny. Vykládá mu, že teď má takovou moc, že to pro něho bude hračka.

Moc? Jistě, v tom žádný problém není.

Vůle, to je jádro problému.

On to prostě nechce udělat.

Inos je vdaná. Vdaná podle své svobodné volby. Když narušil její svatební obřad, tak se na něho zlobila. Nebyla to ovšem jenom jeho vina. Všechno to přece spískal Lith'rian – teď už to vidí docela jasně. Elf si zkrátka parádně zažertoval. Měl by mu to zhatit a Čaroději se pěkně pomstít. Ale kdo by se kdy dokázal pomstít jednomu ze Čtyř? A vlastně na tom stejně nezáleží. Teď by si měl jen odstřihnout knot, jako když svíčku uhasíš, a už se nebude muset o nic starat. Starat se o Inos.

Proč by se neměla vdát, když to chtěla? Vzala si velikého, silného mužského. Bohatého. Královského rodu. Pohledného. Každá královna by ho chtěla. Má všechno, co Rapovi chybí. Přišla o svoje království? Nevadí. Má místo něho jiné. Větší, lepší, plné slunce. Takže Inos je šťastná a už ho nepotřebuje. Ani se nemusel trmácet až sem.

Ubohý starý Krasnegar.

Pořád ale cítil, jak na dveře dopadají sekyry, i když si zacpal uši a zakázal si poslouchat. Hluk. Otrava. Člověka, který se pokouší umřít, to pochopitelně ruší.Kdyby chtěl, mohl by ty džiny zastavit. Ale stálo by to spoustu úsilí.

Trmácel se takovou dálku, a nakonec zjistí, že docela zbytečně.

Jak asi mág sám sebe zahubí? Je to kupodivu obtížné. Slova se nechtějí nechat ztratit? Ne, jen to jedno nechce. Další dvě sdílí s jinými a u těch to nevadí. To je zajímavé, takže Slovo po mamince patří celé jenom jemu.

Mohl by třeba Sagorna přimět, aby otevřel dveře. To by bylo asi nejjednodušší. Jenom by tomu stařík ovi přikázal, aby odtáhl závoru, a pak by byl klid a nechali by ho v klidu umřít. Nebude to už dlouho trvat. Tomu starému rošťákovi by se to moc nelíbilo.

A bylo by to velice kruté k Inosině tetě. Příjemná paní. Všichni na hradě ji měli rádi. Ke sloužícím se chovala slušně. Skutečná dáma. Je mu velice líto, že ji tady vidí, takovou rozrušenou a špinavou. Možná bude nejlepší nechat padnout strop a zabít je všechny naráz. Anebo že by zástrčku uvolnil sám a pustil džiny dovnitř?

O čem to na něho pořád křičí? O Inos?

Inos je zraněná?

Nějak mu ta myšlenka utekla. Může po ní ovšem zapátrat. To je ale nezpůsob. Je to ošklivé, přehrabovat se takhle někomu v myšlenkách. Mohl by jí taky požádat, aby to zopakovala. Ano, to bude nejlepší.

Jenže nemůže mluvit, protože má jazyk sežehly na škvarek. Takže napřed uzdravit jazyk? Nic složitého. A ještě znovu otevřít sluch, uvolnit uši?

Ale to je spousta otravování.

Dveře moc dlouho nevydrží. A pak už mu všichni dají chvíli pokoj.

Inos. Je šťastná. Má manžela a království a bude mít děti. Dobrá. To přece chce, aby Inos byla šťastná.

Zraněná? Popálená?

Že by ji požádal, aby ten kousek ještě zopakovala? Konečně přestala ječet. Teď pláče? Ubohá paní. A co to bylo s tou Inos? Že je zraněná?

Musí přece jen uzdravit jazyk a otevřít uši.

Tak.

„Co jsi to říkala o Inos?“ zeptal se. „Je zraněná?“

Princezna Kadolan jako kdyby trošku zalapala po vzduchu.

„Má spáleny obličej, Mistře Rape. Zůstanou jí po tom strašlivé jizvy. S její krásou je konec.“

To je ale moc špatné! Hrozné! *A teď dostal zlost!*

Uzdravil si oči a otevřel je, aby věděla, že ji poslouchá.

Příliš pozdě – dveře vypadly z pantů.

Pryč s dveřmi. Místo nich teď bude stát kamenná zeď. Správně, tohle džiny zastaví – jen ať si do ní zkusí vykutat díry!

Rap se zamračil na princeznu Kadolan a řekl: „Povídej, co se stalo s Inos.“

2

Několik minut Kadolan jen stála a zírala, jak se dějí zázraky. Pak si uvědomila, že už před sebou nemá rozbitou a hnijící živou mrtvolu. Místo ní tam ležel zase někdejší mládenec Rap, jenže na sobě neměl nic jiného než krvavé strupy. Odvrátila se a zrak jí padl na Sagorna, který taky zíral beze slova, uchvácený magickou Rapovou proměnou. Šťouchla do něho a pokynula mu, zamračil se, ale trvala na svém.

Odešli do vzdáleného kouta cely a přitom opatrně překračovali mrtvoly rozvalené po podlaze. Dospěli ke koberečku, na kterém pořád ještě ležely kostky a mince. Podal jí ruku a pomohl jí usednout na polštář. Potom se posadil vedle ní, ale tak, aby byl obličejem obrácený k mágovi. Dva staří blázni… ale možná se jim přece jen podaří zvítězit.

Vchod do kobky byl zaplněn solidní kamennou stěnou, z kamene stejně černého jako zdi Inissova hradu, naprosto odlišného od okolní narudlé skály. Muže ze sultánovy gardy to pravda zarazilo, ale jejich kořist se ocitla v hrobce, v níž čadící lampy neustále zhoršují vzduch. Z krypty nebyla očividně žádná cesta ven, ale přesto si Kade neustále říkala, že není čeho se bát, protože tentokrát je síla magie na jejich straně. Věci by se měly vyvíjet jinak.

Sagorn se opakovaně rozkašlal. Naráz se zamračil a obrátil zrak ke stropu, a když sledovala směr jeho pohledu, uviděla úzkou škvíru, vytesanou ve skále. Už předtím cítila nějaké nepatrné proudění a uvědomila si, že tu někde musí být nějaké větrání, i když tímhle nízkým komínem by se neprotáhlo ani dítě. I tak to bylo lepší než nic. Tím se taky dalo vysvětlit, proč strážní seděli právě na tomhle konci kobky anebo proč vězeň byl přikovaný hned u dveří, aby se na něho museli podívat pokaždé, když vycházejí z cely nebo do ní vcházejí. Ale na tom nezáleželo. Byla příliš unavená, než aby se o to starala.

„Měli bychom zhasit lampy," zamumlal Sagorn, „a nechat hořet jenom jednu." Ale nepohnul se. Tvář měl strhanou a vrásky v ní se zařezávaly hlouběji než dřív, skrovné pramínky vlasů měl slepené potem do bílých cancourků, které mu přisychaly k lebce. Krev na potrhaných šatech už měl skoro suchou, ale stačil si ještě ušpinit ruce a záhyby kůže na krku. Kadolan musela vypadat dost podobně. Všechno vyšlo jen taktak. Teď se dostavila reakce a Kadolan se náhle cítila starší než Čarodějnice Severu.

Potom Sagorn udiveně vykřikl a Kade se otočila.

Faun seděl a ruce měl volné. Právě si stahoval rezavé okovy z kotníků, jako by byly uplácané z karamelu.

Koukl po obou postarších divácích a Kadolan zase rychle odvrátila pohled.

Už v následující chvíli přicházel k nim a byl slušně ustrojený. Měl vysoké boty, dlouhé kalhoty a košili s dlouhými rukávy, všechno ušité z podomácku tkané *látky*. Tak by asi chodil oblečený čeledín z krasnegarských stájí. Byl čistý a strniště z obličeje zmizelo, ale kolem očí měl pořád to idiotské tetování a hnědé vlasy měl zcuchané jako hlodašové houští.

Rasha měnila svůj vzhled podle toho, jakou měla právě náladu. Kadolan byla přesvědčená, že Mistr Rap by považoval takový způsob předvádění své moci za ponižující. Musel mít moci nazbyt, protože jinak by nedokázal zvládnout takové kousky, jakých právě byla svědkem, ale neužíval jí k překrucování pravdy. Možná si bude muset hodně brzo přiznat, že Bůh lásky tehdy dobře věděl, co dělá.

Nemotorně se jí uklonil." Jsem tvým věčným dlužníkem, paní." Zakoktal se a zrudl. „Když žena… dáma… měla tu odvahu… chci říct…"

„To bylo to nejmenší, Mistře Rape, co jsem mohla udělat. Cítím odpovědnost za většinu z toho, co se přihodilo."

Vykulil na ni oči. Čisté šedé oči, které vypadaly jako nevinnost sama. Dobře cítila, že musel užít ještě něčeho jiného než jen sebeovládání obyčejného smrtelníka, aby ho vlastní tvář nezradila a neodhalila jeho myšlenky. Ten klid byl nepřirozený. Žádný člověk by se nedokázal po podobném utrpení tak rychle vzpamatovat. „Ty, paní?"

Unaveně přikývla. „Teď bych se do toho radši nepouštěla."

„Jistě, madam." Zamračil se a mávl rukou směrem k jednomu z mrtvých těl. „Kolik jich celkem umřelo?"

Podívala se po Sagornovi a ten odpověděl: „Jedenáct."

Rap protáhl tvář. „Bože milosrdenství! Za to asi nestojím."

To snad nemyslí vážně? „Zasloužili si to, nemyslíš? Po tom, co všechno ti udělali…"

Pokrčil rameny. „Ti, co umřeli, žádnou přímou vinu neměli. Ale bohové se málokdy starají o takové drobnosti. Mimochodem, začal jsem s tím já. Povídali mi, že jsem tři zabil. A další zranil. Nemůžu jim mít příliš za zlé, že mi to chtěli oplatit." Lítostivě zavrtěl hlavou.

Zdálo se, že to myslí upřímně – ale kdo to u mága může vědět jistě? Vlastně toho chlapce ani neznala. Musí jen mít na paměti, že Inosolan si ho vyvolila za ka-

maráda a podvědomě za víc než kamaráda a bohové její nevědomé rozhodnutí schválili. Jaké má Kadolan právo o tom pochybovat?

„Můžeš nás odsud dostat ven, Mistře Rape?“

„Nemám tušení! Zatím nejsem mágem dost dlouho, a tak nevím, co všechno vlastně svedu.“ V sotva patrném náznaku úsměvu pozvedl koutek širokých úst. Kade si říkala, že ať si ho Inos vybrala proč chtěla, kvůli jeho kráse to jistě nebylo.

Zamračil se a rozhlédl se kolem. „Džinové přinášejí perlíky. To je ale paličatá banda, co? Myslím, že bych dokázal vrátit dveře zpátky a donutit je nechat nás projít… dost podobná situace jako té noci, kdy po nás šli impové, že?“ Zabloudil pohledem na Sagorna, kterého dosud ignoroval. „A tentokrát už se ze mě stal mág!“

Sagorn se cynicky usmál, ale nedokázal skryt svou nespokojenost. „Tentokrát jsi neměl na vybranou.“

Rap si té pichlavé poznámky nevšímal a podíval se na strop. „Myslím, že bych mohl roztáhnout tady ten větrák. Nevadilo by ti lézt kousek po žebříku, Tvoje Výsosti?“

„Polezu i po sádlem namazané tyči, když se po ní dostanu do horké lázně.“

Škubl sebou a zatvářil se omluvně. „Mohl bych z tebe tu krev dostat pryč, paní. Kdybys chtěla.“

„Díky, ale radši bych to zvládla horkou vodou.“

Přikývl a znovu se zahleděl na díru ve stropě a tentokrát o něco déle. Pomalu se rozšiřovala, dokud z ní nebyla slušně široká šachta, ze které klesal bronzový žebřík, sahající až na rohož vedle Kade.

„Půjdu první,“ řekl Rap. „Musím nahoře ještě zapracovat.“ Vylezl po příčlích žebříku nahoru a zmizel.

Kadolan se podívala po Sagornovi, který se mračil, ale stejně se mu nepodařilo skrýt obdivný výraz.

„Velice schopný mladík!“ řekla.

Vědec přikývl. „Docela ano. Tuze schopný mladík. A taky hrozně paličatý.“

„Co máš na mysli?“ Bojovala s vlastním tělem, aby se jí podařilo vstát, protože ji zavalila únava, jako by jí na ramena složili plný vůz mramoru.

„Chci říct, že náš Mistr Rap udělá vždycky přesně jenom to, co sám chce, a nikdo ho nedokáže přesvědčit o jiném řešení. A teď už mu v tom nikdo nedokáže ani zabránit.“

3

Původní komín byl příliš úzký, než aby ho mohly ve skále vytesat ruce obyčejných smrtelníků. Očividně šlo o dílo nějakého dávného kouzelníka, který uzpůsobil přirozenou jeskyni na kobku zrovna tak, jak teď Rap měnil červí díru na průchod dost široký pro člověka. Se skálou to nebylo tak těžké, protože tu jenom přeskupoval, bronzový žebřík byl ovšem pořádně složitý. Po několika sázích přešel Rap na smrkové dřevo, které dokázal vytvořit mnohem snadněji.

Říkával si, jaký je to asi pocit provozovat magii, a teď už to věděl. Nemohl by to ovšem nikomu vyložit. Umí člověk jinému vysvětlit, jak vidí anebo jak přiměje své svaly pracovat právě v takovém pořádku, aby výsledkem byl běh? Popište někomu *zelenou.* Nebo *pěkné.* Zastavte na minutu vlastní srdce. Podobné je to se schopností ovládat magii. Prostě ji má. Může díky ní leccos dokázat, a proto to dělá. Jenom chce…

Tedy… i dřív mohl provádět jisté zvláštní věci, jenomže teď, jak právě zkouší, dokáže takových věcí dělat strašnou spoustu současně. Škoda, že neměl možnost ani jednoduchého procvičení. Základní prokletí a přeměna v žábu… Navíc v magii existuje řada úrovní. Zlámané kosti, hnijící svaly, spálené oči a jazyk – ty si zdánlivě vyléčil, ale vlastně ve skutečnosti ještě nejsou zdravé. Částečně je pořád ještě *udržuje* jako zdravé, právě tak jako *udržuje* existenci svých šatů. Někde v půli výšky svého nového žebříku si uvědomil, že povolil myšlenkovou kontrolu nad svými vysněnými šaty a naráz byly pryč. Udělal si v paměti poznámku, aby se zase oblékl, až vylezou nahoru, potom už na to vůbec nemyslel. Stejně tak žebřík: jakmile na jeho existenci přestal myslet, tak zmizel. Pravda ovšem bylo, že jeho bronzová část vydržela déle než dřevěná, jako by to byla určitá kompenzace skutečnosti, že bylo mnohem obtížnější sestrojit bronzový žebřík než dřevěný. A ještě ta zeď, která zadržovala džiny… a hlavně průměr šachty se taky vracel na původní velikost, tak by měl hledět udržet právě *tohle* pevně v paměti, dokud je Inosina teta vevnitř!

Ke všemu si uvědomil, že jak dorazili do úrovně hlavního sklepení, už se pohybovali v kamenné zdi, nikoli v rostlé skále, a tak musel být opatrný a ztenčovat kamenné zdivo tak, aby s ním nepohyboval anebo je příliš neoslabil, protože pak by se mohla zeď sesout. Bystrozrak mu prozradil, že průduch vystupuje ze stěny na nádvoří plném lidí, takže musel budovat šachtu, udržovat žebřík a ještě přemýšlet, jak se udělat neviditelným. Nejvíc ho trápilo, že svým kouzlením hrozivě deformuje okolní magické prostředí. Až bude mít s magií větší zkušenosti, tak zřejmě dokáže totéž mnohem hladčeji, ale zatím pokaždé, když přidal k žebříku další příčel, měl dojem, že se celý palác otřásl jako tamburína. Je s podivem, že si toho zatím nikdo nevšiml! Vždyť teď by měli všichni padat na zem a křičet jako při zemětřesení! Ještě štěstí, že kolem celého paláce je magický štít, i když ne zrovna kvalitní a místy se podivně boulí. Ten by mohl stačit zamaskovat jeho počínání před pohledem čarodějů zvenčí. U všech bohů! Jinak by si ho museli všimnout až v Krasnegaru! Lith'rian udělal jen pár vlnek, ale Rap kolem sebe šíří hotové přílivové vlny. Nemotorný zelenáč!

Pocity kruté bolesti mu připomněly, že nesmí ztrácet ze zřetele vlastní tělo. A uzdravování je zase jiným odvětvím magie. Kdyby zapomněl na mentální kontrolu, tak by se změnil znovu v onu umírající mršinu, jakou ještě nedávno byl. Držel se pohromadě kouzlem, ale zároveň magickým vlivem podporoval hojivou schopnost vlastního organismu. Třeba je to tak, že přirozené uzdravování zase zařizují svým magickým vlivem bohové, ale zřetelně cítil, že skutečná obnova těla pochází z hlubších, odlišných vrstev magie. Dokonce i jako adept byl schopen uspíšit své

přirozené uzdravování. Teď, říkal si, mám tuto schopnost i vůči jiným lidem. Třeba k Inos. Spáleniny? říkal si. Ano, to by šlo.

Nepochyboval, že čaroděj vyzbrojený čtyřmi Slovy dokáže kouzlem dosáhnout okamžitého a úplného uzdravení, ale prostý mág musí být trpělivý a udržovat své okultní bandáže na místě, dokud se zranění samo nezhojí. Taky bude muset pár nocí dobře vybírat místo pro spaní, kde nikoho nebude otravovat zápach gangrény. Mohl by snad sám na sebe uvalit kouzlo spánku?

Dát pryč vousy a krevní skvrny, to byl zase jiný druh kouzlení, magie *odstraňování*. To je působení trvalé. A problém se vyřeší hned…

Původní průduch končil malou mřížkou vysoko ve zdi budovy. Rap otevřel nový otvor těsně při zemi a obklopil ho aurou neviditelnosti, takže se mohl vyškrábat na kamenné dláždění nádvoří, už rozpálené od ranního slunce. Musel před náporem jasného světla zavřít oči, ale vnitřním zrakem se rozhlížel po modré obloze, na níž kroužili luňáci. Květiny, fontány, krásní koně a okultní stěna, zbudovaná kolem celého paláce, která mu bránila ve výhledu do větší dálky. Rozzuření džinové běhali po sklepeních a celách sem a tam… Je jich v těch celách příliš mnoho a brzo jim dojde vzduch a spousta jich tam pojde.

Jízdní strážní jednotka projela těsně kolem něho a nikdo nevěnoval jediný pohled nové díře ve zdi ani tomu nahému… *Ouha!*

Teď už svoje nové schopnosti využíval do nebezpečné krajnosti, protože se potýkal s přílišným množstvím úkolů – udržoval své zdraví, musel si znovu vykouzlit šaty, držel šachtu dostatečně širokou a taky nesměl zapomenout na žebřík, současně odvracel pozornost všech kolem a dával pozor na princeznu a na Jalona… Jalon? …ano, tedy i na Jalona, jak se oba škrábali šachtou na povrch. A nesmí zapomenout ani na sebe. Jestli se příliš uklidní, tak z něho vyvane zlost a na všechno se vykašle. A pokud nezůstane dost klidný, tak se z něho stane bláznivý kluk, který dorazil až na samu hranici strachu a šílené bolesti a nemá jinou touhu než řvát a řvát… A to vyžaduje zase jiný způsob uzdravování, k němuž je třeba hodně trpělivosti. V noci to určitě nebude mít jednoduché.

Vzal princeznu za ruku a pomohl jí ven. I ji oslepilo prudké světlo. Jalona stejně tak. Viděl toho drobného jotuna opravdu rád, objal ho a poplácal po zádech. Od chvíle, kdy Rap naposledy minstrela viděl na čarovném člunu, se Jalon oholil a umyl, ale pořád byl ještě silně cítit slanou vodou. A zdálo se, že i on se nesmírně rád znovu setkává s Rapem. Objímal ho, snažil se oči mít zavřené před přívalem jasu a zároveň plakal, mumlaje jakési nesmysly.

Rap pustil z mysli jejich šachtu a ta se začala okamžitě vracet do původního rozměru. Džinové dole se ještě neprokopali skrz zazděny vchod do kobky, a než se jim to podaří, žebřík i šachta budou dávno pryč. A pak ať si ti červení vrahouni lámou hlavu!

Inosina teta Kade se dívala na velkou pochodující jednotku hnědě oděných příslušníků osobní sultánovy gardy. Produsali slepě kolem nich. Pohlédla na své špinavé, rozedrané šaty a pak na Rapa. Potom na Jalona. Odhodila si z čela bílé rozevláté vlasy a přitom prsty nahmatala cákance krve i v nich…

„Mistře Rape, mohl bys nás bezpečně dostat zpátky do mých pokojů?“

„Nepochybně, paní.“

„A potom, jak doufám, mi oba budete dělat společnost při snídani. Musíme si toho spoustu povědět.“

4

Na konci dlouhého schodiště se po stranách vchodu do pokojů princezny Kadolan hrbili dva velice znudění strážci. Nejednalo se o ty atlety, kteří byli k vidění předešlé noci, ale nevypadali o nic starší ani o nic nadšenější svou službou. Mohla by si pochopitelně u prince Kára stěžovat na kvalitu ochránců, které jí určil, a tahle představa ji bez ohledu na smrtelnou únavu vyvolala úsměv ve tváři. Když se Rap dotkl dveří a klapl zámek, jeden z mladíků se otočil, jako by ho něco otravného vyrušilo, ale očividně neregistroval, že kolem něho prošli dveřmi tři lidé.

Kade se v ložnici znovu převlékla do nočního úboru a zničené oblečení podala Rapovi, který jí slíbil, že už z něho nikdy neuvidí ani knoflík. Potom si utřela nejhorší stopy z rukou a obličeje a zazvonila na komorné. Kupodivu slunce ještě nestačilo vyšplhat nijak vysoko nad obzor.

Hospodyně, paní Zuthrobe, neudělala na Kade kdovíjaký dojem ani předtím, kdy ještě nevěděla, jakému způsobu zábavy její mladé svěřenkyně holdují v noci se strážnými. Teď Zuthrobe propadla panice, protože jí Kade řekla, že ke snídani očekává přítomnost sultána a sultánky. Hospodyně vyletěla z pokoje, aniž by se vyptávala, jak mohla Kadolan něco takového zjistit, když o tom nikdo z jejích lidí neví. Sultánova intrika skutečně funguje, říkala si Kade, a v Arakkaranu je to jev naprosto typický.

Měla za sebou nejtěžší noc v životě, ale prožité vzrušení ji pořád ještě dokázalo posílit a horká lázeň ji osvěžila. Potom spěchala na balkón, kde našla přepychovou snídani, ovšem do značné míry již zdecimovanou vyhladovělým faunem a… *fuj!*… tím impským zlodějíčkem Thinalem.

Když se přiblížila, Rap vyskočil, ale mrňavý zlodějíček se po ní jen podíval a vycenil na ni řádku nepravidelných a zkažených zubů. Neměl na sobě nic víc než špinavé a rozedrané krátké spodky. Potřeboval oholit, ostříhat a velice důkladně vydrhnout.

Kadolan viděla, že rozhovor musí počkat, navíc se po noční akci cítila příjemně vyhladovělá. A tak si nabrala pořádnou porci jídla a připojila se k hodujícím. Dokud jedli, všichni mlčeli jako hrob.

Když si princezna konečně mohla pořádně Mistra Rapa prohlédnout, překvapilo ji, jak je veliký a… eh… zdatný. Byl to jediný faun, se kterým se kdy setkala, ale pořád žila v přesvědčení, že fauni patří k rasám menšího vzrůstu. I když chápala, že měřítko poněkud zkresluje mrňavý Thinal vedle něho, stále byl Rap velký, mnohem vyšší než většina dospělých impů, a blížil se výškou jotunovi či džinovi. Pravda, měl v žilách podíl jotunské krve, zrovna tak jako Inos.

Kdesi v dálce pobíhaly oddíly stráží sem a tam a docela ji těšilo, že dokázala vyburcovat palácové úředníky a oficíry do nebývalého zmatku. Ta myšlenka jí byla skutečně příjemná.

Jak postupně tišila hlad, přivítala by přítomnost doktora Sagorna, aby mohla s někým kultivovaně rozprávět, anebo i přítomnost Andorovu, kdyby ovšem byl střízlivý. Téměř všichni ostatní ze začarované pětky by byli lepší než Thinal, který měl sklony na ni civět s oceňujícím a lakomým výrazem, aniž by u toho přestal přežvykovat. Cítila se v jeho přítomnosti jako bezbranný králíček vedle nějakého krutého a hladového živočicha. Měl zarudlé oči a v jednom kuse zíval, zpravidla s ústy nacpanými jídlem.

Jeho chování bylo ohavné, a to v každém slova smyslu a podle všech – standardů. Naopak Mistr Rap ovládal příbor velice zdatně, vlastně skoro jako ona sama, i když byl k jeho velkým rukám poněkud drobný. Zřejmě by vyžadoval mnohem méně cviku ve dvorských mravech, než jak dosud předpokládala, a mohl by z něho být pro Inos velice slušný společník. Přemítala v duchu, zdali by svolil, aby mu nakadeřili vlasy, protože bylo jasné, že dohladka je nikdy neučeše.

Inos s Azakem v té chvíli už jsou jistě na lodi a na moři, ale mág je přece docela dobře schopen zařídit nějakou dopravu a možná i rychlejší než cestování normálním způsobem. Většina lodí při plavbě podél pobřeží zastavuje ve všech významnějších přístavech. S pomocí Mistra Rapa by mohla ty dva pronásledovat a potom v Brogogu nebo Torkagu sultána dostihnout. Tam by Rap vyléčil Inosiny popáleniny a nějakým magickým vlivem by přiměl Azaka, aby sňatek zrušil. Stále šlo totiž o manželství ryze formální.

Jakmile by se Inos s faunem znovu setkali a Kadolan by je vzala pod svá ochranná křídla, mohli by začít promýšlet, co dál s Krasnegarem. A kdyby se tamní záležitost ukázala jako neřešitelná, tak by snad nepřesahovalo možnosti mága zařídit pro Inos nějaké pohodlné sídlo někde v příjemném a civilizovaném koutku Impirie. A zrovna jako v nějaké poetické romanci by se milenci mohli dočkat šťastného konce.

Kade se cítila sama se sebou nesmírně spokojená – i když byla přiměřeně vděčná i všem bohům, to se rozumí – a vybrala si z mísy další granátové jablko. Tyhle tropické dobroty jí nepochybně pomáhaly nahradit nedostatek jiných lahůdek, které tu nebyly k maní.

Oba mladíci jedli mnohem rychleji než ona, ale zdálo se, že dosáhli hranice sytosti ve stejné chvíli. Thinal si odříhl, odstrčil židli od stolu a začal si nožíkem na ovoce okrajovat nehty na nohou. Kadolan si několikrát přiložila lněný ubrousek ke rtům. Rap jí nalil další šálek kávy a sobě také.

Pak se podíval ke dveřím a zamračil se. „Přišla ti návštěva, paní. Myslím, že nás dva radši schovám.“

Po tom, co je dokázal nepozorovaně provést celým palácovým komplexem, jí to připadalo jako samozřejmost. Než se Kadolan stačila zeptat, kdo k ní přichází, přiběhla paní Zuthrobe, zahalená v závojích a vyděšená, že jí lezly oči z důlků.

„Jeho Výsost princ Kar, madam!“

Kadolan znovu otevřela ústa, ale neřekla nic. Aniž by Kar čekal na její pozvání, rychle vyšel na balkón a za ním jako stíny proběhli dva strašliví vojáci ze sultánovy gardy. Kar došel až k jejímu křeslu a díval se na ni se zlověstným úsměvem, jako by byl učitelem a Kadolan nezbedným dítětem.

S velitelem Azakovy ochranky se několikrát setkala při zkouškách svatebního ceremoniálu. Svou pravou povahu skrýval za dětskou tváří, ale i za těch krátkých a formálních střetnutí pochopila, proč v Inosolan ten muž vzbuzuje ochromující pocit strachu. Známky přítomnosti dvou vetřelců, patrné z obsahu Kadolanina stolu, jí tuhle situaci rozhodně neusnadňovaly, i když si jich Kar zřejmě nevšiml.

Otočil se a upřel pohled na paní Zuthrobe, která se kdesi vzadu přehrabovala v jakési veteši a chovala naději, že bude přítomna velice neobvyklé rozmluvě. Kar nemusel říci ani slovo – už samotný výraz jeho obličeje stačil, aby se rozběhla a v mžiku zmizela za dveřmi. Pak obrátil ničivý pohled zpátky na Kade.

„Bylo mi řečeno, že čekáš společnost, paní."

Oblažila ho tím nejnevinnějším úsměvem. „Totiž, včera večer se za mnou zastavila Inosolan. Vím o tom, že odcestovala."

„No a?" Kar se usmál, ale tak nepatrně, že to spíše vypadalo, jako by se zamračil.

Koutkem oka Kadolan zahlédla, jak neviditelný Thinal dělá na prince Kára obscénní posuňky tak komické, že se i Rap usmíval.

„Pochopila jsem z toho, že jejich odjezd je třeba tajit co nejdéle. Myslela jsem, že bych mohla rozšířit řeči o tom, že tady se mnou posnídali. Tak trošku zakalit vodu, dalo by se říci."

Upíral na ni oči připomínající oblázky růžové žuly. Jeho Veličenstvo dnes ráno odjelo na výlet do severních krajů."

„Aha!" řekla Kadolan. „To je opravdu výborné. Takže jsem jim vlastně zařídila jakési druhé alibi?"

„Ohrozila jsi krycí manévr, který si vyžádal nesmírnou přípravu. Přece jsi tohle všechno sama nesnědla."

Kade pocítila, jak se jí pomalu zmocňuje nervozita. Máchla rukou do volného prostoru za balkónem. „To se rozumí, že ne, Tvoje Výsosti."

Usmál se tak, že kdyby neměla na dosah mága, tak by jí děsem zmrzl morek v kostech. „Vidím, že tyto pokoje jsou pro tebe nepřiměřené, paní. Mohli bychom ti najít nějaké vhodnější ubytování, které by se také dalo snadněji střežit."

„Moje ubytování je naprosto uspokojivé. Všechny starožitnosti kolem se mi velice zamlouvají. Stalo se snad něco?"

„Do paláce pronikli nějací vetřelci. Pobili spoustu strážných – a faun nám unikl!"

„To velice ráda slyším," řekla klidně. Jestli si myslíš, že ho tady schovávám, tak si poslož a všechno si to tu prohledej."

„Mí muži už to udělali." Kar se otočil na podpatku a vydusal ven tak rázně, až mu ostruhy zvonily. Jeho nohsledové ho následovali.

Thinal se šklebil a k princovým zádům udělal poslední hnusnou grimasu. Rap se však mračil.

„To bychom měli!" řekla Kadolan, rozmrzelá, že jí srdce bije mnohem rychleji, než by bylo žádoucí. „Děkuji ti, Mistře Rape. Tvé schopnosti jsou tady v Arakkaranu vítanou oporou."

Mládenec se nepatrně pousmál, ale stále svoje skutečné pocity nedával najevo.

„Snad by bylo dobře," navrhla Kade, „abychom si řekli, co víme, a připravili nějaký plán."

Přikývl. „Napřed ale musím Thinala doprovodit ven z brány paláce, aby se dostal bezpečně ven. Nebylo by dobré napínat zbytečně Gathmorovu trpělivost."

„Gathmor?"

„Další přítel. Dobrý přítel. Námořník. Jednou jsi ho viděla, paní."

„Skutečně?" Rozhovor už sklouzl jiným směrem, než měla v úmyslu.

„V Kouzelném okně. On byl tím třetím mužem, který byl se mnou a se Sagornem, když jsme potkali draka."

U všech bohů! „Takže proroctví se vyplnilo?"

Jeho první část…" Faun se náhle znovu zamračil. Zatvářil se stísněně a dodal: „Teď mám obavu, že díky tomu se musejí odehrát i další dvě části."

Souboj se strašlivým Kalkorem? Mučení v goblinském srubu? Když promluvila, hrůzou se jí třásl hlas: „To jistě ne! Proč myslíš?"

„Protože okno očividně funguje přesně. Proč jen jsem si to neuvědomil dřív?" Rozpačitě zavrtěl hlavou. „Některé věci mi teď připadají naprosto zřejmé, a doteď jsem o tom všem neměl ani ponětí."

„Takže Slova přinášejí i moudrost?" Rozechvěle upila ze šálku kávy. „Snad bys mi, Mistře Rape, mohl vysvětlit věc, která mi vrtá hlavou. Mám dojem, že moje Slovo Moci mi nepřináší nic zvláštního, a nic takového nepozorovala ani moje švagrová, dokud byla naživu. Říkala jsem si, že je asi velice slabé… Že se nějak rozředilo, protože je hodně staré a mnohokrát je někdo sdílel, anebo je zkrátka obnošené. A přece v tobě vyvolává výjimečné schopností. Včera jsi toho všeho určitě schopen nebyl, že?"

Znovu zavrtěl hlavou a z šedých očí mu nic vyčíst nedokázala. Po chvíli řekl: „Vím o těch věcech mnohem víc! Ale… není tak jednoduché to vysvětlit."

„No, máme přece spoustu času."

„To tedy nemáme, alespoň ne v téhle chvíli. Ale v tom to není. Chci říct, že cítím silné nutkání o takových záležitostech vůbec nemluvit. Slova Moci jsou utajená sama ve své podstatě!" Podíval se Thinalovi do krysích očeK. „Díky tomu obyčejní smrtelní čmuchalové jako Sagorn mají takové potíže na cokoli přijít."

Zlodějíček přikývl s ušklíbl se.

„Ale pokusím se něco vysvětlit." Rap se zhluboka nadechl. „Připadá mi, že vcelku záleží na třech věcech, paní. Za prvé je to pochopitelně počet Slov. Jedno dělá génia, dvě adepta. Další stupně jsou mág a čaroděj. Každý z nich je jiný. Jen vzácně má génius nějakou magickou moc, jak jsem měl já, a tak dále. Počet slov je důležitý jen sám o sobě. To ví každý."

Jako počet kol u kočáru."

„Právě tak. Trakař, pak koleska, potom…" Usmál se typickým letmý úsměvem. „Eh, neznám nic, co má jen *tři* kola! A potom vůz – všechno je jiné. Ale od počtu slov se odvíjí všechno ostatní. Například můj bystrozrak je mnohem silnější než dřív, ale hlavně umím věci, které jsem nikdy dřív neovládal. Dovednosti mága. No a potom, síla Slov se oslabuje při sdílení. To je taky známo."

Já už taky nejsem tak dobrý, jako jsem býval!“ zamumlal Thinal a tvářil se lítostivě.

„Pořád jsi ještě nejlepší!“ skočil mu Rap do řeči. Otřel si čelo, jako by ho trápilo nějaké vypětí. „Takovéhle srovnávání má smysl, když srovnáváme moc jednoho člověka než někomu poví své Slovo, anebo po tom, co dostane zpátky větší díl svého Slova… ale při porovnávání dvou osob to nemá téměř význam. Mnohem důležitější je… ta třetí věc… Nikdy jsem si neuvědomil…“ Zarazil se.

„Jaká třetí věc?“ ptal se Thinal dychtivě.

„Něco jako přirozený talent.“ Rap chviličku hleděl do neurčitá a vypadal prostě jako mládenec, který se potýká s velkými potížemi. „Když jsem byl jenom adept, cítil jsem okultní vlnění. A Lith'rianovi se to vůbec nelíbilo!“

„Vlnění?“ zeptala se Kadolan zmateně. Nemluví ten kluk náhodou o *Čaroději* Lith'rianovi?

„Je to něco jako vibrace. Svět se zachvěje. Když jsem tvořil ten žebřík, myslel jsem, že mi to vytřese z huby všechny zuby. Doufám že, až budu mít trochu cviku, dokážu pracovat s magií jemněji. Tady, uvnitř paláce, to neumím odhadnout, ale mám dojem, že teď dovedu vycítit cizí okultní zásah na velikou vzdálenost.“

„Šejk Elkarath je mág a říkal, že to nedokáže. Tvrdil, že to vůbec nepozná.“

Rap přikývl, pak v židli poklesl a ztěžka oddychoval. „Takže jsem lepší než on. Možná je to v našich slovech, ale spíše v tom bude ta třetí věc – my sami. Jsem teď mnohem… vnímavější. Tak by se to dalo popsat.“

Někteří lidé mají vrozené hudební vlohy a dokážou se naučit zpívat nebo hrát na každý nástroj, na jaký si vzpomenou. Ostatní, například Kadolan, jsou k hudbě hluší, jako by měli uši z kamene. Takže tenhle nicotný podomek ze stájí má vrozený dar k provozování magie, jaký Kade nemá. Přišlo jí to trošku líto. Tím by se dal vysvětlit i případ Inos. Možná Inos nemá vůbec žádné vlohy anebo jen velice nepatrné, takže jí Slovo Moci není vlastně k ničemu. A to Kade připadalo nanejvýš nespravedlivé. Vzpomněla si na zkazky o legendárních velikých Čarodějích z minulých dob, třeba o Thraineovi, který, pokud si dobře vzpomínala, po sobě nezanechal žádného úspěšného následníka.

Divila se, že nepřicházejí sloužící, aby sklidili ze stolu, ale řekla si, že Rap je asi zadržuje venku.

Pak se faun probral a zkoumavě se podíval na malého impa, jako kdyby se chystal odejít.

„A co Inos?“ řekla Kadolan rychle.

Rap se opřel o lenoch židle a bez mrknutí oka se na ni díval. „Co je s ní?“

„Ta její nehoda. Ty spáleniny.“

Zádumčivě přikývl. „Dalo by se říci, že jsem za ně odpovědný, protože jsem zabil tu čarodějnici. Jestli někde Inos najdu, tak se pokusím napravit všechny škody, které tím utrpěla. Kletba, která leží na sultánovi, je ale určitě dílem velké magie a s tím nedokážu dělat nic.“

„A co její manželství?“

„Co je s jejím manželstvím?“ zeptal se faun chladně.

Kadolan znepokojeně pravila: „Byl to všechno hrozný omyl!“

Tvářil se naprosto nepohnutě a to ji nesmírně vztekalo.

Rap odpověděl: „Ptal jsem se jí, zdali se vdává z vlastní svobodné vůle. A ona řekla, že ano. A ona nikdy nelže, paní! Kromě toho lež poznám, a uměl jsem to i tehdy. Sama se tak rozhodla."

„Jenomže… jenomže… ona si myslela, že jsi mrtvý! Viděla tě jako ducha, anebo si to aspoň myslela!"

Sotva znatelně se zachvěl. „Taky jsem ji tak viděl… Ale když jsem se jí na to ptal, tak už věděla, že jsem naživu!" Tváří mu přeletěl bolestný vyraz, vzápětí však zmizel. „Řekla snad někdy Inos, že mě miluje?"

Nejspíš jí dokázal to *ne* vyčíst z obličeje ještě dřív, než otevřela ústa. „Tedy, často mluvila o dobách, kdy jste byli děti. Když se doslechla, že jsi mrtvý, hrozně těžce to nesla."

„A pak zase hrozně těžce nesla, když jsem jako živý narušil její svatbu."

To byla opravdu hrozná situace! „Pochopitelně byla vyvedená z míry! Bylo to něco příšerného! Neměla ani chviličku času, aby si všechno rozmyslela, aby si připomněla slova boha a rozluštila jejich vyznám."

Nic na to neřekl, jen se na ni díval.

„Svobodná vůle je opravdu mlhavý termín, Mistře Rape! Za okolností, jaké tehdy byly, vlastně neměla na vybranou a musela se za sultána vdát. Často je pro člověka snazší lhát sám sobě než si připustit nepříjemnou pravdu."

„Ale ona mi nelhala, paní. Jsem si tím naprosto jistý."

Hrůzo hrůz! Tenhle rozhovor se vyvíjel docela jinak, než Kadolan čekala!

„A když sultán přikázal, aby mě hodili do vězení, tak mlčela."

„To jen pro tvoje dobro!"

Thinal vybuchl smíchem.

„Totiž věc se má tak," dodala Kade upjatě, „že je šíleně žárlivý! Ať by v té chvíli řekla cokoli, jen by ho to ještě víc rozzuřilo."

Rap zvolna pokrčil rameny.

Bože lásky!

„A co ty? Co k ní cítíš ty?"

„Ve vší úctě, Tvoje Výsosti, na tom vůbec nezáleží."

Kade zalomila rukama, jako by žádala bohy, aby jí vnukli nějaký argument, nějakou omluvu, vysvětlení.

„Prosím tě, Mistře Rape! Já tě *prosím*, abys moji neteř vysvobodil z toho nevhodného a nechtěného manželství!"

„Je z ní vdaná žena!" vykřikl ohromený Rap. „Tvoje Výsosti, to snad nemyslíš vážně!"

„Musíš přece chápat…

„Ne, to teda nemusím! Ani o tom nechci přemýšlet!" Zaťal zuby.

„S tebou je to opravdu těžké."

„Ty mi zase dáváš nevhodné návrhy."

„Ale…"

„Nechci nic slyšet!"

„Paličatost není zrovna pěkná vlastnost."

„Tohle mi vždycky říkávala Inos.“

Thinal se zachichotal. Nepochybně si vzpomněl na to, co Sagorn říkává o tvrdohlavém faunovi. Kadolan přestala bubnovat prsty na desku stolu a uklidnila se. „Myslím, že se jí budeš muset zeptat znovu… eh… pane. Na tu její svobodnou vůli.“

Znovu nepatrně pokrčil rameny a pohnul se, jako by chtěl vstát.

„Počkej,“ řekla rychle. „Inosolan se sultánem nejsou na moři dlouho. Když si pospíšíme – my tři a ten tvůj další kamarád, když chceš – do přístavu, tak jistě najdeme nějakou loď, která má namířeno na západ, ne? Kdyby měly být problémem peníze, tak mám nějaké brože, které by se daly prodat. A mohli bychom je dohonit v dalším přístavu anebo je pronásledovat až do Qoble, kdyby to bylo nutné.“

Rap zavrtěl hlavou.

Že ne? „Co máš tedy v plánu ty?“

Velké šedé oči ji pozorně studovaly. „Mám v úmyslu zůstat ještě nějaký čas tady v paláci. Nejméně týden, možná o něco déle. Pokud dovolíš, tyhle pokoje by byly velmi dobré, jinak bych našel jiné. Potřebuji dokončit svoje léčení. Taky se musím naučit ovládat moc, a právě tady, protože palác je obklopený magickým stíněním. Jinak bych nejspíš co nevidět padl do rukou nějakého Čaroděje nebo jiného mocného kouzelníka a ti by si mě zotročili. A taky moji přátelé si potřebují odpočinout, všech šest.“

Zdráhavě musela přiznat, že to není tak nerozumný nápad. Přikývla. Jsi tady velice vítán, a všichni ostatní taky, pokud vás dokážeš udržet neviditelné, když to bude třeba.“

Thinal zafrkal. Já bych tady teda nevodpočíval. Tady jsou moc fajnový paběrky. Už jsem si vyhlídl jeden malej bordýlek dole u doků, s moc příjemnejma kočičkama.“

Kadolan si ho znechuceně prohlížela, ale tahle jemná technika, která tak dobře zabírala na poskoky v Kinvale a v Krasnegaru, se v jeho případě zdála naprosto neúčinná. Zase se obrátila na mága. „A až budeš připraven vyrazit za Inos, vezmeš mě s sebou?“ Zaslechla ve svých slovech nepříjemný kňouravý podtón, ale bylo to proto, že se jí hlavou honily úvahy, zdali by ji tady dokázal Rap nechat, a ta vyhlídka byla vskutku děsivá. Strávit zbytek života v Arakkaranu?

„Neopustím tě, paní. Po tom, co jsi pro mě udělala, to prostě nejde.“

Jak hluboko se jí asi zatoulal do myšlenek? Jsem ti za tvůj slib opravdu vděčná, Mistře Rape.“

Oči jako by se mu podivně rozostřily, hleděl do prostoru kamsi za její levé rameno.“ Jenomže… já nepůjdu za Inos.“

„Cože? Ale…“

„Qoble patří do Jižního sektoru.“

„Bojíš se Čaroděje Lith'riana?“

„Anebo se on bojí mě.“

Neptala se, co tahle tajuplná poznámka značí. Thinal se po těch slovech zdál stejně zmatený jako Kade.

„Popluju po moři," řekl tiše, jako by mluvil spíš sám k sobě. „Popluju… ale na sever. Ano, do velkého přístavu na velké řece."

Po kůži jako by jí zaškrábaly neviditelné prsty. Mág určitě užíval nějakou formu okultní síly, s jakou se ještě nesetkala. Že by věštil? Mrňavý imp měl zřejmě stejnou nepříjemnou předtuchu jako ona, protože vycenil zuby a zavrčel. Ale přes Ollion vedla další možná cesta do hlavního města.

„A co pak?" zašeptala.

Faunovi se na čele zaleskly pramínky potu. „Potom," zašeptal, „potom… myslím, že do Hubu. Nějaké paláce?"

Všechny problémy na světě tak či onak dospějí do Hubu. Sama častokrát říkala, že záležitost kolem Krasnegaru se rozřeší právě tam. A možná už se vyřešila – anebo tam naopak ještě nedorazila. Začalo se v ní vzmáhat doutnání plné naděje. Hub!

„A pak, Mistře Rape? Co se přihodí v Hubu?"

Rap chviličku mlčel. Vykulil šedé oči…

Potom vykřikl a zabořil tvář do dlaní.

Nejlepší plán:

Však, myško, také my to známe,
jak ostražitost často klame –
plán nejlepší, jímž hlavu láme
si člověk, myš –
co z něho zbude? – strasti samé
a bol a tíž.

Burns, *Polní myšce*
(překlad J. V. Sládek)

»»» KAPITOLA ČTVRTÁ ««««

NĚKOLIK CEST

1

Jako obvykle trvalo Inos déle než komukoli jinému na palubě, než si zvykla, že je na moři. Nicméně v době, kdy *Hvězda radostí* dorazila do přístavu Brogogo a potom zatočila kolem Zarkského rohu do Letních moří, už jí bylo natolik dobře, že mohla sedět a udělat letmou inventuru svých společníků.

Kar, jak jinak, zůstal v paláci, aby zadržel atentátnické šakaly. Kdopak je další v pořadí na seznamu Azakových věrných?

Zanina přítomnost byla méně překvapující, než jí připadlo v prvním okamžiku. Sultán mohl těžko připustit, aby jeho žena cestovala zcela zbavena dámské společnosti, a pokud vůbec na světě byla žena, které Azak věřil, byla to jeho nevlastní starší sestra, která ho vždycky podporovala. Párkrát se o ní stručně zmínil i na cestě přes poušť a byly to vlastně jediné okamžiky, kdy před Inos odhalil něco ze svého dětství. Bylo pravděpodobné, že by pro Zanu nasadil život, a ještě pravděpodobnější, že by pro ni jiné životy zmařil. Z Inosina hlediska byla Zana docela přijatelná, i když Kade nahradit nemohla, z celého dvora to však byla snad ta nejpříjemnější společnice, nehledě na to, že Zanina věrnost byla nenahraditelnou zárukou dobré Azakovy vůle.

Mimo samotného Azaka bylo v jejich skupině dalších devatenáct mužů. Jen v jediném z nich poznala prince, a nebyl to nikdo jiný než stárnoucí, mohutný Gutturaz. Také jeho účast na výpravě se zdála poměrně překvapivá, jenomže ten z Azakových bratří, kterému se podařilo dožít středního věku, musel prokázat nevšední schopnost vyhýbat se nebezpečí a potom naprostý nedostatek panovnických ambicí.

Zbývajících osmnáct mužů byli vesměs mladší příslušníci sultánovy gardy, dosti děsivá přehlídka hrubiánů, ozdobených rudými vousy. Jenomže v Impirii se porost na tváři nepěstoval. Azak si bez jediného slova v Torkagu oholil plnovous, a

ještě než se pod kýlem *Hvězdy radosti* vzedmul další příliv, byli všichni jeho společníci hladce vyholeni. Kupodivu jejich drsné tváře vyhlížely ještě strašidelněji než předtím.

A pak tu byl sám Azak, který s ní sdílel kabinu o velikosti psí boudy. Jistě, prožili spolu měsíce v jednom stanu na poušti, ale byla tam s nimi vždycky i Kade. Tehdy také coby První Pobíječ lvů měl spoustu povinností, trávil většinu času venku a chodil spát vesměs v době, kdy Inos už díky Elkarathovu magickému působení spala, a vstával dřív, než se vzbudila. Za denního světla se uvnitř stanu nikdy nesetkali.

Po dvou dnech plavby z Torkagu se *Hvězda radostí* dostala do bezvětří. Slunce pálilo, plachty zplihle visely a nedalo se dělat nic jiného, než se natáhnout na palubu a opékat se na slunci. Protože paluba byla plná chlapů, uchýlila se Inos do své kabiny. Azak udělal totéž.

Oba měli na protilehlých stěnách kajuty úzkou palandu, ale mezi nimi sotva loket širokou uličku. Ležela pod prostěradlem. Azak se svlékl do té míry, že na sobě měl pouze kus látky, který ho halil na samé hranici dostatečnosti a slušnosti. Snad chtěl uspokojit její panenskou zvědavost ohledně uspořádání mužské fysis. Možná se chlubil, ačkoli se Azak nikdy a ničím nechlubil – pouze tvrdil, co bylo zjevné. Anebo se pokoušel co nejlíp uspořádat jejich nemožnou situaci a co nejvíc se přibližovat chování normálního manžela.

Byl na svou palandu příliš dlouhý a taky skoro příliš široký. Lesklý měděný obr, ve všem všudy idol, o jakém mohou dívky snít. Ubohý Azak! Štír byl zničen, ale jeho žihadlo zůstalo v ráně. Příšerné spáleniny v její tváři stále bolely. Nepěkně teď mokvaly – možná už se v životě nebude moci zasmát. Zdálo se, že když byla Inos nablízku, Azakova celoživotní neomylnost selhávala.

Vycítil, že si ho prohlíží, a líně pootočil hlavou, „Drahoušku?“

„Azaku?“

„Je vedro, co?“ Znovu upřel zrak do stropu.

Nikdy ho ještě neslyšela takhle hloupě blábolit.

Za chvilku zašeptala: „Až toho budu schopna, taky ti tak řeknu. Bude to mít větší váhu, když budeš vědět, že to myslím opravdově.“

Studoval jedno místo nad hlavou. „Nebýt té kletby, tak už bych tě dávno přiměl k tomu, že bys to žvatlala pořád dokola – a myslela bys to vážně.“

„O tom nepochybuji, že bys to dokázal. Přála bych si, abys to mohl dokázat.“ Skutečně si to přála? Opravdu? *Miláčku. Drahoušku. Milovaná. Milá.*

A proč ne? Mnoho žen v Pandemii se naučí milovat manžela, kterého jim nadělil osud. Proč by na tom měla být ona jinak? Jen málo žen mělo k milování takového manžela, jako by měla ona, nebýt Rashiny kletby.

Věř v lásku!

Nad hlavou jí zazněly kroky. Loď se sotva pohupovala, obvyklé skřípání a vrzání se neozývalo a všude bylo tíživé ticho. Dokonce ani rackové nepokřikovali.

Myslela na Rapa, jak v Arakkaranu přechází po cele sem a tam. Čestný, dobromyslný, ale hrubě se mýlící Rap! Snad se Azaka podaří přesvědčit, aby napsal… Ne, musí mu dát ještě nějaký čas, aby si mohl zhojit poraněnou pýchu. Azak nebyl

v pravém slova smyslu mstivý. Možná rozséval smrt, ale obyčejně mívalo to, co dělal, svůj logický účel – pokud se ovšem odhlédlo od jeho šílené žárlivosti. Po té hrůze, která přišla místo políbení při jejich svatební noci, si dával vinu, že na toto nebezpečí nepomyslel, jiný muž by třeba mohl vinit ji nebo bohy, popřípadě Rapa…

Bylo příliš vedro i na povídání. Ale mlčení ji zraňovalo. „Azaku?“

„Hmm?“

„Jak vůbec pojedeme? Myslím, až budeme v Impirii? Bude ze mě zase paní Hathark? A jaké jméno a postavení si vybereš ty?“

„Já budu Kar!“ Když viděl, jak ji to překvapilo, uchechtl se. Je to zrovna tak dobré jméno jako každé jiné. Moje jméno by někomu mohlo připadat příliš známé, lidé si mě dost pamatují. Budu se vydávat za syna sultána ze Shuggaranu. Ten proradný pes podporuje císaře a to by nám mohlo prospět.“

„Ale… co až budeš mít předstoupit před Čtyřku?“

Azak se zamračil na palubky na stropě nad sebou. „Před žádné Strážce se předstupovat nebude. Cestuji jen jako obyčejný mladý princ s doprovodem, který putuje za poznáním. Není to sice zarkský zvyk, ale impové na tom nebudou vidět nic divného, když potkají bohatého mládence, který se jen tak toulá po světě.“

Inos se pozvedla na jednom lokti, aby na něho lépe viděla. „Když jsi s sebou chtěl hloupé děvče z harému, tak sis je měl vzít! Já mám náhodou v hlavě mozek a teď mi to budeš muset vysvětlit.“

Azak k ní otočil hlavu a ukázal jeden ze svých vzácných úsměvů. Ještě jsem to z tebe nevytloukl, co? V pořádku, má královno, jenom si pamatuj, že to nikdo jiný neví. Ovšem vyjma Zany. Pokud jde o mého bratra a tu sebranku, podle nich jedeme na výzvědy a tebe jsem vzal jen proto, abychom odvrátili podezření. Chápeš?“

Úsměv byl pryč a z pohledu červených očí se dala vyčíst hrozba.

„Samozřejmě,“ odpověděla. Byl pořád vlastně jako vykleštěný a pro něho nemohlo být horší pohany. Jeho dvůr už to možná uhodl, ale nikdy se o tom nebude veřejně mluvit.

Azak přikývl a vzdychl. „Musím najít čaroděje a žádný čaroděj vyjma Strážce se neodváží odhalit svou totožnost. A tak musím hledat jednoho ze čtyř, tedy Čaroděje. Čarodějnice Severu není… Ne, musí to být Čaroděj.“

Pročpak ne Čirá voda? Možná by nedokázal snést pomyšlení, že musí prosit o pomoc ženu. A vůbec nezáleželo na tom, že ta, kterou by oslovil, je už na světě dobrých tři sta let.

„Tak kdo?“ zeptala se Inos. Je jasné, že to nebude Olybino.“ Čaroděj Východu přece svou magickou mocí podporuje císařské legie.

„A Lith'rian zřejmě taky ne,“ řekl Azak.

„Proč ne Lith'… Ach, myslíš proto, že poslal Rapa?“ Azak po ní vrhl takový pohled, že ji přes nepolevující vedro zamrazilo.

„Právě proto. Takže zbývá Zinixo, to je jasné. Je to teprve mladík, aspoň se to říká. Snad by mohl cítit něco jako soucit.“

Ubohý Azak! Nebylo slov, která by mu o tom dokázala říci. Nejradši by ho popadla za jednu tu velkou ruku a pořádně mu ji stiskla. Ležela na zádech, aby se

vyhnula jeho pohledu, a přemýšlela. Je to k zbláznění, že o těch tajuplných Čarodějích vlastně nikdo nic neví!

„Mám dojem, že se o něm povídá, že stojí proti Olybinovi, ne?“

„Takové řeči se vedou, ano. Když legie jdou do války, tak vždycky v minulosti měli ostatní Čarodějové tendence stát v opozici proti Východu. Východ podporuje armádu a totéž dělá i císař, jak jinak. Takže to jsou dva z pěti a zbývající tři logicky tvoří jejich protiváhu. Nemáme zrovna přebytek informací, podle kterých bychom se mohli rozhodovat, ale musíme se s tím spokojit.“

Inos si otřela z čela pot a poopravila na sobě lepkavé prostěradlo. Je docela možná, že než se jim podaří zase dorazit k pevné zemi, budou všichni uvaření a všechny jejich problémy se tím vyřeší.

„Azaku,“ ozvala se opatrně. „Proč tolik váháš oficiálně se svou věcí předstoupit před Čtyřku? Tvoje cesta by tak mohla získat jakýsi oficiální status a Impirie by ti zajistila bezpečný průchod.“

„Ne! Když je válka na spadnutí, tak nechci riskovat, že bych vlezl Východu rovnou do spárů. A jaké vlastně mám důkazy, když je Rasha mrtvá? Už se dál do politiky míchat nebude.“ Z hlasu mu zazněl velice drsný a odmítavý tón.

Pokusila se dál jemně naléhat. „Monarcha přece potřebuje mít dědice…“

„Ne!“

Pýcha? Oficiální audience před Čtyřkou by vyvolala mnohem větší rozruch než soukromé slyšení u jednoho ze Čtyř.

Chviličku mlčela, ale pak to zkusila znovu: „A co já? Mě Rasha unesla z mého království za použití magie. Pořád ještě mám důvod ke slyšení před Čtyřkou. A když mě budeš doprovázet…“

Prudce se zvedl, spustil dlouhé nohy na podlahu a schoulil se, aby mohl sáhnout pro oblečení. Doslova žhnul náhlým návalem vzteku. „Už jsem řekl, že ne!“

Odvrátila se od něho, protože uhodla i zbytek.

Záležitost s Krasnegarem už je nejspíš dávno vyřešená, aspoň podle toho, co se povídá. Azak nebude nic riskovat jen proto, aby se ji pokusil znovu otevřít. Najít panovníka pro Arakkaran bylo snadné – až příliš snadné – a naopak ona možná zůstávala i nadále jediným přijatelným řešením pro hlavu Krasnegarského království.

Kdyby Čtyřka dosadila Inos *zpátky* do jejího království, tak by pravděpodobně Čarodějové očekávali, že mu bude také vládnout. Jistě, Azak se zavázal slibem, že tam půjde s ní, bude tam žít a vládnout po jejím boku. Avšak zdálo se víc než jasné, že tento příslib už podle něho neplatí.

Pokud Azak dokáže prosadit svou, žádné slyšení před Radou Čtyř se konat nebude.

2

Ještě před rokem se spokojil s tím, že byl prostě Thorie. Teď ale chtěl, aby se mu říkalo plným jménem, tedy Emthoro, a to se Shandiemu nelíbilo, protože to bývalo jméno jeho Otce. A tak se shodli na jméně Thorog, což bylo jméno hrdiny

z knihy, ve které si bratranec Thorog četl, než ji u něho objevila teta Orosea, sebrala mu ji a odnesla pryč. Ten Thorog z knížky neustále navštěvoval dámské budoáry a bratranec Thorog často Shandiemu vykládal o některých věcech, které knižní hrdina prováděl pro ty dámy, co dělal jim a s nimi, a taky o některých věcech, které – zhola nepochopitelně – prováděly dámy knižnímu hrdinovi.

Všechno mu to znělo nudně a taky se mu z toho trošku zvedal žaludek, ale o tom Shandie nikdy ani necekl. Dobře věděl, co dospělí vyvádějí v posteli, a zdálo se mu to skoro pořád stejné a pěkně pitomé. Ani zdaleka nešlo o takové věci, jaké vyváděl ten Thorog z knížky.

Bratranci Thorogovi bylo třináct, a tak si myslel, že toho ví o moc víc než Shandie. Věřil, že bratranec nezná zdaleka tolik, kolik pořád naznačoval. Shandie si byl totiž celkem jistý, že žádné děvče v Impirii by nechtělo líbat někoho tak uhrovatého a s tak legračně posazenýma očima, i když byl Thorog dost vysoký, což zdědil po svém otci, vévodovi z Leesoftu. A Shandie, který podstatu líbání a takových těch věcí zatím příliš nechápal, viděl těchhle hloupostí spoustu, když si někdy dospělí mysleli, že spí.

Shandie užasl, když zjistil, že je s bratrancem sám – kolem nebyl vůbec nikdo z dospělých! Pokoušel si vzpomenout, kdy se mu tohle přihodilo naposledy. S vyděšeným rozechvěním ho napadlo, jestli vůbec dokáže mluvit s někým nedospělým, ale bylo jasné, že Thorog si zatím na jeho řeči ničeho zvláštního nevšiml. Pravda, většinu mluvení zastal Thorog sám.

Byli v bratrancově pokoji a Thorog zrovna končil s oblékáním. Zatím ještě neměl svého komorníka… Shandie ano! Ke svatbě se předepisovalo formální odění, to jistě, naštěstí ale nešlo o oficiální *dvorní* oděv, takže tohle bylo docela v pořádku. Formální šaty byly jen stovky let z módy, a ne celá tisíciletí jako tamty. Žádné tógy.

Thorog se chtěl co nejdřív vrátit do Leesoftu, ačkoli do Hubu teprve dorazil. Mluvil o tom, že je lovecká sezóna.

„Zůstaneš tady ještě na moje narozeniny, které mám pozítří?“ ptal se ho Shandie plný naděje.

„Ne. Myslím, že jsem tady dneska jen proto, abych zastoupil naši rodinu na svatbě. Otec řekl, že jakmile to skončí, můžu se vrátit domů třeba hned. A já rozhodně nechci přijít o veliký lov na jeleny.“

„Ale vždyť prší!“ Shandie se podíval na okenní tabulky, po jejichž vnější straně se řinula voda, a toužebně pomyslel na to, že by jel taky lovit jeleny anebo se znovu projel na koni. Když se bude při svatbě řádně chovat, říkal si, tak by třeba mohla být pozítří pořádná narozeninová oslava. Ythbane i Matka by mohli mít konečně dobrou náladu. Dumal, jestli bude znát nějaké kluky, kteří budou na oslavu pozvaní.

„Doma pršet nebude! Tady v Hubu prší o moc víc než v Leesoftu.“

„Jak to víš?“

„Táta to říká.“

Shandie z téhle předem ztracené bitvy vycouval a zkusil to znovu: „Co jiného ještě lovíte?“ zeptal se zvídavě. A když seznam skončil, tak znovu: „A jezdíš na koni každý den?“

Tahle otázka přivedla Thoroga do úzkých, a tak se pilně věnoval natahování punčoch. Nohy měl mnohem delší než Shandie, ale ne o moc silnější, a přitom se Shandie za své jako šíp hubené nožky dost styděl. Jenomže Thorog nemusel chodit oblečeny do tógy. Shandiemu stačilo jen se na tógu podívat, a už se rozklepal.

„A ty ne?“ opáčil Thorog.

Představa, že by se měl posadit na koně tak brzy po své včerejší formální účasti u jednání dvora, byla krajně nepříjemná. Já nikdy… skoro nikdy nejezdím.“

„Proč ne?“ Thorog se na něho podíval s nelíčeným údivem. „Snad se koní *nebojíš*?“

„No jasně že ne!“

Thorog na něho pořád hleděl s tím ošklivým podezřením v oku. „Určitě?“

„Určitě!“

„Tak proč nejezdíš?“

Shandie pokrčil rameny. „Prostě na to nemám čas. Spousta f-f-f-formálních povinností, chápeš.“ Srdnatě pokračoval v řeči. „Teď, až skončí oslavy Dědových narozenin, už nebudu mít na práci tolik f-formálních záležitostí.“

„A co při nich děláš?“ zvídal Thorog, který se ve stoje pokoušel vecpat do botek se stříbrnými přezkami, aniž by přezky rozepínal.

Jenom tak stojím vedle trůnu.“ *A pořád se vrtím, ať se sebevíc snažím být v klidu. Ale tahle svatba přece není žádná formální událost, tak nebudu bit. Doufám.*

„Shandie,“ zašeptal Thorog a rychle se rozhlédl kolem po očividně prázdné místnosti, „říká teď Děd vůbec někdy něco?“

Shandie zavrtěl hlavou. „Třeba celé týdny nepoví ani slovo. Proč?“

„Máti mě požádala, abych se tě zeptal. Neříkej o tom nikomu.“

„Jasně že ne.“ Shandie ještě zavrtěl hlavou.

„Kdy chtějí vyhlásit regentství?“

„Myslím, že asi tak za měsíc. Napřed ale chtějí mít za sebou tu svatbu. Proč šeptáme? Tohle všechno ví přece celý dvůr.“

„Aha,“ řekl Thorog a zatvářil se zklamaně.

V rozhovoru nastala chvíle ticha. Teď přišla vhodná doba vyrukovat s otázkou, která Shandieho opravdu trápila, a chtěl na ni znát odpověď. Jako o život hledal někoho, komu by ji mohl položit. Jeho knihy se o tom problému vyjadřovaly velice mlhavě a dvorní učitel se odpovědi vyhýbal. Zhluboka se nadechl a rozhodl se, že to riskne.

„Thorogu… co víš o *pubertě?“*

„Puberta je to, v čem jsem zrovna uprostřed,“ pravil moudře Thorog, vytáhl se a vyzývavě se zahleděl do zrcadla.

Shandie se zahihňal. „Myslíš jako mordovat se s nasazováním nákrčníku?“

„Ne, myslím jako že mi rostou vousy pod nosem – a jinde zase chlupy,“ dodal tajuplně.

„Jaképak máš vousy pod nosem?“

„No, jak to jednou začne, tak už to jde hodně rychle, tak to tvrdí otec. A už to začalo!“ Thorog se zatvářil ještě tajuplněji.

„Kde?“

„Tuhle dole.“

Teď narazili na problém, který Shandieho opravdu mučil.

„Thorogu, *a jakou mají barvu?*“

Thorog se zajíkl a řekl, že hnědou, jakou by asi měly mít?

„Nejsou náhodou… modré, že ne?“

V bratrancově obličeji se objevil velice zvláštní výraz. Poloobutý dopajdal k Shandiemu, který seděl na pelesti jeho lůžka. „Proč se ptáš, Shandie?“

Překvapený a trošku nervózní Shandie řekl: „No, můžou přece být modré, ne? Ty chlupy *tam dole.*“

„A kdo tam má modré chlupy? Když mi to povíš, nikomu to neřeknu, čestně. Jenom mámě, a ta to neřekne živé duši.“

„A jak ti můžu věřit?“ namítl poplašený Shandie.

Thorog ztlumil hlas. Jediní lidé, kteří mají modré chlupy, jsou merfolkové. Mají modré vlasy i chlupy, úplně všude, hodně světle modré. Myslím, že i řasy. Jsou jen málo porostlí, nohy i ruce mají holé, ale myslím, že jejich dospělí mají *tam dole* chlupy jako všichni ostatní. Když má v sobě člověk nějakou stopu krve merfolků, může mít modré vlasy, a potom si je musí barvit, aby to lidi nevěděli. Ale řekl bych, že se nikdo nebude otravovat s tím, aby si barvil i ten kousek *tam dole*. Jasné?“

Shandie vděčně přikývl. Tím se vysvětlovaly jisté věci, i když bylo zvláštní, odkud Thorog bral takové znalosti o rase merfolků. „A co je na tom špatného, když v sobě má člověk přimíšenou krev merfolků? Tedy, je to horší, než mít díl krve elfů nebo trolů?“

„Troška *elfský krve* nemůže být na škodu,“ řekl Thorog nevrle. „Otec říkává, že ani trocha jotunské krve není na škodu. Ale merfolkové… víš vůbec, proč Děd nevládne taky nad Kerithskými ostrovy, kamarádíčku?“

„Protože nebojují čestně,“ řekl Shandie. „Muži z merfolků se nepostaví v rovném boji. Ničí nás zbabělými útoky ve tmě, vždycky po jednom. Tak nějak se to říká…“

„Že nebojují čestně?“ Thorog přešel zpátky k zrcadlu a kupodivu se zdálo, že se vzhledem svého nakrčníku je spokojen, protože se začal věnovat česání vlasů. „Kdyby někdo vpadl do tvé země, záleželo by ti na tom, jestli s ním bojuješ čestně?“

Nad touhle otázkou se Shandie nikdy nezamýšlel.

„A proč centurioni dovolí, aby jim chlapi z mužstva chodili pryč po jednom a nechávali se někde ve tmě jednotlivě pobíjet? Nic takového vojáci nedělají, když bojujeme s trpaslíky ve Dwanishi, nedělali to ani při bojích s elfy v Ilrane. Tak proč zrovna u merfolků ano? Na tohle jsi nikdy ve svých chytrých knihách nehledal odpověď?“

„Ne,“ přiznal Shandie sotva slyšitelně.

„No, tak si pamatuj, že ty škody páchají merfolkské ženy. Zpívají nebo tancují, anebo jen stačí, když se ukážou. A každá armáda se rozpadne. Víš, jak se psi táhnou za fenou?“

„Ne.“

„Tak včely za včelí královnou?“

„Ne.“

Thorog obrátil oči v sloup. „Hochu, ty asi trávíš opravdu všechen čas louskáním knížek a plněním dvorských povinností. Měl bys víc chodit ven. Ale víš, proč se nikdy nestaneš císařem Keridiských ostrovů, Shandie? *Kvůli sexu!“* zašeptal dramaticky. „Chlapi se prostě zblázní!“

„Och!“ vydechl Shandie.

„Proto taky merfolkové nejsou nikde moc vítaní. Pořád vyvolávají nějaké hádky. Víš, proč jotnaři nikdy neobchodují s merfolkskými otrokyněmi?“

Shandie nad tím chvíli uvažoval a pak řekl: „Proč ne?“

„Protože se s nimi nedokážou rozloučit!“ Thorog triumfálně zavýskl. „Tak, a teď mi řekni, o kom víš, že má *tam dole modré* chlupy?“

„Ále, o nikom! Hele, nebude ti vadit, když na chviličku zaběhnu do svého pokoje?“

Teď už s Matkou v její ložnici nespával. Měl sám pro sebe vlastní pokoj a tam měl schovanou i medicínu. Začínal se cítil podivně, všechno ho svědilo a kousalo a jediná pomoc, kterou na ten nelibý pocit znal, byl pořádný lok medicíny. Zamířil ke dveřím.

„Hej,“ řekl Thorog, který se za ním díval, „proč chodíš tak divně?“

„Protože jsem se ti na posteli počural,“ řekl Shandie a byl ze dveří, ještě než se jeho bratranec stačil přesvědčit, že to není pravda.

3

Sedm set leguí na západ od Hubu plula císařská válečná galéra. Na její palubě se za studeného a vlhkého rána velvyslanec Krushjor třásl zimou, přestože byl zabalený do kožešinového pláště. Nad mořem visela bílá mlha jako tajemný závoj a pod ním se pomaličku a jakoby bolestně převalovaly vlny, temné a hrozivé. V brašně, připnuté k opasku, měl uloženy velice ošidné listiny, pergamenové svitky, opatřené velkými voskovými pečetěmi – edikt, zaručující bezpečný průchod pro *císaři věrného, a proto draze milovaného bratrance zemana z Garku, který je tímto písemně zván do Města bohů.* Věkovití úředníci, důkladně přivyklí na pokrytectví u dvora, mumlali kletby, když edikt opisovali.

Když jotunovi bylo zima, impové mrzli. Veslaři, lučištníci, legionáři i důstojníci… Všude kolem sebe Krushjor slyšel, jak jim zuby cvakají jako kastaněty, a jejich normálně snědá kůže vypadala v klamavém světle spíš namodralá. Na zbroji se jim leskla vlhkost, právě tak na prknech paluby, na plachtoví a na velvyslancově meči.

Od samého začátku bylo oběma stranám naprosto jasné, jak vysoce pravděpodobná je možnost, že se v tom všem skrývá zrada. Zeman Kalkor uvedl seznam

mnoha různých dní a rozličných míst, kde by se mohl objevit, aby zjistil, jak císař odpověděl na jeho arogantní požadavek. Tohle byl právě jeden z uvedených dní a nacházeli se na jednom z oněch míst, ale nebyl to zdaleka první den z Kalkorova seznamu. Císařský sekretariát pracoval rychlostí sunoucího se ledovce, a přestože se velvyslanec rozhodl, že přinese odpověď osobně, proti nepřízni počasí nenadělal nic.

Krushjor se podíval na oblohu, zvážil čas a výšku přílivu a rozhodl se kroužit na místě ještě půl hodiny, doufaje, že někteří z impů by mohli chytit zápal plic. On aspoň najisto věděl to, co oni mohli jen tušit – že dokumenty, které má v brašně, jsou bezcennými padělky. Záruka bezpečného průchodu byla formulována s velkou pečlivostí tak, že bude účinná pouze tehdy, když listina bude doručena, a nebyla šance ani jedna k miliónu, že jeho drahý synovec Kalkor vleze do pasti tak očividné, jako byla tahle.

Dlouhý kus cesty odtud na jih, v mlze ještě hustší, na výběžku kamenitého pobřeží praskala a čoudila vatra. Na dostřel luku odtud trčela z moře kupa kamení, která sloužila jako významný orientační bod, jenomže teď ji nebylo vidět. Lesklé, líné vlny se valily na pobřeží tak pomalu, že se poklidně rozběhly v drobné vlnky a zanechávaly za sebou špinavou pěnu. Na hranici dohledu seděli na hladině mořští ptáci jako dětské lodičky. Skály a tráva na břehu byly mokré, vzduch ztěžklý pachem tlejících travin a vůní neklidného oceánu.

Postarší jotun jménem Virgorek se chvěl zimou, podupával ve vysokých botách a přikrmoval oheň dřívím, proklínaje takovou službu a bohy, kteří ho do téhle kaše dostali. Narodil se v Nordlandu a byl modrooký a světlovlasý jako všichni jotnaři, ale zatěžoval se naprosto netypickou touhou po vlastním bezpečí.

Kdysi dávno, když mu bylo čtrnáct, zabil chlapíka, který znásilnil jeho sestru. A tu sestru zabil pochopitelně taky, že se nechala. Ta příhoda by mu byla velice dodala na vážnosti, nebýt toho, že rodina zabitého násilníka disponovala větším množstvím bojovníků. Když Virgorek usoudil, že jeho život nemá větší cenu než kormorání vejce, utekl ze své otčiny a hledal štěstí v Impirii. A za nějaký čas zjistil, že žije přímo v hlavním městě a slouží jako jeden z personálu tamního stálého velvyslanectví Nordlandské konfederace.

Plat tam měl vynikající, protože jen málo jeho rodáků dokázalo trvale pracovat v domě, a když jim do chřípí nevanul slaný mořsky vzduch, hynuli žalem. Odhadoval, že když bude ještě pár let takhle posluhovat, vydělá si tolik, že se bude moci vrátit na moře a koupit si vlastní loď, aby mohl své dny zakončit úctyhodným způsobem – rybařením, výtržnostmi a pašováním. Jenomže přehlédl jednu maličkost: že je naprosto vyloučeno, aby v impském městě kdokoli zůstal při penězích, pokud sám není imp.

Po pěti letech krušné a poctivé práce byl už moudřejší, ale taky starší a chudší a vůbec ne spokojený. Vlastně, když tak rozvážil, jaké ho v Hubu čekají dluhy a domácí problémy, nedokázal přijít na žádný rozumný důvod, pro který by se tam měl vracet.

Zatím ovšem musí strávit dvě hodiny po svítání tady, a to každý z jedenácti přesně určených dní, v nepatrné naději, že Kalkor si ze spousty různých možností

zvolí právě ten čas a toto místo. Virgorek neměl ani páru o tom, zdali dokumenty, které má u sebe, jsou ty pravé anebo jen další falza. Už posedmé absolvoval tenhle pitomý zbytečný rituál a jediná dobrá věc na tom všem byla mlha. Pravé počasí pro orky.

Člun se přikradl téměř ke břehu, než si ho všiml. Prvně ho napadlo, jaká je to pitomá smůla, že se nějaký hloupý místní rybář zatoulal zrovna na místo schůzky a teď ho bude muset zabít, aby nežvanil. Pak si ale všiml, že osamělý veslař má zlaté vlasy. A konečně zaregistroval i to, že chlap má paže i záda bez kouska oděvu. Bylo nemyslitelné, aby nějaký obyčejný rybář holdoval v tomhle počasí podobnému záměrnému nepohodlí. Virgorekovi se rozbušilo srdce rychleji a začal si opakovat hesla.

Veslař těsně předtím, než špice jeho člunu narazila na břeh, zručně loďku otočil a pár posledních záběrů vesly ke břehu couval. Potom položil vesla na vodu.

„Copak jsi chytil, cizince?“ zvolal Virgorek.

Odpověď na sebe dala dlouho čekat, takže už pomalu začal doufat, ale přibyvší plavec jen zkoumal jeho i mlhu, která je obklopovala.

„Je to větší, než bys čekal,“ zazněla nakonec správná odpověď.

Virgorek pozvedl svou brašnu.

„Přines to sem!“ přikázal muž ve člunu.

Velvyslancův zmocněnec jen váhavě vstoupil do ledového objetí Západních vod. Vrávoral kupředu a rozrážel maličké vlnky. Než dorazil ke člunu, už cvakal zuby a mrazivá voda mu sahala téměř po přirození.

„Každá krev je rudá,“ řekl a přitom si pomyslel, že jeho vlastní už možná zimou zmodrala.

„A krásná,“ opáčil veslař. Neměl na sobě nic než krátké kožené kalhoty a rty měl zimou bílé. Ani vlhká mlha mu nedokázala ztmavit zářivé blonďaté vlasy. Arogantně si Virgoreka prohlížel, až se mu výrazné modré oči blýskaly. Měl tvrdý, bezcitný obličej a – což bylo u mořského lupiče a námořníka z orky něco skutečně nevídaného – byl hladce oholený. Ještě divnější Virgorekovi připadalo, že na sobě nemá žádné tetování. Přesto veslař vyhlížel tak zle, jako by se chystal překusovat stromy.

Hesla řekl správně. S pocitem úlevy, že jeho hlídka končí a už nikdy se nebude muset na tenhle bohy opuštěný kousek země vrátit, zalovil Virgorek v brašně.

„Naskoč si,“ řekl cizinec a palcem ukázal do lodi.

Velvyslancův zmocněnec zaváhal a nájezdníkovi zabloudila ruka k jílci dýky, kterou měl za opaskem krátkých kalhot. Virgorek se vydrápal do loďky a schoulil se do roztřeseného uzlíčku. Muž několikrát zabral vesly, až maličké plavidlo doslova vystřelilo kupředu na moře. Potom zvedl vesla do lodi a přelezl z lavičky veslaře na záď. „Vesluj. Zahřeješ se.“

Virgorek se pozvedl a vrávoravě dorazil k lavičce uprostřed člunu. Seděl teď tak, že se s nájezdníkem skoro dotýkali špičkami nohou. Možná že Hub není ještě to nejhorší místo na světě. Možná ani diplomatická kariéra neznamená nejmizernější osud, jaký může člověka potkat.

„Dej sem tu brašnu,“ řekl cizinec.

„To je jen pro zemana.“

Upřený pohled safírových očí vyjadřoval zřetelnou hrozbu, která bude Virgoreka dlouho strašit v nočních můrách. „Já mu to předám.“

Musel to být jeden z Kalkorových mužů a jistě některý z těch, kterým věřil nejvíc. Což současně znamenalo, že to byl zabiják bez svědomí a výčitek.

Virgorek mu předal brašnu a chopil se vesel. Nedržel je v ruce mnoho let, ale jotun se naučí veslovat dřív, než se naučí bojovat, a to se naučí dřív než mluvit. Opřel se do veslování pěkně zády, aby tomuhle nafrněnému mládenečkovi něco ukázal, a za pár vteřin už cítil, jak se mu v těle rozlévá zase teplá krev.

Když nájezdník nevesloval, musela ho začít trápit zima, ale nedával to ani v nejmenším najevo. Opřel se zády o okraj lodi, takže vypadal jako svalnatá socha s ledovým pohledem, a pár minut neříkal vůbec nic. Pak se sklonil a z podlážky člunu zvedl třetí veslo, které nasunul do otvoru v zádi a kormidloval. Nezdálo se, že by měl nějaký kompas, a svět kolem nich se ve všech směrech sotva na jeden kabel[2] od loďky ztrácel v mlze. Nezdálo se ani, že by měl nějaké obavy. Vlastně vypadal tak, že nikdy nepoznal, co to obavy jsou.

Virgorek vesloval a vesloval a zanedlouho mu začalo být pěkné vedro. Nechal své tělo změknout – dlaně i paže… Nedokázal udržet tempo, které zpočátku nasadil.

Jak je to daleko?“ zeptal se udýchaně.

„Dost daleko.“

Cizinec volnou rukou otevřel brašnu. Bral pořadě jeden svitek za druhým, pozorně prohlížel pečetě a popisy ve svitcích, jako by je dokázal přečíst. Jistě švindloval – dokonce při čtení ani nepohyboval rty! Jen velice málo jotnarů umělo číst, protože nablízko jim oči příliš dobře nesloužily.

Potom vrátil glejt se zárukou volného průchodu do brašny a dopis od císaře hodil přes palubu nerozpečetěný. Virgorek uvažoval, jestli nemá protestovat, ale pak si to rozmyslel.

Pak přišel na řadu třetí svitek, dopis od velvyslance, a následoval předešlý. To už bylo příliš.

„Hej!“ řekl Virgorek a zvedl vesla z vody. Pergamen na vodě plave, a když ho rychle vytáhnou, tak se ani inkoust nerozpije.

„Hej co?“ řekl cizinec bez mrknutí oka.

„To je přece důležité!“

„Ne, není. Je v tom jenom varování pro Kalkora, že Impirie má v plánu přichystat mu past. To už dávno ví.“

Nájezdník se náhle usmál.

Virgorek rychle spustil vesla zpátky do vody. Ten úsměv se mu ani trochu nelíbil. Pár let prožitých mezi impy dodá člověku pocit, že je pěkně tvrdý, ale teď se nemohl zbavit pochybností, jestli je on sám pro tohohle chlapa aspoň tak důležitý jako ty dva zahozené svitky. A při takových úvahách jeden rychle ztrácí sebedůvěru.

[2] Pozn. překl. *Námořní délková míra, 219 m.*

„Pročpak to dělá?“

„Co proč dělá?“ Modré oči jako by se zvětšily a vražedný úsměv byl taky širší než dřív.

„Jede do Hubu! Sám leze imperátorovi do klece! Nikdy mu nedovolí odtud uniknout!“

Muž se pořád usmíval… „Kdopak ví? Ještě jsem nepotkal nikoho, kdo by měl odvahu se ho na to zeptat.“

Vesla skřípala a na prkenné obšívce člunu syčela voda. Virgorek už měl veslování plné zuby a hořce litoval svého počátečního nadšení.

Nájezdník se lehce opřel o kormidelní veslo a člun zabočil, ale ve všudypřítomné bílé mlze stále nebylo nic vidět.

„Proč se ho nezeptáš ty, až se dostaneme na jeho loď?“ řekl.

Virgorek si zrovna říkal, jestli vůbec v dosavadním životě poznal skutečnou hrůzu. „Ne! Nemyslím, že se ho budu ptát.“

„Tak to možná ještě uvidíš pevnou zemi,“ řekl přívětivě zeman Kalkor, „ale jenom když budeš veslovat mnohem rychleji než doteď.“

4

Ekku při podzimním deštivém počasí vždycky postihoval revmatismus a letos byly bolesti zvlášť kruté. Trpěla jako nikdy dřív. Neochotně se odebrala na lože a teď tam ležela, obložená horkými cihlami zabalenými ve flanelu, záda podložená hromadou polštářů, a rozjímala nad pochybeným rozhodnutím podívat se na sebe ráno do zrcadla. Šedivá pleť jí k jantarově žlutým zubům rozhodně neslušela.

A jako vrchol všech nepříjemností tu stál její idiotský syn, ještě tlustší a neschopnější než dřív, který v naleštěných botkách přešlapoval před její postelí z jedné nohy na druhou a potahoval se za povislý ret. Dokonale oblečený nekňuba! Pomyšlení, že Angilki jednou bude v Kinvale vládnout bez ní, ji dohánělo až k rouhání bohům.

„To je od císaře!“ zakvílel znovu.

„To přece vidím, ty hňupe!“ Dokonce i její staré oči poznaly impozantní pečeť a dokázala přečíst i vládcovo neúpravné písmo.

„Chce, abych se dostavil do Hubu!“

„No a?“

„No a co?“

„No a nač ještě čekáš? Anebo máš v úmyslu jeho žádost odmítnout?“

Angilkiho už tak nezdravě zažloutlá tvář ještě víc pobledla. Snad nedoufal, že za něho Ekka napíše odpověď, aby ho císař omluvil? V životě nebyl od domova dál než dva dny cesty.

„Ale proč? Proč já?“

Protože imperátor nedávno udělil své milostivé svolení, aby se tenhle její bachratý potomek tituloval jako krasnegarský král, proto, a teď jeho byrokrati našli nějaký zákon nebo důvod, které jdou jen málokdy dohromady, jež vyžadovaly, aby se pěšec pohnul doprostřed šachovnice. Důvod může být tak prostý jako třeba

vzdání veřejného holdu, anebo naopak tak strašlivý jako obvinění z velezrady. Jedinou jistotou zůstávalo, že Angilki se teď zapletl do císařské politiky a musí dělat to, co se mu řekne.

Nedokázala se odhodlat k tomu, aby mu *tohle* všechno vysvětlovala. Čím méně bude vědět, tím bude šťastnější.

Když dlouho nepromluvila, ozval se: „A základy nového západního sloupořadí…“

„Bože červů!“ zamumlala. „Dej mi sílu! Jdi a zabal si věci a osedlej koně. A uděláš líp, když si s sebou vezmeš oběd.“

„Jeden oběd? Vždyť to bude trvat týdny a týdny!“

Ekka zavřela oči a netrpělivě čekala, až uslyší zvuk zavíraných dveří.

5

Daleko na východ od Zarku pod zářící modrobílou oblohou přímořského kraje nořila loď jménem *Nepřemožitelná* čelen do vody jako na pozdrav blížící se zelené hoře. Vítr byl čerstvý, zrovna tak pro dobrou plavbu.

Posádka měla dobrou náladu a vůbec si neuvědomovala, jaký kus jsou ve skutečnosti od břehu. Také Rap byl přiměřeně spokojený – když jsou tak daleko v pláních Jarního moře, není pravděpodobné, že by nějaký čaroděj zachytil známky jeho opatrného experimentování, anebo i kdyby ano, že by toužil nějak blíž tu věc zkoumat. Učil se. Do jisté míry dokázal dokonce ovládat i počasí, a přitom ani příliš nezvlnil magickou realitu. Protože už se mu všechna zranění zahojila, dokázal dokonce i urvat trošku spánku. Pořád ho ovšem trápily noční můry, kterých se asi nikdy nezbaví.

Kdyby ho doprovázeli jenom Jalon s Gathmorem, tak by si k výletu na sever vzal Čarodějovu loďku, ale nikdy nemohl po princezně žádat, aby cestovala v něčem takovém. Navíc loďka mohla fungovat jako nějaká past, takže Čaroděj by přinejmenším dokázal bez potíží sledovat jejich cestu anebo je dokonce přivolat k sobě. Lith'rian byl úskočný, možná nejméně důvěryhodný ze všech Čtyř. O Olobinovi se říkalo, že je hloupý a zbývající dva byli prostě blázni. Ale elf platil za proradného šibala.

Přes příď lodi přeletěla sprška vodní tříště, ovšem Rapa se voda ani nedotkla. Držel se zábradlí, protože příď *Nepřemožitelné se* zvedala k obloze. Při skřípání lan a ráhnoví, při pohledu na světle zelenou tenkou clonu vody na vrcholku vlny a na plachtícího albatrosa nad zádí, vytáčejícího na pozadí oblohy široké kruhy, se v něm jeho jotunská krev rozezpívala. V hlubinách pod lodí sebou mrskalo nespočet ryb a občas v chladné temné hloubi vycítil i veliké, vážné tvory, snad velryby. Nejšťastnější by byl, kdyby se mohl navěky plavit po moři. Po přistání ho budou čekat znovu jen problémy a nebezpečí – a odpovědnost.

Kapitán Migritt chrápal ve své kabině. V labyrintu náhradních lan, uložených v podpalubí, stopoval Pooh krysu. Sukovitý malý gnóm byl téměř nejzábavnější osobou na palubě – Rap už s ním proklábosil dlouhé hodiny, poslouchal jeho spletité a sáhodlouhé historky, smál se jeho sprosťárnám. S gnómy nikdo nikdy nemlu-

vil, a přece to byl lid přátelský a bezstarostný. Člověk si jen musel přestat ošklivit jejich zvláštní zvyky, přemoci příslovečný zápach, hlavně ovšem otupit gnómskou podezřívavost a přečkat první chvíle překvapení. Rapovi se Pooh zamlouval.

A taky tu byly hlasy, ozývaly se po celé lodi… Když se nemluvilo přímo o něm, byl schopen ty hlasy utlumit a neposlouchat. Ale některé hlasy o něm mluvily velice často a rozhovory na to téma nebylo možné ignorovat – jako by mu dotyční mluvili přímo za zády.

Zrovna teď v kabině princezny Kadolan o něm mluvili všichni tři.

Gathmor mrzutě bručel: „Ano, změnil se. Copak si myslíte, že by nějaký člověk dokázal být stejný jako dřív, kdyby musel vytrpět tolik jako on?“

Sagorn namítal: „V tom to není. Když se probral, tak takový nebyl. Musel v tom svém vidění zahlédnout něco, co ho tak změnilo,“ a z hlasu se mu ozývalo něco jako pohrdání.

„Tak se musíme pokusit zjistit, co to viděl, a popřemýšlet, jestli bychom mu nemohli nějak pomoci,“ řekla ustaraná Kade.

Nato oba muži naráz prohlásili, že už to zkoušeli.

U všech bohů – a jak se snažili! Gathmor i všech pět společníků svázaných kletbou. Proklatí všeteční smrtelníci.

Nikdy se nechtěl stát mágem. Kdyby mu princezna dala tam v kobce na vybranou a kdyby byl v takovém stavu, aby dokázal normálně myslet, odmítl by třetí Slovo Moci. Tehdy chtěl skutečně umřít. Nikdy nechtěl ovládat vůbec žádnou moc, jedině kdyby tím měl prospět Inos. A tak dostal Sagorna do pasti s drakem a stal se z něho adept. A nebyla to vzpomínka, kterou si vybavoval rád. Dobře mu tak – teď vidí, k čemu to vedlo! Inos má svoje království. Získala pohledného královského manžela, zatím aspoň formálně. Možná se s tím spokojí, ne? Ba ne, Inos určitě ne. Je příliš ženou, než aby nechtěla prožívat skutečné manželství se vším všudy, mít děti a… a opravdového manžela. U všech bohů! Proč se člověk musí zamilovat? Praštil pěstí do zábradlí. Proč se musí čeledín zamilovat do královny? A když už se mu to stane, proč nemá dost filipa, aby jí to hned řekl, takže by se mu vysmála, slušně poděkovala a navždycky celou věc hodila za hlavu?

Pak by zůstal v Krasnegaru a stal by se kočím.

A ona by se provdala za Andora.

A i kdyby, co by mu bylo do toho?

A co je mu do ní teď? Vyléčí jí spáleniny ve tváři, jistě. Legrace. Nebude to o nic těžší než propašovat její tetu z Arakkaranu, což svedl naprosto bez problémů. Nebude moci sejmout prokletí z jejího manžela, ani pro ni získat zpátky její království – obyčejný mág se nedokáže míchat do věcí Čtyřky, nikdo to nedokáže. Stejně se v její společnosti nebude příliš dlouho zdržovat… Zřejmě se musela smířit s tím, že ztratí Krasnegar, když si brala toho vysokého barbara… Který nechá člověka zakovat do želez a rozmlátit mu kosti v těle. Inos o tom vůbec nevěděla, jak říkala její teta, a princezna Kadolan asi nikdy v životě neřekla nepravdu. Když je pravda nepříjemná, tak ji neřekne, ale nikdo ji nikdy neslyšel vyslovit lež.

A tuhle zrovna přichází, zachumlaná ve vlněných a kožených šatech jako závin, kulatá postavička klopýtající po palubě, aby si s ním promluvila. Bílé vlasy jí vlají

kolem hlavy jako prapor a líčka už má zarudlá jako zapadající slunce. Takže teď zřejmě přišla řada na ni, aby se pokusila konejšit soužícího se fauna.

Trošku ji svou mocí podepřel – jen maličko, aby si toho nevšimla – a dál hleděl na moře. Když došla až k němu a chytila se zábradlí, otočil se, jako by si jí dosud nevšiml.

„Madam!“

„Mistře Rape!“ Celá zářila. Očividně plavbu na moři milovala. „Tohle je ale báječné počasí! To je tvoje práce?“

„Jenom trošku. Opravdu málo.“

Přes bok lodi se hnala studená sprška z rozražené vlny, ale Rap ji od nich odchýlil. Všimla si toho a trošku rozechvěle se zasmála.

„Ohó! No to je senzační! Ty jsi velice užitečný spolucestující.“

„Obávám se, že na pevné zemi ti moc platný nebudu, má paní. Tam nebudu mít odvahu užívat magickou moc. Zvlášť až se přiblížíme k Hubu.“

„Pochopitelně. S tím naprosto souhlasím. Jsem z toho všeho tak rozčilená! Celý život jsem chtěla navštívit Hub. Ale nikdy jsem ani nepomyslela, že by mě doprovázel mág – je to jako vystřižené z nějaké poetické balady!“

Usmála se na něho a za předstíranou bezstarostností se jí v bleděmodrých očích dala číst obava a zvědavost.

„Včera večer jsem si u večeře dlouho povídala s kapitánem Migrittem,“ řekla princezna. „Povídali jsme o Shimlundoku. To je provincie na východu Impirie. Víš, i když dorazíme do Ollionu, tak budeme muset přejet přes celou provincii Shimlundok, a to je víc než tisíc leguí!“

Rap jedl svou večeři ve společností Pooha dole v šachtě pro kotevní řetěz, ale stejně většinu rozhovoru Kade s kapitánem zaslechl. „A copak ti povídal, paní?“

„No, doporučoval, abychom napřed pluli proti toku Winnipanga. Tvrdil, že v této době je řeka splavná hluboko do vnitrozemí, protože dali do provozu nová zdymadla. Totiž, vlastně to nejsou nová zdymadla, protože je postavili za císařovny Abnily…“ Kapitán ovšem připouštěl, že je to dost velká zajížďka a cesta je i za ideálních podmínek hodně pomalá. Pokud armáda potřebuje řeku pro sebe, tak je rázem pro civilisty neprůjezdná, protože vojáci všechny naženou na břeh. „Doktor Sagorn však připomněl, že řeka Winnipango je plná zákrut…“

Není divu, že kouzelníci se jen velice zřídka přátelí s normálními smrtelníky.

Věčná škoda, že Lith'rianova lodice musela zůstat v Arakkaranu – plavba po dlouhé řece by mohla být velice zábavná. Proměnlivý vítr by ovšem zřejmě přiváděl všechny ostatní cestující k zuřivosti a magické působení by mohlo přitáhnout pozornost Čaroděje Východu. Pro obyčejného mága by mohli být nebezpeční dokonce i obyčejní čarodějové. Rap ten marný sen zaplašil, čarovná Lith'rianova loď byla stejně ztracena.

Princezna právě dokončovala líčení toho, co zjistila o Winnipangu: „A tak doktor Sagorn navrhuje, že bychom si měli koupit cestovní kočár a pokračovat po zemi. Měl za to, že bys nejspíš byl schopný… a ochotný vůz řídit.“

„To by mi udělalo opravdu radost, paní. Koně řídím moc rád.“

„No to je výborné! Myslíš, že Mistr Gathmor si bude přát zůstat i dál v naší – ve tvojí – společnosti?“

Teď už by Gathmora od Rapa nic neodtrhlo, i když jeho tužba po pomstě na Kalkorovi ho lákala do zrádnějších vod, než si dokázal představit.

„Možná bude souhlasit s tím, abych mu obarvil tvář a vlasy,“ řekl Rap, „a pokud ho Darad udrží dost dlouho, mohl bych ho zbavit i kníru.“

„Och!“ vydechla Kade. Pak si uvědomila, že to byl vtip, a trošku příliš vesele se zasmála.

„Pak by mohl představovat našeho lokaje.“ Váhavě se usmála. „Mistře Rape, promineš mi jednu osobní otázku?“

„Ovšem, madam.“

„Ty značky – to tetování kolem očí. Jak jsem pochopila, udělali ti je tam bez tvého souhlasu…“

Odstranil tetování a Kade jen zamrkala. Znovu se nervózně zasmála.

„Pokud se tak mohu vyjádřit, vypadáš bez nich mnohem lépe.“

Nikdy nebude vypadat o moc líp než nějaký trol, tak co na tom záleží? Pokoušela si ho nejspíš představit, jak sedí na trůně vedle Inos, jenže nic takového se nikdy nestane.

„Nedokážu to odstranit, tedy skutečně a natrvalo,“ vysvětloval. Jakmile na to zapomenu, nebo když usnu, hned se zase tetování objeví. A kdejaký kouzelník by si mohl všimnout, že užívám moci – svým způsobem jsem podezřelejší bez tetování než s ním. Byl bych podezřelý právě těm nejdůležitějším lidem.“

Přikývla a omluvila se, ale Rap stejně prozatím nechal tetování skrytá.

„Vždycky jsem se divila,“ řekla chvatně, „proč sultánka Rasha sama sebe neomladila, aby byla pěkná natrvalo.“

I teď mu dělalo velké potíže mluvit o okultních věcech. „Jsem si jistý, že by to dokázala. Já jsem se stejně podivoval Čiré vodě. Určitě by se čarováním dokázala omladit a zřejmě by to ani pro ostatní kouzelníky nebylo příliš snadno rozeznatelné, protože čarování nezanechává takovou stopu v okultním prostředí jako užití magie. Ale co kdyby někdy chtěla vypadat zase tak jako ve skutečnosti, anebo na sebe vzít podobu někoho docela jiného? Musela by najedno čarování položit další. Za chvíli by jich na sobě měla spoustu, jako by si oblékla několik kabátů.“

„A co by se přihodilo potom?“

„To nemám tušení, paní, ale není možné, aby člověk udělal ze županu kabát a potom… třeba noční košili, řekněme… a tak dál, protože by se na něm látka nakonec rozpadla, že? A tak si myslím, že i kouzelníci sami na sobě užívají spíš magie než čarování – je to dočasné opatření, sotva víc než iluze. Právě to jsem teď udělal se svým obličejem.“

Zachichotala se, protože byla přesvědčená, že Rapa přivedla přece jen trošku do jiného rozpoložení. „Kdypak zahneme kolem mysu do Ranního moře?“

„Řekl bych, že za pár dnů.“

„A jak dlouho potom ještě poplujeme do Ollionu?“

„Nejméně týden. Když budeme po cestě zastavovat, tak ještě déle.“

Zarazila se a řekla: „To je odhad anebo můžeš předvídat budoucnost?“

„To jen odhaduji, madam. Předpovídat budoucnost je ošidné.“

„Ano?“

Nelíbilo se mu, že ho vyslýchá jako malého kluka, ale nesměl zapomínat, že jí vděčí za záchranu života, i když o to věru nestál. Ale nasazovala svůj život za jeho.

„Předtucha a předpovídání budoucnosti nejsou totéž,“ vysvětloval a ztěžka shledával příhodné výrazy pro nepojmenovatelné pojmy z oblasti magických sil. „S druhým Slovem jsem dostal slabý dar cítit předtuchy, což je dost neobvyklé, a teď, zdá se, mám i do jisté míry schopnost předpovídat budoucnost. Když jsem říkal, že nebudu následovat Inos na západ do Qoble, tak šlo o předtuchu. Co by se stalo, kdybych to udělal, nevím, ale bylo by to jistě velice špatné. Teď se to už nestane, takže se nikdy nedovím, čemu jsem zabránil. Předpovídání budoucnosti… I čarodějové s tím mají potíže a předpovídat osudy sebe sama je zvlášť obtížné, protože člověk z toho rychle znervózní a začne dělat všelijaké plány… Je mi líto, ale líp to vyjádřit neumím.“

„Och, jen klidně povídej dál, je to úžasné!“

Loď se zhoupla dopředu, takže viděli všude kolem vlny, spěchající po hladině nekonečného oceánu, aby se na obzoru setkaly s bezhraničnou oblohou. Pročpak by nemohl navždycky dlít tady, na čistém, nezkaženém moři? Potřebuje snad k něčemu zemi?

„Čarodějnice Severu, jeden čaroděj a nejméně jeden Strážce se pokoušeli předpovídat můj osud a neuspěli,“ řekl Rap náhle. Vlastně o tom ani mluvit nechtěl. Ne kvůli ní, ale kvůli tomu starému všetečnému Sagornovi. Ale žádat ji, aby o tomhle s nikým nemluvila, to by nebylo spravedlivé. „Pamatuješ si, paní, co ukázalo Kouzelné okno, když jsem k němu přistoupil? Jaká z něho vyšlehla bílá zář?“ Všiml si, že mluví stále hlasitěji a že ruce, položené na zábradlí, zatíná v pěst. Pokusil se na sebe samotného použít nepatrně uklidňujícího magického vlivu.

„Ano, jistě!“

„Bolí to!“ řekl Rap. O tom už mu říkal starý Ishist. „Viděl jsem sám sebe, jak připlouvám nejspíš do Ollionu, potom jsme cestovali v kočáru, byl zelený, veliký. A potom mám dojem, že jsem zahlédl Hub – ale to si přesně nepamatuji. A potom…“ Otřásl se jako v zimnici. „Bílá! Jako žhoucí slunce… prosím za prominutí, ale už o tom dál nechci mluvit.“

Chvěl se, ruce zaťaté v pěst. Jednu mu přikryla mokrou, studenou dlaní. „Ale ovšem! Odpusť mi, že jsem vyzvídala… Nepovím nikomu, cos mi tady říkal.“

Tvářila se absurdně lítostivě a omluvně. U všeho Zla, vůbec nestál o to, aby se k němu chovala nějak mateřsky!

„To je v pořádku, madam. Měl jsem ti to vysvětlit už dávno. V Hubu se stane něco hrozného… obávám se, že to potom budeš muset nějak zvládnout bez věštce. Anebo aspoň bez věštce, který předvídá budoucnost. Kdykoli se teď pokusím podívat časem dopředu, byť jen o pár hodin, nevidím nic než tamto.“

A jeho předtucha byla den ode dne silnější.

„Takže musíš zůstat mimo Hub, Mistře Rape.“

Její soucit nebyl ani v nejmenším předstíraný. Přinutil se zkřivit obličej do nápodoby úsměvu. „Myslím, že tomu stejně nedokážu uniknout. Je to můj osud. Obávám se, že jsem bezmocný jako… oblázek v kuřecím voleti."

A ke všemu kdekdo věděl, kam mají namířeno.

Zatím dole v podpalubí se krysa vrhla kupředu, aby unikla. Rap zaměřil nepatrný výron moci tak, že jí zahradil cestu a Pooh ji chňapl, když probíhala kolem něho. Rap se hlasitě zasmál a princezna se na něho udiveně podívala.

6

Zdravím tě, nejdražší tetičko!

Promiň mi, že nepíšu datum a adresu, jak by se slušelo. Docela jsem ztratila pojem o ubíhajících dnech, ale zhruba Ti mohu naznačit, kde asi jsme. Tohle píšu na palubě ošklivé malé lodi – a doufám, že z ní co nejdřív vypadnu – nedaleko přístavu Elmas, který leží v Urane! Propluli jsme závorami a teď s přílivem směřujeme proti toku velice klidně My. (Podle mého rukopisu bys to asi nehádala! Ale tohle bylo nejlepší pero, jaké jsem dokázala sehnat. Musela jsem jednoho z námořníku poprosit, aby mi nějaké sehnal, a on si zřejmě myslel, že chci kolík, kterým tady na lodi zapínají tenčí lana.) Velikán píše svému bratrovi, a tak ho požádám, aby tenhle dopis přidal ke svému listu. Možná to pro nějaký čas bude poslední příležitost, kdy Ti můžu napsat, a ještě musím být opatrná, pokud jde o jména atd.

Tak, a teď novinky! Jsem v pořádku a už se ze mě stal docela dobrý námořník. Napřed jsme se táhli jako šneci. Ten věhlasný Kerithský průliv byl jako jehňátko, jako ospalé kotě, péřová matrace, naprosté bezvětří, střídané sotva znatelným větříkem… prostě hustá smetana, jediná dlouhá ukolébavka! Však víš, co tím myslím. A jaké bylo VEDRO! Velikán vypadal, že každou chvíli zlostí UKOUSNE hlavní stěžeň. Loď měla týden zpoždění, a když jsme dorazili do Ullacarnu, tak už jsme byli skoro bez pitné vody. Nikdo z nás tam na břeh nešel. Náš přítel obchodník se tam nejspíš ještě někde potuluje, i když jeho šéf už ne – ta Dutá čepice. Víš, koho tím myslím. Ale možná i on se tam občas někde vyskytuje, protože jeho kamarádíčkové jsou drzejší než dřív. Velikán zřejmě o tom všem bude psát i svému bratrovi. My, hloupé ženské, se o mužské záležitosti nesmíme zajímat, že?

Potom jsme zamířili do Angotu. Obyčejně se pluje kolem pobřeží a docela jsem se těšila, že zase uvidím Thume – ovšem z bezpečné vzdálenosti. Nestalo se.

Bez ohledu na jméno – které, jak mé kapitán ujišťoval, má původ historický, nikoli geografický – je moře Zármutku známé tím, že je na něm ze všech z Letních moří nejklidnější plavba. Tetičko, nevěř všemu, co ti námořníci napovídají!

Jestli tohle moře bylo při naší plavbě KLIDNÉ, tak si nedokážu představa, jak vypadá, když je BOUŘKA!

Na mou čest, vsadila bych se, že jsme se přimotali k jednomu z nejhorších tajfunů, jaký pamětníci zažili. Mé literární schopnosti jsou naprosto nedostatečné, abych tu hrůzu popsala, ale zato jsem v té chvíli v sobě objevila netušené schop-

nosti se modlit. Obávám se, že Hvězda radostí *měla mnohem větší štěstí než spousta lepších lodí.*

Ale bohové byli milosrdní a někde jihozápadně od Qople zastihlo lepší počasí naši loď nakloněnou na bok a jen s půlkou plachtoví a lanoví. Až na to, že jsme minuli tři plánovaná přistáni, jsme byli lehce před naším původním plavebním plánem, když jsme dorazili do světoznámého přístavu v Gaaze, o kterém jsem v životě neslyšela. Leží na opačné straně Qoble než Angot.

A tak jsem se zase v pořádku dostala do Impirie! Jak dávno mi to připadá, kdy jsme přejížděly průsmyk Pondague s Andorem a tím hrozným prokonzulem! A přece to není ještě ani půl roku.

Gaaze (jak víš, je to světoznámý přístav) vypadá jako docela zajímavě město, ale sotva jsem se tam dostala na břeh. Velikán a pár jeho kamarádů šli na břeh první a vrátili se velice brzo s rukama v pěst a zamračení jako čerti. Bylo jim řečeno, že džinové už nejsou v Qoble vítaní. Vlastně se každou chvílí čekal pogrom na džiny!

A tak, přestože průsmyky byly pořád ještě otevřené, jsme se přes Qoble do Impirie dostat nemohli.

Naštěstí dokázal Velikán koupit lístky na rychlou loď do Ilrane a teď už jsme tady, sice o dva dny později, ale v bezpečí a pohodě v zemi elfů. Ale ta plavba se mi zdála nekonečná! Tohle je ošklivý starý škopek, který smrdí špínou jako hnojiště a jeho hlavním nákladem jsou zřejmě blechy. Věř tomu nebo ne, tetičko, úředně se ta hrůza jmenuje Paní mnoha ctností a velké krásy. *Dokonce i kapitán pro ni užívá příhodnějších pojmenování.*

A tak teď doufáme, že se nám podaří sehnat koně a zamíříme na sever. Totiž pokud k tomu dostaneme svolení! Jak mi bylo řečeno, elfové jsou k cizincům velice podezřívaví. Nebude mi líto, že už neuvidím moře, ale tohle je možná poslední příležitost, jak ti poslat dopis – obávám se, že císařská pošta odteď už do Zarku nedochází. Muži jsou hrozní blázni!

Doufám, že se ti vede dobře, má milá Kade. Chybíš mi a toužím po tom zase se s tebou vidět. Ale ty máš většinou pořád napilno, a když nic jiného, tak jistě háčkuješ přikrývky na velbloudy nebo tak něco.

A co Rap! Pokoušela jsem se o něm promluvit s Velikánem, ale on naprosto odmítá o té záležitosti diskutovat. Měla bych to zkusit ještě jednou a nedat se tak snadno odradit, ještě než pošle dopis svému bratrovi, a snad se mi podaří ho obměkčit. Rap přece není pro nikoho žádnou hrozbou a jen se mi pokoušel pomoci. Jsem si jistá, že kdyby ho vyhostili z království, už by ho nikdy nic nepřivedlo zpátky. Kdyby se mi to podařilo, zkus se s Rapem setkat, dát mu nijaké peníze na cestu a vyřídit mu moje pozdravy, ano? Ráda bych slyšela o všech jeho dobrodružstvích. Obávám se, že ho Čaroděj dostal do léčky, takže to, co se stalo, nebyla jeho vina. Myslel to dobře, o tom nepochybuji – prosím tě, vyřiď mu to, kdyby ses s ním viděla. A pokud se mi nepodaří pro něho získat svobodu, pokus se mu nějak ulehčit pobyt ve vězení. Ale nepochybuji, žes už sama udělala, co bylo v tvých silách.

Podle toho dupání na střeše nade mnou se domnívám, že tahle plující morová jáma bude přistávat, a tak s dopisem končím…

Přístavní město Elmas leželo nedaleko nad říčním ústím, obklopeno příkrými zalesněnými kopci, které se odrážely v zrcadlově hladké hladině přístavu. Na kotvách tam stál dobrý půltucet lodí. Kolem nich se hemžily malé loďky a kvůli bezvětří na většině z nich dřeli veslaři. Pár lodí bidly přistrkali až ke břehu a tam je spolu s nákladními bárkami dál táhly volské potahy, pomalu kráčející po pěšině při samém kraji vody. Inos stála na palubě vedle Zany a říkala si, že Ilrane ji zase nějak zvlášť neohromilo. Nic tu vlastně nebylo vidět, protože se říční údolí ostře stáčelo jak směrem do vnitrozemí, tak zpátky směrem k moři. Podvědomě si připadala jako strčená pod stráž a taky to řekla. „Hrozní tajnůstkáři, tihle lidi," souhlasila Zana a pokyvovala hlavou.

Zanedlouho se však kolem *Paní mnoha ctností začala* houfovat malá obslužná plavidla a přes bort se do lodi začali hrnout elfové. Azakův doprovod džinských bojovníků představoval většinu osob na seznamu cestujících a většinu z posádky zase tvořili jotnaři. V porovnání s těmito dvěma rasami vypadali elfové poněkud nedorostlí. Také se všichni zdáli velice mladí, jako by do lodi šplhaly samé děti. Ale jejich veselí a ševel hlasů prozářily jinak pochmurnou loď víc než ptačí zpěv a jejich skrovné oděvy se třepetaly a hýřily barvami jako motýlí křídla. Většina mužů na sobě měla jenom bederní roušku a ženy pouze o málo víc a všichni byli bosí. Každou chvíli některý skočil přes zábradlí do vody, aby se ochladil, a potom bleskurychle vyšplhal po žebříku nebo kotevním řetězu zpátky na palubu, rozesmátý a pokrytý jiskrnými kapkami. Jejich zlatá pokožka a svatozáře zlatých kudrnatých vlasů a převeliké oči, blýskající se všemi barvami spektra jako broušené diamanty, z nich dělaly děti světla a oblohy, které k zemi mají sotva nějaký vztah.

Inos jimi byla unesená. Děvčata z rodiny Uphadly, se kterými se setkala v Kinvale, měly díl elfské krve, ale připadaly jí víc jako impky trvale stižené žloutenkou. Tyhle veselé zlaté děti byly naprosto odlišné od impů a po zachmuřených džinech a zahořklých jotnarech, na jejichž společnost byla v poslední době odkázána, jí byli vítanou změnou. Říkala si, že návštěva v Ilrane by se jí mohla velice líbit, a zauvažovala, jak by to bylo s oblečením. V současné chvíli byla zachumlaná v čaddáru a zahalená v závojích tak, že jí koukaly jen oči. Pro suché podnebí pouště, rozpalované sluncem, to byl oděv velice vhodný, ale ve zdejším slaném a vlhkém přímořském ovzduší si připadala napůl uvařená.

„Zano?"

„Má paní?"

„Kdybych se teď svlékla do toho, co na sobě mají oblečené tamhle ty dívky, a potom skočila přes palubu – co by na to asi Azak říkal?"

Zana vyvalila rubínové oči z houštiny drobných vrásek. „Pochybuji, že by ti někdy dovolil nastoupit zpátky na loď."

Inos vzdychla – nejspíš má Zana pravdu. A pak je tady ještě ta její zohyzděná tvář. Musela se smířit s tím, že bude nosit závoj, dokud se nenaučí nevšímat si toho, jak na ni lidé vyjeveně civí.

Na palubě to vřelo množstvím elfů, jotnarů a navíc ještě džinských cestujících, kteří jako by záměrně všem stáli v cestě. Azak zrovna dokončil dlouhou rozpravu s jedním elfem, který přijal jakousi minci a vydal se ke břehu tím nejpřímějším

směrem – plaval tak rychle, že mu ruce kmitaly jako ptačí křídla. Šinul se vodou rychle kupředu, téměř za sebou nechával brázdu, takže alespoň on musel být skutečně tak mladý, jak vypadal. Azak se za ním díval a osamoceny se opíral o lodní zábradlí. Teď je pravá chvíle!

Inos došla k němu a zamávala mu dopisem pod nosem. „Drahý?“

Už jí to nepřipadalo tak divné. Snad se ho později naučí oslovovat i něžnějšími výrazy a třeba jí ta slova konečně budou znít přirozeně. Určitě bude muset podstoupit něco jako autohypnózu…

„Miláčku?“ Spokojeně se na ni usmál – uvědomoval si, jaké zakouší trápení s jeho oslovením, a zdálo se, že její úsilí oceňuje.

„Ráda bych tě požádala, abys tohle dal nějak doručit tetě Kade. Smím tě o to poprosit, abys to poslal se svým dopisem Karovi?“

„Ovšem.“ Azak vzal dopis do veliké šermířské dlaně. „Tys to zapečetila? Musím si to přečíst.“

Teď z toho udělá žert…

Anebo to myslel vážně?

Ano, myslel to vážně. „Ty mi nevěříš, manželi?“

Mírně se na ni usmál. „Bude mi to nějaký čas trvat, než se ti naučím důvěřovat, má milá. Muži mého rodu neplýtvají důvěrou jen tak.“

Až mi povíš, že mě miluješ, tak já ti zase řeknu, že ti věřím.

Inos se párkrát zhluboka nadechla a potom tím nejsladším hlasem, jaký ze sebe dokázala vyloudit, řekla: „Tak si to přečti, jak je libo.“

Azak zlomil pečeť. Otočil se, opřel se zády o brlení lodi a začetl se do listu. Naráz zvedl hlavu a tvář měl zakaboněnou jako polární bouřka. „Tys mluvila s námořníkem?“

„Byla u toho Zana!“ vyhrkla rychle Inos.

„Aha! To je něco jiného.“ Vrátil se ke čtení a Inos zoufale přemítala, na kolik by to asi mohlo přijít, kdyby chtěla Zanu podplatit – kdyby ovšem měla nějaké peníze, což neměla.

Azak dočetl, přikývl, dopis složil a schoval kamsi do záhybu svého oděvu. „Pošlu to. Píšeš diskrétně. Uvědomuješ si, že naděje na bezpečné doručení těch listů až do Arakkaranu jsou velice malé?“

„Nezbývá než to zkusit.“

Přikývl. „A neobtěžuj mě prosbami za svého milého z dětství. Ta záležitost je skončena.“

Znova, ještě hlouběji nabrala dech. Opřela se oběma rukama o zábradlí a zírala na zelené pahorky nad přístavem, všemi silami se pokoušejíc udržet hlas klidný a tichý. Jsi hrozně nespravedlivý, manželi. Nikdy to nebyl můj milý. Nikdy jsem neměla žádného milence a přísahala jsem, že ti v budoucnu budu věrná. Odmítám poslouchat výrazy, které v té věci používáš.“

„Dál o tom nebudeme mluvit.“

Inos se otočila na patě a odešla dřív, než by z ní vyletěla slova, která by všechno jen zhoršila.

Nějakou chvíli trucovala v zapáchající kajutě. Proč nechce Azak slyšet žádné rozumné důvody? Proč nechce pochopit, že velkomyslnost je vždycky odměňována podobnou velkomyslnosti? Že Rap byl jen pouhá loutka… a že zavřít ho do vězení bylo krutě nespravedlivé. Nic by přece nebylo snadnější než posadit ho na první loď, která by ho navždycky odvezla pryč z jejího života.

Chorobná žárlivost! To bylo jediné možné vysvětlení. Cokoli se týká jí, v tom Azak není schopen se chovat normálně a racionálně, to je jasné. Musí se naučit postupovat nesmírně obezřetně!

Zatím může nanejvýš poslouchat rámus, který tropí elfští vykladači, kteří z lodi vynášejí a odvážejí náklad, určený pro tento přístav, aby místo něho naložili jídlo, vodu a zboží, které se z Ilrane vyváží. Kladkostroje povrzávaly do smíchu elfských dělníků. Všechno, co se v tomto přístavu dělo, jí připadalo velice účelné – proč tedy nepoužívají přístavní mola, jaká bývají v ostatních přístavech? Mají elfové skutečně takový strach z vyzvědačů anebo se jim prostě líbí dělat věci pokud možno složitě?

Nakonec slyšela Azaka, jak se na palubě rozkřikuje, a tak si řekla, že bude záhodno se tam podívat. Našla tam Zanu, jak přihlíží hádce. Půlka posádky, všichni cestující a většina elfů se na to divadlo dívali taky a bylo to celkem zábavné představení, protože Azak se pokoušel zastrašit dívku sotva z poloviny tak vysokou jako byl on a mnohem mladší, aniž by ovšem dosáhl jakéhokoli úspěchu.

„Kdo to vůbec je?“ zeptala se Inos.

To děvče bylo skutečně výjimečně krásné, dokonce i na elfku. Leskla se vodou z řeky, jako by připlavala na loď rovnou z břehu, a přitom jí mohutná hříva ze zlatých kudrn zářila jako slunce.

Neměla na sobě víc než jen velice skrovné krátké kalhoty z modré kůže, jako nějaký chlapec, jenže splést si ji s chlapcem prostě nebylo možné. Zaujala výbojný postoj s rukama zapřenýma o půvabně vykroužené boky. Odhalená ňadra, nevelká, ale pevná, korunovaly bradavky barvy čisté mědi, takže na ně civěli všichni mužští na lodi jako očarovaní. Dokonce i na dálku bylo patrné, jak se jí veliké oči blýskají barvami všech drahokamů světa a jak se neústupně a pobaveně se usmívá rozzuřenému Azakovi do obličeje. V tom psychickém stavu, v jakém se nyní sultán nacházel, neměl nejmenší šanci se s *tímhle* vyrovnat.

„Je to nějaký místní úředník,“ zamumlala Zana a mračila se přes jašmak na elfku. „Zakázala nám vystoupit z lodi.“

Inos věděla, že loď směřuje zpět do Qoble. Nehodlala na tom strašlivém plavidle strávit už ani minutu a už docela jistě netoužila po tom, aby se vrátila do Qoble a putovala do císařského vězení.

„Jakou historku jí vykládá?“

„Vykládá těch historek až moc,“ opáčila rozzlobená Zana. „Napřed povídal, že je jenom turista. Potom, když mu odmítla dát souhlas k vylodění, říkal, že chce požádat o radu nějakého čaroděje. Ona mu na to řekla, že lže. Náš pán si nevede vůbec dobře, paní!“ Od Zany to byla kritika věru nečekaná.

Zdálo se však, že rozprava skončila. Elfské děvče pokrčilo rameny – což vyvolalo skutečně pozoruhodný pohyb jejího poprsí – a obracelo se k odchodu. Azak ji

skoro popadl za rameno a zarazil se až v posledním okamžiku. Hladce oholená tvář mu vzteky hořela jako jasně červený plamen.

„Počkej!“ křikl na dívku.

Inos si z hlavy stáhla závoj i šátek, rychle rozpustila vlasy a spěchala k nim. Elfka se otočila k Azakovi zády a perleťové oči, jež jiskřily zlatě a růžově a bledě-modře, upřela na Inosolan.

„Zmiz odsud!“ rozkřikl se Azak.

Inos si ho nevšímala. „Já jsem Inosolan, královna Krasnegaru.“

Elfka překvapeně našpulila rudé rty. Mnohobarevnýma očima registrovala Inosiny zelené duhovky, zlaté vlasy a jizvy na obličeji. „Já jsem Amierstor, zástupkyně elmaského syndika a náměstkyně výběrčího rodu Stor.“

Copak to asi…

„Magickým zákrokem mě připravili o moje království. Chtěla bych dosáhnout slyšení před Čtyřkou v Hubu.“

Amiel'stor střelila pohledem po Azakovi a potom se znovu podívala na Inos. „Ty patříš k němu?“

„Je to můj manžel. Promiň mu to vykrucování. Jenom chtěl moje problémy uchovat v tajnosti.“

Azak zavrčel, ale nikdo si ho nevšímal.

„Chceš mi povídat další báchorku?“ zeptala se dívka skepticky.

„Budu přísahat na každého boha, na jakého si vzpomeneš,“ řekla Inos.

Elfka působila poněkud nesoustředěným dojmem – nedokázala odtrhnout oči od Inosiných popálenin. „Co tvůj obličej?“ zašeptala.

„Magie. Kletba.“

Amier se podívala po Azakovi. „Souhlasíš s tím, co říká?“

Azak přikývl, ale tváře mu hořely jako roztopená pec.

„To ovšem mění situaci!“ Zaváhala a zamračila se na Inosiny jizvy. „Krása vždycky… Loď do ranního odlivu neodpluje. Vy dva se mnou dnes povečeříte. Přednesu vaši záležitost vyšší autoritě – můj syn je správcem přístavu Elmas.“

„Její syn? Vypadala tak na patnáct!

„Jsi velmi laskavá,“ pravila Inos sladce. Začala si znovu stáčet vlasy do uzlu, aby si mohla pokryt hlavu šátkem.

Amiel' přikývla, pak se obrátila a mrštně vyskočila na zábradlí. Zvedla paže a potom skočila do vody s takovou elegancí, že by jí mohl závidět leckterý mořský pták. A byla pryč, ani šplouchnutí se neozvalo.

Inos zvedla oči a setkala se s rozzuřeným Azakovým pohledem. „Myslím, že jsem alespoň dnešek vybojovala, ne?“

„Ty jedna všetečná couro!“

„Ale pomohlo to.“ Rozhodně se nenechá tím halamou jen tak vyděsit.

Zaťal pěsti, připomínající pořádné míče spletené z kostí, přičemž Rashino prokletí z nich dělalo zbraň zvlášť nebezpečnou každé ženě. Celý se třásl ve snaze ovládnout své rozčilení.

„Nebuď dětina, drahý,“ řekla Inos a dvakrát se nestarala, zdali se jí hlas náhodou trošku nechvěje. „S ženou si zase poradí jenom žena. Tak to prostě chodí!“

„Ale jen proto, že to byla žena. A zahal si obličej! Zana mi říkala, že nebyla u toho, když jsi žádala toho námořníka o pero! Jestli se ještě jedenkrát odvážíš mluvit s mužem, když u toho nebudu já, tak tě zmrskám!“

Inos koloval v žilách nemalý díl krve po jotnarských předcích a už měla Azaka plné zuby. Uvědomila si, že kolem je spousta čumilů, a tak se donutila mluvit tiše, aby to slyšel jen on sám: „Ty jeden arogantní bastarde! Kdybych se do toho nevložila, tak už bychom se v téhle chvíli vraceli do Qoble! Manželství je partnerství, a čím dřív to pochopíš, tím líp, Azaku ak'Azakare!“

„Tam, kde jsem doma, to neplatí!“

„Ale platí to tady, kde jsi teď. A protože jsem ti právě prokázala náramnou službu, tak mi cosi dlužíš…“

.Jestli se chceš zmínit o tom tvém milenci…“

„Není to žádný můj milenec!“ Už začali oba zvyšovat hlas.

„*Je mrtvý!*“

„Cože?“ Couvla od něho kousek zpátky. Když se Azakovi podívala do obličeje, už nepochybovala.

„Říkám ti, že je mrtvý!“

„Slíbil jsi, že jeho krev neproliješ!“

Přistoupil k ní blíž, aby zdůraznil svou výšku, ústa se mu zlostně svírala a krvavě rudé oči mu vylézaly z důlků. „Existují dobré způsoby, jak je možné zabít člověka bez prolévání krve! Muži z mé gardy mě pochopili, i když ty třeba ne. Chceš, abych ti vypočítal všechno, co s ním prováděli? Tak napřed –“

„Ne!“ Připlácla si dlaně na uši.

„Jak si přeješ. Trvalo překvapivě dlouho, než umřel, ale je víc než jisté, že už je po něm.“

Zlost z ní vyvanula, protože se jí z Azakových slov náhle zvedl žaludek. Měla sama uhodnout, proč Azak nechce o Rapovi mluvit.

Spokojeně přikyvoval, jak ho Inosino zděšení očividně uspokojovalo v jeho krutosti. „Dávej si pozor, sultánko! Jestli se na nějakého muže jen usměješ, bude to pro něho znamenat rozsudek smrti! Už mi rozumíš?“

7

Shandie se tiše zachichotal. Když pohne hlavou – *třeba takhle* – tak se pohne zároveň i celý pokoj – *takhle.* Paráda! Udělal to znovu. A dokonce i mezi tím se komnata jakoby zvedala a zase klesala a otáčela se kolem dokola a všechno bylo legračně pomotané.

Ležel na svém lůžku, nohy mu přečuhovaly přes okraj matrace a na sobě neměl nic než tuniku. Pitomá tunika. Mookie se pokoušel navléci na Shandieho tógu, ale Shandie ji neustále pouštěl anebo o ni zakopával a padal na zem, takže tóga připomínala hromádku špinavého prádla a Mookie to vzdal. To už bylo lepší. Chudák Mookie.

Zmatek, zmatek a zmatek!

Mookie plakal. Ale o komornících se *nepředpokládá*, že by někdy plakali! Pak Mookie odešel, ale už se zase vrací a přivádí Matku. No páni! Matce tohle všechno asi moc legrační připadat nebude, to těžko.

Matka s ním třese… a pokoj se divoce rozkomíhal a pohybuje se všemi směry naráz! No to je paráda – tak se pokouší vysvětlit Matce, co vyvádí jeho pokoj, ale jazyk mu škobrtá o zuby, zaplétá se jako ta hloupá tóga a Shandie se znovu rozchichotá a nemůže přestat. Strážcům by to třeba přišlo k smíchu. Měl by jim o tom povědět. Musí se jít podívat za Strážci, musí jít za Čtyřkou…

Když ale Strážci přijdou, nesmí se ani pohnout.

A tuhle je Ythbane, ten hnusák Ythbane, který ho pořád bije přes zadek. Dneska mě můžeš mlátit, jak chceš, Ythbane. Neucítím vůbec nic.

„Co se to s ním děje?“ zeptal se Ythbane.

Na to Matka: „Znova si vzal tu svou medicínu.“

„U všech bohů! Nedokážeš to před ním schovat ani na jediný den?“

„Je chytrý jako opice. Schová si to a pak řekne, že už mu lék došel a chce další…“

„Ale dneska tam musí být! Zkus do něho nalít nějakou silnou kávu nebo tak něco. Spratek jeden pitomá!“

„Ty tam! Nech nás o samotě!“ To řekla Matka hlasem, jakým mluví ke služebnictvu. No páni, snad nebude mít Mookie nějaký malér? Chudák Mookie.

„Tak, a teď mě poslouchej, Ythe!“

Ythe? Matka přece nikdy takhle k Ythbanovi nemluvila. Tónem, jakým oslovuje služebnictvo…

„To je všechno tvoje dílo. Bohové, stůjte při mně, proč jen jsem tě poslechla? Ten odporný dryák, to byl tvůj nápad – co to vůbec je, laudánum? – a podívej se, co jsi udělal z mého syna…“

„Ale ovšemže to není laudánum! Laudánum? Ženská, nebuď blázen! Je to jemný elfský prostředek. A přece dobře víš, nakolik naše budoucnost závisí na… příhodném postoji?“

Slova slova slova…

„Ale ty z něho takhle uděláš…“

„Teď na tom nesejde. U všech bohů, investitura začne co nevidět!“

Je mi jedno, co to je, ať si to třeba není laudánum – musíme to ale zarazit a už to nemůže brát dál…“

Ne, medicínu ne! *Medicínu mi nesmíte vzít!* Potom přijdou ty pocity svědění po celém těle, ze kterých se mi udělá špatně, a bude mě bolet hlava…

Sám sebe slyšel, jak vydává směšné zvuky, když se pokouší posadit a snaží se jim něco povědět. Nemůže ani říct, aby mu medicínu nebrali… prosím, medicínu mi nesmíte vzít…

„Zdá se, jako kdyby se trošku probral. Nechej ho obléknout, posadíme ho do křesla někde bokem a třeba si toho nikdo nevšimne.“

„Ale nejde jenom o dnešek! Teď je takovýhle co chvíli, ať je nějaký dvorský ceremoniál nebo není, a…“

„Mayo! Miláčku!“

„Eh…Ano?“

Tak, výborně. Ythbane spustil tím hláskem jako med. Jen pěkně Matku uklidni. Jestlipak si zase vlezou do postele? Ale tahle by byla pro tři dost malá.

„Teď jsem tě trošku zanedbával, má milá. Jistě chápeš, že jsem měl v poslední době strašně napilno, ne? Ale odteď, když budu regentem, bude všechno mnohem snazší – i mezi námi dvěma to bude líp klapat. Staneš se manželkou regenta, první ženou císařství, a budeme pro sebe mít mnohem víc času. Slibuji, že hned po večeři se spolu vytratíme…“

Medový hlásek teče a teče a teče…

A půjdeme se podívat na Strážce…

Shandie si říkal, že tyhle formální ceremoniály nakonec nemusejí být *úplně* strašné, když při nich člověk může sedět. A Matka mu dovolila, že se může i pohybovat, pokud se nebude příliš vrtět. Posadila se vedle něho na jakousi zlatou lavici, a kdyby se začal vrtět, tak do něho rýpne. Pořád ještě měl ten báječný zmatený pocit.

Ale stále se mu chtělo zívat. A zívat se nesmí.

Dneska se skoro vůbec nechvěje. Musí to být tou medicínou, možná taky tím, že sedí.

Nikdo si ho příliš nevšímal, protože seděl kdesi u východního vchodu. A dnes je den Severu. Viděl na celou Rotundu, nejen na půlku jako ze svého dřívějšího místa u Opálového trůnu. Významný den! Zdálo se, že se dostavil kompletní Senát, protože celá severní strana sálu byla zaplněná lidmi. Někteří z nich stáli přímo Shandiemu za zády, ba jeden hlučný starý chlapík mu kašlal a frkal rovnou na hlavu. Jižní polovina Rotundy byla taky plná lidí, byli tam všichni mladší šlechtici a významní lidé, ba i pár mužů ze Shromáždění. Už dlouhé týdny se u dvora nemluvilo o ničem jiném, než kdo na dnešek dostane lístky a kdo ne.

Důležitý den. Uvidí Čaroděje!

Šum v sále se utišil. Ovšem až na toho hlučného senátora přímo za Shandiem. Neustále vykládal všelijaké věci hlasem připomínajícím nakřáplou trumpetu a všichni kolem se ho pokoušeli utišit.

„…opravdu hanba, jakou nepamatuju, nic jiného! Každý přece ví, že je míšenec. Má spoustu merfolkské krve… Hmm? No, ale to se přece ví dávno. Jakýsi kříženec má sedět na Eminově trůnu? Hmm! Nedokážu pochopit, na co Emshandar myslel, když z něho udělal konzula. Taky jsem mu to řekl. Však on dobře pochopil, co myslím. Cože? Mluv hlasitě, člověče!“

Shandie se trošičku zavrtěl a polkl zívnutí.

Nebylo příjemné sedět až dole na podlaze namísto na jednom ze stupňů pod trůnem. Ale viděl i zadní stranu Zlatého trůnu a za ním, uprostřed sálu, i Opálový trůn a taky všechny zbývající, pokud se před něho nenahrnou další lidé. Kolem se motala spousta všelijakých činovníků, aby přichystali ceremonii do všech detailů. Děda taky ještě nepřinesli.

Všechna sedadla v Rotundě byla zaplněna, protože dneska se tu bude odehrávat velice zřídkavý oficiální ceremoniál. Dnes přijdou Strážci! Trošku se zachvěl a podíval se na Bílý trůn po pravici a Modrý trůn na opačné straně síně, ale oba byly

ještě prázdné. Seděl téměř přesně za Zlatým trůnem, nedaleko uličky. Pořád přicházeli další a další lidé a tlačili se na sedadla. Snad jich bylo až příliš mnoho – ještě nikdy neviděl Rotundu tak natřískanou.

Přes volný prostor uprostřed sálu přecházela spousta úředníků, ministrů a tajemníků. Tamhle je maršál Ithy ve zlaté uniformě a s rudým chocholem na přilbě. Spousta a spousta lordů.

Tohle bude špatné posezení, až sem dosáhne sluníčko. V létě je v Rotundě hrozné vedro, ale dnes je naštěstí pod mrakem. Naneštěstí je tu mnoho lidí a vzduch se už teď dá sotva dýchat. Nesmí zívat!

„Myslíš, že kvůli tomu Čarodějové přijdou?“ pořád hučel starý senátor. „Vůbec bych se nedivil, kdyby se ani neukázali. To by mu patřilo! A nám taky! Pěkný podraz. Nikdy jsem tady neviděl tolik všelijakých umaštěnců. Hmm? Cože?“ Jeho bručení vystřídalo mumlání někoho jiného a potom znovu promluvil senátor, už klidněji: „Řešení, to jistě! Napřed měl být vyhlášený oficiální výnos, o kterém mělo proběhnout trojí čtení ve sněmovnách a potom písemné hlasování.“ Mumly, mumly, mumly. „Ano, ale to platilo dvě dynastie zpátky! Emshandar pořád mluvil o tom, že ten postup upraví jinak, a nikdy se k tomu nedostal. I tak se v zákoně říká, že to má být nejbližší z příbuzných a ne nějaký povýšenecký vlezlý míšenec!“ Všude kolem se zvedlo šuškání, které mělo senátora umlčet.

Prostor uprostřed síně se vyprázdnil, úředníci odspěchali pryč, aby se zanedlouho do Rotundy vrátili v oficiálním ceremoniálním pořádku. Shandie se zahleděl na velký stůl před Opálovým trůnem. Ty věci, co na něm ležely, musely být Eminův meč a štít! Ještě nikdy je neviděl a ani teď na ně neměl dobrý výhled, tak se pokusil trošku se vytáhnout. Matka po něm šlehla zamračeným pohledem, takže se zase rychle stáhl. Však je uvidí později…

„Spackal to při tom, jak se hrabal v úředních papírech,“ řekl starý senátor a zafrkal. „A před očima celého senátu, když půlka senátorů dobře věděla, oč kráčí! No, řekl bych, že Strážci by proti tomu mohli leccos namítat. Uvidíte, že budou chtít Oroseu!“

Umlčely ho fanfáry, všichni přítomní ztichli. Potom každý v Rotundě povstal, a tak to udělal i Shandie, jenomže v jeho případě to znamenalo, že se dostal *níž*, než předtím seděl, a tak viděl ještě méně než dřív. Jižním vchodem přicházela Císařská rada a před Modrým trůnem se zástup rozděloval, aby členové rady obestoupili všechny trůny kruhem z vnější strany. Tohle ještě nikdy pořádně neviděl, protože obyčejně byl sám součástí ceremoniálu. V síni bylo naprosté ticho, ozýval se jen šelest kroků. Půlka celé té parády se odehrávala přímo před Shandiem, ale ten nezvedal hlavu, aby se jim podíval do tváře. Když ho míjel maršál Ithy ve zlatolesklé uniformě, poznal to podle vůně nové kůže jeho zbroje. Shandie měl maršála Ithyho rád. Povídal mu spoustu válečných historek.

„…správný chlap,“ vrčel starý senátor. „Velice spolehlivý. Ta záležitost v Zarku… je načase, abychom těm rudouškům ukázali!“ Odchrchlal si. „Mimoto bychom je měli zase trošku podojit, co? Ať tady můžeme snížit daně…“

Z okolí několik lidí zasyčelo, aby ho umlčeli…

Přehlídka úředníků dospěla k severnímu vchodu do Rotundy a odtud směřovala ke středu sálu, k Opálovému trůnu. A tu se objevil Ythbane a rázně si vykračoval v tóze s purpurovým lemováním. Starý senátor zavrčel a pak zasykl, jako by mu někdo dupl na kuří oko anebo ho dloubl loktem do žeber.

Pozměnili pořadí! Obyčejně to byla Matka, kdo uzavíral linii po levé straně, stávala hned za Ythbanem, a v téhle řadě býval zase poslední Shandie a před ním stával konzul Uquillpee. Ten ale dnes kráčel po východní straně, jako by byl den Severu, a potom zase spěchal zpátky, aby se dostal včas do středu Rotundy. A tuhle je Děd, přinášejí ho v křesle uzpůsobeném jako nosítka. Spí. Teď spí skoro pořád. No páni! Ten dneska vypadá hodně starý a hodně nemocný.

V senátorských lavicích za Shandiem někdo hlasitě zafrkal. „Zlem zplozená hanba… o deset let mladší než já, víš?… bojoval jsem vedle něho u Agomone. Dobrý chlap. Velký válečník.“ *Frk!* „U všeho Zla, to je ale hanba vidět ho v tomhle stavu.“

A Děda ani nezvedli na jeho trůn! Složili ho i s nosítky u dolního stupně pod trůnem a nosiči odešli. Shandieho to překvapilo a starý senátor za ním cosi zlostně mumlal. A nebyl sám, ozývalo se jich víc. Potom se všichni zase posadili. Shandie se vyškrábal na pozlacenou lavici vedle Matky, která se na něho dívala a nepřítomně přikývla. Pak se zase věnovala hlavním postavám toho představení, mužům a několika ženám, kteří stáli před trůnem, jen pár těch nejstarších smělo sedět v křesílkách.

V Rotundě bylo ticho jako v hrobě. Dokonce i ubrblaný senátor umlkl. Do popředí přivedli doyena Senátu. Maršál Ithy říkal, že je starší než kdo jiný, vyjma Čiré vody. Cosi tam udělal a pak ho zase odvedli zpátky k jeho křesílku.

Herold se jal předčítat velice šroubované prohlášení, v němž se to hemžilo samými *poněvadž* a z *této příčiny.*

Shandie cítil, že na něho zase jde zívání, a včas je zarazil, přičemž si uvědomil, že to je teprve chvilička, kdy potlačil předešlé zívnutí. Říkal si, že lavice by taky mohla mít měkčí čalounění. Kůže na ní byla tvrdá a on nebyl zvyklý sedět jen tak bez pohybu, uměl jen nehybně stát. Doufal, že ceremoniál nebude trvat příliš dlouho, protože bylo možné, že zanedlouho bude zase potřebovat trošku své zázračné medicíny.

Bác! Ythbane právě nějakou listinu opatřil císařskou pečetí. Jistě zapečetil to prohlášení, které zrovna herold dočetl. A řekl u toho vůbec takové ty věci, jako že Děd s tím souhlasí? Shandie nedával příliš pozor.

Ale co to? Ythbane se *svléká?*

„Bože všech kurev!“ zabručel hlučný senátor těsně za Shandiem. „Snad se tady nebude konat přímo korunovace?“

Ythbane ze sebe stáhl konzulskou tógu. Shandie se podíval po Máti, ale zdálo se, že ji nijak nevyvádí z míry, když tam Ythbane stojí jen tak v tunice jako nějaký sloužící. Teď mu konzul Uquillpee pomáhá navléknout rudou tógu. Zrovna takovou, jakou na sobě má Děd! To Shandiemu připadalo nějak nesprávné.

A stejné pocity zřejmě choval i starý hluchý senátor, který spustil ještě hlasitěji o císařské cti a podobných věcech. Ale Máti se usmívala, tak nejspíš bylo všechno v pořádku.

Uh! Teď přišla ta veliká chvíle. Shandiemu přeběhla po celém těle chvějivá vlnka rozčilení a vytrhla ho z připitomělého omámení. Jednoho dne tohle udělá i on! Jednoho dne přivolá Strážce, aby ho uznali za právoplatného císaře. Jednoho dne to bude právě on, kdo vsune předloktí do závěsů Eminova štítu, uchopí Eminův meč a se zvednutýma rukama obejde trůn, aby všichni přítomní obě insignie dobře viděli. I když nepůsobily nějak zvlášť impozantně. Štít byl celý zubatý a meč byl z obyčejného bronzu. Pročpak takový velký císař jako Emině neměl pořádný ocelový meč? Shandie měl dojem, jako by ho někdo podvedl.

Ythbane dokončil kroužek kolem Opálového trůnu a zůstal stát přímo před ním. Náhle Matka popadla Shandieho za ruku a silně stiskla, až se na ni překvapeně podíval. Kousala se do rtu a napjatě pozorovala Ythbana.

Starý senátor se snažil šeptat, ale v jeskynním tichu, jaké v té chvíli Rotundu ovládalo, se ozval hlasitě jako polnice: „Vsadím pět ku jedné, že se neukážou."

Nikdo na to neřekl ani slovo. Ythbane vystoupil o jeden stupeň blíž k trůnu.

„Nějakému míšenci přece nebudou prokazovat takovou poctu," bručel senátor.

Druhý krok. Ythbane už stojí před Opálovým trůnem.

Otočil se tak, aby stál tváří k Bílému trůnu.

Nač ještě čeká? Není to náhodou proto, že má trochu strach?

Ythbane udeřil mečem do štítu a vyloudil z něho tupé *klap.* Shandieho to velice zklamalo. Čekal jasné a zvonivé *klang!,* které by se ozvěnami ještě dlouho vracelo od stěn sálu. Není divu, že meč i štít jsou tak otřískané, jestli už tři tisíce let s nimi každý císař takhle mlátí o sebe.

Tu se po celé Rotundě ozvalo mnohohlasné syčivé vydechnutí. Na Bílém trůnu seděla dáma.

Tedy, nebyla vůbec nějak moc stará! Matka vypadala rozhodně starší. Nebyla ani zelená. Měla pokožku stejného středně hnědého odstínu, jako měl sám Shandie, snad jen nepatrně žlutější. Něco jako rohožka přede dveřmi, upletená z kokosového vlákna. Černé vlasy měla vyčesané do drdolu vysoko nad hlavu. Nebyla sice krásná, to jistě ne, ale ani nějak zvlášť šeredná. Na jejím chitonu bylo něco podivného. Zdálo se, že trošku svítí a záhyby na něm byly poněkud mlhavé, jako by látka byla utkána z proudící mlhy. Jak se na to Shandie chvíli díval, začala se mu točit hlava, a tak radši odvrátil zrak.

Ythbane Čarodějnici pozdravil mečem. Pokud mu Čirá voda nějak odpověděla, tak to Shandiemu ušlo, protože když se znovu podíval na Bílý trůn, byl prázdný.

Starý senátor znechuceně zabručel. Vlastně podle zvuku se tak dalo slyšet víc senátorů.

Ythbane se otočil na východ a Shandie instinktivně ztuhl, protože Zlatý trůn viděl jen zezadu.

Podruhé se ozvalo duté *klap* meče o štít a Čaroděj Olybino se na výzvu dostavil okamžitě. Shandie z něho viděl jen helmu se zlatým hřebenem, vyčuhující nad opěradlo trůnu.

Matka vzdychla a pustila Shandieho ruku. Vzpomněl si, že souhlas dvou ze Čtyř stačí. Ythbane byl příchodem dvou Strážců potvrzen do funkce císařského regenta. No, to nebyl kdovíjaký ceremoniál.

Senátor zlostně vrčel: „Nechutné! Takový pacholek! Nač myslí ti Strážci, to tedy nevím!“

Ale nebylo to správně! Shandie si uvědomil, že mu o tom vyprávěl dvorní učitel: všichni Strážci se musejí dostavit, aby ukázali, že kandidát se na místo regenta nedostal za užití magie a že sám není kouzelník. Pokud to zvládne způsoby prostých smrtelníků, pak je jim jedno, zdali použil vojenské síly nebo jedu nebo něčeho dalšího. Drží Erninův meč a štít a není čaroděj a to stačí. V dějinách se stávalo jen velmi zřídka, že by Čtyřka odmítla uznat nového císaře nebo regenta.

Ythbane zasalutoval. Čaroděj vstal a pozdrav opětoval, načež zmizel. Shandie si protíral oči – nemohl ani uvěřit, že u trůnu vůbec někdo stál, když tam naráz nebyl nikdo a člověk neviděl, jak se ztratil.

Teď Ythbane předusal za Opálový trůn. Jih patřil elfskému Čaroději. Shandie u dvora neviděl žádného elfa už tak dlouho, že si stěží vzpomněl na pár tanečníků a zpěváků, a ti všichni se zdáli být velice mladí. Neznal žádného dospělého elfa, snad s výjimkou Lorda Phiel'niltha, laureáta básnictví vší Impirie, a ani ten mu nepřipadal nějak zvlášť starý.

Zbývající dva Strážci se teď jistě dostaví taky a jejich souhlas pak bude jednomyslný – tak mu to aspoň učitel říkal. A když nepřijdou, tak na tom nesejde, protože Ythbane už se stal regentem a chudák Děd brzo umře. Na to Shandie nesměl vůbec myslet, protože by se asi rozplakal a budoucí císařové nikdy plakat nesmějí, zvlášť ne na veřejnosti. Určitě by schytal další výprask a taky by si ho zasloužil.

Na Modrém trůně seděl muž. Či spíš chlapec? Nevypadal o mnoho starší než Thorog a určitě nebyl vyšší. Že by to byl sám Lith'rian, anebo za sebe poslal nějakého vnuka nebo někoho podobného? A třeba takhle elfové vypadají pořád, bez ohledu na to, jak jsou ve skutečnosti staří… Měl na sobě tógu podivné modré barvy, jejíž látku jako by ustřihli z nebe. Zlatá pokožka a zlaté vlnité vlasy mu zářily jako slunce na obloze a vrcholem všeho byl Čarodějův jásavý úsměv. Obličej jako by mu prozařovalo vnitřní světlo a oči… ty byly divné. Elfské? Thorog má taky trošku podobně zešikmené oči, veliké a zvláštní. Shandieho to ještě nikdy nenapadlo.

Když má elf takovou zlatou kůži a zlaté vlasy, měl být správně Čarodějem Východu, aby měl stejnou barvu jako východní trůn. No to je ale bláznivý napad! A džin s rudou pokožkou by zase měl spravovat Západ a jotunský Čaroděj zase naopak Sever, protože jotnaři jsou takoví celí bledí. A co Jih? Nikdo nemá modrou kůži, ale… modré vlasy – že by merfolk? Ano, tak by to bylo mnohem úhlednější, a až se stane Emshandarem V., tak už to nějak zařídí.

Ythbane zasalutoval. Mladík z Modrého trůnu vstal a s nevídanou elegancí se uklonil skoro až k zemi. Shandieho učitel mravouky by křičel nadšením, kdyby ho viděl! A takhle se má nosit tóga, no ovšem! Všichni shromáždění souhlasně zašeptali – a pak přišlo překvapení, protože Čaroděj se zase posadil na trůn, opřel se a

ležérně přehodil nohu přes nohu, jako by se chystal nějakou chvíli v Rotundě pobýt. Usmíval se, ale poněkud uštěpačněji než předtím.

Regent zaváhal. Elf mu však pokynul, aby pokračoval, a potom si založil ruce na prsou. Ve tváři měl úsměv a zdál se v dokonalé pohodě. A proč ne? Kdopak by mohl nařezat Čaroději za to, že se chová neslušně? A velký Čaroděj Lith'rian se v té chvíli tvářil potutelně jako rošťácké páže, které chystá nějakou lotrovinu.

Ythbane byl očividně v úzkých a Shandie by se tomu nejradši zasmál. Ale regent se nakonec pohnul a postavil se před trůn Západu. *Klap*.

Ticho.

A pořád ticho…

„Tak přišli jenom tři!“ zamumlal senátor.

Pořád se nic nedělo, Ythbane upíral oči na Rudý trůn, ale trůn paličatě zůstával prázdný. Čaroděj Lith'rian si dal dlaň před ústa a vkusně zívl.

„Elfové a trpaslíci!“ brumlal senátor. „Tohle není žádný merfolk, ale elf, co?“

Ythbane své snažení vzdal. Trošku se zamračil na Strážce Jihu, který se nepokrytě bavil, a odpochodoval zpátky před Opálový trůn, na který se potom posadil. Shandie se podíval na Lith'riana a ten právě v tom okamžiku zmizel. Všichni přítomní vstali a provolávali novému regentovi slávu.

Po provolávání slávy přišly na řadu proslovy a ty trvaly strašlivě dlouho, takže Shandie by dal všechno za to, aby celá ta hloupá ceremonie skončila a on si mohl dopřát pořádný lok medicíny, protože už začal cítit, jak na něho přichází to odporné svědění.

8

Na vrcholku svahu jezdci v čele přitáhli koním otěže. Stezka tam vybíhala z lesa na travnatý hřbet. Inosolan taky s vděčností přitáhla otěže, takže její štíhlá hnědá klisna zpomalovala, až konečně zastavila. V ostrém vzduchu jí šla od huby pára a Inos na rozpálené kůži cítila bodáni chladného větru. Před ní se otevřel výhled na další kout Ilrane, připomínající velkou zahradu – pole a sady a jezera, která se leskla v klesajícím slunci. Celé Ilrane jí vlastně připadalo jako jedna obrovská obrázková kniha.

V doprovodu Císařské armády projela tajgu a tundru v zimě. Překonala v letním období v sedle velblouda Centrální poušť a na hřbetě muly s břichem jako sud přejela Progistovy hory. A přece ještě nezažila takovou jízdu, jako byla tahle. Čtyři dny téměř nepřerušeného klusu… na přípřežních stanicích střídala koně… jídlo zhltla v sedle a noci byly kratičké jako mžik, kdy ležela jako kámen na slámě nebo pod dekou v nějakém podkroví, kde to vonělo cedrovým dřevem… Bolel ji každý sval v těle a od rozkroku po kotníky měla nohy rozedřené od sedla. Elfové nic nedělají polovičatě.

Na otupujícím vyčerpání byla dobrá jen jedna věc: neměla vůbec možnost plně rozjímat nad tím, jaké strašlivé chyby se dopustila.

Tu si všimla, proč vlastně zastavili. Velice daleko vepředu, za pahorky na obzoru, se proti obloze slabě rýsoval obrys, připomínající tvarem borovou šišku.

Z jedné strany zářil a jiskřil, druhá se na tu velikou vzdálenost zdála modře mlhavá. Ještě nikdy se nedostala tak blízko k oblačnému stromu. A v ještě větší dálce, kdesi za stromem, se rýsovaly bílé vrcholky, jistě první hlídky Neferského pohoří.

„Valdoscan," řekl někdo.

To Lia, která stála v čele téhle podivné výpravy. Ve zdobených jezdeckých šatech ze stříbřité kůže se nezdála starší než Inos, ale předminulé noci se zmiňovala, že už má vnoučata. Na její skutečný věk v téhle chvíli ukazovala jen nepřehlédnutelná únava. Konečně si Inos vzpomněla na její celé jméno – Lia'scan.

„To je tvůj domov?"

Elfská dívka – či žena – se toužebně usmála a přiložila dlaň k lemu čapky, aby lépe viděla. „Jistě! I když jsem se tam nenarodila a navštěvovala jsem domov jen zřídkakdy… Jenomže každý elf patří k jistému oblačnému stromu jako včela do úlu."

„Jednou bych se moc ráda na nějaký oblačný strom podívala zblízka."

„Jen opravdu málo lidí mimo elfy se na některý dostalo. Ale jestli si to přeješ, Inosolan, tak se ti to třeba splní."

Elfové z Elmasu nakonec svolili, že jim pomohou – totiž, že pomohou Inos. A nejen že jim zaručili právo svobodného průchodu, ale navíc je doprovodili napříč svou zemí rychlostí pošty, i když soukromou Azakovu armádu napřed zredukovali na tři muže. Vybral si Chara, Varruna a Jarkima, zatímco Zanu se zbývajícími gardisty poslal sultán pod Gutturazovým velením zpátky, ať si cestu do Zarku zařídí, jak dovedou.

Inos a čtyři džinové cestovali beze zbraní, zatímco elfský doprovod se ježil lesklými čepelemi. Elfové možná byli útlých postav, ale pohybovali se obratně jako kolibříci. Polovina z nich byly ženy. Celá jejich kavalkáda uháněla jako vlaštovka ve větru. Azak byl přesto pořád spíš rozmrzelý než vděčný.

„Má paní," řekla Inos, „myslím, že to všechno pořád ještě nechápu. Jedeme přece do Impirie, nebo ne?"

Lia' se ohlédla za sebe. Azak vedl koně směrem k nim. Pobídla své zvíře dotykem pat. „Pojďme, necháme koně chvilku procházet, aby nám v tom studeném vzduchu neprochladli."

Inos na své klisně ji následovala a rozpačitě se srovnala vedle elfky.

„Skutečně míříte do Impirie," řekla Lia'. „Zítra o polednách překročíme hranici. Můžeme vás převést nestřeženými cestami a obstaráme vám doklady, které vás i potom bezpečně provedou – jak vypadá cestovní pas, to neví nikdo než skutečný důstojník hraniční stráže. Vrátíme vám zbraně. Ale bylo by od vás prozíravé, kdybyste je měli pěkně schované. Všechno uděláme tak, jak jsme vám slíbili."

„Takže?" zeptala se Inos. Zbytek skupiny je pomalu následoval, ale trojice elfů se stále držela v jednom šiku tak, aby ji a velitelku výpravy odřezával od džinů. Tohle malé popovídání bylo jistě dopředu pečlivě naplánováno.

Elfka se na ni podívala se zřetelnou výzvou v očích. „Chceš skutečně právě tohle, dítě? Je ještě jedna možnost."

„A sice?"

„Žádný elf se nedokáže protivit kráse, ať má jakoukoli podobu. A právě tvoje poničená tvář vám získala podporu Amiel', a jejím prostřednictvím i velkomyslnost… dalších lidí. Důležitých lidí.“

„Myslím, že ani ty nejsi jen tak někdo, paní.“

Lia' se usmála. „Na tom nesejde. Elfové si libují v bláznivých titulech a sami se tomu smějí. Na čem skutečně záleží je, že Čaroděj Jihu je taky elf. A jeho lid si ho nesmírně váží. Taky se ho bojíme, to se rozumí, ale zbožňujeme jeho samého i to, co dělá.“

Cesta se znovu nořila mezi stromy a obě ženy se otočily, aby se naposled podívaly na nádheru Valdocsanu, hrajícího duhovými barvami. Potom se jim oblačný strom ztratil z dohledu.

„Lith'rian tráví spoustu času ve své vlastní enklávě, ve Valdorlanu. Ta leží na opačné straně Ilrane, ale je to pořád ještě blíž než Hub. Kdybys chtěla, mohl by cíl tvé cesty ležet tam.“

„A on by mě vyléčil?“

„Jsem si jistá, že ano.“ V opálových očích se jí zeleně a kobaltově zablesklo.

„A co kletba, která stíhá mého manžela?“

Jakoby dívčí tvář náhle zůstala bez výrazu. „Bylo rozhodnuto, že tahle nabídka platí jenom pro tebe.“

„Chápu.“ Takové pokušení! Že by nějaká zkouška?

„Azak nepatří k lidem, kteří snadno získají u elfa nějaké sympatie,“ poznamenala Lia' štiplavě.

„Je to pozoruhodný muž,“ namítla Inos, „a schopný vládce drsné země.“

„A je taky vhodným manželem pro dámu z urozeného rodu?“

„Domýšlíš už hodně daleko, paní.“

Lia' se nevesele zasmála. „Promiň mi, to bylo hrubé. Ale přivádíš nás do rozpaků, Inosolan. Proč sis vůbec toho neotesance vzala? Jistě to nebylo z touhy po mužských něžnostech, protože jeho rty by tě spálily. Nemyslím si, že bys byla nějaké nerozumné děcko, které podlehlo takovým lákadlům, jako jsou svaly a krutost. Tak proč? Přece ne proto, abys s ním sdílela trůn, protože jistě víš, že sultánka je sotva víc než hospodyně.“ Když nedostávala odpověď, přitlačila tvrději. „Říká se, že Bůh lásky hraje s našimi srdci v kostky. Miluješ Azaka ak'Azakara, Inosolan?“

Ne.

Inos mlčela.

Myslela na Rapa.

Proč jen neprohlédla dřív, co vlastně slova boha znamenala?

Příliš pozdě, pozdě!

„Je to barbar, Inos.“

Umučil k smrti mého milého, který mé zbožňoval a přešel celý svět, aby mi pomohl Při té myšlence naprázdno polkla. „Kdybych tvou nabídku přijala a navštívila Lith'riana, co by se dělo s Azakem?“

„Dali bychom mu na vybranou – mohl by se vrátit, odkud přišel, anebo pokračovat v cestě do Impirie. Ale mám takové tušení, že by ho někdo vyzradil císařským vojákům.“

Inos zůstala na svou průvodkyni koukat. „Ty jsi taky pěkně krutá, má paní!“

Lia' smutně přikývla. „To jsou elfové často. Ostatní rasy to občas překvapí. Ba i nás samotné. Ale svolili jsme k tomu, že pomůžeme jenom tobě. A teď od tebe chci odpověď.“

„Ještě jednu otázku. Mohl by mě Lith'rian uvést zpátky do mého království?“

„O tom nemám vůbec představu.“ Elfové se o politiku mimo hranice jejich země vůbec nezajímají a vyžívají se ve vlastních spletitých politických machinacích.

Inos se ohlédla přes rameno. Azak za ní vysílal zlé pohledy. Z pozice koní bylo zřejmé, že se pokoušel dostat kupředu, ale tři elfové mu schválně zatarasili cestu.

Zabil muže, který mě miloval.

Kade byla rukojmím, které mělo zaručit, že se Inos vrátí do Arakkaranu.

Zamyslela se nad tím, co bude asi obnášet, bude-li muset prožít celý život vedle Azaka. Pokusila se představit si naopak, jaké by to bylo žít s Rapem, tu se jí sevřelo hrdlo a pod očními víčky jako by jí zadoutnal oheň. *Příliš pozdě, ty blázne, už je pozdě!*

Má jedno Slovo moci. Nakolik by tenhle fakt mohl Čaroděje zajímat?

Učinila však vážně míněný slib bohům, že bude Azakovou ženou.

Slíbila i svému otci… ale Impirie odmrštila její království jako nechtěné kotě.

A taky si říkala, že má jakási vlastní měřítka. Co by na to řekl otec? Anebo Rap?

„Jsem Azakovou ženou,“ vypravila ze sebe. „Nezradím ho.“

Lia' smutně zavrtěla hlavou. „Mluvíš jako blázen – nebo jako elf. Anebo, řekla bych, jako královna. Zrovna tohle jsem čekala. Snad tě za to bohové odmění.“

9

„Vypadáš nějaký ustaraný, ujče!“

„Ustaraný? Ne, vůbec ne! Já a starosti? Absurdní! Proč bych měl být ustaraný?“ Velvyslanec Krushjor potřásl stříbrnou hřívou, až se mu ve větru rozevlála, založil ruce na prsou a opřel se o brlení lodi, jako by v životě žádnou obavu nepoznal. Jotun na kormidelnické palubě dlouhé nordlandské lodi byl přece ve svém živlu a měl by být stejně bezstarostný jako trpaslík v diamantovém dole nebo gnóm v městské stoce.

Jeho synovec, zeman Kalkor, je samozřejmě naprostý šílenec, ale to je u jotunského nájezdníka zcela normální. Všichni opravdu úspěšní zemani byli posedlí jako říjní lvouni – střízlivý rozum by člověka jen rozptyloval, když se má soustředit na zabíjení a znásilňování. Bezmyšlenkovitá krutost, ničivost a žádné logické zdůvodňování – to bylo nejlepší, co je mohlo potkat. Zatímco padesát či kolik svalnatých Jotnarů hnalo vesly *Krvavou vlnu* proti línému proudu řeky Ambly, vypravil se Krushjor na zdvořilostní návštěvu, což znamenalo, že bude muset strávit přinejmenším několik hodin ve společnosti toho blázna. Oba byli velicí

chlapi a námořník ovládající kormidelní veslo byl dokonce ještě větší, kormidelní paluba však byla maličká. Krushjor pociťoval silnou nechuť, když se měl tlačit na toho maniaka, který byl náhodou jeho synovcem.

A synovec se na něho neustále usmíval a upíral na něho nelidsky jasné modré oči, jako by si mohl přečíst dopodrobna všechny myšlenky, které poletovaly Krushjorovi hlavou. Pokaždé, když se pohnul, třeba aby opovržlivě mávl směrem k lidem tísnícím se na březích anebo aby zkontroloval pozice válečných lodí, které je eskortovaly, se jakoby nevědomky o nepatrný kousek přisunoval stále blíž a blíž je svému ujci. Musel to dělat schválně. Copak se asi stane, až se ho dotkne ramenem?

Slunce pálilo. Stříbrná stuha řeky se svíjela a kroutila. Dvě válečné císařské galéry pluly před nimi, další čtyři měli za zádí. Jak se celý konvoj protahoval zákruty řeky, vždycky co nejblíže vnitřní straně oblouku, kde byl proud nejslabší, po břehu je poklusem provázely velké skupiny impů, kteří mávali, poskakovali a volali na pozdrav. Nezdravili ovšem drzého jotunského piráta, nýbrž jenom čestnou stráž císařského námořnictva, která ho doprovázela, naleštěná a vydrhnutá a po zuby ozbrojená – a ovšem také vysoko nadřazená.

Kalkor si s nimi pohrával. Čas od času štěkl na kormidelníka, aby zrychlil tempo. Nato *Krvavá vlna* vystřelila kupředu, jako by chtěla přední část eskorty předhonit. Na obou císařských lodích začali veslaři zuřivě zabírat, aby galéry odřízly pirátovi cestu, a obyčejně se při tom beznadějně zamotaly vesly do sebe. Potom Kalkor svou posádku přibrzdil a počkal, dokud se slavné císařské námořnictvo nevzpamatuje. Jeho muži se sotva zpotili – kdyby se mu zachtělo, byli by schopni veslovat tak, že by vojenské lodi objížděli. Předešlého dne se pokoušel cholerický císařský admirál držet čtyři lodi před Kalkorem a dvě vzadu. Klamavé manévry Kalkorovy lodi vedly k tomu, že během hodiny půlka flotily narazila do břehu.

Už dlouhá staletí žádný nájezdník nepronikl tak daleko proti toku Ambly, možná vůbec nikdy, snad ani ve složitých dobách VII. nebo XIII. dynastie.

Při obou březích bylo vidět čilý dopravní ruch – lemovala je spousta bárek a nákladních lodí, galér i gondol, a všechny se tísnily u břehu, aby flotila mohla bezpečně proplout. Posádky pohlížely na míjející je konvoj mlčky a vážně. Za nimi zlátly ovocné sady a pole, na kterých se hrbily řady rolníků se srpy, sklízející obilí. Ti se na řeku nedívali vůbec.

Krushjor v mládí vesloval na orce, stejně jako většina jotnarů z Nordlandu. Byl tak dobrý, že se stal zemanem, takže sám vedl několik loupežných výprav s loděmi plnými mladíků, kteří se jevili jako nejslibnější. Bylo třeba je zaškolit v dávné tradici znásilňování a loupení, protože všichni jotnaři se už v kolíbce učí starou pravdu, že kdyby se stali změkčilými, tak by je Impirie neustále otravovala jako blechy v kožiše.

Oficiálně stále zůstával zemanem z Gurtwistu, a dokud sloužil své zemi v zahraničí, bylo jeho léno v bezpečí, protože nad ním drželo záruku Shromáždění zemanů. Zemanský titul se získával zčásti dědičně a zčásti osobní statečností. Stát se zemanem, to vyžadovalo tři předpoklady: pocházet z dobrého rodu, lačnit po krvi a mít z pekla štěstí. Vedl si docela dobře, ale nikdy netoužil po celoživotní

kariéře skládající se z loupeží a násilí. Když se vracel z poslední výpravy, pustil se za slibnou obchodní lodí a v šarvátce utrpěl velice zlou ránu mečem. Stačil se vrátit do Gurtwistu dřív, než mu začalo zranění hnisat, ale ještě dobré dva měsíce se zdálo, že bohové už se nemohou dočkat, až budou vážit jeho duši.

Nakonec se docela uzdravil, až najeden drobný detail, trvalý zdravotní defekt, který mu sice nepřekážel, pokud šlo o loupení, ale naprosto ho diskvalifikoval, pokud šlo o naplňování druhé půlky profese nájezdníka. Kdyby se novinka o jeho postižení dostala ve známost, rázem by ho to vyřídilo a nejspíš by brzo zemřel. Jako vládnoucí zeman by ani nedokázal příliš dlouho svůj deficit skrývat. Když se naskytla potřeba vyslat do Impirie nového velvyslance Nordlandu, jevilo se mu to jako příznivá šance. Krushjor sám příslušně podpořil svou nominaci a po náležitém předstíraném váhání také svou funkci dostal a odplul z Nordlandu, aby žil uprostřed nepřátel. Byl mezi nimi v bezpečí, protože v Hubu si nikdo jeho soukromého života nevšímal a nikdo se o něho nestaral.

A tak mu nynější plavba na dlouhé nordlandské veslici přinesla šťastné vzpomínky na násilnické a smyslné dny mladosti. Ovšem v porovnání s Kalkorem nikdy nebyl víc než pouhý amatér. Teď panovaly relativně klidné časy a nájezdy severanů nebyly tím, čím kdysi – pokud zůstaly cennosti na místě, směli muži utéct a ženy jotnaři taky vcelku šetřili, jestliže se jim dost ochotně podrobily. Kalkor se ale zvrhl a počínal si stejně, jako se za starých zlatých časů činili legendární nájezdníci Kostimráz, Sekyrožrout nebo Tisícipanenský.

Nebylo sporu, že je naprostý blázen, pokud se na jeho příčetnost mělo usuzovat podle chování ostatních mužů. Ale kam jeho šílenství směřuje? Proč uvrhl sám sebe i svoje muže do téhle nemožné pasti? Když dorazil první dopis, Krushjor si byl jistý, že je to jen nějaký vtípek anebo zvláště propracovaný úskok. Ohromilo ho, když synovec skutečně přijal slib bezpečného průjezdu a vydal se na milost a nemilost silám nepřátel. Jeho ujec by nesmírně rád věděl, proč to udělal a čeho by se od něho mohl ještě nadít – kdykoli však na tohle téma zabrousil, synovec se jen usmál a v modromodrých očích mu problesklo šílenství, takže Krushjor se už dál neodvažoval vyptávat. A Kalkor byl dozajista jediným mužem na palubě, který znal odpověď. Posádka se svého zemana nikdy na nic neptala.

A proč, když už se původní otázka ponechá stranou, má Kalkor na palubě goblina? Goblin na palubě orky byl zrovna tak výjimečný, jako kdyby tam stálo obilné silo nebo koželužna. Leč goblin tu byl, vesloval jako ostatní a mezi tolika blonďáky se černou hřívou vlasů a pletí barvy khaki dost vyjímal. V jejich společnosti se zdál drobný, ale veslo ovládal s očividnou lehkostí.

„Takové pokušení!“ vzdychl Kalkor. Zíral na širokou, šťavnatou louku, plnou civících impů.

Krushjor pochopil, že větší pokušení v něm vyvolává město, které bylo vidět za zástupem čumilů. Nemělo žádné hradby, jak jinak, když leželo v samém srdci Impirie, a kamenné i dřevěné stavby byly nahlodané staletími mírového života.

„Myslíš, že nechávají město bez obrany?“

Synovec posměšně zvedl bledé obočí. „Copak jsi zapomněl, ujče? Impská města nejsou nikdy bráněná! Obrana vyžaduje odvahu, víš? Ne, jen jsem si tak říkal, co

by se asi dělo, kdybychom předvedli těm čumilům takový malý klamný útok – vytáhli bychom meče a dělali, že se chystáme přistát. Kolik by jich asi v panice ušlapali, co myslíš? Nechtěl by ses o to vsadit?“

V očích mu pobaveně jiskřilo, ale šílený výraz se z nich nevytratil ani teď. Možná ztrácí příčetnost jen proto, že mu těch čtrnáct nebo kolik dní schází pach krve.

„Impové by na nás vypustili tolik opeřených šípů, že bychom vypadali jako slepice vystavené na trhu. A pak by tvrdili, žes porušil příměří.“

Oči toho šílence se zaleskly ještě dychtivěji. „Ale Nordland by těm jejich kecům nikdy nevěřil. Riskovali by kvůli tomu válku?“

„Ano,“ zavrčel Krushjor a snažil se tvářit apaticky.

Kalkor zavzdychal a zase se opřel o zábradlí, přičemž svého ujce záměrně opět posunul nepatrně blíž ke kraji paluby. „A já bych se připravil o splnění veliké tužby.“

„Což je?“ Ta otázka velvyslanci uklouzla dřív, než ji stačil polknout.

„No přece spatřit Město bohů, ujče!“ Kalkor se na něho posměšně usmál. „Copak impové neříkají ‚Vidět Hub a umřít!'?“

Jestli chce jen tohle, tak bude spokojen. Co jiného ještě naplánoval předem? A koho bude chtít vzít s sebou?

10

Železné podkovy klapaly, železem okovaná kola rachotila.

Ani ne před rokem by Rap za vrchol štěstí považoval stát se kočím koňského spřežení, ale netroufal by si vozit nic víc než rozklepané plošinové vozy, naložené rašelinou a soleným hovězím. Nedokázal by si vůbec představit, že může existovat povoz ze čtvrtiny tak honosný jako tento opulentní kočár, zavěšený na důvtipných pružných závěsech oceli, kterou vyrobili trpaslíci, s pozlaceným zdobením a skleněnými okénky a všemi těmi nablýskanými kočárovými lampami. Docela jistě by si nedokázal představit šestispřeží obrovských hnědáků, běžících po hlavní císařské silnici tak rychle, že vítr bral člověku dech od úst. Stát se kočím takového zázraku by tomu osamělému rolnickému synkovi z Krasnegaru připadalo jako nějaký fantastický sen.

Ovšem teď byl mágem a nic zvláštního v tom neviděl. I když si musel přiznat, že mu to není nepříjemné. Například ovládání takového spřežení člověka odvádí od planého mudrování.

Gathmor obyčejně sedával na kozlíku vedle něho, ale teď zdolávali poslední míli z dnešní etapy, a tak se přesunul na zadní stupátko, aby vypadal jako opravdový lokaj, jak naznačovala jeho krásná livrej. Gathmor stále snil svůj nejasný sen o tom, jak se pomstí Kalkorovi. Svolil, aby mu Rap změnil barvu vlasů i pleti, a na jotuna byl celkem nevelký. Dokonce obětoval i svůj knír, připomínající kartáč na mytí paluby, aby vypadal víc impsky. Rap by ho jistě dokázal alespoň na několik hodin přesvědčit, aby do Hubu nejezdil, což by stačilo, aby ho nechali ztraceného v Ollionu, v dosahu moře, na které patřil. Jenomže Rapovi se příčilo užívat magic-

kých schopností vůči příteli a zároveň sám sebe za tyhle skrupule nenáviděl. Nevěděl, co Gathmora v Hubu čeká, protože jeho schopnost předvídání se netýkala nikoho jiného než právě jeho samého. Nic však nebylo méně pravděpodobné, než že by se tam setkali s Kalkorem.

Rap teď řídil se zavřenýma očima, protože nadcházel večer a rudé zapadající slunce viselo tak nízko nad obzorem, že ho oslepovalo. Široká dlážděná silnice se táhla kupředu jako lineál a vroubily ji pěstěné živé ploty, aby na ni nemohl dobytek z pastvin. 'Požehnaný' kraj mléka. Dřív bylo vidět i lesy a téměř pustinu a liduprázdné mokřady, také několikrát postřehl daleko na jihu nejasné obrysy zasněžených vrcholů Qobleských hor. Teď však byly okolní vršky zelené – na to, že se blížil konec roku, byly až nepřirozeně zelené. Stromy byly většinou holé a úroda sklizená, ale stáda pořád ještě měla pastvy dost a dost a člověku uvyklému na podmínky Krasnegaru to muselo připadat velice nezvyklé.

Všude kolem viděl známky prosperity: bílé farmy a veliké usedlosti, vesnice i ohromná města. Impirie se kolem nich odvíjela stále dál a dál, jako by ta bohatá, bezpečná a mocná země neměla konce.

A přece… hned za nejbližšími vrchy, mimo dohled cestujících, kteří se pohybovali po Velké východní silnici, vypadalo to bohatství poněkud omšele. Lidé tam bydleli v chatrčích a místo slušných šatů nosili hadry. A když náhodou cesta protínala centrum velkého města, tak za budovami s pompézním průčelím, v zadních uličkách a temných zákoutích, mohl kouzelník vidět brlohy a chudobu, aniž by po nich musel nějak zvlášť pátrat. Impirie byla mnohem větší, než se mu kdy snilo, ale podstatně horší, než si myslel, že je.

Za poslední rok se svět jistojistě nějak rozrostl.

Jak by mu teď asi připadal malý a skromný Krasnegar?

Na přepychově čalouněných lavicích uvnitř kočáru spolu roztomile klábosili princezna Kadolan a doktor Sagorn, ale pokud si tajně naslouchající mág stačil všimnout, neříkali nic důležitého. Když dorazili téměř k cíli cesty, stal se jejím společníkem Andor. Sir Andor byl zmiňován v dopise, který s sebou ráno odnesl jakýsi dvořan, takže večer se musí opět objevit Andor.

Ne vždycky to fungovalo, to se rozumí. Párkrát nocovali v poštovních hostincích, hlavně poté, co opustili Ollion, jenomže Kade strávila celý život tím, že v Kinvale bavila hosty. Znala stovky lidí z impirijské šlechty, a jak se stále víc a víc blížili k Hubu, tak poblíž Velké východní silnice žilo stále víc jejích známých, a když ne přímo oni, tak jejich příbuzní. Vítali ji jako dávno neviděnou příbuznou, hostili ji a snažili se ji zdržet co nejdéle. Když se jim to nezdařilo, psali oznámení dalším příbuzným a přátelům, kteří žili dál na trase, po níž se Kade ubírala do Hubu. Vysílali lidi ze své domácnosti, aby včas upozornili na to, že Kade přijíždí. A tak Kadolan postupovala jako pravá královna, od zámečku k zámečku. Slamníky a hliněné nádobí hospod vystřídala hedvábná prostěradla a zlaté talíře.

Její kočí a lokaj samozřejmě přebývali se služebnictvem a oběma jim to tak naprosto vyhovovalo. Pokud šlo o Gathmora, vyhovovalo to i princezně Kadolan, ale neustále přesvědčovala Rapa, aby sehrával významnější roli. Vysvětlovala mu, jak správce místní poštovní stanice předpokládal, že se svými koňmi pošle i svoje lidi.

Ráda by si ty muže najala, aby řídili kočár. Rap by potom mohl zastávat roli dejme tomu jejího tajemníka anebo sysanasského prince na prázdninové cestě, kdyby chtěl. Oceňovala, že dokáže cokoli napodobit, kdekoho ošálit, a přece chovala v duši sen, že ho vezme pořádně do ruky a vypulíruje tak, aby se z něho stal ucházející partner pro Inos. Rap se tomu uctivě vzepřel. Když na něho začala víc naléhat, tak se prostě zatvrdil, jak měl ve zvyku. Jeho zlá předtucha mu nedovolovala cítit se v pohodě, ale když mohl být co nejvíc oním starým Rapem, bylo jeho trápení přece menší.

Minul je cvalem uhánějící kurýr Císařské pošty a ztratil se v záři zapadajícího slunce. Rap pobídl spřežení kupředu, aby předjel dva rachotící povozy. Na Velké silnici byl vždycky čilý ruch. Toho rána se po ní plahočila celá legie, pět tisícovek mladých silných mužů, hnaných na východ do války, kteří zpívali do kroku pochodovou píseň, nesli hlavy vzhůru a oči se jim leskly.

Rap uvažoval, kolik z nich se vrátí domů a jestli nad tím taky přemýšlejí.

Říkal si, jaké to asi je být vojákem císařské armády. Dává to snad člověku pocit vážnosti? Anebo naprosté bezvýznamnosti? Cítí se silný nebo zranitelný? Pyšný? Zahanbeny? Vyděšený? Vzpomínal na to, co mu psanci v Dračím okrsku vyprávěli o svobodě.

Řízení povozu přivádí člověka na spoustu myšlenek a dovoluje mu srovnat si je v hlavě.

Stanice Císařské pošty následovaly vždy asi po osmi leguích a zpravidla stávaly v malých vesničkách anebo trhových městech. Tam vždycky vyměnil jedno šestispřeží za druhé. Podomci se ho pokaždé pokoušeli zastrašovat, což bylo vcelku pochopitelné. Měli snahu se spřežením pronajmout i služby drahého postilióna, který by seděl na jednom koni z prvního páru, a trvali na tom, že ani faun nedokáže řídit šest koní z kozlíku. Odmítali uvěřit, když jim říkal, že tahle podkova pořádně nedrží anebo že tamten kůň má na noze podlom, dokud nezvedl zvířeti nohu a neukázal jim to názorně. A tak Rap užíval raději nepatrně své moci, aby dostal, co potřeboval, a sám sebou proto opovrhoval.

Počínal si však obezřetně, protože všude kolem sebe cítil magický vliv. Dávné ruiny i malé chaloupky stále vyzařovaly slabé pozůstatky magického zastínění. Tu a tam si všiml lidí či věcí, jejichž obrysy byly rozmazané podivným chvěním vzduchu, což signalizovalo, že ve skutečnosti nevypadají tak, jak se zdají. Ve městech často vnímal zavlnění reality při okultních výkonech. Když trávili noc ve velkém domě, cítíval Sagorna, probírajícího se pánovou knihovnou, nebo Andora, který sváděl pohlednou služebnou, aby mu zpříjemnila noc v posteli. Věděl, kdy Thinal něco sebral jen tak pro strýčka Příhodu.

Ještě než zmizeli z Arakkaranu, princezna vydolovala nějaké drahé brože a krásné perlové náhrdelníky, předala je Andorovi a žádala ho, aby klenoty prodal a získal finance na cestu. Snad měla přibližnou představu, co asi stojí lístek první třídou na pěkné lodi, ale rozhodně nechápala, nač přijde takové cestování, kdy zajeden den urazí po Velké silnici pětadvacet leguí.

A možná přece něco tušila, protože vždycky zneklidněla, když se Andor ve městech vytrácel s tím, že jen zajde na trh. Pochopitelně směřoval vždycky do

zastaváren, i když o tom nikdy nemluvil. Přísun financí nevědomky zajišťovali princeznini hostitelé, její přátelé, a pro tento případ byl jejím agentem Thinal. Rap uvažoval, zdali by to Inos připadalo tak legrační, jak to připadalo Gathmorovi. On to nijak zábavném neshledával.

Ale i kdyby princezna přece uhodla, že je vlastně nedobrovolnou zlodějkou, snad by se pro Inos propůjčila i k tomu.

A tu se před nimi objevil cíl jejich dnešní cesty. Rap o tom nepochyboval, protože mág nepotřebuje příliš nápovědy. Zpomalil krok spřežení a zastavil před úctyhodnou bránou. Z vrátnice přibíhal jakýsi člověk a uhlazoval si vlasy. Otevřel křídla brány dokořán a Rap pobídl šestispřeží pomalým krokem na dlouhou a širokou, štěrkem sypanou příjezdovou cestu k domu. Po obou stranách se prostíral krásný park a před nimi vykukovaly zpoza korun stromů zámecké věžičky.

Sagorna vystřídal Andor a princezna se prohlížela v zrcátku. Za dnešek urazili pouhých dvaadvacet leguí, méně než obyčejně. Zítra by se měli pokusit to napravit. A zítra, jako každý den, bude Rapa jeho předtucha tížit ještě hůř než dnes. Neustále ho bude otravovat a domlouvat mu, ať udělá čelem vzad, jen ať se obrátí na útěk!

Jednou jejich cesta musí skončit Není vyloučeno, že se dřív zblázní, ale nakonec nepochybně z mlhavé dálky vystoupí špičaté věže Hubu a zaleskne se širá hladina Cenmere. Potom zjistí, jaký strašný osud ho čeká tam za tou obluzující, děsivou bílou září, která ho straší v osudových vidinách. Magické okno ho obdařilo trojím proroctvím a dvě z nich ještě měla přijít – a přece měl pocit, že hrozivá záře je významnější než obě tato proroctví. Neodvážil se ale nahlédnout do budoucnosti, aby to zjistil.

V Hubu možná bude Inos. Princezna o tom byla přesvědčena, anebo se o to aspoň pokoušela. Rap doufal, že má pravdu. Rád by zase Inos viděl, aby mohl vyléčit ty spáleniny a ujistit ji, že k ní nechová žádné zlé úmysly. K čemu by jí bylo odpuštění nějakého stájníka? Jaké má on právo něco jí odpouštět?

Není co odpouštět.

V mysli oslovil své spřežení a velký kočár jemně zastavil před širokým schodištěm a masivním vchodem, který obrůstal staletý břečťan.

Ještě než stačil Gathmor seskočit ze stupátka na zem, rozletěly se veliké dveře dokořán. A stejně jako v řadě předešlých večerů sbíhala ze schodů jakási dáma středního věku v krásném odění a s rukama rozevřenýma k objetí volala: „Kade! Teto Kade!“

11

Přední kolo při kraji silnice zapadlo do výmolu. Kočár se zakymácel a pero se s hlasitým prásknutím zlomilo. Koně se polekaně vzepjali a vůz s náramným drncáním a praštěním zastavil.

Odlepare chvilku jen seděl a poslouchal, jak déšť bije do střechy kočáru. Za okny byla černá noc.

Sotva se mu chtělo věřit, že ve stu leguích hlavní silnice do Hubu byla jen jediná takováhle díra, ale i kdyby byla, králův kočár by ji našel stejně jistě, jako se na jaře vracejí vlaštovky do svých hnízd.

„Copak se stalo?“ ptal se Angilki. Rozmrzelý, nadurděný vyraz v jeho tváři bylo v posledních zbytečcích denního světla sotva vidět.

„Obávám se, že nám prasklo pero na přední nápravě, Vaše Veličenstvo.“

„To je velmi nepříjemné, Odlepare.“ Ještě že si dokáže vzpomenout, jak se jeho tajemník jmenuje. V průběhu několika prvních neděl měl sklony to zapomínat.

„To jistě, sire. Dnes večer do Hubu nedorazíme.“

Jeho Jasné Veličenstvo, krasnegarský král Angilki První, Vévoda z Kinvale, et cetera, si dnes ráno všiml milníku a byl přesvědčený, že do hlavního města by měli dorazit do večera.

Proto ho nemůže uspokojit nic menšího, než že by to byla skutečně pravda. Odlepare je příliš bezvýznamný, aby mu vykládal, že Hub musí být podstatně větší než Kinford, ba i než Shaldokan. I kdyby dorazili až do okrajových předměstí metropole, nic by to na věci neměnilo.

„Nanejvýš obtížné! Chceš mi snad navrhnout, abych strávil noc v tomto ďábelském vynálezu?“

„Určitě bude někde nedaleko nějaký hostinec, sire.“

Soudě podle mizerné fortuny, jaká toho tlusťocha zatím provází, bude mít v hospodě zatraceně méně pohodlí, než by měl v čistém kočáru. Jenomže bláznivý vévoda pochopitelně trval na tom, aby pokračovali v cestě i po setmění. Člověk by se mohl vsadit, že král Angilki vždycky bude spoléhat na svoje štěstí, přestože ho neúprosně postihovala taková smůla jako málokoho. Angilki Bezmocný. Král Angilki Poslední. Od chvíle, kdy opustili brány Kinvale, nepřestalo pršet a každý večer slyšeli někoho z místních zalitovat, že dosavadní krásné počasí se tak náhle zvrtlo. Angilki s sebou přivážel zimu. Ale bylo nanejvýš pravděpodobné, že jakmile vytáhnou paty, znovu vykoukne sluníčko.

Někdo bude muset v tom lijáku ven…

Děsuplná Ekka, matka tohoto tučného kapouna, si Odlepara zavolala k lůžku, na němž stonala, a nařídila mu, že bude jejího syna provázet na téhle cestě zasvěcené Zlu.

„Bez pořádného průvodce,“ pravila, „můj syn mnohem spíš než do Hubu dorazí do Krasnegaru. Usoudila jsem, že z jeho řádných důvěrníků jsi ty jediný, kdo dokáže rozlišit sever a východ.“

Odlepare bez váhání rezignoval na svoji funkci u dvora.

Koupila si ho slibem odměny, rovnající se jeho desetiletému platu. Už odpočítával minuty z těch deseti let. Nehody a směšné výbuchy hněvu, katastrofální roztržitost a donekonečna omílané rozpravy o příští etapě renovací, které Angilki v Kinvale plánuje… Za posledních šest týdnů Odlepare zestárl o dvacet let. Je možné, že by to bylo jen šest týdnů?

Bože hrabivosti, odpusť mi!

Zabušení na dvířka. Odlepare stáhl okénko a rychle couvl, jak na něho chrstl ledový déšť. „Copak?“

Promočený postilión křikl: „Máme zlomené pero, Mistře Odlepare!“

„Jeho Veličenstvo král si to taky myslel. Nepozoroval jsi náhodou poblíž nějaký hostinec nebo zájezdní hospodu? Nebo aspoň slušné soukromé obydlí?“

Každý z nižších šlechticů by si pokládal za čest, kdyby mohl ubytovat krále, který cestuje za tmy – tedy pokud by pochopil, jak může krále zaskočit noc na cestě. Postilión by asi nebyl víc mokrý, i kdyby strávil posledních deset let pod vodou, takže Odlepare by se zbytečně sám vystavoval dešti.

„Hned tady přes cestu je hospoda, pane.“

Odlepare se otřásl. Všechno se vyvíjelo hůř, než čekal.

„Jmenuje se to tady *U vojákovy hlavy*,“ dodal postilión s nadějí v hlase.

„A očekávám, že to tam bude taky tak smrdět. Snad bys měl napřed někoho poslat, aby tam spočítal štěnice.“

Svým žertováním si vysloužil zamračení, ze kterého šel strach a které neslo zřetelné varování, že on strávil den uvnitř kočáru, zatímco postilión, kočí a lokajové nikoli.

„Na druhé straně silnice je hospoda, Veličenstvo,“ hlásil Odlepare.

„Výborně. Kdepak je deštník?“

„Doporučoval bych i pláštěnku, Veličenstvo…“ Udržet tohle tělo v dnešním počasí aspoň trošku v suchu žádá víc než jen obyčejný deštník.

Král Angilki Nemotorný potřeboval celý vnitřní prostor kočáru, aby se dokázal nasoukat do rozměrného pláště ze soboliny. Odlepare našel deštník, otevřel dveře a oba lokajové pomáhali svému pánovi sestoupit na zem, zatímco Odlepare se pokoušel držet mu deštník nad hlavou. Deštník nabral vítr, divoce mu trhlo rukou a poté vítr obrátil deštník jako rukavici. To už byl Odlepare taky promočený a nemělo smysl na sebe navlékat plášť. Bez pomoci seskočil dolů.

Vlnící se Angilki, zabalený v plášti, se naklonil, aby vzdoroval bouři. Jen zřídkakdy oslovoval jiného ze svých soužících než Odlepara a nikoho z nich neznal jménem, ale i v téhle tmě poznal podle přezky na pravé noze postilióna. Král mu začal hrozit prstem těsně u nosu, a i když většina jeho hněvivého řevu zanikala ve vysokém vyhrnutém límci, bylo slyšet dost, aby se dalo usuzovat na význam králových slov.

„Sakramentské lajdáctví!“ mečel Angilki. „Vážné pochybení… těžké provinění… okamžitě propuštěn… žádné doporučení… dávat pozor na nebezpečí byla tvoje práce!“

Bez ohledu na zimu a odpornou vodu, padající z oblohy, byl Odlepare doslova fascinovaný. Nikdy ještě toho tučného hlupáka neviděl tak rozparáděného a jevilo se jako nadějné, že by propuštěný postilión mohl Angilkimu oplatit pravým hákem do brady nebo spáchat podobný útok na důstojnost Jeho Veličenstva. Žel, nic takového! Moderní mladíci vykazují smutný nedostatek vznešenějších ctností – promočený muž jen užasle couvl a přijal rozhodnutí, které mu zničilo život, aniž by se slovem ozval. Věru žalostný pohled!

Angilki svou tirádu skončil. Poslední zařvání pravděpodobně znamenalo „Odlepare!“ a potom se král otočil na patě, rozběhl se kolem zadku nehybného kočáru.

Vřítil se rovnou do ohromného výmolu, padl do něho jak široký tak dlouhý a vychrstl přitom na svého tajemníka záplavu studené, špinavé vody.

12

„Tobě se vede náramně, ujče!“ řekl host, když se rozhlížel po místnosti. Protože přišli z velice temné a poněkud bouřlivé noci, musel před jasným světlem lamp mhouřit oči.

Krushjor se zarazil. Mohl ovšem odpovědět, že podle hubských měřítek jde o velice skromné obydlí, ale nájezdník by mu nejspíš stejně nevěřil. „Jsme na velvyslanectví našeho národa – chtěl bys snad, aby si Impirie myslela, že my z Nordlandu jsme nějací barbaři?“

„Ano,“ opáčil Kalkor bez váhání. „Z tohoto dekadentního způsobu života se mně zvedá žaludek.“ Zamračil se na mramorové sloupy, měkké koberce a kartounem čalouněná křesla.

„Je to docela obyčejné,“ trval Krushjor mdle na svém.

„Je to pobuřující.“

Zeman na sobě pořád neměl nic víc než krátké kožené kalhoty a vysoké boty. Na opasku se mu kromě dýky houpal i široký, těžký meč. Byl promáčený deštěm a měl být na morek zmrzlý, ačkoli tak rozhodně nevypadal. Zkušeným okem vyhledal nejcennější koberec a očistil si o něj zablácené boty.

Velvyslancovo služebnictvo stálo nastoupené, aby přivítalo vznešeného návštěvníka. Většina z nich byli jotnaři, ale i ti se tvářili bojácně. Impové byli očividně vyděšení, a když okolo nich ten zabiják procházel a mrazivýma modrýma očima si je prohlížel, jako by je obcházela smrt.

Krushjor si říkal, že se k uvítání svého synovce raději neměl oblékat do místního svátečního oděvu. Kalkor možná má za to, že i pěkné šaty jsou projevem dekadence. Asi by nikdy nepochopil, že v Hubu jedno potřesení rukou zmůže víc než sto ran pěstí. „Nechtěl bys horkou koupel?“

„Ne.“

„Takže ti můžu představit pracovníky našeho velvyslanectví?“

„Ne. Aspoň většinu z nich ne. Chci jídlo, krvavé maso a silné víno. Chci pokoj se slamníkem. A…“ Nájezdník si ještě jednou prohlédl nastoupené služebnictvo. „Jsou některé z těch žen tvé dcery, ujče?“

„Ne.“ Krushjor byl náhle napnutý jako luk a doufal, že si toho jeho nebezpečný synovec nevšimne.

Všiml, ale nepochopil. Pobaveně zamrkal očima jako safíry na svého strýce. „Jsi chytřejší, než vypadáš. No dobře – tak si vezmu tuhle a tuhle.“

„Ale…“

„Ano?“

Krushjor naprázdno polkl. „Jsem si jistý, že se budou cítit poctěny.“

„Jak se budou cítit, to je mi úplně jedno,“ odvětil Kalkor. „Jídlo mi pošli, až bude hotové. Víno a tyhle dvě si vezmu hned.“

13

Hostinský trval na tom, že v místnosti se může vyspat sedm lidí. A tak Azak zaplatil za sedm, ale pět chatrných slamníků pokrylo v podstatě celou podlahu. Z promáčeného stropu visela jediná lampa, kouřila, prskala a páchla hůř než hromady deštěm prosáklých a koňským pachem načichlých oděvů, navršených u dveří. Jiný nábytek tu nebyl. Inos si přikrývku a ložní prádlo vyskládala do vysokého rance a sedla si nahoru, mračíc se na krysí díry v dřevěném obložení přímo naproti ní, zatímco Azak se opřel zády o stěnu a nohy natáhl na zem. Ostatní tři se rozplácli na podlahu a otupěle žmoulali zbytky chleba a uzeného masa. Nikomu nezbývalo sil na nějaké hovory. Do oken vytrvale bušil déšť a všemi škvírami hvízdal průvan. Dole v taverně se ochmelkové pustili do bujarého zpěvu. Budou tak hulákat půlku noci, ale Inos to stejně zaspí.

Jízda napříč Urane byla ostrá a téměř nepřetržitý pobyt v sedle se vyrovnal kruté tortuře. Na území Impirie se k tomu navíc přidalo nebezpečí a z něho plynoucí neustálé napětí. Azak zachovával stejně šílené tempo a hnal se od pošty k poště jako nějaký císařský kurýr, podplácel poštmistry, aby dostal nejlepší koně, aby pak platil pokuty za to, co provedl se zvířaty, která odevzdával. Den po dni neustávající dusot kopyt a teď k tomu navíc déšť a bouře a odporná zima. Ženu vysilovalo k smrti už jen samotné úsilí, které bylo nutno vynaložit na pohánění koní, aby klusali i ve tmě a oslepující plískanici.

Venkov s farmami a vískami, městečka i města – Impirie ubíhala kolem nich v mokru a šeru, aniž by si Inos mohla něco prohlédnout. Takový způsob cestování rozhodně neznamenal nějaký příjemný zážitek, na jaký by si člověk dokázal zvyknout. Bylo to soužení, kdy člověk potil krev, a mysl i tělo se mu rozpadalo v trosky.

Každou noc byla jistojistě přesvědčena, že už dál nemůže. Každé ráno však v sobě našla jakousi sílu vylézt znovu na koně a vydat se na další míle cesty.

A pak znovu.

A znovu…

Azak ovšem dobře věděl, co a proč dělá. Všude bylo slyšet řeči o válce: povídačky o džinských ukrutnostech a provokacích, jak jsou impové v Zarku šikanováni a impské panny unášeny, aby skončily v divokých serailech, odkud by je vojáci měli co nejdřív vysvobodit. Prakticky stejné historky se ozývaly v minulosti už stokrát a figurovali v nich džinové nebo trpaslíci, případně elfové, jak zrovna politická situace žádala. Pak byly ještě jiné pomluvy, které se vytahovaly na světlo, když bylo třeba ospravedlnit válku proti ostatním rasám, faunům a trolům, merfolkům a kanibalům, které ovšem bylo možné označit za podlidi. Legie vyrazí na pochod zjara, ale daně bylo nutno vybrat hned, a tak bylo potřeba na to lid připravit.

V Zarku platil Azak za nápadně vysokého, v Impirii byl hotový gigant. I kdyby si obarvil vlasy a pleť, nemohl přebarvit oči. Zdejší obyvatelstvo se k jeho skupince chovalo nenávistně a v několika městech se na ně lidé obořili, jednou je skoro ukamenovali. Vojáci na ně reagovali jako pes na kočku. Na silnici by je nejradši

honili od rána do večera a půlka poštmistrů zcela odmítla s nepřáteli jednat, dokud nedostali svolení od centuriona nebo aspoň jeho zástupce.

Šestkrát i sedmkrát denně náhle Inos zjišťovala, že jsou obklopeni ozbrojenci, jimž ruka neustále sjíždí k jílci meče a v očích jim plane nenávist, ale doklady od elfů prozatím všichni respektovali. Neměla nejmenší tušení, co je v těch fascinujících padělcích napsáno, protože je Azak měl neustále při sobě, ale průměrný centurion před nimi couvl, jako by z nich šlehal dračí oheň. Ale pár si i tak zachovalo podezření, a jak se blížili k Hubu, byla nedůvěra důstojníků v jejich doklady *čím* dál zřetelnější. Tady ve středu císařství byl i obyčejný šermíř v císařských službách patrné vzdělanější a přemýšlivější než nějaký poddůstojník z provincie. Dřív nebo později některý bystrý mladý legionář vezme cizince k výslechu a potom se kocour dostane ke smetaně.

Poštovní hostince nabízely širokou škálu občerstvení od přepychových jídel po nejbídnější a Azak vždycky objednával jen ta nejlevnější. Zlata měl dost a dost, ale nechtěl, aby si toho někdo všiml. Jeho strategie měla dobré důvody, protože džinové v jídelně nebo veřejné lázni vždycky přitahovali pozornost a stávali se terčem nenávisti. Každého večera si najal obyčejnou místnost na přespání, koupil jídlo a pak držel za každou cenu svou skupinku mimo kontakt s veřejností. Snad to bylo prozíravé, ale mizerné životní podmínky nijak nepřispívaly k tomu, aby Inos dostala lepší náladu.

„Za dva dny jsme v Hubu," řekl náhle Azak a Inos vyskočila, protože už vsedě usínala.

Zbývající tři muži si vyměnili pohledy. Potom se Char trošku toporně posadil. „Veličenstvo…" Azak ho seželh pohledem a Char se okamžitě zarazil. „Prosím o prominutí, Mistře Kare."

„To už je lepší. Zřejmě se chystáš k nějaké drzosti. No tak, ven s tím, ať to máš za sebou!"

Char uhnul pohledem a podíval se po ostatních dvou, jestli pořád ještě stojí při něm. Jen jsme si tak říkali… proč musíme jet po hlavní silnici? Určitě bychom byli míň nápadní, kdybychom…"

„…cestovali po venkově," doplnil ho Azak. „Uličkami a bočními silnicemi?"

„Ano… Kare."

„Cizinci mimo hlavní cesty jsou k vidění jen výjimečně, a proto jsou nápadní. Mohli bychom působit dojmem, že cestujeme tajně, takže bychom byli podezřelí. A taky jenom na hlavních silnicích fungují přípřežní poštovní stanice. Na cestu jinudy bychom si museli koupit vlastní zvířata a po půldni jízdy bychom je zabili. Nemáme totiž čas a musíme jet co nejrychlejší cestou. Máš dojem, že něco říkám nesprávně?"

Char vehementně zavrtěl hlavou.

Azak se protáhl, ale jen opatrně, jako by ho to bolelo. „Jako byste přišli o mozek, který jste měli už při narození. A teď seberte zbytky jídla, nebo se o ně budou krysy prát celou noc." Otočil se k Inos. „Milovaná, přeješ si jít ven?"

„Ne."

Azak střelil pohledem rudých očí po třech mužích. Všichni se vyškrábali na nohy a zamířili ke dveřím. Char odnášel pozůstatky jídla. Dveře za nimi se zaduněním zapadly. Sám Azak se taky otočil ke své ženě zády. I on se pohyboval jako staroušek.

Unaveně, s tělem rozbolavělým, rozložila Inos své lůžko a ze sedlového vaku vydolovala kelímek s mastí, kterou dostala od elfů. Měla co dělat, aby hlasitě nesténala, když ze sebe stahovala šaty a pak si natírala všechny odřeniny, jemně přitom masírujíc namožené svaly. Ze spousty puchýřů jí vytékala krev a i ta místa, která nebyla podebraná, se modřinami jen černala. Počínala si takhle každý večer a Azak se k ní vždycky otáčel zády. Mohlo to být ze slušnosti, kvůli ní, ale mnohem spíše se tak vyhýbal mučivému pohledu na krásnou ženu, kterou nemohl mít. Pokud tomu tak bylo, nemohl uhodnout, jak málo svůdnosti by mu teď pohled na ni nabízel.

Nikdy v životě netoužila po ničem tolik, jako teď po koupeli a možnosti vyměnit si oblečení. Říkala si, zdali snad neexistuje Bůh zásob, který by vyslechl kajícího se mrzáčka. Opravdu by měla zajít do lázně, jenomže Azak by trval na tom, že ji tam bude doprovázet, a džin, který by se zdržoval poblíž ženské lázně, by si říkal o lynčování. Ale slíbila si, že už zítra to zkusí.

„Azaku?“ ozvala se při natírání.

„Milovaná?“

„Kam půjdeme, až dorazíme do Hubu? Těžko můžeš čekat, že jen tak zajdeš do Rudého paláce a čaroděj tě pozve na šálek čaje. Tyhle věci vyžadují čas.“

„Do nějakého nenápadného hotelu.“

„Mám v Hubu nějaké přátele a příbuzné. Senátor Epoxague je vzdáleným…“

„Ne.“

„Kade vždycky velice dobře mluvila o jeho dceři a…“

„Ne!“

Hádat se s volem k ničemu nevede. V hlavě jako by měla nasypánu hromádku štěrku a sotva dokázala udržet oči, aby se dívaly obě stejným směrem. Možná. bude lepší to zkusit znovu ráno. Skrčila se do polohy ještě bolavější, aby si mohla dosáhnout na některá problematická místa.

„Inos, chci od tebe čestné slovo,“ řekl Azak.

Obrátil se a díval se na ni, ale byla tak unavená, že ji to ani neuvedlo do rozpaků. Mimoto byl přece jejím manželem, a tak se směl dívat. V ubohém mozku se jí chvíli marně kutálelo to, co řekl, než si uvědomila význam jeho slov. „Čestné slovo? Co tím míníš, jaké čestné slovo?“

Tvář měl ve stínu, ale přece jen bylo poznat, jak se tváří. Vida, tak tu máme další záchvat jeho *šílené žárlivosti…*

„Chci od tebe slib, že se nepřiblížíš k nikomu z těch přátel a příbuzných, ani…“

„Bohové, dejte mi sílu!“ zamumlala Inos. Zavřela kelímek s mastí a vrátila ho do sedlové brašny. „Určitě si myslíš, že mám v plánu tě opustit, co?“

„Jsi moje žena!“ vykřikl.

Ano, přesně tohle si musí myslet. Vzpomněla si na to, co jí nabízeli elfové, co jí nabízel Lith’rian. Po několikadenních úvahách jí připadalo jako zcela jasné to, co

zpočátku neviděla – že elfská nabídka musela přicházet od samotného Lith'riana. Kdopak by se odvážil navrhovat něco ve spojitosti s Čarodějem anebo mluvit jeho jménem, aniž by on o tom věděl? Kdo vlastně může říct, jak Strážce vypadá? Možná se s ním Inos i setkala. Mohl být jedním z těch jezdců, třeba to byla právě Lia'scan.

Jaký byla blázen, že jejich nabídku nepřijala! Teď už by z ní zase bylo pěkné děvče a ne takováhle ohyzda. Tančila by v Hubu na plesech, zatímco Azak by možná hnil v nějaké císařské věznici. Byl by to pořád ještě příjemnější osud, než jaký on připravil Rapovi v zarkském vězení.

Natáhla na sebe špinavou noční košili a přitom si pomyslela, že v poslední době není její život nic jiného než neustále narůstající hora chyb.

„Tvůj slib!“

„Slib?“ opakovala Inos. O poselství od Lith'riana mu nic neřekla. A ani to neudělá. Zasténala bolestí, když sáhla po přikrývce. Jsem tvoje žena. Složila jsem přísahu tobě i bohům. Proč bych tě teď měla opouštět?“

Oči mu zářily jako rubíny – ale nebyly to oči příčetného a normálního člověka. „Jsi na území Impirie a máš proti mně výhodu…“

Inos se s úlevou položila na záda, pak se ale znovu zvedla na jeden loket a přitáhla si sedlový vak, aby si ho dala pod hlavu místo polštáře, na což musela vynaložit nemalé úsilí. „Už jsi dostal spoustu mých vážných slibů a přísah, manželi. Co víc ti ještě mám říct? Jsem žena, která drží slovo.“ Znovu ulehla, vydechla úlevou a přitáhla si drsnou přikrývku až k bradě. „Jestli chceš, můžeš ty tři své hrdlořezy pustit dovnitř. Já už jsem skončila.“

Přilezl blíž k ní, klečel vedle jejího slamníku a hrozivě na ni shlížel. Že by bláznil jako velbloudí samec v době říje? Ne – Azak byl jen zvyklý držet v ruce všechny trumfy a teď se ocitl mimo své prostředí a nebyl si jistý sám sebou.

„Jsi unavený,“ řekla. „Nenech se unášet vztekem.“

„Ten slib mi složíš! Přísahej, že nepůjdeš…“

Inos se nepodařilo potlačit zívnutí. „Prosím tě, Azaku! Kdybych ti chtěla utéct, udělat z tebe zarkského špiona a odejít k mým přátelům… myslíš, že by to bylo tak těžké?“

Zuřivě na ni vycenil zuby. V dlani sevřel jílec dýky. Kdyby nebyla tak zbitá z hrozné cesty, docela by ji to pobavilo.

„Přísahej, jinak tě přivážu do sedla a povedu tvého koně na provaze…“

„Ach, nebuď přece takový hlupák! Jsi jednou můj manžel, a tak patřím k tobě. Kdybych se tě chtěla zbavit, miláčku, tak by mi stačilo zakřičet. Někde na dvoře poštovní stanice. Nebo na ulici. Anebo třeba hned teď.“ Zívla s pusou dokořán. „Pomoc, pánové, tihle bezbožní džinové mě unesli a vlečou mě do jejich doupěte neřestí. Nic takového jsem neudělala, pravda? A ani to udělat nehodlám. Tak prosím, necháš mě už spát?“

Byl to zřejmě jen moment, ale když Azak znovu promluvil, jeho hlas mu skřípal, jako kdyby se už Inos přenesla přes práh spánku.

„Máš pravdu,“ řekl, „a já jsem ji neměl. Omlouvám se.“

Úchvatný a historický okamžik! „Hmm? No, tak abys nebyl překvapený, až se ti to zase někdy stane.“

Spát…

„A co ten senátor? Bude nám skutečně ochotný pomáhat nebo nás vydá císařským mučitelům?“

„Nevím, jestli nějaké mučitele vůbec má,“ zamumlala Inos. „Oficiálně ne. Nepochybuji, že nám Epoxague pomůže. Jsem přece jeho příbuzná nebo něco v tom smyslu.“

„Ale já nejsem!“

„Ale ano, jsi. Budou nadšením bez sebe, až zjistí, že mají v rodině opravdového sultána. Šlechta vždycky drží při sobě. Dokud tě nechytí, že doopravdy připravuješ nějakou zradu, tak nám budou pomáhat.“

„Tak zítra mu pošleš dopis a domluvíš s ním schůzku.“

„Jistě, drahý. A teď už můžu spát?“

Několik cest:

Jako se mnoho cest potkává ve městě,
jako se mnoho pramenů setká v jediném moři,
jako se mnoho linek sbíhá ve středu slunečních hodin,
tak i mnohokrát tisíce úkonů, jakmile se rozběhnou,
směřují k jedinému cíli…

Shakespeare, *Jindřich V.*

»»»» KAPITOLA PÁTÁ ««««

DEN SETKÁNÍ

1

Poté, co se ubytovali na předměstí Hubu, prodal Andor jejich velký kočár. Svému účelu posloužil výborně, ale po vykonané službě vypadal opotřebovaný a odraný – dvě z půvabných lamp z něho upadly a prasklina v jednom z per vzbuzovala v Rapovi už druhý den stále narůstající obavu. Řekl o ní Andorovi, aby na ni upozornil kupujícího, ale Andor to pochopitelně neudělal.

Místo velkého kočáru najal Andor městský kočárek, sice menší, ale možná ještě bohatěji vyzdobený, velmi vhodný pro dámu z nejvyšší společnosti. „Vlastně bychom měli mít na dvířkách heraldický znak Krasnegaru," poznamenal nadšeně. Široký a moderní kabát se na Andorovi jen blýskal, ačkoli ostatek rušného nádvoří se zdál ve vytrvalém dešti, padajícím z nízkých a mokrých mračen, beznadějně ublácený.

Teprve minulo poledne. Gathmor už byl na střeše vozu a pevnými námořnickými uzly přivazoval jejich kufry. Rap se zatím přátelil se dvěma šedáky, které si vybral. Pojmenoval je Mlhovec a Kouřovec a oni s tím byli docela spokojení.

Princezna Kadolan se užírala pod deštníkem. Vypadala utahaná, vlasy jí v ohavném vlhku visely jako provázky. „Jsem pořád na rozpacích, pokud jde o ten Sagornův plán," řekla.

Andor se usmál a otevřel ústa, ale Kade rychle přešla k Rapovi. „Musíme to probrat ještě s tebou," řekla.

„Dneska ráno jsme o tom s doktorem Sagornem dlouho mluvili – co by bylo nejlepší teď udělat."

Už se na to téma hádali několik dní a Rap se většinou ani nenamáhal je poslouchat. Byl konečně v Hubu a bílá předtucha mu naháněla husí kůži. Vězela mu v hlavě jako kus olova. „Madam?"

„Mám zde spoustu přátel, ačkoli většinu z nich jsem už mnoho let neviděla. Například takový senátor Epoxague, to je můj třetí synovec a člověk, který má u dvora nějaké postavení! Ale doktor Sagorn má za to, že bychom měli odjet do

jeho domu, a… eh… pár dní tam vyčkat.“ Odmlčela a potom hloubavě dodala: „Nesnáším, když se mám někde schovávat, víš?“

Rap chápal, že ji hlavně pohání nedočkavost, aby našla Inos. Chvilku o tom uvažoval. Neodvážil se vyvolat na pomoc svoji předpověď – ta strašná bílá agónie ho už tak děsivě tížila. Namísto toho porovnával své dosavadní předtuchy a žádná z možností mu nepřipadala lepší než ta druhá. Uvědomil si, že je zvědav, jak žije doktor Sagorn. A taky Andor, pochopitelně. Jak těch pět dokáže udržet své obrovské tajemství, když mají dlouhou dobu zůstat na jednom místě, kde je mohou lidé z okolí poznat?

Okultní talent mu v tomto případě nebyl nijak užitečný a to znamenalo, že musí dát na svůj zdravý rozum. Nečekal ovšem, že to k něčemu bude.

Já bych věřil názoru starého pána, madam,“ řekl nejistě. „To, že jste tu, můžete prozradit kdykoli, ale jakmile to jednou uděláte, už nebude možné jen tak se vytratit.“

Princezna nezískala spojence, s nímž počítala, a hryzla si ret. „Nejspíš budeš mít pravdu.“ Elegantně kývla na Andora, že se podvoluje, a zamířila ke schůdkům do kočáru, kde už čekal Gathmor, aby jí pomohl nastoupit. Zastavila se a se zalíbením se na něho podívala. „Kapitáne, stal se z tebe velice dobrý lokaj! Sotva jsem si tě po cestě všimla a to je známka prvotřídních služeb.“

Gathmor v lesklé livreji stál v pozoru jako svíčka a mohl by být vzorem všem sloužícím. „Námořníci dokážou dělat každou práci, madam,“ řekl, „i když ji *nenávidí!*“

Kadolan couvla a potom beze slova zmizela v kočáře.

„No, tak to bychom měli myslím vyřešeno,“ řekl Andor a v jeho až příliš pohledné tváři se zableskl pobavený úsměv. Roucho, které měl na sobě, stálo tolik, kolik by si faktorský úředník v Krasnegaru vydělal za tři životy práce.

Rap naposled poplácal Mlhovce po zadku a bystrozrakem ještě jednou kontroloval jejich kočár a všechen majetek.

Andor se na schůdku přede dveřmi kočáru zarazil. „Řízení tady může být pěkně složité, kamaráde. Radši bych měl udávat směr.“

Rap měl nervy příliš napjaté, než aby byl v náladě na žertování. „Jen pěkně řekni doprava nebo doleva, když budeš chtít, abych zatočil. A nemusíš ani křičet.“

Andor zamrkal. „Ty slyšíš, co si vevnitř povídáme?“

„Když chci, tak ano. Z brány jedeme vlevo nebo vpravo?“ Rap se vyšvihl na kozlík, aniž by čekal na odpověď.

„Doleva,“ špitl Andor naštvaně a připojil se k princezně.

Hub byl obrovský. Andor už mu to kdysi dávno tvrdil, ale Rap si nikdy nedokázal představit tolik leguí rušných ulic a okázalé architektury. Jak se blížili k srdci velkoměsta, všechno bylo větší a větší a taky čím dál rušnější. Řady chudých činžáků pro obyčejné lidi postupně ustoupily úctyhodným domům a ty nakonec obrovským palácům šlechty, mezi nimiž se rozkládaly parky s památníky, grandiózní veřejné budovy a chrámy. Především chrámy. Byly jich desítky.

Dokonce i v šerém, deštivém dni byl Hub ohromující. Rap si ani nedokázal domyslet, jak nádherně tu musí být, když svítí sluníčko.

Uvnitř kočáru poposedávala Kade, vzrušená jako malé dítě, a samolibý Andor si hrál na turistického průvodce. Ukazoval, pojmenovával a vysvětloval. „Kvůli všem těmhle chrámům se Hubu říká taky Město bohů, madam. Každý bůh tady má svůj vlastní chrám. Povídá se, že císařský sekretariát staví jeden svatostánek za druhým, takže kdykoli přibude do seznamu nový bůh, už má i připravený chrám, jen ho vysvětli."

„Báječné! No, některé z těch chrámů budu muset navštívit. A protože určitě půjdu do chrámu Boha lásky, který se zjevil Inos, snad bych mohla začít právě tam."

„Eh… to bych rozhodně nedoporučoval! Kolem se věčně potuluje spousta všelijakých podezřelých existencí."

Rap neměl pokdy poslouchat, co si povídají jeho pasažéři, obdivovat město anebo přemítat nad svou budoucností. Proti své vůli musel užívat něco ze své okultní moci a nedokázal pochopit, jak obyčejní kočí bez magických schopností mohou v takovém zmateném provozu ve zdraví přežít. Všude rachotily kočáry, řízené nějakými šílenci, zatímco zbytek obyvatelstva Hubu jako by pobíhal nebo pěstoval vodní sporty právě na té ulici, kudy projížděli, a přitom se všichni – ovšem marně – snažili zůstat nezmáčení. Říkal si, že by mnohem raději projížděl po cestě na vršku krasnegarské hráze v bouřce a při vysokém přílivu. Jízdu Hubem zvládl jen díky tomu, že měl absolutní kontrolu nad svým spřežením a taky nad ostatními koňmi v okolí, takže kudy jel, všude poblíž se z kozlíků ozývaly květnaté kletby.

Jistěže to bylo nebezpečné. Některý čaroděj by ho mohl vypátrat, zvlášť vazalové někoho ze Čtyřky, kteří se vydali na lov nových vazalů, ale pak ho napadlo, že je to velice nepravděpodobné. Už se naučil, jak užívat svého talentu bez toho, že by otřásal okolní realitou široko daleko, a také si uvědomoval další jev, který ho v Hubu chránil – byla tady nevídaně vysoká hladina magického šumu, protože tu neustále někdo někde provozoval kouzlení. Vystopovat v tom zmatku šepotání moci, kterou ovládal zvířata, bylo prakticky nemožné.

Na chvilku se mu naskytl pohled na zlaté věžičky paláce Východu a pak jen koutkem oka zachytil siluetu Opálového paláce vzadu, než ho Andor požádal, aby odbočil na jih, směrem ven z centra.

Už se snášela tma, když zaslechl vítanou zprávu, že hostinec před nimi je cílem jejich cesty. Zajel do dvora a zastavil. V náhlém poklidu zůstal okamžik jen zvadle sedět, protíral si oči a měl pocit, jako by doteď zápasil s ledním medvědem a k tomu pod vodou. Ať už bílá hrozba jeho předtuchy skrývá cokoli, může to být vůbec ještě horší než zdejší pouliční provoz?

Podomek už držel koně za ohlávky, Andor odpočítával zlato a Gathmor vykřikoval instrukce pro hochy, kteří se sběhli k jejich bagáži. Taky se k nim loudala čtveřice trolů.

Rap seskočil a šel Kouřovcovi a Mlhovcovi poděkovat, že je v pořádku dovezli až sem. Za normálních okolností by trval na tom, že je ošetří sám, ale rychle prozkoumal stáje a zjistil, že se tam o koně starají dobře – nadto k němu Andor vysílal významné pohledy.

„Zbývá nám jen kousíček cesty, co by lukem dostřelil," povídal Andor. „Žádné portýry nepotřebujeme, ne?" Stačili už během své pouti nashromáždit impozantní množství zavazadel, ale toho rána Andor trval na tom, aby všechno zapakovali jenom do dvou velikánských kufrů.

Rap si vyměnil pohled s Gathmorem, pokrčili rameny, a svolili, že to zvládnou sami. Přikročil k většímu kufru a zvedl ho námořníkovi na rameno, aniž by mu některý z tupě přihlížejících trolů musel pomáhat.

Andor s obvyklou sebejistotou třímal nad princeznou její deštník a vedl je ven ze dvora, přes ulici a do uličky příliš úzké pro kočár, dolů po krátkém schodišti, na křižovatce zabočil nalevo a pak zase vešli do stinného dvora.

Pár schodů nahoru a napříč dalším nádvořím…

Neustávající déšť neukazoval nejmenší snahu slábnout a všemi těsnými průchody, kudy se ubírali, hvízdal protivný vítr. Kufr na Rapově rameni byl každou minutou těžší a těžší. Do rukávu a za límec mu crčela spousta vody. Po zemi teklo vody po kotníky, na hladině pluly kuchyňské odpadky a pravidelně se mu dařilo šlapat do hlubší vody, takže si pořád promáčel boty.

Další ulička byla ve skutečnosti soutěska tak úzká, že chodci tudy mohli postupovat jenom za sebou a oba lidští velbloudi si museli náramně hlídat klouby prstů i lokty. Nikde nešli přímým směrem dál než pár kroků a žádný úhel neměl devadesát stupňů. Budovy tady tvořily hotový labyrint a z oblohy nahoře bylo vidět jenom tenký proužek. A další schody…

„Co prej by lukem dostřelil!" zachrčel těžce oddychující Gathmor.

„Šípy létají rovně." Rap si tiše přál, aby stará paní mohla přidat do kroku.

„Výborný místo na přepad ze zálohy."

„Nevidím, že by tady někde někdo číhal." Rap nezapomínal stále prohlížet okolní prostor, ale bystrozrak zatím potvrzoval to, co viděl na vlastní oči – že procházejí čtvrtí zruinovaných řemeslnických krámů a rozpadajících se rezidencí, že však jde o místo relativně bezpečné. Budovy byly očividně velmi staré, ale to asi bylo v Hubu normální.

Gathmor se zastavil, aby si líp usadil kufr na rameni. „Ty to máš snadný!" zabručel.

„Jo!" odpověděl Rap. „Nechceš, abych vzal oba?" Ale užíval jen normálních lidských svalů, žádnou magickou sílu, a potěšilo ho a překvapilo zároveň, že si vede lépe než námořník. Také si nadhodil náklad na rameni a pokračovali dál přes neutěšené rumiště, na něž dopadal přísvit ohně z jakéhosi přístěnku. Nakonec se zastavili před nenápadnými dveřmi, které dávný truhlář zhotovil ze silných prken. Byly vsazeny téměř v jedné rovině s domovní zdí a nebyla na nich žádná vizitka ani jiné označení.

„Tak jsme tady!" pravil Andor srdečně. „Není to tedy zrovna nejlepší adresa v Hubu, ale taky to není žádný brloh. Diskrét–"

„Otevři, nebo ti hodím ten kufr na palec!" zavrčel Gathmor.

„Aha! No, když na tom trváš. Tajemná chvilka!"

Andor přiložil ústa těsně k jednomu otvoru po suku a něco zašeptal. Když se dveře otevřely, ucítil Rap zachvění reality.

„Zázrak!“ řekla princezna.

„Magické dveře! Pokud máte dost peněz, můžete v Hubu koupit, nač si vzpomenete.“

To nebylo působení dočasné magie, ale permanentní kouzlo, a pokud ve městě bylo v činnosti hodně takových hračiček, bylo hned Rapovi jasné, odkud se bere to neustálé chvění okolního prostoru. S úlevnými vzdechy i s Gathmorem vstoupili dovnitř a současně shodili kufry na zem. V malé ošumělé místnosti nebylo nic než prošlapaný koberec a řádka věšáků, na kterých viselo několik různých klobouků, plášťů a taky pár lamp. Jediné osvětlení představoval malý světlík, špinavý a zamřížovaný, a pár škvír ve dveřích. Andor pečlivě zavřel dveře a pak šramotil s křesadlem.

„Tohle je prazvláštní místo,“ řekl. „Nejvíc se mně a mým společníkům zamlouvá to, že dům má tři východy, každý do jiné ulice. Já a Thinal někdy chodíváme taky světlíkem.“

Rap bystrozrakem už zkoumal celý úžasně složitý komplex různých místnůstek, chodeb a schodišť, který mu připomínal lidské mraveniště, vykutané v tuctu přilehlých domů prostě tak, že tu a tam sousedům ukradli kousek místa. Teprve kdyby někdo vysledoval a poznačil všechny průchody v tomhle bludišti, mohl by s jistotou říci, která místnost patří k rezidenci Andora a jeho společníků a která nikoli. Sousedé zřejmě neměli vůbec ponětí o tom, že za zdmi jejich domu existuje podobný labyrint.

Snadno se tu dal poznat Sagornův vliv – v řadě místností byla uložena spousta knih spolu se srolovanými mapami, vývěvami a hromadami bizarních osobních věcí, ale všiml si taky některých přístěnků, nacpaných pánským ošacením, a ateliéru v podkroví, který byl plný uměleckého nářadí a součástí hudebních nástrojů. Thinal, zdálo se, tu byl reprezentován pouze tajnou skříní pod schodištěm, do poloviny naplněnou drahokamy a zlatými šperky – ovšem jen té nejlepší kvality, to se rozumí. Po Daradově přítomnosti tu nebylo ani stopy, ale Darad nemohl mít nejmenší důvod, aby se objevoval zrovna v Hubu.

„No, nějakých pár dní tady snad můžeme přečkat bez úhony,“ pravila princezna srdečně. „Co navrhuješ dělat dál?“

„Myslím, že bychom se měli najíst,“ řekl Sagorn, který vystřídal Andora. „A sehnat informace. Do jaké míry je vážná ta hrozba války? Přijela Inosolan do Hubu a má u sebe pořád ještě ty džinské průvodce? Možná je donutili vrátit se zpátky, že? A co Krasnegar? Jaké klevety se teď povídají o Čtyřce? A taky bychom se měli ujistit, kteří z tvých známých a příbuzných jsou ve městě, paní. Totéž platí o mých přátelích z politických kruhů. Až budeme znát odpovědi na všechny tyto otázky, možná se objeví další otázky, na něž budeme muset hledat odpovědi!“

„A jak v tom můžu pomoci já?“

„To přesně nevím. Tady nedaleko je pár hospod, v nichž obyčejně Thinal shánněl drby. Taky Andor by mohl obejít pár svých známých.“ Dravčíma očima přeběhl po shromážděných, aby našel Rapa. „Náš pan mág může jistě zjistit nějaké novinky svými okultními prostředky.“

„Jen tak, že budu tajně poslouchat," řekl Rap. „Ale to je docela bezpečná metoda."

„A taky působením na jiné lidi. Když dokázal Andor vyčenichat všelijaká tajemství, tak nepochybně totéž svedeš i ty."

„Myslím, že ano," připustil Rap bez nadšení.

„Mohl by sis třeba popovídat s několika legionáři. A náš kapitán…" Sagorn se poněkud v rozpacích podíval na Gathmora.

Gathmor se zašklebil. „Kapitán zůstane doma a postará se, aby tu byl pořádek jako na lodi. Jste pěkně špinavá a umaštěná posádka, fuj!"

„Tak to já bych mohla být kuchařka a hospodyně," řekla princezna.

„Ale madam!"

„Ale ovšem!" Pobaveně se na něho usmála. „Já k smrti ráda vařím a jen velice zřídka se k tomu dostanu. Ale z prázdné špižírny nic neuvařím."

Všichni upřeli zrak k temnícím se oknům. Tržnice zrovna zavírají, nejsou-li už pozavírané.

„Ten byt má přece magické stínění," řekl Rap, který si v té chvíli uvědomil, že má hlad jako vlk. „Co byste řekli zapékanému kuřeti?" Pamatoval si na tu obzvlášť vybranou lahůdku, kterou mu maminka dvakrát či třikrát přichystala, když byl ještě kluk – nejlepší jídlo, jaké kdy ochutnal. S pamětí, která díky magické moci neselhávala, si dokázal přesně vybavit chuť té dobroty a naráz měl ústa plná slin. Byl to ten nejbáječnější pocit, jaký zažil za řadu posledních dnů. Možná, čas od času, nebude k zahození mít víc schopností než obyčejný smrtelník.

„No ovšem!" vykřikla princezna. „Můžeš přece udělat jídlo okultní cestou, jako to dělal šejk Elkarath!"

„Ano, ovšem. Nejsem si ale jistý, jestli se uprostřed noci neprobudíme hladem."

„Počkej!" skočil mu Sagorn do řeči. „Proč bychom se měli spokojit s tak obyčejným menu? Nepochybuji, že Její Výsost by dala přednost dejme tomu frikasé z holubích prsíček v lanýžové a kaparové omáčce."

„Zařídím všechno, nač si vzpomenete," řekl Rap. „Když mi vysvětlíte, jak to má vypadat, tak to udělám. Ale bude to chutnat jako zapékané kuře."

2

Poštovní stanice při každé hlavní silnici v Impirii byly číslovány. V dopise senátorovi Epoxaguovi tudíž Inos navrhla, že vhodným místem schůzky by byla stanice číslo jedna na Velké jižní silnici. Věděla, že silnice bude pokračovat až k této stanici, neměla však tušení, kudy bude probíhat ve městě. Naprosto však neuvažovala o tom, jak veliká může být stanice číslo jedna.

Dopis svěřili prvnímu kurýrovi, který projížděl kolem, a bylo jisté, že zpráva pro senátora bude doručena co nejdříve. Od té doby nasadil Azak mírnější tempo – možná proto, aby jejich skupinka nebyla tak nápadná anebo aby měl dopis čas dorazit k adresátovi a ten podle něho mohl zařídit všechno potřebné. Toho večera

hostinský dokonce přivolal vojáky, aby zkontrolovali podezřelé hosty, ale elfské pasy je znovu ochránily. Inos neustále očekávala okamžik, kdy už se to nepodaří.

A následujícího dne v poledne ten okamžik přišel.

Poštovní stanice Jih číslo jedna byla ohromná, nepředstavitelně velká. Začínala tu nejen Velká jižní silnice, ale též Pithmotská silnice a jedna z větví Velké východní silnice. Zde byla výchozí i konečná stanice velkých dostavníků a také Císařské pošty. Sem přijížděli soukromí cestující, aby nasedli do poštovních dostavníků anebo si pronajali povoz pro dopravu po městě. Ti, kteří vyráželi na dlouhou cestu, si zde mohli najmout jezdecké koně anebo celé ekvipáže, koně s kočárem i služebníky. Síně, stáje a přístřešky se táhly dodaleka jako nějaké zvláštní rušné městečko, kde neustále pobíhali kurýři, kluci s posílkami, portýři a podomkové a kapsáři. Byly tu tisíce koní a téměř stejně tolik lidí a ti všichni se v deštivém dni motali a pletli a křičeli na sebe. Rachotila tu kola vozů a doširoka rozstřikovala vodu. Vzduch byl těžký pachem zmoklých koní. A byli tu také vojáci.

Inos nepředpokládala, že by mohly nastat potíže, až se bude mít setkat s někým, kdo ji nezná a kterého ona v životě neviděla, protože si myslela, že stanice číslo jedna bude mnohem menší a ne takový ohromný blázinec. Dva dny snila o tom, jak se objeví přátelský senátor, který jí nabídne pohostinství a ochranu a snad i trošku střízlivého, kulturního odpočinku po půlroce bláznivých dobrodružství. Snad ochotně vyhoví její prosbě a na schůzku sem přijde, případně za sebe pošle někoho dalšího, ale jak se tady najdou? Ani se neodvážila zmínit o tom, že cestuje v doprovodu čtyř džinů.

Vrátili půjčené koně a vyzvedli si zálohu, kterou na počátku cesty složili. Pak odešli z kanceláře, náhle se ocitli venku na dešti a Azak nechal další krok na ní. Neříkal nic, ale zuřivě se mračil a minutu po minutě ji pozoroval, jak se rozhlíží na tu i na onu stranu a v duchu zoufale přemýšlí, kam by se u všech všudy měla vydat. Kolem nich se neustále prodírali koně i cestující a náhle – ze všech stran jako vlci v lese – se kolem nich seběhli legionáři s tasenými meči.

Odvedli ji i její čtyři džinské průvodce do jakési budovy a potom pochmurným schodištěm došli do místnosti, v níž už čekali tribun, centurion a jakýsi neurčitý civilista. Se zadrženými přišlo na deset legionářů, kteří zajatce obklopili, stále s nahými meči v rukou. V místnosti byl jeden stůl a žádné židle. Dveře za nimi zavřeli a dali na závoru.

Byla vystrašená, do spánků jí bušila tepající krev – zjistilo se, že jejich doklady jsou padělané, senátor ji zradil! Záměrně přeplněná místnost byla zařízena tak, aby ještě zvyšovala obavy zadržených, takže Inos měla dojem, že se sotva může pohnout, aniž by nenarazila na nějakého ozbrojence. Byli všude kolem ní a nestydatě ji okukovali. Cítila kůži a leštidlo jejich výstroje a pach jejich dechu.

Tribun se opřel hýžděmi o stůl a četl si v jejich dokumentech. Pak se spokojeně podíval na svých pět zajatců. „To je velice dobrá práce," řekl. „Výtečný padělek."

„To není padělek," opáčil Azak.

Tribun se usmál a podal doklad civilistovi, jakémusi mladému a plešatějícímu knihomolovi, zdánlivě neškodnému mužíkovi, který byl ovšem určitě velice nebezpečný – jinak by tu nebyl. Ten si odnesl pas k oknu a tam si ho pečlivě prohlí-

žel, přičemž si ho přistrčil skoro až ke špičce dlouhého nosu. „Ano, velice kvalitní," souhlasil. „Téměř s určitostí elfský." Dál podrobně studoval rukopis.

Tribun se s trpělivým úsměvem obrátil k Azakovi. Byl to pomenší chlapík středního věku, vlastně na vojáka překvapivě starý. Obličej i paže měl snědé a ošlehané nepohodou, ale mohl si dovolit příliš nákladnou uniformu, k níž patřil bronzový pancíř vykládaný zlatem. Tmavé oči se mu blýskaly víc než naleštěná průba. „No tak, teď chci slyšet pravdu."

„Slyšel jsi pravdu," odpověděl Azak klidně.

„Osoby, které jsou v tom dokumentu uvedeny, o tobě nikdy neslyšely."

„To je pochopitelné. Teprve přicházím, neodcházím." Azak ani nemrkl, ale Inos opět píchlo u srdce. Bylo zřejmé, že podél Velké jižní silnice každý vyzvědač a každý úředník, který o nich zapochyboval, posílal do Hubu hlášení. Všechna tato hlášení sem musela dorazit téměř současně, jako přílivová vlna. Úřady prostě nechaly podezřelé cizince dokončit jejich cestu až do bran hlavního města. Teď je budou vyšetřovat, aby se zjistilo, co jsou zač, a když to bude nezbytné, budou je vyšetřovat odděleně.

Tribun si prohlédl Inos od hlavy k patě. „Odkryj si tvář!"

Nebylo nic zvláštního, když dámy pro cestu používaly závoj na obličeji, ale po vstupu do místnosti se ho zbavovaly. Inos si sundala klobouk a zároveň stáhla závoj. Byla tak špinavá, že byla odporná sama sobě. *„Já jsem dávno ztracená královna Krasnegaru, který leží daleko na severozápadě Pandemie, a můj přerostlý, stejně zapáchající průvodce je můj manžel, sultán mocného státu v Zarku, který leží na nejzazším jihovýchodě. Jsme tady, abychom se tu setkali s jedním čelným senátorem. Co ještě bys rád slyšel?"*

Tribun přikývl, jako by si jen potvrdil to, co mu bylo ohlášeno. „Nejsi džinka, ani z jiné čisté rasy. Dílem elf a dílem co?"

„Nejsem žádný elf. Mí předci byli impové a jotnaři."

„Kdo tě tak ocejchoval a proč?"

„To je moje věc."

Pokrčil rameny, jako by to vůbec nebylo důležité. „Doprovázejí tě džinští špioni, cestuješ na falešný pas. A mohla bys spadnout do ještě horšího maléru."

„Ještě není poledne," poznamenal klidně Azak.

„No a co?" podivil se tribun.

„Máme se tu v poledne setkat s významnou osobou. Navrhuji ti, abys do té doby udržel zvědavost na uzdě, tribune."

Tribun si založil paže na prsou. „To vypadám doopravdy jako blbec? Tím, že mě budeš urážet, si nepomůžeš."

„Kdybys doopravdy věřil, že naše doklady jsou falešné, už bys nás dávno odvlekl v řetězech. Moje oprávnění je neobyčejné, to připouštím, ale to se tě nijak netýká. Jen počkej do poledne. Nemohu zaručit, že se dočkáš odpovědí na své otázky, ale potom už se nás na nic ptát nebudeš." Azak si také založil ruce na prsou.

Byl špinavý a odraný cestou, dírou v kalhotách mu bylo vidět stehno porostlé rezavými chlupy, ale sultán z Arakkaranu věděl o intrikách všechno, co o nich bylo

k vědění. Měl nejspíš pravdu – tribun si ještě nebyl tak docela jistý. Džinové byli oficiální nepřátelé, anebo jimi zanedlouho budou, ale válka ještě vyhlášena nebyla. Obě strany pořád ještě podnikaly různé diplomatické tahy a tribun nebyl takový hlupák, aby to nevěděl.

Inos měla dojem, že poledne už minulo, ale z ubrečené šedivé oblohy se to dalo jen těžko odhadovat. Bála se, že vypršel čas, kdy se tu měl senátor ukázat, pokud by na její výzvu skutečně přijel. Taky ovšem nemusel být zrovna ve městě a její dopis možná ještě vůbec nedostal. Anebo ho strčil do ohně jako intriku či podvrh. Možná se s nim obrátil na tajnou policii a tenhle tribun o tom nemluví jen proto, aby si s ní trošku pohrál.

Kdyby bývala nepřesvědčila Azaka, aby dopis poslali, byla by jejich situace naprosto beznadějná. Ovšem jestli na ten dopis někdo v nejbližších minutách nezareaguje, bude beznadějná i tak.

„Máš nějaké pochybnosti, písaři?“ zeptal se tribun.

„Ne, vůbec žádné,“ odpověděl mladík a položil pergamenový svitek na stůl.

„Dobrá.“ Tribun se obrátil k centurionovi. „Prohledej je.“

Centurion zasunul meč do pochvy a naznačil dvěma mužům, aby udělali totéž. Přistoupni k Azakovi, který se mračil, ale nijak se nebránil, když ho vojáci šacovali a prohledávali. Složili na stůl cinkající váčky se zlatem, objevili u něho dvě dýky a pár tenkých nožů, o kterých nevěděla ani Inos.

Pak stejnou procedurou prošli Char, Varrun i Jarkim.

Tribun se zamyšleně podíval na Inos. „Máš u sebe nějaké zbraně nebo dokumenty?“

„Žádné.“

„Odpřísáhneš to na Boha pravdy?“

„Přísahám.“

„Výborně. Tak, začneme třeba s tamhletím.“ Bradou ukázal na Chara.

Dva legionáři popadli Chara za ruce, zkroutili mu je za zády a narazili ho obličejem na zeď. Potom ho tam drželi přitisknutého. Azak udělal jeden krok kupředu, ale zastavila ho houština mečů. Centurion tvrdě udeřil Chara do ledvin a s nápřahem ho kopl do kotníku. Inos zavřela oči.

Char strpěl další dva údery mlčky, ale potom začal křičet. Azak beze slov vrčel.

„Už chceš mluvit?“ zeptal se tribun.

„Toho budeš litovat!“

„Pokračuj, centurione. A opři se do toho.“

„Podívej!“ ozval se nečinný civilista.

Inos se po něm ohlédla. Mrňavý úředník stál u okna a vyhlížel z něj určitě ze stejné příčiny, proč ona měla zavřené oči.

„Zrovna přijel kočár s erbem na dvířkách, tribune. A před ním jede hlídka pretoriánských husarů.“

„Bože mučedníků!“ vzdychl tribun.

Ale ještě zdaleka nebyla celá věc vyřešena. Husar, který si vyměnil vojenský pozdrav s tribunem, měl sice o několik stupňů nižší hodnost, ale byl mladý a půvabný a nanejvýš spokojený sám se sebou i s postavením, jaké mu dodávala přílba

s péřovým chocholem. Byl velice vysoký a téměř mu chyběla brada, ale každý, komu se podařilo dostat k pretoriánské gardě, měl ještě předtím vysoké postavení a velký společenský vliv, to, že se stal příslušníkem pretoriánů, mu na vážnosti ještě přidalo. Tenhle mladík je téměř jistě budoucím liktorem, ne-li ještě vyšším úředníkem. Tribunovi se v té chvíli znatelně nedostávalo chuti ke sporu.

Ale v kočáře nepřijel senátor, nýbrž tělnatá, vybraně oděná dáma, která nápadně připomínala tetu Kade v mladším vydání. Sama zahalená v drahých kožešinách, studeným a tvrdým pohledem ulpěla na deštěm promočené zajatkyni, stojící v blátě u kočáru a obklopené ozbrojenci.

„Znáš tuhle ženu, paní?“ zeptal se nevrlý tribun.

„Ne.“

Obličej se mu rozjasnil. „Ne?“

„Napsala mému otci dopis a v něm tvrdí, že je naší příbuznou, ale nikdo z nás se s ní nikdy nesetkal. Ba co víc, o osobě, za kterou se vydává, prohlásil jeden naprosto důvěryhodný zdroj, že je mrtvá.“

Mladý husar bez brady se lehce zamračil. Očividně usoudil, že se mu Inos zamlouvá bez ohledu na to, jak nechutně je špinavá a otrhaná. „Můžeš dokázat, kdo jsi, paní?“

Azak v pozadí mlčky snášel palčivý oheň žárlivosti.

„Jsem Inosolan z Krasnegaru a ta paní tam musí být paní Eigaze.“

Tělnatá paní v kočáru skepticky přimhouřila oči. „Mé jméno není žádným tajemstvím.“

„Kade mi o tobě často vyprávěla.“

„Například?“

„Strávila jsi léto v Kinvale a získala jsi tam srdce mladého husara, který se jmenoval… myslím Ionfer.“

„Mým manželem je prétor Ionfer. Budeš muset přijít s něčím lepším.“

„A taky vzpomínala na jakýsi spinetový recitál, kdy spinet vůbec neladil, asi proto, že vevnitř lezl ježek. A ještě mluvila o polévkové míse, kterou přinášel lokaj, a když před Ekkou zvedl pokličku…“

„Inosolan!“ vykřikla dáma v kočáře. „Copak se ti to stalo s obličejem, dítě?“ Klopotně sešplhala ze schůdků do deště a uchvátila Inos do mocného náručí.

„Ať tě propříště ochraňují bohové, tribune,“ poznamenal vesele ten mladý drzý husar.

3

Kade ráda předstírala, že je napolo pomatená. Její někdejší chráněnka, paní Eigaze, ji napodobovala až do té míry, že to hraničilo s parodií. Hihňala se, žvatlala a mumlala, jenže to byla dcera senátora, a když se jí zlíbilo, dokázala dát svou vůli tvrdě najevo. Jediný pohled na ztlučeného a krvácejícího Chara stačil, aby do sametové rukavičky vklouzla ocelová ruka. Její sádelnatá postava jako by rázem ztuhla v samé pevné svaly a významně se podívala po svém chrabrém průvodci.

„Tiffy, drahoušku,“ zamumlala hrozivě. „Uděláš s tím něco?“

Husar se na tribuna zářivě usmál. „Pane," začal…

A pak se na nešťastného důstojníka sesypala celá tíha císařské byrokratické mašinérie. Zanedlouho byl k vidění, jak rekvíruje kočár a *osobně* svou oběť odváží do nejlepšího vojenského lazaretu, s ním jede Varrun jako svědek a tribuna tíží přísný rozkaz *osobně* hlásit paní Eigaze výsledek ošetření ještě do západu slunce, pokud nechce dopustit, aby jeho služební kariéra vzala rychlý konec.

Ta dáma byla opravdu otrlá. Když jí Inos představila obrovského barbara jako svého manžela, sultána Azaka z Arakkaranu, Eigaze se usmála a bez mrknutí oka nabídla džinoví prsty ruky k políbení. Azak se omluvil, že je po cestě příliš špinavý, než aby si mohl dovolit se jí jen dotknout.

A když Inos ze stejného důvodu odmítala nastoupit do senátorova luxusního kočáru s popelínovými čalouny, Eigaze jen luskla prsty a předvedla zázrak. V poštovní stanici číslo jedna se kupodivu nalezly i vany plné horké vody a měkké ručníky i čisté oblečení. Inos z náhlého uvolnění napětí měla pocit, jako by se jí hlava vznášela kdesi v prostoru. Následující jídlo bylo nejchutnější potravou, k jaké se za poslední týdny dostala, a tak nebyla schopna vnímat víc, než že z úst její vzdálené sestřenice se řine neutuchající proud nesmyslného žvatlání a že v Azakově vymydlené a hladce vyholené tváři se zrací úžas a nechtěná úcta.

Když bylo po všech těchto formalitách a když se Inos s Azakem usadili v kočáře na zeleném popelínovém čalounění, zatímco pro Jarkima se našlo místo na zadním stupátku mezi lokaji, tu paní Eigaze zpomalila proud řeči do jakési dámské rozpravy, která měla podstatně vážnější námět. Pretoriánští husaři vpředu čistili cestu, takže kočár jel hladce kupředu a Inos musela vynaložit značné úsilí, aby svůj ubohý a těžce zkoušený rozum přivedla k práci. Zaplavovala ji euforie ze zázračného úniku před tribunovými vojáky a ze znovunalezené svobody, zatímco Azak se musel cítit zapadlý v pasti ještě hlouběji než dřív. Celkem spolehlivě odhadovala, že si teď připomíná všechna svá temná podezření ohledně jejích pohnutek. Teď víc než kdy dřív bylo jasné, že je to Inos, kdo drží v ruce všechny karty, a on vůbec nevěřil, že ho nezradí.

„*Je* to pochopitelně velice dlouhá a podivná historie, má paní…"

„Jen Eigaze, drahoušku."

„Eigaze. Asi by bylo jednodušší, kdybys mi pověděla, co z toho víš, a já bych ti pověděla zbytek." ,

„Milá Inos, obávám se, že nevím skoro nic. Nejdřív jsme se doslechli, že loni na jaře byly nějaké problémy v severozápadním Julgistru, snad nějaké nájezdy goblinů. Otec se jednou večer vrátil ze Senátu naprosto *bledý*. A pak sem dorazila zpráva, že tvůj otec zemřel. Tohle je pravda?"

„Ano," přikývla Inos. To všechno byla pravda.

Eigaze zamumlala kondolenci. „A taky víme, že jste se s Kade vrátily do Krasnegaru s vojenským doprovodem. Při návratu byl prý ten vojenský doprovod přepaden ze zálohy a o těch ukrutnostech, co se při tom měly dít, se vykládaly příšerné věci. Senát… jen si to představ! *Goblini!* Jsou ještě horší než gnómové! Impirie ještě nikdy neměla s gobliny žádné problémy. Pochopitelně jsme s otcem

měli starost, a tak jsme dopisem žádali Ekku o informace. A potom přišla zpráva, že ty i teta Kade jste mrtvé!“

„Kdopak to tvrdil?“ ptala se Inos se zájmem.

„Sám císař, drahoušku. Bylo to v jeho zprávě pro Senát. Otci to pochopitelně řekl už dřív, protože jsou trošku příbuzní – no, šlo o takovou obvyklou zdvořilost. Císař říkal, že se to dověděl od Čaroděje Olybina.“

„Aha!“ pravila Inos a vyměnila si s Azakem významný pohled. Náhle se věci jevily v mnohem jasnějším světle. Olybino neuspěl, když si chtěl Inos od Rashi koupit – nebo ji snad čarodějnici ukrást. A tak, aby svůj nezdar zamaskoval, císaři ohlásil, že Inosolan zemřela i se svou tetou. Kdopak by zpochybňoval slovo Čaroděje? A když se Inos později objevila v Ullacarnu, už mu nebyla k žádnému užitku a prostě ji poslal zpátky Rashe. Vida vida!

„A jak se císař rozhodl, pokud jde o Krasnegar?“ zeptala se Inos, než na ni hostitelka stačila vypálit novou salvu otázek. Kočár uháněl širokou ulicí, vroubenou nádhernými stavbami, a Inos toužila zírat na ně s pusou dokořán jako pravý turista, ale uvědomovala si, že teď není nejlepší chvíle na to, aby se kochala zdejší architekturou.

Eigaze se zamračila. „Myslím, že to přišlo až poté, co se zdraví Jeho Veličenstva začalo horšit. Konzul Ythbane… on je teď ovšem už regentem… navrhl, že když přímí následníci vymřeli, protože Kadolan by připadala v úvahu hned po tobě, tak nejlepší volbou bude Angilki. Ale Krasnegar nikomu nestojí za to, aby o něj válčil s Nordlandem, zvlášť když už bylo naplánováno tažení do Zarku, a taky trpaslíci začali dělat problémy, nemluvě o goblinech. V té době přišla odpověď od Ekky a otec mohl oznámit, že vévoda nemá žádný zájem stát se skutečným vládcem Krasnegaru. A tak dospěli ke kompromisu, že Angilki obdrží oficiální titul a vládnout bude prostřednictvím místokrále, kterého mezi sebou zvolí nordlandští zemani. Velvyslanec Nordlandské konfederace souhlasil, a tak o tom sepsali memorandum.“

Bylo zjevné, že paní Eigaze nemá v hlavě o nic míň zdravého rozumu než Kadolan.

„Velice šikovné řešení,“ usykla Inos. „A co obyvatelé Krasnegaru?“

„Za ty císař nenese žádnou odpovědnost, drahoušku, jedině že by sis přála prohlásit, že držíš svoje království jako léno, které ti dal.“

„No to určitě!“ chvatně vyhrkla Inos. „Je ovšem jasné, že Čaroděj lhal.“

Zdálo se, že paní Eigaze trošku pobledla a musela si odkašlat. „Myslím, že někdy se může zmýlit i Čaroděj, drahoušku. A říkáš, že Kade je zdravá a v bezpečí tam v tom… eh…“

„V Arakkaranu,“ řekl Azak.

„Děkuji.“ Podívala se na toho nepochopitelného divocha s očividným zmatkem a potom raději zabrousila na bezpečnější téma. „Tohle všechno je naprosto výjimečné! A Angilki o tom vůbec nic neví!“

Inos popíchla v nitru nepříjemná předtucha. „Angilki?“

„Ach… no ovšem, ty to přece nemůžeš vědět. Je tady, v Hubu, drahoušku! Dorazil sem předevčírem ve velice žalostném stavu.“

„Angilki? Vévoda že je tady?“

„No ovšem, miláčku, jak jinak! Regent ho sem předvolal, když… ale to vlastně taky nevíš.“ Paní Eigaze se začala tvářit ustaraně. Sáhla do zásuvky a vytáhla bonboniéru. „Měl zlomený kotník. Totiž Angilki, že. Ubožák, zažil hroznou cestu. A teď už není vévoda, už je král… Ach, drahoušku!“

„Co ještě nevím?“ naléhala Inos.

„Vezmeš si čokoládu? Ne? A Tvoje Veličenstvo?“

Azak také odmítl. „A prosím, paní, oslovuj mě jen Azak, když už patříme do rodiny,“ dodal.

„Bohové, stůjte při mně!“ zamumlala Eigaze a v rychlém sledu slupla tři čokoládové bonbóny, aniž by z něho spustila oči. Džinští příbuzní nepatřili v této době v Hubu mezi nejlepší akvizice.

„Proč regent předvolal Angilkiho?“ zeptala se Inos důrazně.

„Kvůli Kalkorovi, drahoušku. To je zeman z Nordlandu…“

„Vím, kdo je Kalkor. Je to další můj vzdálený příbuzný, opravdu hodně vzdálený.“ Inos se vybavilo vidění v Kouzelném okně a zašklebila se. „Vlastně jsem ho jednou i viděla. Čím vzdálenější mi tenhle chlap bude, tím líp! Co je s Kalkorem?“

„Je – och, Svatá rovnováho!“ Eigaze si posloužila dalším bonbónem a vykulila oči. „Drahoušku, možná jsem udělala velikou chybu!“

„Jakou chybu?“ Jedině díky rokům stráveným s Kade odolala Inos nutkání popadnout tu ženskou za tučný krk a pořádně s ní zatřepat.

„Totiž, tvůj dopis dorazil teprve dnes ráno, když už otec odešel do paláce. Vlastně jsem vůbec nevěřila, že je pravý, víš, a tak jsem mu o něm nedala vědět. Je zázrak, že jsem vůbec přišla. Musela jsem odvolat zkoušku šatů! No tohle!“

Azak se mračil. Inos se rozbušilo srdce.

„Co je s tím, Kalkorem, Eigaze?“

Ještě dvě čokoládky… „Je taky v Hubu! A kvůli tomu se dneska koná velké shromáždění celého dvora. Požadoval bezpečný průjezd do hlavního města a regent mu ho pochopitelně zaručil, protože potom už nebude mít možnost odtud nijak uniknout. Přijel už před pár dny. A to, o čem se dneska jedná, je právě Krasnegar! Když Angilki dorazil do našeho domu, tak o tom otec poslal ihned zprávu do paláce a oni přišli a vytáhli toho chudáka uprostřed noci z postele a vlekli ho…“

„Krasnegar? Dneska?“ vykřikla Inos a měla dojem, že Azak by ji nejradši spálil svým pohledem na prach. „Musíme jet rovnou tam a…“

„Teď už je příliš pozdě, drahoušku. Už to začalo a já tě nedokážu dostat dovnitř, ba ani nemůžu poslat vzkaz otci.“

„Co ale ten Kalkor chce? Aby císař uznal jeho nárok?“

„Určitě si nevezmeš bonbón? Nikdo neví! Obecně se věří, že je naprosto šílený a chce s Angilkim bojovat o trůn.“

„*Bojovat s Angilkim!?*“ Inos si vzpomněla na toho vrahouna, svalovce, který se jí zjevil v Inissově okně, a na obézního, neschopného vévodu. Dala se do smíchu. Představa, že by se ti dva utkali v souboji, byla zcela absurdní.

„Je to jediná teorie, s jakou kdo dokázal přijít, drahá!“ zasténala tiše Eigaze a strčila si do pusy poslední kousek čokolády. „Jotnaři mají jakýsi pradávny divošský ceremoniál, kterým mezi sebou řeší podobné rozpory. Otec povídal, že tomu říkají Zúčtování.“

„Souboj se sekerami!“ Inos náhle vystřízlivěla.

Okno přece prorokovalo právě takový souboj.

Ale bylo jasné, že běh událostí se někde dostal na scestí. Není to ona, koho Kalkor vyzývá na souboj, nýbrž Angilki.

A Rap, který měl být podle proroctví jejím šampiónem, je mrtvý.

Azak se usmíval.

4

Matka přestala dávat Shandiemu medicínu. Našla taky lahvičku s jeho tajnou zásobou, kterou měl schovanou pod prádelníkem. Už začínal mít ten nepříjemný pocit svědění po celém těle a ceremoniál sotva začal. Po obličeji mu stékal pot a musel se pekelně soustředit, aby se netřásl. Pokoušel se dávat pozor na to, oč v ceremoniálu jde, aby nemusel myslet na medicínu.

Král Krasnegaru měl na noze obvaz a byl tlustý. Zvládnout současně tógu a berličku, to musí být zatraceně složitá věc, ale on vypadal tak, že mu dělá problém zvládnout i jedno z nich bez cizí pomoci. Shandie neměl o krasnegarském králi valné mínění.

Shandie ani nesouhlasil s tím, aby se impové stávali králi. Impové přece byli povinni svou oddaností císaři. Možná trpaslíci nebo kanibalové anebo podobní pronárodové mohou mít své krále, o tom se ještě pevně nerozhodl, ale impové určitě ne. Vlastně tenhle král je ve skutečností jenom vévoda a právě složil regentovi hold za Kinvale, aby se nic nezanedbalo, a vypadal hrozně legračně, když mu dva heroldové museli pomáhat, aby s tím obvazem a holí a k tomu oblečený v tóze dokázal pokleknout.

A ke všemu musel svou řeč přečíst! Nechutné. Mumlal to tak mizerně, že mu nikdo ani nerozuměl.

Jestli tohle má být krasnegarský král, tak daleký Krasnegar má velice nízké nároky na své panovníky. Ovázaný tlusťoch neví zřejmě o dvorských mravech vůbec nic. Přidělili mu konzula Humaise jako takového opatrovníka, aby byl pořád u něho na našeptával mu, co má dělat.

Páni, proč si s tím trošku nepohnou?

Shandieho trošku zamrazilo, když ho napadlo, že by mohl předstírat mdlobu. To by ho museli vynést ven! Ythbane by ho za to seřezal do krve, to se rozumí, ale potom by mu Matka zase dala spoustu medicíny. Kvůli té medicíně by to možná stálo za to.

Jen dávat pozor.

Tenhle jotun je… No, jisté je, že má pořádné svaly. A není bílý jako ryba, jako je většina jotnarů, ale jaksi hnědší. Zato vlasy má i na svou rasu hodně světlé. Matka říkala, že jotnaři jsou vraždící kruťasi, a tenhle Kalkor vypadá, že by byl scho-

pen zabít kdeco jen holýma rukama. Taky na to má ty svaly a je od pasu nahoru nahý, aby je všem ukázal. Není chlupatý ani potetovaný jako velvyslanec a jeho nohsledi. Ale je to hanba, přijít takhle neoblečený ke dvoru! Ani se netváří příliš ponížen. No jistě, jotnaři to obyčejně nedělají.

Když Shandie nečekaně zachytil pohled neobyčejně modrých očí, které Kalkor upíral přímo na něho, rychle zrakem uhnul a díval se radši na Bílý trůn. Dnes je pochopitelně den Severu.

Dávat pozor!

„Velvyslanec nikdy neměl právo zříci se mého nároku na Krasnegar, Výsosti." Kalkor měl zvláštní, úlisný úsměv a byl to úsměv velice ohavný.

„Ale Zúčtování? To nám připadá jako velice barbarský zvyk, zemane." Ythbane mluvil jako vždycky, když chtěl někoho nalákat do léčky.

Po Kalkorově boku stál král-vévoda a zuřivě přikyvoval. Dokonce i teď, když stál před trůnem a opíral se o hůl, měl potíže s tím, aby udržel rovnováhu a aby se mu tóga docela nerozvinula.

Nájezdník se tvářil uvolněně jako kočka na polštáři. „Nám zase připadají psané dohody velice dekadentní, Vaše Výsosti. Když si dva muži potřebují napsat, na čem se shodli, tak je očividné, že si nevěří."

„Tak proč neurovnat tvůj spor s králem Angilkim tady, v přátelském rozhovoru a v diskusi, a stvrdit vaši dohodu potřesením ruky?"

Kalkor se po tučném chlapovi vedle sebe ani nepodíval. „Když mu potřesu rukou, bude se muset starat o dva obvazy, ne jen o jeden."

V pozadí vybuchl velvyslanec Krushjor smíchem a jeho muži následovali příkladu svého nadřízeného.

Za Shandieho ramenem si Ythbane povzdychl. „Tedy, jak jsem již říkal, Impirie není v této věci přímo zainteresována." Mluvil hlasitě, aby ho poslouchali i senátoři. „Král Angilki je naším věrným poddaným pouze jako císařsky synovec z panovnického rodu v Kinvale. Za Krasnegar nám nesložil žádny slib věrnosti. Opakuji – v tomto případě pouze nabízíme své dobré služby jako přátelský soused obou stran."

Jotun se zachechtal tak hrubě, až Shandie poskočil. „No ovšem, ovšem! A za minutku dostanete nějaký výborný nápad, který nám budete chtít vy dva navrhnout, že? Už se nemůžu dočkat."

V řadách senátorů to nesouhlasně zahučelo.

Pak bylo chvíli ticho, až se konzul Humaise naklonil kupředu a něco zašeptal králi Angilkimu do ucha.

„Eh, cože?" řekl král Angilki. „Ach, ano! Podívej, Kalkore…"

Jotun se po něm prudce otočil. *„Pro tebe vždycky jen zeman!"*

Tlusťoch skoro upadl. „Eh, zeman. Ano. Zemane!"

Následovala další pauza. Zdálo se, že zapomněl, co se chystal říci, anebo že má vůbec něco říct.

Kalkor se znovu úlisně zasmál na Ythbana. „Vaše Výsosti, libujete si opravdu ve zvláštních přátelích."

Ythbane se uchechtl, ale sotva slyšitelně, a Shandie cítil, jak se v něm všechno roztříslo. Tento zvuk obyčejně slýchával, když byl ohnutý přes psací stůl.

Jsme v rozpacích. Nemůžeš přece vážně navrhovat souboj mezi tebou a králem, když má zlomený kotník?“

Kalkor si založil paže na hrudi, poprvé se přestal usmívat a zachmuřil se. „Opravdu nemůžu vážně uvažovat o souboji mezi mnou a tímhle *slimákem*. To jsem opravdu nečekal! Ale teď se s tím musím nějak vyrovnat. Nuže, dovolím protivníkovi určit za sebe šampióna.“

„Tvoje Veličenstvo?“ řekl Ythbane.

Angilki chvíli vypadal, jako by neměl všech pět pohromadě, a potom se ozval: „Cože? Já? Eh, ano?“ V obličeji byl silně zarudlý a leskl se potem, na čele mu pulzovala zřetelná zda. Otřel si obličej cípem tógy.

Ythbane hovořil pomalu, jako by domlouval malému děcku. „Zeman Kalkor ti dovolil jmenovat šampióna, který by za tebe bojoval. Výsledek určí další osud toho království. Je to tak správně, zemane? Kdo prohraje, ztrácí provždycky svůj nárok pro sebe i pro svoje dědice, že?“

Kalkor se znova zatvářil pobaveně. „Ovšem. Myslíte, že bude někdy mít dědice, Výsosti?“

„Když ale král Angilki jmenuje svého šampióna, tak předpokládáme, že ty máš stejné právo.“

Jotun pokrčil rameny. „Nikdy jsem to neudělal a neudělám.“

„Nuže dobrá.“ Ythbane zase naladil hlas, kterým lákával kořist do pasti. Jsme si jisti, že ani jedna strana nechce válku, a osobní souboj stojí mnohem míň krve. Navrhujeme, abys tuto variantu přijal, králi Angilki.“

„Eh. Správně! Ano, přijímám!“ Tlusťoch zuřivě přikývl a vypadalo to hrozně směšně.

„Přistupuješ na Zúčtování?“ zeptal se zeman.

„Souboj podle nordlandských pravidel,“ přisvědčil regent.

Zeman Kalkor zvláštním způsobem trhl hlavou. Shandie v první chvíli nevěřil tomu, co vidí, a ostatní na tom byli nejspíš stejně. Na Angilkiho tváři se objevil plivanec!

„Při Bohu pravdy,“ prohlásil zeman, „říkám, že jsi lhář, při Bohu odvahy, že jsi sprostý zbabělec, při Bohu cti říkám, že jsi zloděj. Ať Bůh bolesti nakrmí tvýma očima havrany, ať tvé vnitřnosti dá Bůh smrti sežrat prasatům a Bůh života ať tvou krví pohnojí trávu. Bůh mužnosti mě podpoří, Bůh spravedlnosti tě odkopne a Bůh paměti zatratí tvé jméno.“

V tichu, které následovalo, pozvedl vévoda cíp tógy a utřel si slinu z obličeje. Zdálo se, že ho zemanův vystup dočista omráčil.

Ythbane se zasmál. „Velmi pitoreskní! Tvoje oběť teď může jmenovat svého šampióna?“

„To bych mu radil.“

Všichni upírali oči na Angilkiho. „Uh. Ano? Dobře. Můj šampión… Moment, je to takové krátké jméno…“ Král ve tváři zrudl ještě víc, pokud to bylo vůbec možné. Shandie si říkal, jestli třeba i on necítí to svědění po celém těle. On sám už

se začínal třást a v puse měl tak sucho, že mohl sotva dýchat. Konzul Humaise znovu zašeptal Angilkimu cosi do ucha.

„Aha! Ano. Jmenuji, eh, Morda z Groolu… svým šampiónem!“ Král si předloktím otřel čelo a ztěžka se opřel o hůl.

Celá Rotunda zašuměla úžasem a vzrušením.

Kalkor znechuceně zavrtěl hlavou. „Už podle toho jména dokážu odhadnout, co je to zač.“ Kysele se na regenta zašklebil. „Uvidíme toho šampióna hned teď, Vaše Výsosti, anebo ho předvedete až ráno?“

„Ráno? Není to příliš brzy? Přípravy…“

Kalkor si nasupeně založil ruce na hrudi. „Tady není o čem mluvit. Souhlasili jste se Zúčtováním, a tak jsme povinni se řídit pravidly Zúčtování. Spory se obyčejně řeší na Shromáždění zemanů v Nintoru, ale nedokážu si představit, že by se tam váš tlustý přítel dostal. Ovšem výzvu přijal. Když se věci mají takto, musí být souboj vybojován v poledne hned následujícího dne a na nejbližším příhodném kousku země… Něco slyším – nepřichází to náhodou jeho šampión?“

Ze senátorských lavic zahřměla bouře smíchu a smáli se i poslanci na protějších lavicích. Shandie se odvážil mrknout po Ythbanovi, který zrovna odvracel tvář, a potom se zahleděl ještě za něho až na Západní vchod, aby viděl, co vyvolalo ten smích. Přicházelo tudy něco jako trol v plné zbroji. Těžký, kolébavý krok toho monstra rozechvíval celou Rotundu. Shandie ještě nikdy nebyl poblíž trola a tohle ke všemu vypadalo větší než většina ostatních. I když stál dva stupně nad podlahou, byl pořád ještě níže než čenich obrněné obludy. Bylo to ještě vyšší než zeman Kalkor, i když se o jotnarech mělo za to, že jsou nejvyšší rasou. Nízko posazené paže to mělo dlouhé jako koňská noha. Na hlavě tomu seděla přílba veliká jako uhlířská puma.

Ne, musí si pamatovat, že je to *on* a ne to!

Trol se zastavil vedle Angilkiho a zaryčel mu nad hlavou: „Volal jsi mě, Veličenstvo?“ Znal svou roli mnohem lépe než král. Celá Rotunda se rozšuměla veselím a potěšením, usmívali se senátoři, šlechta i poslanci a hluk se šířil Rotundou jako vlny na hladině rybníka. Heroldi bušili obřadními holemi do podlahy, aby zjednali ticho. Trvalo jim to o hodně déle, než Shandie kdy pamatoval. Taky by se rád zasmál. Místo toho se celý třásl.

Kalkor se tvářil pobaveně a nevzrušeně čekal jako dospělý, který baví děti. Očividně si nemyslel, že ten smích patří jemu. „Řekl bych, že jsi Mord z Groolu, co?“ když pozdvižení konečně opadlo. „Přijdou tě tvé vdovy a sirotci posbírat, až se potkáme podruhé?“ Usmíval se, jako by byl opravdu šťastný.

„Takže králův šampión je pro tebe přijatelný?“ ujišťoval se Ythbane a celý sál znovu zabublal smíchem.

„Ale ano. Zpravidla se volí někdo z blízkých příbuzných a já tady vidím zřetelnou podobnost.“

„Pořád ještě nechceš za sebe jmenovat svého šampióna?“ Regentova otázka zvedla další vlnu smíchu.

„Ne. Čekal jsem něco podobného, jako je tenhle. Ovšem musí se řádně ustrojit.“

„Snad nám velvyslanec Krushjor může poskytnout nějakého odborníka, který dohlédne, aby bylo všechno v pořádku.“

Jsem si jistý, že to ochotně udělá.“

Shandiemu se třásly ruce jako ptáček v síti a v hlavě mu dunělo. Jestli ceremoniál hodně brzo neskončí, tak bude muset předstírat mdlobu a nechat si nařezat. Už se vrtí tak, že si toho Ythbane určitě všiml, tak dneska večer stejně půjdou kalhoty dolů. Mohl by nahrát, že omdlel, a ušetřit si další trápení. A bude to co nevidět!

Kalkor se obrátil tváří k Angilkimu, který se pod jeho pohledem zachvěl. „Takže zítra na viděnou!“

Angilki se zachvěl a olízl si rty. „Ano.“

„Doufám, že jsi srozuměný i s Konečným pravidlem?“ zeptal se ho Kalkor a po Rotundě se rozestřelo ticho, jako když přes noc napadne sníh.

„Jak… jakým pravidlem?“

Jotun s úsměvem upřel modré oči zpátky na regenta. „Zúčtování je boj na život a na smrt. Vyzyvatel nebo vyzvaný musí zemřít bez ohledu na to, kdo osobně vede boj. Šampióni mohou změnit poměr sil, ale ne to, oč se bojuje.“

Angilkimu unikl z úst podivný mečivý zvuk.

Ythbane promluvil a slova jakoby ukusoval. „Chceš říct, že když se ti podaří porazit trola, tak zabiješ i krále?“

Kalkor luskl prsty.

Velvyslanec Krushjor zrudl do šarlatová, ale vykročil kupředu. „Tak skutečně zní Konečné pravidlo, Výsosti. Je to očividně jedině správné řešení souboje na život a na smrt, když už je povoleno poslat za sebe šampióna.“

„Souboj mezi bojovníky je jedna věc,“ namítal Ythbane, „ale nějaká chladnokrevná…“

„Oba jste souhlasili s pravidly Zúčtování!“ zahřměl Kalkor.

Zemanův řev skoro zanikl ve zlostném křiku všech přítomných. Král Angilki znovu vydal nějaký zvláštní zvuk, ale kdo od něho byl dál než Shandie, tak asi nic neslyšel. Heroldi bouchali holemi o zem a jako by zároveň bušili Shandiemu v hlavě. Král Angilki s tváří rudou skoro do fialová se připotácel k úpatí stupňů pod trůnem a cosi křičel na Ythbana. Na Shandieho se nikdo nedíval, a tak podstoupil to riziko a utřel si pot, který mu tekl po tváři. Co by mu u všech bohů asi tak Ythbane udělal, kdyby se pod Opálovým trůnem *pozvracel?*

Potom ale Angilki zavrávoral dozadu, se zaduněním padl na podlahu a zůstal nehybně ležet.

Náhle bylo v Rotundě naprosté ticho.

No výborně! Snad už teď konečně s tím pitomým ceremoniálem skončí a Shandie si bude moci od Matky vyprosit nějakou medicínu.

5

„Takže to je všechno, čeho jsem dneska byl svědkem,“ řekl senátor Epoxague. „Ba ne… Ještě něco. Vévoda zřejmě utrpěl nějaký vážný záchvat. Doktoři o něho mají velkou starost.“

„No tohle!“ Eigaze zalomila tlustýma ručkama.

„To je mi líto, co se mu stalo,“ řekla Inos. „Bouřlivé vody, to není nic pro něho. Nechce nic než lovit rybky ve svém malém rybníčku a žít v míru s celým světem.“

„Tomu naprosto věřím!“ Senátor byl na svůj věk náramně zachovalý, pohledný a klidný a zvláštní jen v tom, že nosil malý knírek, což bylo mezi impy opravdu výjimečné. Byl mužem nevelké postavy, přesto z něho nepřehlédnutelně vyzařovala autorita. Kolem něho se neustále točilo šest či sedm pomocníků, kteří od něho udržovali uctivý odstup, jako by měl kolem sebe neviditelnou ohradu. Nedal najevo žádné překvapení, když ve svém přijímacím salónu našel údajně mrtvou příbuznou a džinského sultána. Pouze se usadil do oblíbeného křesla a pozorně poslouchal stručné shrnutí jejich potíží, aniž by jejich líčení jakkoli komentoval. Potom zase on promluvil o tom, co se dělo u dvora.

„Tak, a teď bys asi rád slyšel nějaké podrobnosti o tom, co se mi všechno přihodilo,“ řekla Inos.

Zavrtěl hlavou. „Nejdřív lehkou večeři. Potom se k nám připojí ještě nějací další lidé. A varuji tě, že pak možná budeš muset povídat až do rána.“

Inos se na něho přátelsky usmála. Zašmodrchané a pocuchané nervy už se jí pomalu začínaly vzpamatovávat. V nádherném senátorově domě byl zřetelný silný přídech Kinvale, což mohlo být dílem Eigaze, anebo byl takový styl impirijské šlechtě vlastní, ale v každém případě na ni dům působil konejšivě. Eigaze svou těžce zkoušenou příbuznou rychle vybavila pozoruhodnou garderobou, a nadto si od jedné vévodkyně ze sousedství vypůjčila zručného kosmetika. Spáleniny byly sice pořád viditelné, bohužel, ale po kosmetickém ošetření už budou všichni moci věrohodné předstírat, že nejsou.

Azak, který seděl Inos po boku, se choval toporně a až dosud mlčel. Teď se zeptal: „Takže Kalkor zítra zemře rukou trola?“

Epoxague po něm vrhl uznalý pohled a jedním prstem si uhladil knírek. „Ovšem, takový je plán. Gladiátorské souboje postavil mimo zákon už otec současného císaře, když jsem byl ještě malý chlapec, a pamatuji si, že jsem viděl jediný zápas. Ale všeobecně se ví, že podobné věci pokračují v soukromí. Trol, který do Rotundy přišel pod jménem Mord z Groolu, platí za současného nejlepšího gladiátora. Jeho vlastníci měli prý náramnou radost, že bude bojovat proti jedinému muži, i když to bude tak věhlasný bojovník jako Kalkor. Někdy Mord bojuje proti čtyřem impům nebo dvěma jotnarům.“

Inos prolomila ticho, které následovalo: „Proč tedy zůstávají nějaké pochyby?“

Epoxague vzdychl. „Povídá se… Bohové vědí, kdo s tím přišel! Ale mluví se o tom, že záchvat vévody Angilkiho nebyl tak docela přirozený.“

Inos se zachvěla. „Strážci?“

Senátor pokrčil rameny. „Snad. Užít magie přímo v Eminově rotundě, vlastně přímo vedle trůnu… Mohl to být buď zásah někoho ze Čtyřky, anebo dílo naprostého šílence.“

„Kalkora? Chceš říct, že Kalkor je čaroděj?“

„Já neříkám tak, ani tak. Jsou to jenom klevety. Ale Angilki se zřejmě chystal ze souboje vycouvat a Kalkor chce bojovat za každou cenu. Ten chlap je buď na-

prostý blázen, že přišel do Hubu, anebo má prostředky, jak se odsud dostat, se kterými regent nepočítá.“ Epoxague vstával z křesla a pochmurně se usmíval. „Anebo obojí?“

V Epoxaguově sídle toho večera svítily lampy dlouho do noci. Inos ani nepředstavovali všem lidem, kteří tam přišli. Někteří byli nepochybně z příbuzenstva, ostatní museli být političtí spřízněnci a poradcové. Nejméně jeden z nich byl markýz, ale v Hubu měly šlechtické tituly menší váhu než ve zbytku Impirie. Na čem v hlavním městě záleželo, to byl vliv, a toho měl senátor víc než dost. Epoxague držel několik dědičných titulů, ale neobtěžoval se s jejich užíváním. Přece však dominoval všem shromážděným. Seděli v řadách a tiše poslouchali. Bylo mezi nimi jen několik žen a Eigaze seděla těsně vedle otce.

Kupodivu tam byl i ten mladý voják bez brady, jehož postava připomínala stanovou tyč a kterého všichni oslovovali Tiny, ukázalo se, že to je nejstarší syn paní Eigaze. Když na sobě neměl uniformu, vypadal ještě mladší a drzejší a při večeři se pokoušel s Inos flirtovat a ostentativně přehlížel Azakovy vražedné pohledy. Inos byla, při vědomí své zpustošené tváře, Tiffymu za jeho snahu vděčná. Teď však, stejně jako zbytek společnosti, uctivě a mlčky poslouchal.

Senátor seděl v první řadě a tu a tam upil vína, které si nechával ředit vodou. Inos s Azakem se posadili na pohovku naproti shromážděné společnosti a Inos vyprávěla.

Vypověděla celou historii s tolika podrobnostmi, na kolik si dokázala vzpomenout. Řekla i věci, o kterých ještě Azak neslyšel – o magickém okně a Rapovi a trojím proroctví. Mluvila i o kletbě, o které jí zakázal hovořit. Nezmínila se o vlastním Slově, o kterém si začínala myslet, že je to jen mýtus. V jediném bodě se pravdě vyhnula a tu měla dojem, že senátor nepatrně pozvedl obočí, jako by slyšel o té věci něco jiného, jako by dirigent zaslechl, že v orchestru jeden nástroj zahrál falešně. Řekla totiž, že Rap zahynul na svá zranění. Označit Azaka za vraha by se rovnalo zradě a ona mu přisahala věrnost.

Azak seděl klidný a mlčenlivý jako mramorová socha. Díval se do tváře nepřítele přímo v jeho doupěti, protože před ním seděli někteří z nejmocnějších v celé Impirii, a Inos chápala, že to pro něho musí být dramatická zkušenost. Zdali ho ten zážitek ohromil nebo znechutil, to se nedalo poznat, ale Azak dobře chápal způsoby, jakými se projevuje moc, a tak si všímal všeho kolem a učil se. Moudrý muž se učí znát nepřítele.

Komnata, v níž se shromáždění konalo, byla veliká a přepychová. Křišťálová zrcadla, jemný porcelán a nádherný nábytek, ale všude byla znát patina dlouhých let: koberce už začínaly být zřetelně ošlapané a vlysy na stropě nad nástěnnými svícny byly už notně zažloutlé. Tohle nebyla jiskřivá novota výzdoby v Kinvale ani sluncem prozářená krása Arakkaranu, na všem se projevovalo staré bohatství, pevné, již dlouho přetrvávající a hluboko zakořeněné ve vládnoucí vrstvě největšího státu v Pandemii.

Když Inosolan dospěla na konec vyprávění, už ji bolelo v krku. Dopřála si pořádný doušek. Svíce dohořívaly. Ve zjizvené tváři jí cukalo a obávala se, že líčidlo

se začne z ran odlupovat a bude vypadat jako nějaká obluda. Snad se časem naučí žít i se svým znetvořením.

Nebude to ovšem nic jednoduchého.

„Myslím, že bych měl aspoň jedinou otázku," řekl senátor. „Kdy přesně zemřel tvůj otec? Který den tě kouzelnice unesla?"

„To si nejsem jistá," odpověděla Inos. „Cestovali jsme celé týdny tajgou a ztratila jsem pojem o čase. Azaku? Kdypak jsem se objevila v Arakkaranu?"

„Bylo to hned další den po Svátku pravdy. Myslím, že vy světíte stejný svátek, Tvoje Eminence."

Epoxague přikývl. „Ještě se chce někdo na něco zeptat?" I když se neotočil, jeho výzva zřetelně směřovala k divákům za jeho zády.

Ticho.

Nakonec se ozval Tiffy. Byl z přítomných daleko nejmladší a jeho otázka byla tak neočekávaná, že si ji musel určitě předem nazkoušet. „Dědečku, jak blízkou příbuznou je nám Její Veličenstvo?"

V sále bylo cítit napětí – mlčenlivé a neviditelné, ale přesto tak zřetelné, že se Inos zdálo, jako by i svíce zamrkaly.

Epoxague si pohladil knírek. Potom řekl: „Není k nám v tak přímém vztahu jako Jeho Milost z Kinvale – ale je nám dost blízkou příbuznou."

A to znamenalo přijetí. Bez ohledu na nebezpečí, které s sebou přinášela, ten malý, klidný muž právě řekl, že ji nevyhodí na ulici, a svoje rozhodnutí vyhlásil před celým rodinným klanem. To ukazuje jeho skutečnou moc, pomyslila si Inosolan. Shromážděním jako by přeběhla vlnka úlevy, znovu pohnuli nohama a nadechli se, aby si celou záležitost rychle probrali v hlavě.

Senátor se zahleděl na Azaka. „Můj dům je poctěn, že může hostit osobnost tvého formátu, Tvoje Veličenstvo."

Azak úlevně vydechl a jako by se v pohovce zabořil hlouběji. „Pocta je zcela na mojí straně, Eminence."

Inos se po něm podívala koutkem oka. Zrovna vypadal jako ten nejohromenější džin v Pandemii.

„Tvoje postavení je složité," řekl Epoxague. „Vlastně postavení vás obou! Král a královna Arakkaranu a Krasnegaru? Slyšel jsem už o hodně rozlehlých říších, ale o takové ještě ne."

Shromáždění se stísněně zasmáli. Právě ukázal na nejsložitější problém: Azak s Inos nemohou vládnout oběma královstvím. Jednoho či druhého se budou muset vzdát.

„Poslyš, Boji," řekl senátor, aniž by se obrátil, „Jak je to dlouho, kdy bylo naposled uplatněno audienční právo?"

„Za minulé dynastie," zabrumlal šedovlasý, rozložitý muž. „Před sto lety, možná to bude i déle."

„Zítra tě musím představit regentovi," řekl senátor Azakovi. „Do té doby jsi pořád v určitém nebezpečí – a moje vlastní postavení taky není zcela jisté."

Azak přikývl.

„Oceňuji tvůj postoj."

„A nejlepším důvodem tvojí přítomnosti v Hubu je záměr dosáhnout audience před Čtyřkou.“

Sultán se zavrtěl – Inos ho ještě nikdy neviděla v takových rozpacích. „Doufal jsem, že soukromý rozhovor s jedním ze Strážců…“

Epoxague zavrtěl hlavou. Pečlivě vybíral slova, když Azakovi odpovídal: „Se kterým? Olybino očividně nepadá v úvahu. Nejen že má moc nad legiemi, ale už je do vaší záležitosti zapletený. Čirá voda je… nevyzpytatelná a určitě už je v tom taky nějak namočená, protože Východ se nepochybně pokoušel chránit svoje jednotky při tom strašlivém návratu z Krasnegaru, a ona mu to překazila. Nikdo jiný než Čarodějnice Severu to udělat nemohl. Co má v úmyslu, to nikdo neví. Možná se zajímá jen o Krasnegar a vůbec ne o Arakkaran. Lith'rian už taky do tvé říše zavrtal a nedokážu odhadnout, jaké tam má zájmy, jenomže čarodějové někdy s námi prostými smrtelníky hrají podivné hry. A elfové myslí jinak než ostatní lidé,“ dodal trpce.

Inos byla fascinovaná. Tady je konečně člověk, který cosi ví o těch tajemných Strážcích a jejich podivných způsobech. Něco z toho, co říkal, slyšela už dřív, ale celé měsíce prahla po tom, aby si to vyslechla od člověka, který má nějakou autoritu.

„A co Západ?“ zamumlal Azak, když senátor nepokračoval.

Senátorova obezřetnost byla ještě patrnější než dřív. „Eh, o Čaroději Zinixovi víme jen velice málo. Není starší než tuhle Tiffy a ve své funkci je teprve krátkou dobu. Zatím se choval velmi nenápadně. Když nastoupil na trůn, odmítl se účastnit tradičního uvítacího zasedání Senátu. Neobjevil se ani při konfirmaci regenta.“

Po krátké odmlce na rozmyšlenou Epoxague dodal: „Všichni trpaslíci mají sklony k nedůvěřivosti, ale on, jak se zdá, má tuhle opatrnost v neobyčejné míře. Jih ho nenávidí. Elfové nemohou trpaslíky vystát, a naopak. Když Zinixo srazil Agana, tak Lith'rian s Olybinem se pokusili ho zničit.“

Někdo varovně zakašlal.

Malý senátor se ani neobrátil. „Mám tu informaci z nejvyšších míst,“ poznamenal klidně.

Přinejmenším pro část přítomných to byla naprosto nová informace. V některých dosud lhostejných obličejích se objevil překvapený výraz. Další navíc našpulili ústa a varovně pomrkávali. Senátor si ničeho nevšímal.

„Takže Západ má dobré důvody mít z ostatních obavy. Čirá voda by se mohla stát jeho spojencem – alespoň pro jistý čas, ale kdo by věřil takovému spojenci? Kromě toho,“ uzavíral, „máš velice pěknou mladou manželku, Tvoje Veličenstvo. Tak bych ti důrazně doporučoval, abys po Čaroději Zinixovi žádné laskavosti nechtěl.“

Azaka polil ruměnec a zamračil se na Inos.

Epoxague se ohlédl přes rameno, jako by se odvolával na další posluchače. „Chce snad někdo něco vytýkat mojí logice? Já vidím věc tak, že soukromé slyšení je beznadějné. Má někdo jiný názor?“

Nikdo se neozval.

Azak se zamračil ještě víc. „Proč by potom audience před celou Čtyřkou měla mít větší šanci na úspěch? Můj případ je beznadějný!“

Má na mysli jen to, že by se jeho kletba probírala veřejně, anebo se bojí, že by Strážcové mohli dát přednost Krasnegaru před Arakkaranem a nařídit mu jít na sever a být manželem tamní královny? Inos si nedokázala nevšímat drobné jiskry naděje, která se jí rozžehla v srdci. Byla s Azakem svázaná až do smrti a chtěla by pro něho jen to nejlepší, ale Azak v Krasnegaru by byl mnohem přijatelnější než Azak v Arakkaranu.

„Snad nejistý, ale myslím, že ne beznadějný,“ mínil Epoxague. „Když budou všichni pohromadě jako Rada Čtyř, tak si možná připomenou, jakou mají odpovědnost. Mají povinnost potlačovat politické zneužívání okultní moci. Budou chtít upevnit Protokol, protože ten je také chrání před sebou navzájem. Takže mohou být docela svolní tvoji kletbu zrušit, vyléčit tvou manželku a dopravit tě zpátky do tvé říše. Byla by to skromná ukázka jejich moci. Co si o tom myslíš, Ashlo?“

Je to docela možné, Tvoje Eminence,“ řekl ten, o kterém si Inos myslila, že je markýz. „Za daných okolností je to nejpravděpodobnější odhad, řekl bych. Společně často zlikvidují škodolibé záměry jednoho z nich.“

Mohutný muž, jmenovaný jako Boji, si odkašlal. „Když se rozdělí, bude mít pátý hlas regent.“

Epoxague a pár dalších se uchechtli, protože je zřejmě napadla stejná myšlenka, kterou z politických důvodů raději nevyslovili. Senátor znovu upřel jasné oči na Inos.

„Tebe musím taky představit, a to co nejdříve. Uvědomuješ si, že jsi teď ve velkém nebezpečí, dokonce i tady?“

„Eh… ne,“ popravdě přiznala polekaná Inos. A to se cítila tak uvolněná a bezpečná, skoro nadšená, jako už mnoho měsíců ne.

Epoxague se vážně usmál. „Čaroděj ohlásil, že jsi mrtvá. Jestli se objevíš na veřejnosti, tak bude vypadat buďto jako lhář, nebo jako hlupák.“

Tupě přikývla, otřesená do hloubi duše. Tohle přece měla předvídat!

„Takže tě musíme ukázat veřejnosti, a čím dřív, tím líp! Myslíš, že se Kalkor mohl nějakým způsobem dovědět o vidění, které ti ukázalo Kouzelné okno?“

„Myslím, že ne, Tvoje Eminence.“

„Hmm. Ale já si myslím, že to nějak musel zjistit.“ Senátor si mnul bradu. „Dnes něco řekl… Nečekal totiž, že bude muset vybojovat souboj s trolem, ani s Angilkim nepočítal. Snad mu to řekla Čirá voda. Víš, patří mezi její oblíbence, vždyť je to jotunský nájezdník. Odjakživa ji jako goblinku fascinovala smrt a utrpení. Jsi si jistá, že ten chlapík, ten Rap, že je mrtvý?“ Upíral na ni pohled ostrý jako dva rapíry.

Inos se podívala na Azaka. Jen ať si na tohle odpoví on!

„Viděl jsem ho tu noc, kdy jsme odjížděli. Měl už pokročilou sněť. Je nemyslitelné, že by byl pořád ještě naživu. Jsem si jistý, že další den nemohl přežít.“

Aspoň nebyl natolik pokrytecký, aby předstíral lítost, ale senátor ho přesto pozoroval velmi pozorně. Zřejmě uhodl, jaké city choval Azak k muži, který narušil jeho svatební obřad.

Pak se Epoxague zamračil. „Nuže, musím tě představit u dvora, Inos. Zítra."

Boji zakašlal. „Doufám, že ho budeš varovat – pošli mu zprávu, aby regent věděl, s čím na něho chceš vyrukovat."

„To si netroufám!" Epoxague, nyní očividně ustaraný, si protáhl zkřížené nohy a zkřížil je opačně. „Kdyby Východ zjistil, že je Inosolan v Hubu, pak by zakrátko v Hubu *nebyla* a bozi vědí, kam by se poděla, ať živá či mrtvá. Ashlo, ty uvidíš Ythbana dřív než kdo jiný. Mohl bys ho trošku varovat, že se na něho chystám vysypat hromadu hnoje, aniž bys přesně řekl, oč jde? Když nic jiného, aspoň bude schopen reagovat úsměvem."

Markýz zamumlal nějaký souhlas, ale při té vyhlídce se netvářil vůbec nadšeně. Na Inos zapůsobilo hlubokým dojmem, jakou má senátor Epoxague moc.

Ten však vzdychl. „Olybino není jediný, kdo bude jako na jehlách. Ythbane bude muset odvolat jmenování našeho nešťastného bratrance králem Krasnegaru. Pak ovšem bude muset Kalkor odvolat svou výzvu ke Zúčtování a to je dobré, když člověk pomyslí na ten závan okultní moci ve vzduchu kolem něho… Jenomže Kalkor…"

Zamračenou tváří mu přeletěl náhlý úsměv. „Jak rychle umíš utíkat, Inos? Říkám si, kolik asi může stát najmout si Morda? Bratranče Azaku, z hlediska čistě ekonomického, uvažoval bys o tom, že nastoupíš proti zemanovi jako šampión své manželky?"

Řekl to s humorem, v němž se skrývalo jedovaté ostří. Svou otázkou však vlastně Azaka izoloval jako cizince, barbarského bojovníka, osamoceného v místnosti plné městských politiků – v nové situaci znovu zřetelně vyvstala naprostá nemožnost spojení dvou království, ležících na opačných koncích světa. Vlastně vyzval Azaka, aby se rozhodl pro jedno z nich.

Barbar byl ovšem dosti vnímavý, aby to všechno chápal. Zaťal zuby a všichni v salóně čekali.

Inos věděla, co musí přijít. Bylo to nevyhnutelné – a také strašlivě logické a rozumné. Kdo by vyvolil holou arktickou skálu namísto drahokamu na břehu Jarního moře?

„Myslím, že moje manželka se musí vzdát svého nároku."

Všichni upřeli zraky, na Inos. Abdikace? To by vyřešilo regentův problém a mohlo by senátora Epoxagua ušetřit náramných potíží. Abdikace se předpokládala už jako součást jejího manželského svazku s Azakem. Dala slib svému otci – ale později dala jiný slib Azakovi a taky Bohu manželství. A nevěděla ani, zdali by ji její království přijalo anebo zdali by se s tím Nordland někdy smířil, a co vůbec z jejího království po impech zůstalo.

A přece jí v srdci stále doutnala drobná jiskřička naděje. Tohle je určitě poslední příležitost, jak se ještě podívat do Krasnegaru, a ona ji nezahodí, dokud jí nezbude nic jiného.

„Raději bych počkala, dokud můj manžel nepředstoupí ke slyšení před Radu Čtyř," řekla.

Epoxague přikývl a zatvářil se, jako by se mu trošku ulevilo. „Dobrá odpověď! To bude muset Kalkor odložit svou výzvu, dokud Čtyřka váš případ nevyřeší.

Musím říci, že se mi vůbec nelíbí představa, že by náš bratranec z Kinvale byl sťat sekerou chorý na svém lůžku, a nepochybuji, že zeman by toho byl schopen.“ Spokojeně přikývl. „Ano, můžeme ten šílený zítřejší souboj zastavit. Regentovi se to bude líbit. Je to jako zlatý valounek pod hromadou kamení.“

Malý senátor povstal a obrátil se obličejem k ostatním shromážděným. „Zítra představím Inos v Kampusu Abnila – je potřeba to udělat na veřejnosti. Má někdo z vás nějaké otázky, připomínky nebo návrhy?“ Bedlivě hleděl do tváří mlčících lidí. „Promluvte! Vím, že tahle záležitost může být nebezpečná.“ Přesto se nikdo neozval. Potěšilo ho to. „Nikdo? Dobrá, tak bych navrhoval podvečerní dobu. Zpráva o tom, že Mord z Groolu bude bojovat s Kalkorem, musela městem proletět jako tornádo a ráno budou ulice beznadějně ucpané.“

Všichni vstali. Společnost se rozpadla na malé skupinky. Sloužící otevřeli dveře a lidé se začali rozcházet.

Někteří však přišli blíž k Inos a Azakovi, aby je pozdravili a potřásli Azakovi rukou. Očividně ho překvapilo, jaké projevy přátelství se na něho hrnou díky jeho manželce. Inos na něm dobře viděla, jak pod navenek klidným vzezřením spolu zápolí vnitřní pochybnosti a podezření, vždyť džinové nejsou ve své podstatě o nic důvěřivější než trpaslíci! Choval se však natolik zdvořile, jak jen toho byl ve smíšené společnosti schopen. Muži se k němu stavěli tak opatrně, že jejich skutečné pocity většinou nedokázala rozšifrovat.

Těch několik žen, které byly přítomny, hledělo na sultána způsobem, který ji docela těšil.

Ani jeden z mužů v místnosti nevypadal v kalhotách a kabátci tak dobře jako Azak. Tyčil se nad ostatními, dokonce i nad mladým Tiffym, který už odešel, ale zase se vrátil, zamračeně mávaje jakousi listinou.

„Mám rozkaz od svítání být v Kampusu, dědečku. Obávám se, že se budete muset spolehnout na mého zástupce. Nezařídil jsi mi náhodou ten rozkaz ty? Budete tam včas?“

„Snad poznáš svítání, až přijde, ne?“ opáčil senátor s úsměvem. Pak ale zvážněl. „Neber to na lehkou váhu, chlapče. Lidi z půlky města se půjdou podívat, jak bude zápasit trol s pirátem. Všude budou davy, žes takové ještě neviděl. A jestli Inosin příjezd boj zastaví, jako že by měl, tak můžeš počítat s pěknými výtržnostmi!“

Den setkání:

Přísahal na devět bohů
určuje den setkání,
nakázal vyslat poslů svých,
na východ, západ, sever, jih,
by mu vojsko svolali.

Macaulay, *Horácius na mostě*

»»»» KAPITOLA ŠESTÁ ««««

DUŠE POUTNÍKA

1

Když Emthar II. postavil souboje gladiátorů mimo zákon, nechal současně zlikvidovat i zápasnické arény. Největší z nich, Agrainův amfiteátr, na počest své matky přejmenoval na Kampus Abnila. Všechny kamenné stavby byly strženy, trosky odstraněny a na písku, do něhož pro pobavení lidu vykrvácely za dlouhá staletí tisíce gladiátorů, nechal zbudovat veliký travnatý ovál.

Kampus Abnila ležel v polovině cesty mezi Opálovým a Zlatým palácem a byl ideálním místem pro konání vojenských přehlídek a sportovních zápasů, ale to ani ono se svou popularitou nedalo přirovnat ke slávě někdejších gladiátorských her. Na travnatých svazích se mohla shromáždit ohromná spousta diváků, ale kolem oválu už nebylo žádné zařízení, které by dokázalo udržet davy mimo kolbiště.

Regent vyvolil Kampus jako místo pro Zúčtování ze zcela logických důvodů. Nadcházející den si však neměl ani v nejmenším zadat se svátkem Boha obchodu, což byl sváteční den pro většinu hubského obyvatelstva. Novinka o připravovaném souboji se rozšířila městem už předchozího večera. A za svítání se ulicemi valily mocné zástupy a směřovaly na Kampus Abnila.

Bylo chladno, obloha šedivá a hrozivá. Inos, připomínajíc si vidění v Kouzelném okně, byla přesvědčena, že bude pršet, ale zatím ještě nespadla ani kapka. Seděla ve velikém kočáře vedle Eigaze. Azak zabíral dvě třetiny protějšího sedadla a senátor zbytek.

Jejich doprovod čítal pouze čtyři pretoriánské husary a příliš se jim nedařilo rozhánět dav před kočárem, aby mohli jet rychleji.

Azak, který byl z absolutního monarchy degradován na hosta a turistu, byl napjatý a nazlobený. Eigaze žvatlala jako obvykle, ale nervozitu zamaskovat nedokázala. Inos měla tuze mrzutou náladu, nedokázala myslet na nic jiného než na Rapa. Všechno šlo nějak šejdrem a byla to její vina, protože nepochopila božské varování, kterého se jí dostalo. Dnešní Zúčtování bylo předem osudově určeno, ať už tady nebo v dalekém Nintoru, ale Kalkor se měl utkat s Rapem, nadaným okultní mocí,

a ne s nějakým brutálním profesionálním zabijákem. Páni, Mord z Groolu! Už to jméno samo snižuje utkání na špinavou veřejnou zábavu.

A v tomto souboji mělo jít o její královské postavení, nikoli o královský titul pro toho tlustého tajtrlíka Angilkiho.

Kdesi objevili šaty, které byly Azakovi akorát, bylo ovšem možné, že je nechali přes noc ušít. Inos také dostala darem slušné oblečení. Nevěděla, komu vlastně všechny ty šaty původně patřily – očividně ne Eigaze – a bylo jí to jedno, protože poprvé od sňatku někam cestovala bez závoje na obličeji. Hostitelka a její komorné udělaly, co bylo v jejich silách, aby líčidly zamaskovaly spálený obličej, ale opuchlé spáleniny pokryté strupy se schovat nedaly. Barva se stejně časem setře. Inos bude muset před regenta i celý dvůr předstoupit jako příšera.

Epoxague byl klidný, leč nemluvný. Mocný muž, důvěrník panovníka i regenta, kvůli Inos očividně hodně riskoval, že se na něho hlava říše rozzlobí. Bez jeho podpory by teď Inos trčela v nějakém hnusném vězení. Měla by být vděčná a šťastná. Pročpak nedokáže potlačit zklamání a vzepřít se těm divným předtuchám? Řekněme, že ten příšerný Kalkor nakonec zvítězí! Anebo co když bude zápas odvolán a davy lidí začnou vyvádět nějaké výtržnosti, jak senátor předpovídal? Dnešní den v sobě nese jakousi nekonečnou hrozbu.

Zanedlouho se ocitne u dvora. Takové pocty nikdy nedosáhla ani Kade! A Inos truchlila taky kvůli Kade – ubohá Kade! Uvízla kdesi v dalekém Arakkaranu a znovu jí utekla celý život toužebně vyhlížená příležitost dostat se do Hubu… Kdyby tu byla, tak by s pusou dokořán zírala na všechny ty ohromující stavby a drmolila by jako rozčílený špaček.

Dokonce i Eigaze se odmlčela.

„Eminence," ozvala se náhle Inos, „pověz mi něco o regentovi."

Epoxague pozvedl obočí. „O Ythbanovi? Je ve své funkci teprve čtyři nebo pět týdnů…"

Na chviličku se zamyslel a potom promluvil slovy ještě pečlivěji váženými, než když předešlého večera mluvil o Čtyřce.

„Prožíváme v Impirii těžké časy, Inos. Říci něco takového veřejně by pochopitelně byla velezrada, ale jedna z filozofických škol tvrdí, že můžeme být svědky brzkého konce této dynastie. Z Agrainovy linie vzešlo mnoho velikých císařů a možná největší z nich byla císařovna Abnila. Emshandar byl – je – veliký muž, ale jeho vláda je stižená nekončící smůlou. Manželka i syn mu zemřeli mladí a teď jeho samého sužuje zlá choroba."

Povzdychl a zavrtěl hlavou. „Císařův vnuk vypadá, jako by neměl v hlavě všechno v pořádku. Princezna Orosea je příjemná dáma, ale těžko věřit tomu, že by se mohla vyrovnat své prababě."

„A regent?"

Epoxague se prchavě usmál tomu, jak ho Inos tlačí do kouta.

„Nejspíš se ti bude zdát šarmantní. A taky že je! Jeho původ je trošku skrytý v mlhách, jak se říká, a on o něm nic neprozradí, ale všeobecně se věří, že v sobě má krev merfolků. To je vzácný případ. Někde na pobřeží třeba moře vyvrhlo ztroskotanou merfolkskou loď – to se stává celkem běžně, ale vždycky to končí

krveprolitím. Když moře vyplaví merfolkského mladíka, tak ho místní ženy pronásledují jako zvíře, dokud ho jejich muži nedopadnou a nepodřežou. O merfolkských ženách to platí pochopitelně zase naopak. Jen málokdy se stane, že nějaké z takto zplozených dětí přežije a doroste dospělosti. Když se to ale podaří, celá situace se opakuje…“

Zachytil její pohled a bylo mu jasné, že se od svého zájmu nedá odlákat. „Tak tedy Ythbane… V jeho případě už jde očividně o druhou generaci. Povídá se, že jeho otec zahynul, když mu bylo patnáct, prý ho zlynčoval dav, protože už stačil ženu nějakého chlapíka přivést do jiného stavu. To jsou ovšem jenom drby. Lidé s čtvrtinou merfolkské krve jsou velice vzácní! Anebo celou tuhle legendu mají na svědomí pozoruhodné úspěchy, jakých dosahuje u žen.“

Eigaze pohoršeně zasyčela: „Otče, myslím, že bys tyhle skandální věci neměl opakovat.“

„Snad ne. Ale pokud je ta legenda pravdivá, tak Ythbane zdědil jen část merfolkského prokletí – dokáže okouzlit ženy, ale muži na něho nereagují nijak zle. A nepochybně je nadaný. Emshandar vždycky dával u svých důvěrných rádců přednost lidem prostého původu, protože velké šlechtické rody neustále rozdmýchávají staré msty a tím se věrnost aristokratů značně zpochybňuje. Brzy si všiml, jaké má Ythbane vlohy, a také jich dokázal využít. Když ho jmenoval konzulem, tak to Senát pěkně vyděsilo – Emshandar měl vždycky rád, když s námi mohl pořádně otřást. A když Emthoro zemřel, tak Ythbane začal pást po jeho vdově.“

„Ale otče!“

„Je to čistá pravda, drahoušku. Orosea byla šťastně vdaná a Uomaya byla matkou dědice. Ythbane dobře věděl, co dělá. Je to chytrák. A taky zkušený politik. Kdo jiný by mohl být regentem a princovým opatrovníkem, než manžel jeho matky? Ovšem zřejmě nečekal, že císař vydrží tak dlouho…“ Senátor nenápadně zabrousil na jiné téma. „A ta dnešní záležitost… možná plánuje znovuobnovení gladiátorských zápasů. To by byl náramně chytrý tah!“ Podíval se po Azakovi. „Víš, jak jsou regenti vždycky nepopulární.“

„Nikdy jsme žádného neměli,“ řekl sultán, „ale myslím, že postrádají božskou autoritu potomka královského rodu, ne?“

„Správně. A mimoto vláda vždycky musí dělat nepopulární kroky a ten, kdo přijde čerstvě k moci, obviňuje předchozí vlády. A tak se Ythbane dostává do složitého postavení. Musí vládnout za Emshandara, než císař umře – a to už nemůže trvat příliš dlouho. Potom, pokud vůči sobě nevyvolá opravdu silnou nenávist, by mohl doufat, že se stane regentem za prince, než doroste zletilosti. Podle historické zkušenosti mladý císař svého dřívějšího opatrovníka zapudí a svalí na něho všechny problémy říše. Dějepravné knihy se takovými příklady jenom hemží.“

Uchechtl se. „Tak na toho chlapa nebuď příliš tvrdá! Regentství je nevděčná a nebezpečná práce.“

„Co se mně osobně nelíbí,“ řekla náhle Eigaze, „je to, jak starého pána vláčí na všechny oficiální ceremonie a vystavuje ho tam jako vycpanou mrtvolu!“

Senátor na dceru překvapeně zamrkal. „Ale ale, kdopak to vlastně vede nebezpečné řeči?“

„Vždyť je to pravda! A co ten chudáček malý princ!“

„Opatrně! Princ se musí učit brzy. Nastoupí na trůn za… kolik, už jen osm let? A přítomnost císaře dodává regentovi autoritu. Tyhle poznámky před nikým neopakuj, Eigaze!“

Senátorova dcera zrudla a obrátila se k oknu. Inos zachytila Azakův pohled, ale nic z něho nevyčetla.

Epoxague byl očividně Ythbanovým příznivcem, protože je chytrý politik, který vždycky stojí na straně vítěze.

Ale do toho Inos vůbec nic nebylo. Pokud se podaří dosáhnout slyšení u čtyřky, tak by se za pár dní mohla ocitnout zpátky v Arakkaranu, řádně provdaná za sultána a po právní stránce zcela zbavena titulu královny Krasnegaru.

A Rap bude pořád mrtvý. Ani Strážcové, ba ani bohové na tom nedokáží nic změnit.

A tu i ona se zahleděla ven z okna kočáru.

2

Inos vlastně ještě nikdy neviděla skutečně veliký dav lidí a teď zjišťovala, že na ni z toho pohledu jde strach. Půl míle od Kampusu zůstal kočár definitivně zablokovaný. Senátor i jeho hosté byli nuceni pokračovat pěšky a pretoriánští husaři měli co dělat, aby jim vybojovali volnou pěšinku. Nálada srocených lidí byla nevraživá, protože většina z těch, kteří šli ke Kampusu, ze souboje stejně nic neuvidí. Všude kolem byly vidět chocholaté přílby legionářů, ale ani ti nedokázali zvládnout strkající se a hlučící moře lidí, jejichž masa byla pevná jako plovoucí led, který nemá kam ustoupit. Inos si uvědomovala, že každým okamžikem může kůň jejich průvodců někoho pošlapat a vzápětí může vyšlehnout plamen násilí. Kratičká cesta ke Kampusu jim trvala hodinu.

Jenomže Císařská armáda byla pořád ještě nejvýkonnější organizací v Pandemii a prostor vyhrazený císaři a dvoru byl bezpečně zajištěn, jako by měl odolávat nejsilnějšímu náporu nepřítele. Zdálo se, že je přítomna celá pretoriánská garda v jasných stejnokrojích, která vytvořila neprorazitelný kordon svalů, oceli a bronzu.

Velitel, nepohodou ošlehaný tribun, Epoxaguovi řízně zasalutoval a teprve potom si všiml Azaka vedle něho. Výraz, který se mu objevil ve tváři, Inos v duchu označila za dosud nejzajímavější událost dne.

Nově příchozím se náramně ulevilo, že se vymanili z masy diváků, a stoupali vzhůru travnatým svahem. Nahoře stálo ještě více stráží a spousta civilistů, ale nikdo se netvářil příliš šťastně. Nad přenosným trůnem se truchlivě plácal baldachýn z červeně obarvené kůže. Kolem trůnu stálo asi deset židlí. Přestože ve větru bylo cítit vlhkost, déšť se zatím nespustil.

Před nimi se rozkládala plocha kolbiště, mnohem větší, než Inos očekávala. S výjimkou dvou malých stanů na východě a západě byl trávou porostlý ovál prázdný a obklopoval ho pevný řetěz vojáků se zaklesnutými pažemi, který se

usiloval zadržet dav, rozlévající se všude kolem jako moře. Husaři s chocholy na přílbách pomalu objížděli vnitřní stranu kordonu a řídili vojáky v něm.

Opozdilci se tlačili, aby se dostali alespoň na okraj přírodních tribun, ti, kteří byli na rovném prostranství, zase bojovali o přední místa, aby viděli, a lidé, kteří si přivstali a přišli první, byli zezadu natlačováni proti kordonu. Inos byla šťastná, že nemusí být tam mezi hubskými občany, kteří do sebe strkají, tlačí se a klejí z plných plic.

I obloha s nízko plujícími mraky hrozila nějakou katastrofou. Začaly se ozývat zvěsti, že už byli nějací lidé ušlapáni. Očekávaná slavnost se začínala zvrhat v pohromu.

Přicházeli stále další hodnostáři a významní hosté, zastavovali u svých známých k melancholickým rozhovorům, v nichž hořekovali nad neukázněností stáda sprostých lidí venku. Mnoho z nich vyhlíželo neupraveně a drahé pláště měli špinavé a potrhané.

Inos stála tak blízko Azaka, jak si ještě nikdy netroufla, a ignorovala zvědavé pohledy, které na ně směřovaly. Spíš ji zajímalo, zdali ještě drží líčidlo, kterým měla zamaskované spáleniny. Eigaze byla celá bledá a podivně zamlklá, Epoxague se naopak usmíval a přikyvoval na pozdrav – očividně ještě rozdmýchával zvědavost a povzbuzoval řeči, které mezi přítomnými kolovaly o ohromujícím džinském hostovi. Kolem procházela pážata a roznášela občerstvení.

Zbývající hodina nakonec také uběhla a fanfáry oznámily příchod regenta. Inos zapomněla na své trápení a s rostoucím rozrušením pozorovala dění kolem. Bezvládná postava v křesle na nosítkách byl zřejmě starý císař, poničený uzel kostí a ošacení, a při pohledu na něj Inos pochopila, proč je Eigaze tak znechucená tím, jak ho všude nosí. Té žalostné lidské trosce mělo být dovoleno dožít někde v klidu, v pohodlné posteli. Uvažovala, jestli náhodou schválně někdo jeho konec neurychlil, ale jen se na něco takového zeptat by se rovnalo sebevraždě.

A tu přicházela královská rodina, vedená samotným regentem Ythbanem. Ten byl neveliký, štíhlý a bledé pleti. Pláštěnku měl z rudého sametu, lemovanou hermelínem, posázenou impozantními řády a opásanou barevnými šerpami. Klobouk s volavčím pérem měl pošity tolika drahokamy, že už se konečný výtvor dal téměř nazvat korunou. Pohyboval se graciézně jako vyškolený dvořan, usmíval se a přikyvoval na pozdravy lidí ode dvora. Dokonce i na tu vzdálenost Inos vnímala jeho autoritu a šarm. Když dospěl na vrchol přírodní tribuny, kde byl viditelný shromážděnému davu, zastavil se a v pozoru vyslechl císařskou hymnu. Následující ovace připadaly Inos na tak početné zástupy velice chabé.

Princezna Uomaya ji vysloveně zklamala. Už začínala zřetelně tloustnout, skoro jako by byla opuchlá. Také byla ustrojená v šatech rudé barvy, která jí ovšem neslušela, a princezna se v nich také nepohybovala tak, jak by si nádherné odění zasluhovalo. Před deseti lety mohla být velice krásná, možná ještě před pěti, ale teď měla v obličeji trvale usazený poraženecký a odevzdaný výraz.

Malý chlapec, který šel s nimi, měl drobnou tvářičku, bílou jako mouka a v kalhotách se mu rýsovaly nožky tenké jako násada od koštěte. Choval se nezvykle podrobeně a mnohem míň se zajímal o dění kolem, než by se u chlapce jeho

věku zdálo přiměřené. Inos rázem pochopila, proč o něm Eigaze říkala, že je to „chudáček malý princ“. Uomaya se posadila vedle trůnu, zatímco chlapec zůstal stát po druhé regentově ruce a nevidoucí pohled upíral na prázdné kolbiště.

Markýz zřejmě svou zprávu vyřídil, protože sotva se Ythbane posadil, už očima vyhledal senátora. Když mu padl zrak na vysokého džina, zle přimhouřil oči.

K Epoxaguovi přiběhlo kudrnaté páže, senátor kývl na Azaka a začal si probíjet cestu zástupem dvořanů. Inos následovala Azaka a srdce jí začalo bušit jako zvon. Každá dívka v Pandemii sní to tom, že jednoho dne bude představena u císařského dvora. Ona v tomto směru nebyla žádnou výjimkou, ale vždycky si představovala setkání s laskavým starým císařem na nějakém skvělém plese a ne na ubláceném trávníku, nota bene s nějakým náhradníkem, který, jak se zdá, své místo zpola uchvátil a sedí tady pod ucouraným koženým baldachýnem na jakési ošklivé věci z pozlaceného vyřezávaného dřeva.

Bližší dvořané jim váhavě uvolňovali cestu. Ythbane byl v obličeji zarudlý a tvářil se podezřívavě. „Senátore! Bylo nám řečeno, že pro nás máš nějakou důležitou zprávu.“ Grimasa v jeho obličeji napovídala, že by to měla být zpráva pokud možno příjemná.

„Vaše Císařská Výsosti!“ Epoxague se uklonil napřed regentovi a potom jeho manželce. Přihlížející všechno pozorovali a v hlavách se jim honily myšlenky, k čemu to všechno povede. „Nejprve mám tu čest představit vám svého vzdáleného příbuzného, který nečekaně včera v noci navštívil můj dům – Jeho Veličenstvo Azak ak' Zorazak, sultán Arakkaranu.“

Azak po impském způsobu smekl, potom se ale zlomil v jedné z oněch gymnastických úklon, jež mají džinové ve zvyku.

Regent zlostí zrudl ještě víc. „Nějaký vyslanec, Eminence? Teď na to není vhodná doba ani vhodné místo!“

Inos si všimla, že Epoxague znervózněl, a trošku ji to zaskočilo. „Ne, Vaše Výsosti! Jeho Veličenstvo navštívilo Město bohů jen proto, aby se domáhalo svého audienčního práva a dosáhlo slyšení před Radou Čtyř.“

To Ythbana zjevně překvapilo, ale zároveň se mu ulevilo, že se to jeho války se Zarkem nijak nedotýká. Podíval se po několika kolem stojících dvořanech – nejspíše jeho rádcích – a potom se rychle rozhodl. „Toto právo je zakotveno v našich nejstarších tradicích, Tvoje Veličenstvo.“ Přestal se mračit. Epoxague se chvíli předtím zmiňoval, že regentově osobní prestiži může jen prospět, když se předvede a svolá velkou magickou radu. Možná právě tahle úvaha proběhla chytrou Ythbanovou hlavou. „S radostí vyslechneme tvou žádost co nejdříve. Pokud bude odpovídat požadavkům Protokolu, potom splníme svou odvěkou odpovědnost a přispějeme ti na pomoc.“

A potom si všiml Inos. A ona nebyla žádná džinka. Znovu přimhouřil oči.

„Říkal jsi 'nejprve', senátore?“

„Za druhé, Vaše Veličenstvo…“ Epoxague se zhluboka nadechl a kvapně se rozhlédl, jako by se chtěl ujistit, že je Inos pořád ještě na místě a nějaká magická síla ji neodnesla na druhý konec světa. „Váš ctihodný předchůdce byl mylně in-

formován. Tato dáma je manželkou sultána Azaka – sultánka Inosolan z Arakkaranu…“

Ythbane začal ve tváři formovat grimasu formálního úsměvu, ale náhle se zarazil.

„…a rovněž moje vzdálená příbuzná… právoplatná královna Inosolan z Krasnegaru!“

„Žertuješ,“ řekl regent mdle.

„Obávám se, že nikoli, Vaše Veličenstvo. Jak račte vidět, je docela živá. Zprávy o její smrti se nezakládaly na pravdě.“

Regent, jeho žena i všichni dvořané v doslechu ztuhli… zmatené a ohromené pohledy…

Ythbane se vzpamatoval první. „Můžeš své tvrzení nějak prokázat, paní?“

Inos se zvedla z pukrlete a úkosem se na něho podívala. „Učiním to před Strážci, pokud si to Vaše Výsost bude přát. Anebo před jakýmkoli jiným čarodějem, který dokáže poznat pravdivé tvrzení od lži.“

Ythbane mlčky pohyboval rty. Potom otočil hlavu a křikl: „Velvyslanec Krushjor!“

Postarší mohutný jotun se prodíral shromážděním. Na hlavě měl železnou přilbu a přes ramena dlouhou kožišinovou pláštěnku, sepnutou pod krkem a odhalující hrudník, porostlý stříbřitými chlupy. Nordlanďané opovrhovali těmi, kdo nosili košile. V modrých očích mu zlostně doutnalo.

„Vaše Výsostí?“

„Zemanu Kalkorovi je třeba sdělit, že je zde třetí osoba, která vznáší nárok na krasnegarský trůn.“

Jotun si zapřel ruce pěstmi v bok a pláštěnka se mu doširoka rozchlípila, takže bylo vidět přezku opasku posázenou drahokamy a hrubé kožené kalhoty. „Zúčtování musí pokračovat. Jakmile byla pronesena výzva, už není možné ji vzít zpátky.“

Ythbanovi bledé tváře znovu zrudly. „Ale vévoda Angilki si teď možná bude přát vzít svůj nárok zpátky.“

„Vznesl ho nečestně. Musí nést důsledky.“

Epoxague řekl: „Ale…“ a zmlkl.

Regent se obrátil, aby se podíval na obrovské zástupy lidí, obklopujících kolbiště. Diváci začínali být netrpěliví a v šumotu davu už bylo možno zaslechnout skryté hněvivé tóny, jako by se ze spánku v hlubině probouzela nějaká neklidná mořská příšera.

A v té chvíli z jednoho stanu vyšel muž v červené pláštěnce a přiložil ke rtům trubku.

„Zastavte ho!“ křičel regent.

„To nemůžu, a ani vy nemůžete,“ opáčil velvyslanec. „Při vší úctě, Vaše Výsosti, tady jste jenom jeden z diváků, přihlížejících posvátnému ceremoniálu.“

Mosazné tóny výzvy k boji proletěly nad Kampusem a zástupy ztichly. Jízdní hlídka odcválala na okraj kolbiště a tam se srovnala, aby jezdci mohli sledovat souboj.

Ythbane se rozzuřeně podíval po Inos a ta rychle ustoupila. Senátor ji vzal pod paží a odváděl ji stranou. Vypadal otřesený. „Nezabralo to!“ zašeptal.

„Je mi to moc líto,“ odpověděla také šeptem. „Tvoje laskavost tě přivedla do maléru.“

Zlobně zavrtěl hlavou a zamumlal: „Na tom teď nesejde.“

Posvátný obřad řečený Zúčtování zatím pokračoval. Byla to pro Krasnegar dobrá nebo špatná okolnost?

Všichni upírali zrak na kolbiště. Z druhého stanu vystoupil další muž a všechno se opakovalo. Červená pláštěnka, vlnící se ve větru, a zahlaholení trubky v odpověď. Potom se oba vrátili do svých stanů.

„Tohle jsi viděla v tom okně?“ zašeptal Azak kdesi nad a za Inos.

„Zhruba ano.“ Proč ale vůbec neprší? Obloha je zatažená až dost, ale proroctví ukazovalo hustý déšť.

Oba soupeři se objevili současně. Jeden jak druhý měli jen kus kožešiny kolem beder. Kalkor byl příliš daleko a Inos ho nepoznávala, ale stříbřitě zlaté vlasy a bledě bronzová pleť nepochybně patřily jotunovi. Druhý borec byl komicky rozložitý a jeho kůže měla barvu zabláceného žampionu. Zdálo se, že má vlnitý plnovous, ale ta tu dálku se to nedalo říci určitě. Teprve když Kalkorova soupeře porovnala s diváky stojícími poblíž, uvědomila si, že je to obr, který na sobě má svalstva jako býk a který je možná vyšší než Azak.

Za oběma soupeři vyšli i jejich sekundanti a každý z nich přinášel sekeru. Když Inos pozorovala rituální předávání zbraní, jako by se jí v krku objevil knedlík a musela naprázdno polykat. Tuhle část ceremoniálu v Kalkorově podání viděla v Kouzelném okně jako součást proroctví.

Ale teď tu nebyl žádný Rap, aby se stal jejím šampiónem.

A nepršelo. Proroctví spatřené v okně bylo mylné.

Kalkor si vyhodil sekyru na rameno – to v proroctví viděla – a svižně kráčel přes trávník. Trol se kolébal jotunovi v ústrety, jalově přitom máchaje sekerou, jako by to byla plácačka na mouchy. Shromáždění uznale mumlalo.

Potom se trol zastavil a zvedl ruku, podobnou pni stromu, nad hlavu. Roztočil v ní sekeru jako hůlku, aby ukázal, jak je to pro něho snadné. V zástupu to zahučelo a potom davy radostně zařvaly. Mord z Groolu, favorit zápasu, vykoná na jotunském pirátovi konečně spravedlnost.

Kalkor se také zastavil a přihlížel.

Když trol se svým představením skončil, spustil Kalkor sekyru, až se ostřím dotýkala trávy, a potom ji vyhodil k obloze. Rotovala a stoupala vyš a vyš… ještě výš, než stáli diváci na náspu kolem Kampusu… jako by zůstala viset ve vzduchu, a potom padala k zemi, stále rychleji a rychleji. Kalkor vztáhl ruku a bez problémů ji chytil, aniž by snad musel pohnout nohou. Ze zástupu se ozvalo zklamané, téměř bolestné zahučení.

Mohly svaly obyčejného smrtelníka předvést takový kousek bez okultní pomoci? Inos věděla, jak jsou tyhle sekery těžké, protože v Okně viděla Kalkora, jak se snaží udržet sekeru v natažené paži. A teď z ničeho nic dokáže s takovou sekerou předvádět cirkusové kejkle?

„Magie!“ ozval se tlumený senátorův hlas nedaleko Inos.

Nikdo se s ním nepřel.

Oba bojovníci se k sobě v naprostém tichu začali přibližovat, teď už mnohem pomaleji, sekery pohotově. Zastavili se jeden druhému na dosah a možná něco povídali, aby jeden druhého zesměšnili.

Trol se pohnul první a projevil nečekanou mrštnost. Svíral sekeru jako šavli, aby využil výhody své nadlidské síly a dosahu paže, a horizontálním úderem zaútočil proti protivníkovu krku. Kalkor se nepokusil ránu odrazit, ani nebyl takový blázen, aby se pokusil o stejný útok, protože neměl tak mocný trup jako Mord, při podobném úderu by ho setrvačná síla těžké sekyry ihned vyvedla z rovnováhy. Namísto toho čiperně ustoupil, přičemž sekeru držel oběma rukama šikmo před hrudí. Trol postupoval kupředu a neustále před sebou švihal velikým ostřím. Kalkor ustupoval a zůstával z dosahu soupeřovy zbraně.

Inos si pomyslela, že takhle by to mohlo pokračovat donekonečna. Trolové měli pověst lidí neznajících únavu a byly známy případy, že pracovali, dokud nepadli mrtví.

Ale Kalkor na nic takového nečekal a udeřil tak rychle, že Inos chvilku trvalo, než si uvědomila, co se to vlastně před jejíma očima odehrálo, protože pohyby nevnímala. Zeman se musel přikrčit a tnout vzhůru po trolové zápěstí, potom rychle uhnout, aby na něho nepadla soupeřova sekyra. Inos nebyla sama, kdo na to překvapeně hleděl – okamžik nejen diváci, ale dokonce ani sám Mord nechápali, co se stalo. Mordova ruka, zbavená tíhy zbraně, sebou samovolně trhla vzhůru. Odzbrojený kolos tam stál, paži bez ruky vysoko zdviženou, a zíral, jak mu z pahýlu tryská životodárná krev. Inos už pozdě přitiskla dlaně k uším, aby neslyšela zvířecký řev, který se ozval z davu.

Když se na soupeře podívala znovu, stál Kalkor na velké mrtvole a trolovu hlavu držel ve zvednuté ruce, pomalu se otáčeje, aby všichni mohli vidět do tváře poraženého.

Azak zašeptal Inos do ucha: „Vždycky jsem chtěl navštívit Město bohů. My barbaři se o *civilizaci* máme ještě mnoho co učit.“

3

„Dejte mi Angilkiho!“

Kalkor přišel k úpatí svahu, tak blízko trůnu, jak jen to bylo možné. Pořád ještě držel sekyru a pyšnil se trolovou krví, jako by to byla kdovíjaká pocta. Vlasy, tvář i trup, všechno měl potřísněné jasnou červení, jejíž pronikavou barvu neztlumil ani pošmourný den. Centurion nařídil svým mužům tasit a mezi zakrváceným zemanem a dolním okrajem císařské enklávy se ježil les mečů. Kalkor se zdál rozzuřený k šílenství, jako by byl hotov prosekat si svou přetěžkou sekerou cestu mezi vojáky.

Regent, který se v trůně nakláněl kupředu, se zdál sotva míň rozzuřený. Jeho nápad, jak zbavit svět krvelačného nájezdníka, se zhroutil jako domeček z karet. „Není tady. Je v lazaretu.“

„Sežeňte ho!“ ječel zeman. „Měl být tady! Zúčtování se musí dokončit! Musíte ho dopravit ke mně, abych se dočkal satisfakce!“ Přešlapoval z nohy na nohu a sotva se dokázal ovládat. „Chci jeho hlavu!“

Legionáři byli napnutí jako luky natažené k prasknutí. Inos pozorovala rvačky jotnarů na krasnegarských ulicích a věděla, jak se dokážou rozzuřit, ale ještě nikdy na vlastní oči nikoho neviděla skutečně lačnit po krvi jako vzteklého psa, až teď Kalkora.

Konečně začalo pršet, z nebe padaly řídce, veliké kapky. Zastup jako by trošku couvl a rozptýlil se, ale přesto ještě nebylo vidět mezi lidmi žádné mezery. Husaři už zase objížděli kordon.

„Svůj souboj jsi vyhrál,“ křičel Ythbane. „Přece nechceš chladnokrevně zabít muže na nemocničním lůžku?“

„Souhlasili jste se Zúčtováním! Angilki musí zemřít!“

„Když tomu budu moci zabránit, tak ne! A je tu ještě někdo, kdo vznáší nárok na krasnegarský trůn.“

Tahle novinka zapůsobila na zemana jako nějaké zvláštní kouzlo. Vztek a krvelačnost z něho vyvanuly, jako když sfoukne svíčku. Uklidnil se a očima pátral ve skupině dvořanů kolem trůnu, dokud je neupřel na Inos. I na tu dálku měl oči ostře modré.

„Aha!“ zaječel Kalkor tentokrát vesele a odhodil sekeru za rameno jako špetku soli, takže odletěla dobrých deset kroků daleko. Vykročil a legionáři mu ustupovali z cesty. Svižně vyběhl do svahu a přiřítil se k Inos. Zarazil se tak těsně u ní, že se špičkami nohou skoro dotýkali. Nedokázala před ním couvnout, protože za ní stáli Azak a Eigaze a senátor, o dalších dvořanech nemluvě. Jinak by možná s křikem utekla. Snažila se před zakrvaveným zabijákem příliš nekrčit.

Byl veliký. Ne tak vysoký jako Azak, ale určitě dost velký, aby z něho šel strach. Musela zaklonit hlavu, aby viděla, jak se nadšeně zubí. Z pachu krve, který z něho šel, se jí dělalo nanic. Věhlasný násilník a lupič, s pěstmi zapřenými v bok, se na ní popásal zrakem.

„Tak jsi přece dorazila, Inosolan! Co sis to udělala z obličeje za děsné hnojiště? No, tím je aspoň vyloučena jedna z možností. A kdepak máš toho svého fauna s očima jako mýval?“ Rozhlédl se kolem a při své výšce pohodlně obhlédl celou dvorskou společnost.

Dvořané byli rozpačití. V Ythbanovi se vařila krev, že ho někdo může takhle ignorovat. Déšť se snášel stále houšť.

Inos v hlavě vířil zmatek, přidržela se jenom jedné pevné myšlenky – Epoxague hádal správně. Kalkor o proroctví Okna věděl. Dokonce věděl i o Rapově tetování a poznal Inosolan tak snadno, že mu ji někdo musel podrobně popsat.

Nadto prošel řetězem legionářů bez nejmenších problémů.

„Mrtvý! Rap je mrtvý,“ řekla Inos, přitáhla si pláštěnku k tělu a bojovala s narůstajícím chvěním v celém těle. Všichni vyjma Azaka potichoučku před vražd ícím maniakem ustupovali.

Upřel na ni safírové oči, jako když udeří blesk. „No to ale od tebe bylo velice neopatrné. Pokazila jsi mi radost.“ Na tváři mu na okamžik vyvstal úsměv, v pochmurné rudé masce se zableskly bělostné zuby. „Jsi si tím úplně jistá?“

„Ano.“

Přijal její tvrzení bez váhání. A náhle byl celý nedůtklivý. Déšť z něho smýval trolovu krev a stékal mu po těle i po tváři v načervenalých potůčcích. „Hrozně zábavné. A kdo bude teď tvým šampiónem? Bude to někdo, kdo stojí za to?“

„Přistup sem, Nordlanďane!“ křičel Ythbane z trůnu.

Kalkor si ho nevšímal a jiskřícím pohledem přeskočil z Inos na Azaka, který byl nepatrně vyšší, ale možná jen proto, že měl obuté boty.

„Tenhle?“ Jotun se opovržlivě usmál. „Džin, co šoustá velbloudice?“

„Moje manželka se svého nároku vzdává,“ řekl Azak s podivuhodným klidem. „Klidně si svoje shnilé království nech.“

Ythbane seskočil z trůnu a rázoval k nim. Pretoriáni spěchali za ním. Jeho žena zasténala, přitiskla si dlaně k ústům a zírala za ním. Malý princ jen civěl s otevřenou pusou jako poloviční blbeček.

Inos řekla: „Azaku…“

„Buď zticha, ženo! Nemusíš nikoho vyzývat, zemane. Uznává tě za krále Krasnegaru.“

„Ne, Azaku!“ křikla Inos. „Řekla jsem, že se svého nároku vzdám, jenom když…“

Azak na ni zařval: „*Ticho!*“ a v té chvíli regent došel k nim a Kalkor jí plivl do tváře. Utekla k Epoxaguovi, ohromením neschopná slova.

„Tak dost!“ vyštěkl regent. „Nic takového už se tady nebude opakovat!“

Kalkor stočil ledový modrý pohled na něho. „Drž jazyk za zuby, impe! Jsem nordlandský zeman – jen zkus porušit svůj příslib bezpečného průchodu a slibuji ti, že pobřeží Impirie budou hořet dlouhé generace.“ Nahá ramena měl výš, než kam sahal regentův nádherný opeřený klobouk.

Inos si otřeseně utírala tvář do lněného kapesníčku. Ještě než Ythbane či Azak stačili znovu promluvit, paní Eigaze v pozadí vydala hlasitý sten.

Kalkorův zamračený pohled se vracel k Inos… a náhle se zeman nadšeně zazubil.

Inos se dívala za něho, kudy od úpatí svahu, už za linií legionářů, přicházeli tři lidé: husar, vedoucí svého koně, doprovázel dobře oblečenou postarší paní a…

Husara nevnímala. Ani tu dámu. Jenom mládence, který šel poslední. Hltala očima jenom jeho, obyčejného mladíka v prostých hnědých šatech, jaké nosí řemeslníci. Vyšší než imp, menší než jotun. Rozcuchané kudrnaté vlasy mu promáčel déšť. A kolem očí se mu černala pitomá, směšná tetování.

„*Rap! To je Rap! On žije! Rap žije!*“ rozkřikla se Inos. Prosmekla se mezi regentem a zemanem a letěla dolů z náspu, až za ní pláštěnka vlála, sotva se nohama dotýkala země a ruce měla široce rozpažené k objetí.

4

Pozdě večer předešlého dne Rap zaskočil do hotelu, aby se podíval na Kouřovce a Mlhovce. Od rána sháněl novinky, což znamenalo slídit a působit okultním šarmem na lidi, od kterých se chtěl dovědět to, o čem sami nechtěli mluvit. To, o čem chtěli mluvit, zvlášť některé ženy, ho často dost šokovalo.

Po splnění svého úkolu se cítil nanicovatý a špinavý a jediná slušná novinka, kterou zjistil, říkala, že zeman Kalkor je v Hubu. Zdálo se to nemožné, ale potvrdili to mnozí.

Koníky našel dobře ošetřené a zaopatřené, protože se o ně staral mladý faun, kterého zase nejvíc ze všeho zajímalo, jak to Rap udělal, že tolik vyrostl. Když mu to Rap vysvětlil, tak mu stájník zase na oplátku pověděl dramatickou novinku o souboji, který se bude konat následujícího dne.

V době, kdy se Rap vrátil do jejich domu, přišel i Andor a přinesl stejnou zprávu. Všichni začali mluvit naráz a o všem možném.

Gathmor, to se ví, se usmíval. Kalkor je ve městě, takže Gathmor má možnost pomstít ženu a děti.

Princezna byla roztržitá a žralo ji, že nemá vůbec žádné zprávy o Inosolan. Jestliže Impirie uznala Angilkiho za krále Krasnegaru, kde je Inos?

Andor neústupně tvrdil, že zítřejší divadlo není pro něho ani pro nikoho z jeho druhů. „Bude tam strašná spousta lidí!“ povídal. „Určitě jich hodně ušlapou a potlučou. Já tam nejdu a nikdo z vás by tam taky neměl chodit! Je to šílenství.“

Rap cítil na kůži studené prsty předtuchy. Věděl, že on tam půjde za každou cenu. „A co ty, paní?“ zeptal se princezny. Ale vůbec nepochyboval, jak se Kadolan rozhodne.

Ona však řekla: „Co bys mi radil, Mistře Rape?“

Neodvážil se nahlédnout do budoucnosti. Byl v Hubu dva dny a strašlivá bílá hrůza už musí být nedaleko. Ale zamyslel se nad tím, co bude, když princezna půjde nebo nepůjde, a porovnával předtuchy, které mu každá z variant přinesla. Cítil jisté nebezpečí, ano, a temnou hrozbu, ale za tím vším se objevovalo cosi nového – čistá, jasná radost jako popěvek flétny. To mohla být jedině Inos, setkání s Inos, a při té myšlence se mu sevřelo srdce a zapálilo ho pod víčky.

„Myslím, že bychom měli jít, paní,“ řekl.

„Tak půjdeme,“ souhlasila nadšeně.

A Gathmor? Ani nebylo třeba se ptát.

„Já nejdu!“ řekl Andor.

„A co Darad?“

„Já Darada nepřivolám. V Hubu nikdy!“

„Darad!“ trval na svém Rap a znechutil ho ubohý pocit uspokojení, který vnímal, když viděl, že Andor ustoupil. Bylo rozhodnuto.

Gathmor byl docela spokojený s lokajskou livrejí, ale najít šaty, které by padly Daradovi, to byl tvrdý oříšek a Rap chtěl, aby na sobě měl nějaké nenápadné, obyčejné šaty. Oblečení vytvořené magickými prostředky by mohlo přitáhnout pozor-

nost dalších magických elementů. Od princezny okoukl, jak se zachází s jehlou, a většinu noci proseděl u krejčování, jako by se tomu řemeslu učil už řadu let.

Ráno se Gathmor nacházel v takovém nadšeném rozpoložení, že ho z toho Rap chtěl vyvést. Pokoušel se nepříliš důrazně námořníka přesvědčit, aby nechodil, ale nepoužil při tom své moci. Starosti dělala Rapovi dýka, kterou měl Gathmor ukrytou pod kabátcem, ačkoli se zdálo nejvýš nepravděpodobné, že by mohl mít příležitost na Kalkora udeřit, a Rap mohl vždycky nechat kouzlem zbraň zmizet, kdyby něco podobného hrozilo. Kalkor sám měl magickou moc a žádný prostý námořník jeho kariéru neukončí.

A Darad nebyl o nic důvěryhodnější, protože i on měl s divokým zemanem nesrovnané účty.

Za úsvitu se vydali na cestu, a i přes Rapovu nadpřirozenou vozatajskou schopnost zůstal jejich kočár trčet v zablokované ulici ještě daleko od Kampusu Abnila. Neochotně ponechal koníky v péči párku jakýchsi prohnaných výrostků a i s přáteli pokračoval pěšky.

Daradova ohromná postava jim hodně prospěla, ale ještě prospěšnější byly neustálé okultní vibrace, které zamořovaly celou metropoli jako blechy psa. Tentokrát to bylo ještě znatelnější než obvykle, takže Rap očividně nebyl jediný, kdo užíval síly k tomu, aby se dostal ke kolbišti. Kolem se ovšem mohli vyskytovat i magicky nadaní kapsáři, kteří pracovali v davu právě tak, jak by to udělal Thinal. Věštci se zase pokoušeli nahlížet do budoucnosti, aby mohli uzavírat sázky na výsledek.

Rap užíval svého daru tak málo, jak jen to bylo možné, ale vytrvale čistil cestu pro sebe i své společníky. Velicí chlapi ustupovali stranou, aniž by dobře věděli, proč to vůbec dělají, a tak se krok za krokem princezna se svým doprovodem dostala až na vrcholek náspu a na vnitřní svah, dokud nestáli všichni čtyři přímo za kordonem vojáků se zakleslými pažemi, docela blízko jednoho ze dvou malých stanů postavených na trávníku. Uvnitř byl trol, jak Rap bez problémů zjistil.

A to bylo vše, co prozatím mohli dělat. Teď nezbývalo než čekat, dokud nedorazí regentova družina a nezačne souboj.

Prostor vyhrazený pro královskou družinu byl nejprve prázdný, ale postupně se zaplňoval. Náhle se Rapovi rozbušilo srdce do cvalu…

„To nemůže být mýlka," řekla princezna Kadolan. „Není to támhle sultán? A Inos!"

Během posledních několika týdnů jí Rap pozvolna léčil krátkozrakost, ale tak nepozorovaně, že si toho vůbec nebyla vědoma. Taky bolesti v zádech ji přestaly trápit a nestýskalo se jí po nich.

„Nejsem si docela jisty", zavrčel Gathmor. Jotunský ostrý zrak byl příslovečný a pro námořníky to byla velká výhoda, ale Rapův bystrozrak už daleko přesahoval schopnosti vnímání běžného smrtelníka.

„Ano, je to ona," zamumlal. Ta hrůza! Děsné jizvy by jí dokázal vyléčit, ale na takovou vzdálenost by to bylo složité a pro něho i nebezpečné. Ale mohl by to udělat později, až se k ní dostane blíž. Udělá to kvůli ní, protože jemu nezáleží na tom, jak vypadá, ale jaká je.

Její neštěstí v ní nezlomilo bystrého ducha a hvězda její osobnosti zářila jasněji než dřív.

Inos! Ach, Inos!

Nic si nepřál tolik, jako aby jí jednou jedinkrát byl schopen vypovědět, jak ji miluje a jak ji odjakživa miloval. Teď by jí to ale říci nedokázal.

Inos je provdaná.

Stojí těsně vedle svého vysokého, pěkného džina.

Teď ji představují regentovi.

Rap neposlouchal, co se tam povídá, i když by mohl. Jenom se na to zamračeně díval.

A potom zaryčely starobylé trumpety a započal souboj. Bylo to nechutné. Kalkor užíval magické moci. Rap cítil, jak se okultní prostředí zachvívá, když zemanova sekera mířila vysoko k nebi, a potom znovu při zemanově smrtelném útoku. Věděl, že Kalkor je věštec, už na palubě *Krvavé vlny* měl podezření, že zná víc než jedno Slovo Moci. Očividně znal nejméně tři Slova, aby dokázal kontrolovat pohyb zbraně ve vzduchu a tak snadno překonat gladiátorovu obranu…

Proč ne? Slova Moci jsou vlastně jistou formou bohatství. Je možné je uloupit jako cokoli ostatního. Trol neměl proti Kalkorovi ani ždibec naděje.

Kalkor ho napřed zmrzačil a potom ho podťal jako strom a pošklebovaI se mu, dokud nevykrvácel. A pak ho rozsekal na kusy. Nakonec se vydal k císařské enklávě, pořád ještě se sekerou na rameni. Tak tohle bylo to rituální divošské běsnění, které jednou Kalkor popisoval Rapovi jako posvátný obřad?

Gathmor a Darad už se začali ošívat, jak se v nich probouzela jotunská žízeň po krvi, a Rap na oba s lítostí vložil kouzlo, takže potom jen nehybně stáli a stupidně se usmívali, nevědouce na co. Tak to pro ně bude bezpečnější, říkal sám sobě s hněvem. V době, kdy kouzlo pomine, bude zeman už kdovíkde.

Řetězec unavených legionářů pořád ještě odolával tlaku davu, protože měl takový rozkaz. Vyfešákovaní mládenci na koních už zase projížděli kolem vnitřní strany kordonu.

„Vida!“ řekla princezna. „Ten vysoký chlapík na šedákovi, vidíš ho, Mistře Rape? Ten byl v Kinvale na naší báječné Zimní slavnosti – ten mě zná! Mohl bys zařídit, aby jel tudy?“

Jistě, madam,“ řekl Rap.

Už byl nejvyšší čas.

Duše poutníka:

Jak mnohý tě měl v šťastných chvílích
rád pro jas tvé krásy nebo lásku lhal.
Tvou bludnou duši, ve tvář vrytý žal,
však jenom jeden uměl milovat.

Yeats, *Až zestárneš* (překlad Jiří Valja)

»»»» KAPITOLA SEDMÁ ««««

SLŮVKO ŠEPTEM

1

Legionáři už otevřeli v kordonu mezeru a Inos jí bez váhání proběhla. Minula husara a jeho koně, nevšímala si ohromené Kade a nechala její pozvednuté paže a milý úsměv ladem…

Nejspíš by se vrhla Rapovi rovnou kolem krku a dalo se čekat, že by ho zlíbala, jenomže náhle měla pocit, že vrazila do neviditelného péřového polštáře, který ji přinutil zastavit. Díval se na ni velikýma šedýma očima, z nichž se nedalo nic vyčíst.

„Rape!“

„Ahoj, Inos.“

„Ach, Rape, Rape! Já jsem tak ráda, že tě vidím!“

Já taky. Že tě vidím.“

Jsi v pořádku?“

Jo. A ty?“.

„Bezva.“

Proč vlastně šeptají?

„Rape, myslela jsem, že jsi znova mrtvý… Uf, u všech bohů!“ zasmála se. „Chci říct, že jsem si znova myslela, že jsi mrtvý.“

Živý! Rap je opravdu živý!

Neusmíval se na ni, dokonce ani tím stydlivým nepatrným úsměvem, který si tak dobře pamatovala. Neuklonil se jí tak jako při jejich předešlých dramatických střetnutích. Jenom ji pozoroval smutným, hloubavým pohledem, jako by se pokoušel si ji uchovat v paměti.

„Ne. Nejsem mrtvý. Tedy aspoň prozatím. Jakou jsi měla cestu?“

„Dobrou – vlastně ne. Děsnou! A ty?“

„Šlo to.“

Stáli v dešti, zírali na sebe a plácali hlouposti jako dva pitomečkové. Anebo alespoň ona… A proč je vůbec Rap tak vážný?

Jak ses sem dostal?“ zeptala se ho. „Myslím jestli jsi sem přiletěl nějakou magickou cestou nebo jsi normálně cestoval jako obyčejný člověk?“

Ouha! Tohle tedy říkat spíš neměla.

„Přicestoval jsem. S tvou tetou. A se Sagornem. A ještě s Gathmorem, ale toho neznáš.“

Na to, *proč* přijel, se ani ptát nemusela. Bůh jí to přece řekl. „A goblin nepřijel? Sagorn a ti ostatní, to je jasné. Všichni jste tedy přežili ten útok impů… Ach, Rape! Nemůžu se dočkat, až mi to všechno budeš povídat.“

„Inos, myslím, že necháváme jisté významné lidi čekat.“

O krok ucouvla. Vypadal jako Rap a hlas měl jako Rap, a přece byl jiný. Jsi doopravdy Rap? Skutečný Rap? Nejsi nějaký duch nebo příšerný magický trik? Azak tvrdil, že jsi mrtvý. Povídal mi hrozné, strašné věci a já jsem mu uvěřila… ale jsem tak ráda, že jsi v pořádku! Jak ses dostal z vězení?“

„To je dlouhé povídání.“

Tvář mu podivně ztvrdla. Zračila se mu v ní cizí, neznámá síla a ve velkých šedivých očích nebylo vidět známou jiskru. Změnil se. Ale to ona také – už zkrátka nebyli děti.

„Ale jsi opravdu Rap?“

„Jsem Rap. A Azak… No, na Azakovi nezáleží.“

„Rape, co se děje? Něco je hodně špatně, že?“ Nechápala, co by ještě mohlo být v nepořádku. Rap je živý, a ona už nikdy neuvěří, že je mrtvý, dokud neuvidí jeho hlavu nabodnutou na kopí a… „Ach, u všech bohů, no ovšem! „Je tady Kalkor, Rape!“

Přikývl. „Vím.“

„Kouzelné okno… Setkal ses s drakem, Rape?“

„Ano, setkal. Tuhle je tvoje teta, Inos.“

Inos se opožděné obrátila ke Kade a uchvátila ji do náručí. Když už nemůže obejmout Rapa, tak Kade je ta nejlepší další možnost.

Ale Rap měl pravdu. Monarchové nemají rádi, když je někdo nechává čekat, a také si mohou pro dotyčného poslat ozbrojence. Ythbane právě to udělal a za minutku Inos zjistila, že ji vojáci odvádějí zpátky nahoru na vrchol svahu, kde se postavila mezi Azaka a Kade pod plátěnou stříšku, i když už téměř přestalo pršet. Kalkor zůstal ve stejné skupince jako ona a v růžově potřísněné tváři mu zářily bělostné zuby, když si ji prohlížel se spokojeným úsměvem, který jí přišel naprosto idiotský.

A ještě Rap. Ne že by stáli vyrovnáni před trůnem jako zlobivé děti, ale cítila se velmi podobně. Epoxague i Eigaze byli v jejich hloučku taky, i když Eigaze se to vlastně netýkalo, a přifařili k nim dokonce i toho nešťastného husara, který svolil, že převede Kade k císařské enklávě. Ten se ovšem tvářil tak vyděšeně jako nikdo z nich.

Potom paní Eigaze formálně představila Kade, čímž se vysvětlilo, proč tam vlastně Eigaze zůstala. Dvůr byl teď zřetelně rozdělen mezi ty, jichž se krasnegarská záležitost nějak dotýkala, a na mnohem větší skupinu, kteří o tom nic nevěděli.

Nezainteresovaní stáli kolem, zívali a nepokrytě se mračili na ty šťastné, kteří pro tu chvíli získali podivný výjimečný status.

Malý princ hleděl na přezky svých botek, třásl se a vůbec ničeho si nevšímal.

Ythbane směrem ke Kade přátelsky přikývl. „Ano, všechny zprávy se zmiňovaly o tom, že Inosolan doprovází její teta. Očividně jsi prožila zvláštní dobrodružství, paní."

Kade se uculila, takže se jí z výrazu tváře vůbec nedalo vyčíst, co si myslí. „Ale nic z toho nebylo tak vzrušující jako tato chvíle, Vaše Výsosti!"

Beze všech formalit na ni kývl rukou, že může odstoupit. Husar, bílý jako křída, předstoupil, bylo vysvětleno, co a proč učinil, a byl propuštěn. Odcházel odtud velice dlouhým a kvapným krokem. Regent upřel otrávený pohled na Epoxagua.

„Nuže, Eminence, máš ještě nějaké další překvapení, kterým bys nám obohatil dnešní den?"

„Nemám, Vaše Výsosti," řekl Epoxague. „Teď jsem já sám notně překvapený."

„Možná budeš překvapený ještě víc," opáčil kysele Ythbane. „Ale tohle není zrovna místo…" Na okamžik se zahleděl na veliký zástup, který stále ještě obklopoval celý Kampus, ale očividně už řídl. Pár zlověstných houfů naznačovalo, že se přece jen tu a tam stalo nějaké neštěstí, ale nebyla to zase žádná pohroma. Přece však ulice Hubu nebudou ještě nějakou dobu průchodné. Pokrčil rameny.

„Ale i tak bychom mohli začít. A kdopak je tenhle mladík? Očividně nějaký přívrženec goblinů. A k tomu faun!" Podíval se kolem. ‚Jotun a džin. A taky trol! Máme tu skutečně pestrou směsici!"

Kade mu skočila do řeči: „Jmenuje se Rap, Vaše Výsosti, je to sloužící mého zesnulého bratra. Doprovázel mě na mých cestách."

Ano, velice šikovně to vyřešila! Regent přikývl a víc se o Rapa nezajímal. Ještě štěstí, že ho Inos neobjala!

Inos zatím dumala, proč ho vlastně nemohla obejmout. Rozpřáhla paže a potom ji cosi zbrzdilo, zastavilo. Udělal to Rap? To by ovšem vyžadovalo užití magie. A také neprozradil, jak se dostal z Azakova vězení, ve kterém přece byl, i když Azakova hrůzyplná historka byla zjevně celá vycucaná z prstu. Ta podivná melancholie… že by Rapa tížila vidina souboje s Kalkorem? Věděla, že na něho nesmí neustále hledět, ale oči ji nechtěly poslouchat. Rap, jak se zdálo, si podrobně prohlížel starého císaře, který spal v křesle na nosítkách jako scvrklá mrtvolka, zabalená ve vlněné přikrývce s třásněmi, která ani v nejmenším nevnímala současné události ve veliké říši, jíž tak dlouho vládla.

„Sultánko Inosolan!" Ythbane na ni upřel jiskrný pohled, až poskočila. Náhle si uvědomila, že údajná schopnost regenta působit na ženy nebyla žádná povídačka. Regent byl malý a nijak zvlášť hezký, ale přece dominoval celému dvoru mnohem výrazněji, než by mu umožňoval jen samotný trůn, drahokamy a krásné oblečení. Bez ohledu na absurdní dřevěné křeslo a ošklivý baldachýn nad hlavou se z Ythbana linula důstojnost a moc. Jediný Kalkor, zdálo se, si něčeho tak nepodstatného nevšímal a mlčky, s úšklebkem na démonické a komicky zakrvavené tváři, pozoroval dění kolem.

„Sultánko Inosolan," opakoval regent zamyšleně. „Myslím, že na tomto titulu se můžeme shodnout, ne?"

Inos zaváhala. Azak po ní vrhl jeden ze svých dravčích pohledů, ale odolala mu. Rap je přece naživu a teď už jasně viděla, že její vztah k Azakovi byl od samého začátku omyl. Možná se k Azakovi nechová zcela čestně, ale on se tak nechoval nikdy. Její souhlas ke sňatku si navíc vynutil nepokrytými hrozbami.

Vždycky předpokládala, že je Rap mrtvý, takže o něm vůbec nepřemýšlela, vlastně už od otcovy smrti…

Ne, to není pravda. *Nikdy* nemyslela na Rapa jako na milence. Nikdy sama sobě takové pomyšlení nedovolila, protože to byl jen kluk ze stájí a celá její výchova ji vedla k přesvědčení, že si musí vzít za muže nějakého šlechtice. A to byla obrovská chyba. Hned jak se Rap objevil živý v Arakkaranu, uvědomila si, co k němu cítí, ale to už se zdálo příliš pozdě. Ale vůbec není pozdě! Rap žije a její manželství s Azakem nikdy nebylo naplněno. Vlastně to ještě není platné manželství!

Zmínit se o tom zrovna teď, to by věru pustila lišky do kurníku!

Život s Azakem? Ne – život s Rapem!

Ďas aby spral její výchovu!

Myšlenky se jí rozletěly jako ptáček vypuštěný z klece.

„Vaše Výsosti…" řekla a pokusila se ve tváři naladit ten nejlepší pitomý výraz, jaký okoukala v repertoáru tety Kade. Ve skutečnosti se cítila ještě mnohem pitoměji.

Ythbane přimhouřil oči. „Těžko můžeš očekávat, že budeš současně královnou Krasnegaru a sultánkou z Arakkaranu. Který titul si zvolíš?"

„Eh…" Inos vzhlédla a setkala se s vražedným Azakovým pohledem. Potom se otočila a podívala se na Rapa a na kratičký okamžik zahlédla… A rázem to bylo pryč. Tvářil se už zase dokonale bezvýrazně. Ale co to viděla předtím? Bolest? Tužbu? Přešel svět křížem krážem, aby mohl být při ní, a pak se ještě půl cesty vrátil. Takže jistě nemusí pochybovat, co by asi Rap chtěl.

Pochází přece z dlouhé linie krasnegarských králů. Vzdorně pozvedla bolavou bradu. „Vaše Výsosti, můj manžel si přeje předstoupit před Radu Čtyř. Dokud Strážci nevyslechnou jeho žádost a nevyřeší jeho případ, nemohu se rozhodnout, která z obou možností odpovídá mým nejvyšším zájmům."

„Ha!" zařval Kalkor. „Ona mě neuznává za krále Krasnegaru!"

„Ty buď zticha!" houkl na něho Ythbane. Rozhlížel se kolem. „Kde zase je? Velvyslanče Krushjore! Pojď sem a odveď toho nahého divocha pryč. Umyj ho a slušně obleč, nebo ho zavři zpátky do klece, jestli chceš, ale odstraň ho z mého–"

„Pozor na jazyk, ty nafoukanče!" zavrčel Kalkor. „Uzná mě tahle ženská za krále Krasnegaru? Protože jestli ne, tak ji vyzvu k Zúčtování!"

„Nic takového tady provozovat nebudeš!" hulákal na něho Ythbane. „Už máme těch mordýřských nesmyslů plné zuby!"

Tu zaduněl skřípavý Azakův hlas: „Vaše Císařská Výsosti, ten jotun urazil mou ženu ve vaší přítomnosti. To ho nemůžete přivést ke slušnosti?"

Celý dvůr při té nestoudnosti zatajil dech. Dosud pobledlý Ythbane náhle zrudl. „Naneštěstí to není tak snadné. Má diplomatickou imunitu. Mohli bychom ho

ovšem dopravit za hranice v železech – a to se mi čím dál víc zdá jako dobrý nápad.“

„Je tu přece proroctví,“ řekl Kalkor.

Ythbane se zatvářil vylekaně. „Jaké proroctví? A kdo je vyjevil?“

„Zeptej se té ženské.“

Všichni se zase podívali na Inos.

„Můj předek, čaroděj Inisso,“ řekla, „zanechal ve své věži v Krasnegaru Kouzelné okno. A to mi prorokovalo. Prorokovalo, že zeman Kalkor bude bojovat v souboji, v Zúčtování.“

„Právě to udělal,“ vyštěkl regent. Do záležitosti s Kalkorem se císařský dvůr stále víc a víc zaplétal jako do sítě a Ythbanova zlost byla zjevná i pochopitelná.

Kvůli tomu se taky Inos vylekala, anebo snad proto, že byla pod palbou tolika pohledů. „Ale ne proti tro-trolovi. A taky kvůli mně, ne kvůli vévodovi… V proroctví byl jeho proti-protivníkem…“

„Kouzelná okna neukazují proroctví,“ řekl Rap.

Teď se všechny oči upřely na něho.

„A co ty víš o Kouzelných oknech, mladý muži?“ zabručel regent.

„Mám určitou Moc,“ připustil Rap.

Přihlížející se zachvěli. Náhle, ačkoli se nikdo viditelně nepohnul, bylo kolem něho prázdno. Dokonce i Inos sebou polekaně škubla – Rap se přece setkal s drakem, a draci patří do kompetence Čaroděje Jihu. Musel to být Lith'rian, kdo ho poslal do Arakkaranu. Kdo anebo co je vlastně tenhle podivně vážný Rap?

Kalkor porušil ticho uchechtnutím, ze kterého jí vstávaly vlásky v zátylku. „To s *ním* mám bojovat.“

„Žádné další Zúčtování už tu nechceme,“ řekl regent, ale neznělo to už tak přesvědčivě jako předtím.

Na okamžik nastalo rozpačité ticho, jako by nikdo nevěděl, co se má dít dál. Zástupy lidí z Kampusu odcházely a mizely z dohledu, legionáři z kordonu si posedali na zem do rozbahněné trávy, mnuli si ramena a mumlali kletby. Znovu se rozpršelo.

A Inos zuřivě přemýšlela. Okno ukázalo Rapa, jak bojuje s Kalkorem, ale potom ho znovu ukázalo, jak umírá v goblinském srubovém domě. Když tedy bude bojovat s Kalkorem, jistě to přežije, ne? Ovšemže vůbec nechtěla, aby Rap zemřel, ale obě proroctví musela nevyhnutelně nastat, takže stejně nemá možnost proti nim nic dělat. A kdyby nebyla nevyhnutelná, tak by chtěla, aby tohle se vyplnilo a to poslední nenastalo. To je přece logické!

Když nebude bojovat s Kalkorem, bude se ona muset vzdát svého království ve prospěch zemana. Nedokázala snést pomyšlení, že slušní, pokorní obyvatelé Krasnegaru by byli vydáni na milost téhle příšeře…

Jako by jí četl myšlenky.

„Uznáš mě za krále Krasnegaru?“ zeptal se Kalkor a v modrých očích mu vězel posměšek.

„Ne!“ řekla Inos.

„Takže při Bohu pravdy říkám…“

„Dost!“ křikl regent. „Dnes už se tady přihodil jeden mord a chceme… chceme, aby bylo dokonale jasné, že–“ zarazil se. Potom ztišil hlas: „Že pokud skutečně takové proroctví existuje, tak budeme muset strpět ještě jeden souboj.“

Starší dvořané skrývali úžas za dobře nacvičenými úklonami. Ythbane se v trůně napřímil a zamračeně se díval kolem. Méně významní přítomní se po sobě ohlíželi s ustaranými obličeji. Větrný vír jim rozvlnil pláště a nadul stříšku nad trůnem. Vzápětí do ní zabubnovala nová hustá sprška.

„Ale kdo bude šampiónem téhle dámy?“ ptal se Kalkor s cynickým úsměvem. „Sultán Azak?“

Azakovi zaplála v obličeji barva tmavého mahagonu. „Já ne!“

„Poplival tvou manželku,“ připomněl mu regent.

Sultán se na něho podíval, jako by ho chtěl pohledem zabít, ale založil si ruce na hrudi a zachoval klid. „Já ne. Mně po Krasnegaru nic není.“

Kampak se poděl ten zpupný a rvavý hoch z Arakkaranu? Kdepak zůstala jeho choulostivá džinská čest? Inos cítila, jak se jí rty samy od sebe opovržlivě ohrnují, a bylo jí jedno, kdo si toho všimne.

Ale pořád ještě nechápala, co se to vlastně děje. Jenom Kalkorovi bylo zřejmě všechno docela jasné.

„Žádného dalšího trola už se ti najmout nepodaří,“ řekl regent. „Po tom, co se stalo Mordovi, určitě ne. Pokud připustíme, aby tahle záležitost pokračovala, kdo bude tvým šampiónem, paní?“

„Rape?“ zašeptala.

Rap řekl: „Ne.“

Ythbane přeletěl pohledem z Kalkora na Rapa a zase zpátky, jako by náhle pochopil. „Je při Zúčtování přípustné užít magie?“

„Rozhodně ne,“ řekl Kalkor.

„Potom ovšem, sultánko, si myslíme, že bys udělala nejlíp, kdybys zemana Kalkora uznala králem, než bude příliš pozdě.“

Kolemstojící narážku dobře postřehli. Kalkor zmasakroval nejlepšího gladiátora Impirie jako slepého nádeníka a tenhle divný mladý faun přiznal, že je kouzelník.

Když ne faun, kdo jiný by výzvu k boji přijal?

Ozval se měkký hlas Kade: „Mistře Rape…“

„Ne,“ řekl Rap.

Inos zaťala pěsti. Dobře věděla, jak Rap vypadá, když ho posedne paličatost, a zrovna teď to přišlo. „Ne kvůli mně, Rape. Mysli na lidi v Krasnegaru!“

Vrhl na ni bolestný pohled, ale znova zaťal zuby. „Ne,“ opakoval znovu.

Vítr cloumal s plátěnou stříškou a pleskáni dešťových kapek zhoustlo. Pár skupinek dobrých hubských občanů pořád ještě zůstávalo v Kampusu a klábosili nebo se dívali na dvořany, zůstávající ve vyhrazeném prostoru, ale ty veliké davy už travnatý svah opustily a břeh po nich zůstal pošlapaný a rozblácený. Legionáři se formovali do kohort.

„To je ale zklamání!“ vybafl jízlivě Kalkor. „Co tvůj osud, Mistře Rape?“

„Ne,“ řekl Rap.

„No, třeba tě přesvědčím. Krushjore!“

Jotnaři se shlukli v zadní části vyhrazeného prostoru, pěkně stranou střížky, protože pohrdali impskou šlechtou. Teď velvyslanec vystoupil o krok vpřed a zeptal se: „Přeješ si, zemane?“

„Pošli sem našeho nejnovějšího rekruta.“

„Co to?“ znepokojeně se ozval Ythbane.

Krví potřísněny a polonahý Kalkor se hluboce uklonil, ale spíše posměšně než ve výrazu úcty. „To je jedna z osob, na které se vztahuje váš císařský příslib bezpečného průchodu, Výsosti. Je to starý přítel Mistra Rapa.“

Jotnaři se rozestoupili a propustili kupředu nevysokého, ale robustního mládence. Měl na sobě impské šaty, ale určitě to nebyl imp.

Inos se podívala na Rapa. Jestli Kalkor doufal, že ho svým trikem přiměje dát najevo nějaké pohnutí, tak se zklamal. Rap si přicházejícího mladíka lhostejně prohlížel. Ovšem, vždyť ještě v Krasnegaru ovládal Rap bystrozrak. Musel předem vědět, koho tam schovávají.

Šedozelená pleť, zplihlé černé vlasy… řídké štětiny roztroušené kolem velikánských úst, teď rozšklebených do hrozivého úsměvu, z nichž trčely zuby jako bílé dýky. Byl ze všech přítomných nejmenší, vyjma malého prince, ale velice silný a svalnatý. Byl to týž mladý goblin, kterého už jednou s Rapem viděla a o kterém věděla, že chce Rapa zabít. Týž, který zabíjel Rapa ve vidění v Kouzelném okně. Zapomněla už, jak se jmenuje.

Dvořané mu se znechucenými výrazy v obličejích ustupovali z cesty.

„Ahoj, Placatej nose!“ V šikmých očích mu jiskřilo.

„Ahoj, Kuře!“ odpověděl klidně Rap. „Už jsem si říkal, kdy se asi objevíš.“

Široký goblinský úsměv se ještě víc roztáhl. „Čarodějnice mi to slíbila!“

„Budeš asi výtečný plavec, řekl bych, když už ses to jednou naučil.“

Goblin srdečně přikývl.

„Co kdyby nám to někdo vysvětlil?“ ozval se Ythbane nebezpečně tichým hlasem. Jaká čarodějnice?“

Rap pokrčil rameny. „To je další proroctví, Vaše Výsostí. Kanibalové se pokusili ho sníst, ale myslím, že pro ně byl příliš tuhý.“

Goblin potěšeně zachrochtal a regent vzteky zrudl.

„Už jsme připustili všechny nestydatosti, které můžeme tolerovat. Dvůr se odebere do paláce a tam vyslechneme pořádné odpovědi, i kdyby bylo třeba žhavých železz, abychom je dostali.“

„Ale máme tu výzvu, kterou je třeba nějak dořešit.“ Kalkor nekřičel, a přece se dvořané rázem přestali vrtět. „Pokoušeli jsme se faunovi podepřít páteř. Myslím, že ses střetl s drakem, co?“ zeptal se Rapa.

„Ano.“

„Myslel jsem si to. A pořád ještě nevěříš tomu Oknu? To je pobuřující nedostatek víry! Anebo se pokoušíš přerušit řetěz dřív, než se dostaneš do pracek svému zelenému kamarádovi?“

„Ne,“ řekl Rap.

„A co tvoje veliká láska k Inosolan? Vždyť ses mi z ní tak dojemně vyznal, když jsme si pěkně povídali na palubě mé lodi!“

Rap opakoval: „Ne,“ ale poněkud hlasitěji než předtím.

Och, Rape, Rape!

„A kdepak je tvoje odvaha, kterou jsi tak věrohodně předvedl loni v létě? Kampak se poděl ten hrdina, který se pokusil potopit mě i s mojí posádkou?“

Přihlížející zůstali překvapením bez dechu.

„Ne,“ paličatě řekl Rap.

„Bojíš se, Mistře Rape?“

Rap se podíval do trávy pod nohama a řekl: „Ano!“

„No tohle, já se snad budu červenat!“ Kalkorovi v safírových očích poskakovaly posměšné ohníčky. Obrátil se a zamyšleně hleděl na arénu dole, už téměř prázdnou. Legionáři nastoupili do jednotek a chystali se také odejít.

Inos si znovu všimla malého prince vedle trůnu. Byl velice bledý a třásl se, jako by ho trápila horečka. Němý pohled s jakousi prosbou upíral na svou matku, ale ta seděla zachumlaná v křesle, byla mrzutá a nikoho si nevšímala. Copak ji nezajímá ani zdraví jejího syna? A proč se chlapec jeho věku víc nezajímá o takové věci jako boj a čarování? Nebo je to nějaký poloblbeček? Co to dneska ráno naznačoval Epoxague?

Kalkor vzdychl a zahleděl se na Rapa s obvyklým opovržlivým výrazem ve tváři. „Myslím, že budu muset polknout své zármutky a přijmout odpovědnost za království, které tak hrubě zatížilo moje neochotná ramena. Takže, příteli – na památku! Dárek na rozloučenou!“

Rychlým švihem ruky hodil něco přes hlavy celé skupinky na Rapa, jako by si jen tak hrál.

Rap, očividně bez rozmyšlení, vztáhl ruku a tu věc, ať to bylo co chtělo, ještě ve vzduchu popadl…

Bylo to něco rudého.

Veliké to bylo jako sevřená pěst…

Rap vyjekl, uskočil zpátky a pustil tu věc, jako by ho spálila. Vzápětí zmizel, naprosto se ztratil. Dvořané se rozkřičeli a v panice prchali od prázdného místa, kde ještě před okamžikem faun stál.

Zmizel i ten tajuplný zemanův dárek, ale na místě, kam ho Rap upustil, byla tráva potřísněná krví.

Ythbane vyskočil na nohy. „Co to bylo?“ zachroptěl. „Co se to stalo?“

Kalkor rozpačitě pokrčil rozložitými rameny, mokrými od deště. „Opravdu nemám ponětí, Výsosti. Mistra Rapa zřejmě odvolali v nějaké naléhavé věci. Nejspíš bych odhadoval, že se jeho kamarádovi udělalo hodně zle.“ Zachechtal se ošklivým hrdelním smíchem.

Regent byl očividně na rozpacích a kolemstojící dvořané zrovna tak, protože jim začalo docházet, že jsou tu nepochybně dva kouzelníci. Faun zmizel, ale nejdřív mu jotun hodil něco, co určitě ještě kratičký okamžik předtím v ruce nedržel, a v tom cáru kožešiny, který měl na sobě, žádné kapsy nebyly.

A tu se Rap vrátil. Dvořané ucouvli ještě dál a ponechali oba aktéry o samotě. Rap měl tvář zežloutlou a vyvalené oči. Zíral na zemana a vydával zvuky, jako by se dusil.

Kalkor vzdychl. „Nebylo to doslova zlaté srdce, ale nepochybuji, že měl spoustu výborných vlastností."

„Ty příšero!" křikl Rap a hlas se mu přitom zlomil. „Ďáble z hlubin Zla!"

„Podobné lichotky ti nebudou k užitku. Ušetři mě svých projevů vděčnosti."

„Ty obludo bez srdce!"

„Bez srdce?" opakoval Kalkor a zatvářil se ublíženě. „Ale ne! Já nejsem bez srdce. On ano, jistě, ale co bys taky čekal od obyčejného námořníka? Snad ses nepokoušel mu je tam nacpat zpátky, co?"

Rap se obrátil k Inos, která se až přikrčila před nevysvětlitelným děsem, zračícím se v Rapově tváři.

„Tak dobře!" zařval. „Já to udělám! Přijmi jeho vyzvu a já tu svini pro tebe zabiju!"

Otočil se na patě a utekl pryč.

„Ty tam!" rozkřikl se Ythbane vyplašeně. „Vrať se zpátky! Stráže – chyťte toho muže!"

Pretoriáni sebou škubli a vyrazili. Dvořané se rozprchli.

Inos dobře věděla, že honit Rapa není k ničemu, tím spíš, když je teď kouzelník.

„Inos!"

Podívala se dolů na Kade, která k ní vzhlížela s neskrývanou radostí. „Tvůj obličej, drahoušku!"

Inos zvedla ruku a prsty narazila na odlupující se vrstvu líčidla, pod kterým byla místo jizev hladká, neporušená pleť.

2

Zdálo se, že odpoledne nebude mít konce.

Když si Ythbane vybíral oběti, na prvním místě v jeho seznamu figurovala Inos. Odvezli ji do paláce v rachotícím kočáře a eskortovali ji tři legionáři s očima jako ocel, kteří s ní odmítali mluvit, cokoli jí vysvětlovat či odpovídat na jakékoli otázky.

Opálový palác byl stavbou známou po celém světě, ale ona se tam dostala jakýmisi zadními vrátky, a tudíž z paláce neviděla nic, co by na ni mělo udělat nějaký dojem. Nechali ji zavřenou v místnosti, kde byly holé stěny a tvrdé lavice, a jejími věznitelkami teď byly ženy, které se tvářily jako čedičové baziliky a nebyly o nic víc hovorné.

Urážet císaře nebo jejich nástupce je vždycky hra s ohněm a Inos si uvědomovala, že je ve velkém nebezpečí. Ale kupodivu zjišťovala, že jí na tom příliš nezáleží. I kdyby jí zaživa vařili palce v oleji, nijak by jí tím nedokázali pokazit dnešní zázračný den. Rap je živý a v pořádku! Na ničem jiném nezáleželo. Jen ať se Azak stará o své prokletí a o Arakkaran a svou pitomou válku. Může se klidně vrátit sám

domů a celé dny honit někde divoké kozy – a celé noci plodit syny – až do konce svých dní. Inos nebude stát ani o to, aby mu řekla sbohem.

Kade unikla z Arakkaranu taky a to je báječná věc, jenomže pořád nejvíc záleží na tom, že Rap žije a že ji miluje. Vyhojil jí spáleniny na tváři. Bude jejím šampiónem při Zúčtování. Rap je kouzelník! Jak se zdá, doopravdy je schopen dělat hotové zázraky a ona už nikdy nezapochybuje o něm ani o síle lásky.

Zavřeli ji samotnou zřejmě v představě, že když ji tak nechají nějaký čas, sama sebe vyděsí k smrti. Skutečnost byla taková, že zhruba na hodinku se ponořila do snivého rozvažování, z něhož ji vytrhla stráž, která ji vedla k výslechu před samotného regenta. Očividně se nacházel v mizerné náladě. Několik sekretářů bylo připraveno zapisovat poznámky, a tak povídala a povídala jako na kolovrátku. Neměla žádná tajemství, která by chtěla skrývat, nic nechtěla tajit. Ythbane kráčel po podlaze sem a tam jako zvíře v kleci a vůbec jí nenabídl, že by se mohla posadit. Jako vyšetřovatel si počínal chytře a byl nadán vskutku silnou osobností. Říkala si, že by před ním asi nic neutajila, i kdyby chtěla.

Ale neměla před ním co tajit. Jestli miluje toho mládence Rapa? Ano. Byl to on, kdo vyléčil její jizvy? Kdo jiný? Chce se vrátit zpátky do Arakkaranu? Nikdy. Chce, doufá nebo očekává, že se stane královnou Krasnegaru? Když to bude na prospěch tamnímu lidu, tak ano, jinak ale ne. Kde je Rap teď? Nemá tušení.

Objeví se zítra v poledne, aby bojoval s Kalkorem? Určitě! Řekl, že to udělá, a vždycky drží slovo.

Nakonec ji Ythbane poslal pryč a nařídil, aby místo ní přivedli Kade. Inos vrátili zpátky do její cely, ale ti tři muži, které považovala za nějaké tajemníky, tam šli s ní a začali s výslechem zase od počátku. Pátrali po rozporech v její výpovědi, převraceli její vyprávění třikrát dokola tam a zpátky jako rukavici, dokud ji z toho nerozbolela hlava a neochraptěla.

Za oknem už nadcházel časný zimní soumrak, když ji zachránil posel od regenta. Nakonec jí dovolili, aby se umyla, a dali jí nějaké občerstvení. Napadlo ji, že vyhrála jakousi bitvu anebo že Ythbane tutéž bitvu prohrál.

Odvedli ji do rozkošné růžové a zlaté komnaty, kde u přívětivě praskajícího ohně seděly Eigaze a Kade, z nádherných porcelánových šálků popíjely vařící zelený čaj a uzobávaly droboučké sendviče. Inos sebou žuchla do měkkého křesla a s nevírou na ně zírala.

„Co takhle plátek citronu, drahoušku?“ řekla Kade. „Měla bys něco sníst. Zkus tyhle okurky. Nemyslíš, že mít v tomto ročním období čerstvé okurky zavání čímsi *okultním?*“

„Mám dojem, že je přivezli z Pithmotu,“ odpověděla Eigaze. „Ale já jsem pořád přesvědčena, že ze zdejších polí je zelenina chutnější.“

Rape! Přijď sem a zachraň mě před těmi bláznivými ženskými!

„Já rozhodně žádnou okurku nechci,“ řekla Inos. „Leskne se mi po nich nos.“

Eigaze uprostřed útočného výpadu odklonila zbraň k novému cíli a místo okurky nabodla na vidličku kousek řeřichy.

„No ale stejně bys měla něco sníst, drahoušku,“ trvala na svém Kade. „Je možné, že před sebou máme ještě dlouhou noc.“

Inos vděčně polkla doušek horkého čaje. „Povídej!“

Kade se rozzářila. „Strážcové! Jeho Výsost se rozhodla přivolat Čtyřku a my budeme moci navštívit Eminovu rotundu a být při tom! Není to vzrušující?“

„A velice vzácná příležitost!“ vykřikla Eigaze. „Lidé z venkova jen velice zřídka bývají přítomni rituálu, kdy se svolává Rada Čtyř. Dostalo se vám veliké cti.“

„Budeme muset rychle odzkoušet nové šaty!“

Veliká čest? Vzrušující? Inos rázně dopila šálek. *Rape! Pospěš si!*

3

Kade silně tiskla Inosinu ruku. A Inos zase svírala její, když společně kráčely šerým prostorem.

Eminova rotunda možná nebyla tak rozlehlá jako Velká síň v Arakkaranu, ale určitě byla dost velká na to, aby každému vdechla do srdce pokoru, zvlášť když její ohromný prostor nerušilo žádné vnitřní sloupoví. Zda bájný Emine někdy tenhle div vůbec viděl, to zůstává neznámo – ale Rotunda je starší než všechny písemné záznamy. Tradice praví, že byla vybudována magickou mocí, jedině okultní síly ji mohly uchránit od dávných časů, kdy vznikala Impirie, až do dnešních dob. Páchlo to v ní starobou. Byla plná podivných ozvěn a temného šepotání. Někde nad hlavou se jim vypínala věhlasná kupole se vznosným kamenným žebrovím a křišťálovými okny, ale za deštivých nocí, jako byla zrovna tato, nebylo nahoře nic než neproniknutelná tma.

Uprostřed síně stál les svícnů, každý z nich dvakrát tak vysoký jako dospělý muž a rozvětvený jako strom s ohnivými květy a křišťálovými plody. Inos v duchu uvažovala, kolika sloužícím a jak dlouho trvalo, než zapálili tolik stovek svící. Každý svícen stál ve vlastní kaluži světla, mezi nimi se však držely stíny – Rotunda byla zkrátka příliš veliká na to, aby se dala řádně osvětlit. Mimo osvětlené okrsky zůstávala neporušená tma. Prázdná a mrtvá sedadla, lemující stěny, bylo sotva vidět a strop zůstával zahalen v temném tajemství. Ať se chystalo jakékoli drama, byla tu připravena ta nejtajuplnější scéna, jakou kdy Inos spatřila. Rashina komnata v Arakkaranu v porovnání s tímhle vypadala jako vesnická kuchyně.

Když s Kade dorazily do Rotundy, už se tam ometal dobrý půltucet mužů ve vojenských uniformách nebo zářivě bílých tógách. Ostatní přicházeli za oběma ženami, někteří z nich v rudých senátorských tógách. Další zase měli tógy lemované purpurem, takže to museli být konzulové. Postávali ve skupinkách a tiše si mezi sebou povídali. Inos už si všimla, že všichni impové v Hubu, dokonce i ti nejstarší, se drží zpříma jako vojáci. Nikoho z nich nepoznávala, ale zachytila pár pohledů, které směřovaly na ni.

Kdyby se po ní nepodívali, cítila by se trošku ublížená. Kade i ona měly na sobě narychlo připravené bílé chitony. Vypadaly trošku jako kostýmy na maškarní ples, možná proto, že – stejně jako tógy – patřily k oděvům, jaké byly normálně k vidění jen na starých sochách anebo historických litografiích. Záhyby chitonu jí přilnuly k tělu, ale paže měla holé. Cítila se v tom jako v noční košili, a zatímco Kade měla chiton vlněný, teplý a vhodný pro dámu v letech, ten její byl tak tenký,

že byl ve vlhkém a chladném večeru zcela nedostatečný. No, chlapi na ní mají aspoň co vidět!

Vešly dvě ženy v rudých chitonech. Obě byly pochopitelně již starší. A pak další muži v uniformách, prokonzulové a nějaký tribun.

Všimla si, že jeden z nově příchozích, jakýsi chlapík ve velmi barvité uniformě, na ni civí zvlášť nepokrytě. Prsní pancíř měl vykládaný zlatem a na přílbě hřeben z rudých žíní. Vzpomněla si na lekci, kterou jí dával prokonzul Yggingi kdysi v Kinvale, a usoudila, že tohle musí být maršál. Nemohla si vzpomenout, jak se jmenuje, ale bylo to krátké jméno… snad Ishy?… tak něco. Hleděl na ni přísně, ale nikoli zle. Odvrátila pohled jinam, aby mohl ocenit i její profil.

Zjistila, že se dívá přímo na Opálový trůn.

Jak se dalo čekat, celé uspořádání obrovské Rotundy a všechna její výzdoba měly upřít pozornost přítomných do středu sálu, do nejvýznamnějšího bodu Impirie. Podvědomě se tomu bránila, zvráceně odmítajíc dívat se tam, kam se správně dívat měla. Podobala se králíkovi, který zoufale přehlíží hada v naději, že se sebere a odplazí pryč.

Srdce moci. Sám o sobě byl trůn široká a ošklivá věc, rozcapená na dvoustupňovém kruhovém pódiu a osvětlená dvěma svícny. Bylo to sedadlo císaře, sedadlo nejvyšší moci, středobod Hubu[3], pupek světa. Předpokládala, že za denního světla musí trůn jasně zářit. Ve světle svíček byl povšechně černý, tu a tam v něm zažhnuly pochmurné odlesky, upomínající na zlato a krev, trávu a oblohu, jako nepokojné stopy dávných démonů. Vybavila se jí představa duhového draka, klímajícího v louži žlutého světla nesčetných svící.

Z mocného středu světa vybíhaly čtyři barevné hroty, vložené do Žulové podlahy. Čtyřcípá hvězda, symbol říše. Každý ze štíhlých barevných trojúhelníků se rozpřáhl až do všeobjímající temnoty kolem. Žlutý, bílý, rudý a modrý. V místě, kde končily jejich hroty, stály na jediném schůdku další čtyři trůny. To ovšem musely být trůny Strážců a za každým z nich stál jeden svícen a vrhal kolem sebe izolovaný ostrůvek světla.

Opálový trůn byl obrácený k jednomu z menších trůnů, který Inos v ochromujícím záblesku paměti poznala. V mnohých plaménccích bohatého svícnu se zlatě leskl. Dobře věděla, kdo by v něm měl sedět.

Eminova rotunda na ni udělala dojem, přestože pociťovala cynickou touhu vší touhle divadelní pompou pohrdat. Velká část dějin, jak o nich vyprávěly mnohé z knih v otcově knihovně, se 'upekla' právě tady, ve veliké starobylé síni a na těchto pěti trůnech. Tady byl pramen z nějž vytekly oceány krve. Z chladu a vlhka jí na pažích vystoupila husí kůže, ale svůj podíl sehrál i podivný přídech syrové moci ve vzduchu.

Náhle se dostavil Azak, postavou nejvyšší ze všech přítomných, a doprovázel ho senátor Epoxague, který se v jeho společnosti zdál zvlášť drobný. Rozhodně by

[3] Pozn. překl.: *V originále* „the hub of Hub", *přičemž* „hub" v *angličtině značí* „střed dění"

se nedali označit za vyváženou dvojici. Měli na sobě tógy, jeden bílou, druhý rudou. Azak na sobě ještě nikdy v životě určitě neměl tak zvláštní oblečení a ani se mu o tom nesnilo, ale přece si Inos nemohla pomoci a musela uznat, že v tóze vypadá velice dobře. Nahé pravé předloktí měl svalnaté jako pletenec lan, vlasy mu v měkkém světle svíček zářily třpytem zlata a čisté mědi. Starý senátor po jeho boku se zdál křehký a šlachovitý, skoro k politování. Ubožák! Kvůli ní dal v sázku svou kariéru a je možné, že za svou laskavost zaplatí hodně tvrdou cenu.

Azak ji zahlédl a zamířil k ní, bedlivě si ji prohlížeje – zvlášť čerstvě zahojenou bradu a líce.

„Jsi v pořádku, milovaná?“

„Ano, pane.“

Zamračil se a potom pohlédl na Kade. „A ty, paní?“

Kade naznačila pukrle. „Vede se mi výborně, Veličenstvo.“

„Ještě jsem neslyšel, jak ses dostala z Arakkaranu ani jak se ti podařilo přivést s sebou i Mistra Rapa.“

Kade nasadila masku té nejomezenější debilky. „Sám regent se mě zeptal na totéž. Vysvětlila jsem mu, že mám jisté povinnosti k určitým lidem, které mi brání na to odpovídat.“

Inos nepochybovala, že Kade ošálila i samotného Ythbana.

A Azaka jakbysmet! Obr zlostí zrudl, ale dál už na ni nenaléhal. Byl tady hostem, nikoli všemocným despotou.

„Jsme ti neskonale vděční, Eminence,“ řekla Inos.

Nakysle se usmál. „Impové považují rodinné svazky za velice důležité, Inos.“

„Nikdy na to nezapomenu,“ slíbila Inosolan.

Vzdychl. „Měli jsme štěstí, že se nám ten souboj nepodařilo překazit. Obávám se, že by z toho povstalo mnoho problémů.“

V té chvíli se dostavil i sám Kalkor, doprovázený velvyslancem Krushjorem. Měli na sobě jotunský kroj, sestávající z krátkých kožených kalhot a vysokých bot, který měl zároveň demonstrovat jejich odolnost vůči chladu. Zpod přileb jim vykukovaly světlé vlasy. Pohrdavě se rozhlíželi kolem a posléze si vybrali místo, odkud mohli vidět všech pět trůnů, což ostatně dělali všichni přítomní.

Jim v patách se přikolébal mladý goblin, tentokrát také ustrojený po jotunském zvyku, a ve světle svíček měl pokožku ještě zřetelněji zelenou. Nikoho by asi nenapadlo navrhnout, že by se goblin měl odít do tógy, a nezastával ani postavení diplomata, které by mu umožnilo obléci se do oděvu svého lidu. Ovšem goblinský národní úbor byl zřejmě ještě méně slušný než jotunský.

Kuře si zanedlouho všiml, že je v Rotundě také Inos, a trošku na ni vyvalil šikmé oči. Potom se usmál a vycenil při tom spoustu zubů. Velice toužila promluvit si s tím mládencem pár slov, aby zjistila, proč teď drží s jotnary a jak se jemu a Rapovi podařilo uniknout z Inissovy komnaty ve věži krasnegarského hradu. Ale přiblížit se ke Kalkorovi znamenalo koledovat si o problémy. Mimo jiné by to mohlo u Azaka vyvolat takový záchvat zlosti, že by mu šla pěna od úst.

Čas od času si Inos v duchu přeříkala maličký proslov, který si sama připravila a v němž vysvětlovala, proč je její manželství neplatné a přeje si, aby bylo anulo-

váno. Zprvu se jí její logické vývody zdály docela přesvědčivé. Ale vedle Azaka jí začaly připadat jaksi vratké.

Čtyři nosiči přinesli starého císaře a nosítka s krevlem položili vedle stupňů pod Opálovým trůnem. Ubohý stařec! Proč ho nenechají v klidu umřít? Nosiči odešli.

Tak se zdá, že už by tu měli být všichni, pomyslela si Inos.

Měla pravdu – v dálce bylo slyšet bouchnutí dveří a vzápětí vyšel ze tmy Ythbane a mířil k Opálovému trůnu. Oblečený byl v purpurové tóze, na předloktí měl navlečený malý bronzový štít a v pravici držel krátký meč. Za ním spěchal mladičký princ a v malé tóze vypadal roztomile i dojemně. Hleděl přímo před sebe a nikoho si nevšímal. Jeho matka tu nebyla.

Regent vystoupil až k trůnu na vršek dvoustupňového pódia a otočil se, aby přehlédl všechny shromážděné. Princ si vylezl jen na první stupeň a přešel na pravou stranu trůnu. Také se otočil a potom znehybněl, ztuhl jako socha.

To dítě by mělo být v posteli, říkala si nazlobená Inos. Copak Impirie neví, jak se má starat o svoje budoucí vládce?

„Sultáne Azaku!“ ozval se Ythbane. „Jsi připraven přednést svou žádost čtyřem Strážcům, magickým ochráncům práva v celé Pandemii?“

„Jsem,“ odvětil Azak hlubším a drsnějším hlasem.

„Potom za tebe svoláváme Radu Čtyř, jak je naším dávným právem a povinností.“ Ythbane pozvedl meč a všechny oči se v očekávání upřely na zlatý trůn.

Klap…

Tedy… Inos dost vážně pochybovala, že Čaroděj i při svých schopnostech dokáže zaslechnout takový nanicovatý, tupý zvuk až kdesi ve Zlatém paláci.

Nějakou chvíli se nic nedělo. Jako by nikdo ani nedýchal. Ale Zlatý trůn ve svitu svící zůstával prázdný.

A potom plamínky ve větvích zlatého svícnu zamrkaly a rázem zhasly a trůn, zatím stále prázdný, utonul ve tmě.

Diváci se podívali zpátky na Ythbana. Ústa měl dokořán, a dokonce i malý princ za ním dával najevo podobné známky úžasu.

Regent se očividně dostal do těžkých rozpaků. Očima vyhledal několik přítomných senátorů, jako by doufal v nějakou radu. Protože audienční právo nikdo nevyužil už stovky let, nežil žádný odborník na procedury s tím spojené. Zapomněl snad na něco?

Ythbane zaťal zuby a odkráčel čtvrt kruhu vlevo, takže stál proti Modrému trůnu, který náležel Čaroději Lith'rianovi. Znovu zvedl meč, ale ještě než ho stačil použít, tytéž neviditelné prsty pozhasínaly svíčky ozařující Modrý trůn, který také zmizel ve tmě.

Strážci jeho volání odmítají.

Inos se rozhlížela kolem. Azak zuřil, že měl tvář brunátnou až do černa… a regent ještě víc… zaražení diváci… Kalkor cení zuby, protože se mu tohle drama zamlouvá… princátko s vyvalenýma očima – anebo že by se ten klučík snažil překonat posměšný úšklebek?

Než stačil regent udělat další krok, zamrkaly a zhasly i svíce u Bílého trůnu, náležejícího Severu.

„To je velice špatné," oznámil těžký, pohřební hlas.

Rudý trůn západního sektoru zůstával i dál osvětlen, takže Inos viděla, že je to ohavná velká věc, vytesaná ze žuly a zdobená basreliéfy. Na trůně seděl jakýsi kluk.

Regent přešel za Opálový trůn a uklonil se. „Tvoje Všemohoucnost mě velice poctila."

„To jsem ani nechtěl."

Nebyl to kluk – spíš mladý muž. Jednou v Kinvale vzal Andor Inos na výlet, aby jí ukázal vévodův břidlicový lom. Trpaslíci, které tam viděla, byli všichni hodně malí, měli široká ramena a mohutné hlavy a pokožku jako šedivý pískovec. Přestože byl Zinixo tak mladý, měl vlasy šedé jako železo. Musel být ještě menší než goblin řečený Kuře, protože se zdálo, že nohama nedosahuje ani na zem. Mocná předloktí měl položená na postranicích trůnu, ale ta poloha mu zřejmě byla dost nepohodlná, protože tím pádem měl ramena zvednutá nezvykle vysoko k uším. Měl na sobě tógu tajuplné rudé barvy, která připomínala rozžhavené železo, chladnoucí kováři na kovadlině. Zdálo se, že pod ní nemá žádnou tuniku, protože pravou paži i rameno měl nahé a příliš veliká chodidla zrovna tak.

Odhalil v úsměvu zuby jako bílé oblázky. „Moc na nás spěcháš, regente. Jsi moc netrpělivý! Zkus to…" Hlas podobný drolícímu se kameni utichl a trpaslík naklonil velkou hlavu, jako by něčemu naslouchal. Oči mu neklidně a kradmo jezdily sem a tam. Inos to připomnělo Epoxaguova slova o mazaných a nedůvěřivých trpaslících. Bylo o nich známo, že jsou také úskoční a hrabiví.

Malý princ buď už dál nedokázal hledět na opačnou stranu, než seděl Čaroděj, anebo k němu nechtěl stát zády. Zkrátka a dobře se otočil, aby se díval na opačnou stranu než do té chvíle, načež opět ztuhl jako z kamene.

Zinixo zřejmě usoudil, že nikde kolem není nic v nepořádku, a znovu se pobaveně zašklebil. „Zkus to zase zítra, míšenče."

Čaroděj, který podobným způsobem uráží normálního smrtelníka, nutně musí vypadat jako nezvedený kluk, který trápí brouky tím, že jim utrhává nožičky. Možná ještě Olybino nebyl tak špatný, jak si Inos myslela.

Ythbane sebou při té pohaně škubl, ale hlas ovládal dokonale. „A zítra sultánovu žádost vyslechnete?"

Trpaslík se zasmál, jako když se pootočí mlýnské kameny. „Ne! Ten nás vůbec netrápí. Ale budou jiné problémy. Vlastně dnes bys ještě ani nemohl položit tu správnou otázku."

Ythbane stál k divákům zády, ale po tomto posměšku očividně celý ztuhl. „A na co bych se měl zeptat, Tvoje Všemohoucnosti?"

Čaroděj se podíval po shromáždění a potom ukázal prstem v gestu, kterým by nejspíš udělal důlek i do dubových dveří. „Zeptej se jeho!"

Plameny svíček nad trpaslíkem všechny naráz zakomíhaly a vzápětí pohasly, takže se ztratil Zinixo i jeho trůn. Trůn ovšem zůstal na místě, byť ztracený ve stínu, ale trpaslík v něm už neseděl.

Všichni se dívali směrem, kterým trpaslík ukázal. Ale kterého myslel? Některého z těch dvou jotnarů anebo goblina?

4

Inos se probudila, sotva se dveře otevřely. Bylo to okultní, okamžité probuzení k plnému vědomí. Vytřeštila oči do tmy s vědomím, že do tohoto okamžiku několik hodin tvrdě spala. Ve slabém svitu, který dopadal do pokoje oknem, se objevil nejasný obrys vetřelce. Dveře se za ním zavřely bez nejmenšího hluku. Už poznávala známý pocit uklidňujícího kouzla, které ji zahalilo jako vlněná deka a trošku jí ztlumilo myšlení.

„Inos?“ ozvalo se zašeptání, které najisto očekávala.

„Ahoj, Rape.“

Napadlo ji, co by asi vyváděl Azak, kdyby se probudil a objevil v jejich ložnici Rapa.

„Sultán se neprobudí,“ řekl Rap a přestal šeptat, ovšem i dál mluvil tiše. „Nezačneš snad křičet nebo tak něco, až…“

„Ne. Někde je tady župan. Nemohl by ses po něm podívat?“

Vzápětí ji musel zbavit uklidňujícího kouzla, protože se jí vzrušením rozbušilo srdce. Cítila, jak na lůžko vedle ní položil župan. Posadila se a tu si uvědomila, že kouzelníci vidí i potmě, ba pravděpodobně dokáží prohlédnout i skrz ocelový pancíř z trpaslických kováren, takže župan jí moc nepomůže. Ale malý společenský rituál ji uklidnil a navíc díky němu odvrhla poslední pochybnosti, zda ji navštívil opravdový, skutečný Rap.

Vyskočila z lůžka, zahalila se a trošku se zachvěla, ale spíš rozčilením než chladem. V lampě postavené na krbové římse se objevil malý plamínek. Rap stál u okna, zády k ní. Obrátil se a přes celou šířku místnosti se dívali jeden na druhého.

Většina lidí by ložnici považovala za dosti velkou, ale rozhodně neodpovídala ubytování, které by měl Opálový palác nabídnout královskému hostu. Nábytek představoval podivnou směsku odložených kusů, fresky na stěnách byly vybledlé a olupovaly se a zřetelný pach zatuchliny naznačoval, že tohle všechno tady zanechala už předešlá dynastie. Snad šlo o zlomyslnou odvetu za to, že Azak přivodil Ythbanovi takové ponížení, anebo sloužící dali tímto způsobem najevo, jak hluboce pohrdají džiny. Ale kdo by se staral o maličkosti?

Postel byla dostatečně veliká a na ničem víc nezáleželo. Na druhé straně ochranné hradby z polštářů hlasitě chrápal sultán Azak.

Zvedla prsty k obličeji. „Za tohle ti moc děkuji, Rape.“

Pokrčil rameny. „To bylo snadné. Kosti vyžadují nějaký čas, ale spravit jizvy bylo docela jednoduché.“

„Stejně ti chci poděkovat.“

Pořád byl oblečený v šatech prostého řemeslníka a byl celý mokrý. Vlasy měl promáčené, ale ani tak mu docela nezplihly. Rap měl vždycky náramně nepoddajné vlasy. Promluvil první a smutně se na Inos usmíval.

„Kouzlo ti může vrátit krásu, kterou jsi měla předtím, ale žádné čáry už jí nedokáží nic přidat.“

Holá! Tohle byla novinka! A když to říkal, dokonce se u toho ani nezačervenal.

„I za to, co říkáš, ti moc děkuji, laskavý pane. Ale když se tak na tebe dívám, bolí mne oči z toho, jak vypadáš.“ Sedla si na pelest a úkosem koukla po Azakovi. Jednu paži měl položenou na přikrývce. Ne, ten rozhodně nevypadá, že by se měl budit.

Rap se také díval na Azaka a nějak divně přitom šilhal. „S jeho prokletím ale bohužel nedokážu nic udělat. I když je tak trošku vidím.“

Inos vůbec nespěchala na to, aby někdo Azaka zbavoval jeho kletby, ale říci to v téhle chvíli by nebylo zrovna vkusné. „Že to vidíš? Jak taková kletba vypadá?“

Rap se poškrábal na hlavě. „To se těžko vysvětluje. Jako by na sobě měl skleněnou řízu, tak se to nějak leskne. A trošku jako třpytí… těžko se to dá slovy popsat. Nedokázal bych sám uhodnout, jaké je to prokletí, kdyby mi to tvoje teta neřekla, ale poznal bych, že nějakou kletbu na sobě má.“

„Posaď se, Rape! Chci slyšet o všech tvých dobrodružstvích a o tom, jak jsi unikl z věže a jak ses potkal s drakem a…“

„Tohle všechno ti může povědět tvoje teta. Teď na to není čas. Nebylo snadné tě najít.“ Rozhlédl se kolem. Potlačila dost znervózňující představu, že se dívá *skrze* stěny a strop, namísto na ně. „Nad celým palácem leží veliké ticho. Tím chci říct, že tu nikdo jiný magii neprovozuje. Nestojím o to, abych se vydal do rukou Strážcům.“

„Strážcům? Rape, Ythbane se dnes pokusil je přivolat, ale oni nepřišli. Jenom trpaslík.“

Rap vykulil oči. Odešel ke křeslu a posadil se. „Řekni mi o tom víc, prosím tě.“

Vypověděla mu, co se přihodilo v Eminově rotundě. Vážně jí naslouchal a ve tváři se mu nehnul ani sval. Vypadal jako dřevěný a to ji zlobilo. U Rapa se přece vždycky dalo odhadnout, nač myslí!

„Zinixo je dost hrozný,“ zamumlal, když skončila. Je vyděšený z toho, že se jednou ostatní spojí proti němu. Je totiž přesvědčený, že všichni jsou zrovna takoví jako on.“

„Ty ho znáš?“ A pochopitelně zná i Lith'riana. Tedy, Rap je teď samé překvapení. Kdyby se byla někdy ptala svých kamarádů z dětství, kdo z nich má nejmenší šanci se potkat s nějakým Čarodějem, tak by určitě vyhrál jednohlasně Rap.

„S Olybinem jsem se nesetkal,“ řekl, „ale s ostatními třemi ano. Tvá teta mi říkala, že ty ses s Olybinem potkala.“

„Nebyl dvakrát kamarádský, víš.“

Rap protáhl tvář. „To dělá s lidmi okultní moc. Sagorn to věděl. Nějak člověku ubírá lidskosti, určitě nejsou jako ostatní lidé.“

Zašklebila se na něho. „Ale ty jsi zatím v pořádku, ne?“

„Doufám,“ pokrčil rameny.

Pořád ještě nedokázala odhadnout, na co myslí. Že by tím začínalo jeho odlidštění? Rap býval čitelný jako ukazatel u cesty, ale teď už vůbec ne. Jenom v něm dokázala vytušit nějakou obavu.

„Dobrá, zeptám se Kade, až budu mít příležitost. Ach, Rape, já jsem tak šílené šťastná, že jsi naživu! Myslela jsem, že tě zabili impové, a když jsem tě potom viděla v poušti, tak jsem si zase myslela, že je to nějaký duch! Bála jsem se, že ses vrátil na svět jako démon, abys mě strašil! To mi taky musíš vysvětlit. No a potom ses naráz objevil živý a já jsem byla šťastná, a pak mi zase Azak tvrdil, že jsi umřel ve vězení po tom, co jsme odjeli z Arakkaranu. Vykládal mi děsivou historku, že tě tam umlátili k smrti… Bohužel jsem mu uvěřila, Rape. Je mi to líto. Říkala jsem si, že něco takového by na něho zrovna sedělo, a tak jsem si myslela, že mi říká pravdu. Ale ty jsi docela v pořádku! To je báječné, Rape! Jen mi pověz, jak jsi unikl a jak se ti podařilo zachránit Kade?“

„Zeptej se jí.“

„Jak to šlo rychle? Jen tak, jako blesk?“

„Zeptej se tety.“

„Rape!“ řekla příkře.

Vstal z křesla a začal přecházet po pokoji sem a tam, aniž by řekl slovo.

Bylo zjevné, že sem přišel kvůli určitému důvodu – vloupat se uprostřed noci do Opálového paláce musí být pěkně nebezpečná záležitost, byť ovládá možná dost velkou okultní moc. Jeden z důvodů, proč se muži takto vkrádají do dámských budoárů, byl nasnadě. Ale ani ve snu by ji nenapadlo, že by se Rap mohl dopustit něčeho tak nečestného.

Proč jí tedy srdce buší tak prudce? Protože doufá, že by přece jen mohl? Dobře věděla, co by se stalo, kdyby se ji pokusil odvést do nějakého svého doupěte – sultánka Inosolan by rozhodně nekazila zábavu nějakým jekotem. Jen by nechala Azakovi na lístku nějaký srdečný vzkaz.

„Rape, jestli zítra budeš bojovat s Kalkorem…“

„Dnes. Zanedlouho bude svítat.“

„Tak dnes. Jsi si jistý? Totiž, jsi si jistý, že tě nezabije? I když je tu to třetí proroctví, můžeš si být jist, že vyhraješ?“

Byl zrovna u okna za jejími zády. „Ne.“

Ouha! Tady to máme.

„Tak to nedělej! Nechci znova riskovat, že tě ztratím, ani kvůli Krasnegaru ne. Víš, i kdybys zvítězil, stejně nemám žádnou záruku, že se někdy stanu královnou. Musíme ten řetězec někde přerušit! Nesmíme dovolit, aby tě dostali goblini, aby se mohlo naplnit třetí proroctví. Cos tím myslel, když jsi říkal, že Kouzelné okno neukazuje proroctví?“

„To by bylo příliš dlouhé vysvětlování.“

„Nevadí. Jen mi dej pár minut, abych se oblékla, a můžeme jít.“

„Cože?“ Stál už zase u šatní skříně, kde na něho mohla vidět, a zíral na ni s nefalšovaně šokovaným výrazem ve tváři.

Usmála se. „Miluju tě, Rape! Copak jsi o tom pochyboval?“

A tu se zatvářil stejně zřetelně jako kdysi – zrudl až po uši. „To nemůžeš, Inos!“

„Ale jistěže tě miluju! Připouštím, že v Krasnegaru jsem si to neuvědomovala, ale měla jsem! Víš, kdybys aspoň něco maličko naznačil! Má se za to, že chlapec má udělat první krok.“

Zamračil se a v nevíře zavrtěl hlavou.

„No jistě, miluju tě, no!“ řekla rozhorleně. „To se mi pokoušel říct ten bůh, a já jsem byla tak pitomá…“

„Inos! Jsi přece vdaná! Jsi sultánka! Ne, poslouchej…“ Posadil se zpátky do křesla a tvářil se umíněně. „Víš přece, že Andor vůči tobě užíval svého magického daru, že? No, a když jsem získal druhé Slovo, tak jsem zjistil, že zase já užívám magie vůči němu! Mohl jsem Andora přesvědčit, aby věřil čemukoli, co jsem mu řekl! Prostě jsem si nedokázal pomoci. A teď…“

Samé kecy! „O Andorovi se přece nebudeme bavit. Děsný chlap!“ Usmála se na toho dospělého, pevného a vážného Rapa. Je zrovna takový, jak by očekávala – důvěryhodný, schopný… Pokud ovšem ví, co dělá. Zdá se, že bez řádného vedení má pořád tendence dělat nějaké chyby. Pravda, dokázal se dostat až sem. S tím mu třeba pomohl Sagorn. Ale pořád je čestný, je na něho spolehnutí a je věrný. Právě to, co žena potřebuje.

„Připouštím, že jsem si to neuvědomila ještě ani tehdy, když ses objevil v Krasnegaru té noci, kdy umřel můj otec. Ale měla jsem! Běžel jsi celou cestu až do Pondague a zpátky jen kvůli mně a já jsem to pořád ještě neviděla. Ale tu noc jsem byla hrozně otřesená a pořád ještě trošku pod vlivem Andorova kouzla, takže jsem nedokázala normálně přemýšlet. Ale…“

„Jsi provdaná za Azaka! Ptal jsem se tě…“

„Rape!“ křikla na něho, zapomínajíc, že na posteli za jejími zády spí manžel. „Tehdy jsi z mé svatby udělal příšerný cirkus a pozabíjel jsi ty strážné a…“

„Poslyš, Inos,“ řekl tiše a jí jakoby zmrzl jazyk v ústech. „Mým snem vždycky bylo stát se velitelem tvých stráží, až se ty staneš královnou. Dobře to víš! Teď je mi jasné, že ze mě voják nikdy nebude, a jsem šťastný, že sis našla takového báječného královského manžela. Vím přece, že já nejsem nikdo! Už nejsme děti.“ Říkal to velmi vážně, jenomže vždycky, když se Rap pokusil zalhat, vypadal takhle nabubřele. Neměl v tom asi dost praxe.

Zasmála se a vyskočila. „Otoč se, pane Nikdo, já se obléknu a poběžíme…“

„Nic takového. Sedni si! A poslouchej. Něco se ti tady snažím vysvětlit. Já jsem teď mág a mohl bych tě přinutit ke všemu, co by mě napadlo. Úplně ke všemu. A přiznávám, že mě to k tobě silně přitahuje.“

„Ohó, tak v tom to vězí? Silně tě to přitahuje? Tys běžel napříč tajgou, přeběhl jsi celý svět, abys mě našel, bojoval jsi s draky… Jsi si úplně jistý, že tě to přitahuje? Tak…“

„A uniká to!“ vykřikl.

Azak se trošku zavrtěl. Pak se převalil na druhý bok a zase ztichl.

„Uniká to?“ opakovala přihlouple.

Rap přikývl a tvářil se zkroušeně. „Nemůžu si pomoci, aby mi vždycky neuniklo trošku magické síly. Proto ke mně cítíš to, co cítíš. Pokaždé, když se na tebe podívám… Je mi to líto, Inos. Nic víc v tom není. Až u tebe nebudu, tak se z toho

zase vzpamatuješ. Bojím se, že tě k tomu, co povídáš, prostě sám navádím. Tak je to, věř tomu.“

Další kecy! „Uf, to tedy není!“

„Ale ano, je!“

Jeden na druhého se mračili.

„No jistě!“ vyprskla. „A co jsi ty zač, abys mi vykládal, jestli tě miluju nebo ne?“

„Jsem mág. Ano, vím, že říkáš pravdu. Cítím to.“

„To je od tebe pěkné, žes to přiznal.“

„Ale o to přece vůbec nejde! Říkáš to, čemu sama věříš, ale věříš tomu jen proto, že… Že tě chci! Ano, chci tě, a proto tě nechávám cítit to, o čem mi povídáš.“

„Ale, že by? No tak to vyzkoušíme. Pojď ke mně.“

Začala si rozhalovat župan a Rap ohromeně řekl: *„Ale Inos!“* Ani sama Kade by to nedokázala vyslovit pohoršeněji.

Provinile si zase župan zavázala. „Rape, já tě doopravdy miluju! Vzala jsem si Azaka proto, že jsem neměla jinou možnost. Rasha by prováděla strašlivé věci…“

„Prosím tě, Inos.“

Zmlkla.

„Kvůli tomu jsem nepřišel. Nikdy bych nepřišel! A neodvedu tě odsud. Jen jsem tě přišel požádat o laskavost.“

Zírala na něho, jak se choulí v křesle, jak od ní odvrací hlavu. Tohle se Rapovi věru nepodobalo. Byl pro ni teď jasně čitelný a bez potíží poznala, že má vážný problém.

„Jakou laskavost, Rape?“ *Cokoliv!*

Zavzdychal. „Kalkor je čaroděj.“

„Ale ne!“

„Myslím že ano. Nejsem si jistý. Přinejmenším je mág, ale spíš bych řekl, že je regulérní čaroděj, vybavený čtyřmi Slovy. Proto si mohl dovolit to riziko a přijet do Hubu – ani celá Impirie ho nedokáže zabít. Když se mu zachce, tak prostě zmizí.“ Okamžik si ji zádumčivě prohlížel. „A když ho nedokáže zabít Impirie, tak já určitě ne! Umím poznat, když někdo užívá magii, a on proti tomu trolovi použil ohromnou magickou silu. Možná je to jen neohrabaný mág, ale spíš bych řekl, že je přece jen čaroděj.“

„Tak tohle měl Zinixo na mysli!“

„Určitě – ukazoval na Kalkora. Víš, regent chtěl zakázat další Zúčtování, ale Kalkor ho přiměl změnit názor. To jsem taky cítil. A užít moci vůči císaři anebo vůči regentovi, to je jedno – to je přímé porušení Protokolu.“

„A den předtím srazil Angilkiho přímo v Rotundě…“

Rap ovšem tuto historku neznal, a tak mu ji popisovala, zatímco na ni vážně upíral veliké šedé oči. A to pitomé tetování! Proč si je nějakým kouzlem nevymaže? Ach, Rape, Rape! Kdo by se staral o nějaké tetování. Je tak báječné mít ho zase zpátky…

„A proč ho potom Čarodějové nepotrestali?“ zeptala se nakonec.

„Nevím. Třeba mě napřed chtějí mít dokonale mrtvého? Ne, to je pitomost – už se chovám hůř než nějaký trpaslík. Vidím nepřátele za každým rohem.“

„Takže Kalkor je čaroděj. A ty ne?“

Zavrtěl hlavou. „Já jsem jenom mág. Tři Slova.“

Zachvěla se v náznaku paniky. Kdyby Kalkor Rapa zabil, tak by se musela vrátit do Arakkaranu jako Azakova žena a Rap by nakonec byl doopravdy mrtev. Znovu by zažívala všechny ty noční můry.

A tu pochopila a celým tělem se jí rozlila úleva, jako když zdvihne stavidlo. Ale donutí ho, aby si o to sám řekl! Aby bylo docela jasno. „Řekni, co chceš!“

„Mohla bys… nevadilo by ti… mohla bys se mnou Sdílet svoje Slovo? Chápu, že je to strašná věc, něco takového po tobě žádat, ale…“

Nejspíš vycítil, jak se Inosolan baví, protože se zarazil a málem se usmál.

„Je mi to moc líto, že tě o to musím požádat, ale bojím se. Totiž, bojím se, že bez toho Slova nebudu schopen toho bastarda zabít.“ A znovu jako by mu tvář zdřevěněla.

„Proč sis to rozmyslel, Rape?“ zeptala se potichu. „Co to bylo, co ti hodil Kalkor, aby tě přiměl změnit rozhodnutí?“

Ano, obličej jako vyřezaný z tvrdého dřeva… „Nechci o tom mluvit.“ Otřásl se.

„Kam jsi šel, když jsi od nás zmizel?“ Jako nějaký čmuchal!

Chvilku si myslela, že jí vůbec neodpoví. Pak řekl: „Na pohřeb, a o tom taky nechci mluvit.“

„Nevadí. Kalkor je zrůda. Když ho dokážeš zabít, tak uděláš nám všem dobrou službu a já s tebou pochopitelně svoje Slovo budu ráda Sdílet.“ A ještě mnohem víc než jen to.

Jeho úleva byla tak očividná, že jí to skoro zabolelo. „Uděláš to pro mě?“

„Tys o tom snad pochyboval?“ Lítostivě se na něho usmála a měla dojem, že se pokusil zamaskovat, jak se červená.

„Děkuju ti, Inos. Možná na tom nebude záležet moc dlouho.“

Co tím myslel? No, vždyť je to nakonec jedno a jsou horší problémy, které je potřeba probrat.

„Oslabí se tím ovšem tvoje Moc,“ dodal váhavě.

„Ale to nestojí za řeč! Jen doufám, že tobě bude k většímu užitku než mně. Od té chvíle, kdy mi je otec řekl, pořád čekám, abych viděla, v čem je nějaký rozdíl, a žádného jsem si nevšimla. Vůbec žádného! Elkarath říkal, že když jsme byli v Thume, tak jsem jednou užila Moci, ale vůbec jsem si něčeho takového nebyla vědoma. Musí to být hrozně slaboučké Slovo, Rape. A půlka z ničeho je pořád jen nic.“

Zavrtěl hlavou. „To nemusí být pravda. Sagorn si myslí, že Slova mají různé vlastností a vyhovují různým lidem. Nebo nevyhovují. Takže to tvoje nemusí být vhodné zrovna pro tebe. Je to možné, ale já si myslím, že je to jinak. Že někteří lidé mají skutečné nadání pro magii a Slova takovým lidem pomáhají. Ostatní prostě nemají takové vlohy. Když je kluk od narození nemotora, nikdy z něho nebude dobrý šermíř, a může cvičit, jak bude chtít. To je můj případ. Někteří čaro-

dějové jsou docela přirozeně mnohem silnější než jiní. Myslím si, že Rasha nebyla vůbec mocná.“

„Přitáhla mě do Arakkaranu přes celou Pandemii.“

Rap zafrkal. „To bylo jednoduché, když bylo Kouzelné okno otevřené. To vlastně fungovalo jako… to se těžko vysvětluje. Ale stejně, i když tobě tvoje Slovo nijak nepomáhá, myslím, že já mám pro magii docela dobré vlohy.“

„Ano, to máš. Dostávám z tebe úplnou závrať. Mohla bych přísahat na cokoliv, že jsem se do tebe zamilovala k zbláznění.“

Začervenal se. „Prosím tě, Inos! Chovej se vážně. Když se mnou budeš Sdílet své Slovo, pokusím se zabít Kalkora.“

Zasmála se. Vděčná za takovou záminku vstala a došla ke křeslu, v němž se nepohodlně krčil, a pak mu položila ruku na rameno. Překvapilo ji, jak je svalnatý. Sklonila se mu k uchu a vzpomínala, jak se dívala na něho, když Sdílel svoje Slovo s Rashou.

„Takhle se to dělá?“ zašeptala.

Trošku se zavrtěl. „Ano.“

Políbila ho na tvář. „Takhle třeba?“

„Prosím tě, Inos!“ Nehnul ani svalem.

Zachichotala se. Cítila, že má vlhké vlasy a taky by se potřeboval oholit. „A jaká je cena?“

„Můj život!“ odpověděl přiškrceným hlasem.

Hned vystřízlivěla. „Promiň, Rape!“ Zašeptala tu hatmatilku, kterou jí řekl otec na smrtelném loži.

Potom se napřímila. „Hotovo.“

Podíval se po ní. „To bylo ono?“

„Ano. Kvůli takové hlouposti se dělá tolik povyku!“

Polkl a olízl si rty. „Jsi si jistá, žes to řekla správně?“

Proč o tom pochybuje?

„Ano. Právě tohle mi otec řekl.“

Rap neříkal nic. Díval se dolů na ruce zaťaté v pěst a položené na stehnech.

„Rape? Copak se děje?“

„Inos… To nebylo Slovo Moci.“

„Ale tohle mi táta opravdu řekl!“ No, bylo to přece tak… Anebo si trošku popletla *angoo* a *engip?*

Zavrtěl hlavou a prudce povstal.

Byl mnohem větší, než jak si ho pamatovala. Upřel na ni vážné šedivé oči.

„Nebylo to Slovo, Inos. Když zaslechneš skutečné Slovo… víš, je to jako kdyby ti něco v hlavě vybuchlo.“

„Ale…“

„Pamatuješ si, jaké to bylo, když ti to slovo řekl? Cítila jsi něco?“

„Ne,“ přiznala. „Jenom mě to překvapilo. Myslela jsem, že zase blouzní.“

„Takže to není tvoje chyba.“

„Rape! Co tím myslíš?“

Měl tvář velmi blízko její, ale působila tak dřevěně jako třístěžňový škuner. Nic z ní nedokázala vyčíst.

„Myslím, že Slova se občas ztrácejí. Možná měl tvůj otec příliš zakalené vědomí. A možná se to stalo už jeho otci. Řetěz se někde porušil. Někdo Slovo zapomněl anebo je špatně slyšel."

„Ne! To ne!"

„Bojím se, že je to tak. Byla bys cítila příliv Moci, když ti je řekl, a tys necítila nic. Proto jsi na sobě nikdy nepozorovala nějaké zvláštní vlohy, Inos. Neznáš žádné Slovo!"

Ano, dávalo to strašlivý smysl. Padla na ni hrůza, zamrazilo ji po celém těle. „A co Kalkor?"

Rap pokrčil rameny, ale nepodíval se na ni. „Možná je jenom mág jako já. Můžu v to jenom doufat." Ale neznělo to příliš přesvědčivě.

„A to bys ho zvládl?"

„Potom už by byla jen otázka, který z nás je silnější – a já jsem opravdu hodně silný. Když vyčerpáme magické prostředky, dojde na holé svaly, a to je silnější zase on… Ale to není pravděpodobné. Lith'rianem pěkně otřáslo, když zjistil, že dokážu poznat užití magie. To jsem byl teprve adept. Myslím, že se bál toho, co by se ze mě mohlo stát, kdybych získal další Slova."

„A co když zná Kalkor čtyři?" Čekala. „Rape? Může mág porazit čaroděje?"

„Může myš porazit kočku?"

„Rape!"

„Jde o docela jiné zvíře, a to pak není zápas. Vévoda Angilki je pořád ještě v bezvědomí?"

„Aspoň dnes večer to říkali – že je stále v komatu."

Rap trpce přikývl. „Takže jeho Slovo mi nepomůže. Jdi si zase lehnout, Inos, a já tě uspím."

„Rape! Přestaň se chovat jako idiot! Zapomeň na Kalkora! Tvůj život za to nestojí. Zapomeň na Azaka! A zapomeň na Krasnegar! Pojďme pryč. Ty a já. Vyber jakékoli místo na světě a já tam půjdu s tebou."

„Ne. Musím jít hledat někoho, kdo má další Slovo." Viděla na něm zřetelné známky staré známé paličatosti.

„Nemusíš ho pro mě zabíjet, Rape, protože…"

„Nechci ho zabíjet kvůli tobě, Inos. Ani kvůli Krasnegaru. Udělám to, protože to chci. Jdi do postele."

„Pitomče! Vždyť je skoro ráno! Sagorn pátral po dalších Slovech sto let, a ty si myslíš, že do oběda nějaké seženeš?"

Náhle se jí zdálo, že má obrovské oči. Neviděla nic než ty jeho oči.

„Vrať se do postele, Inos."

Poslechla ho, okamžitě usnula a Rap odešel.

Slůvko šeptem:

Je čas, kdy slyšet s větví keřů
slavíka zníti vzletný tluk,
je čas, kdy sliby milenců
šeptány, sladký mají zvuk.

Byron, *Parisina* (překlad Antonín Klášterský)

»»»» KAPITOLA OSMÁ ««««
BLÁZEN ŠTĚSTĚNY

1

Běžel na sever, protože věděl, že to, co hledá, by mělo být někde tím směrem, poblíž Bílého paláce. Někde u jezera.

Utíkal v dešti a přál si, aby měl ještě teď tak dobré nohy, jak tehdy při běhu tajgou. Napřed námořnické řemeslo a teď dlouhé týdny na kozlíku kočáru ho připravily o běžeckou formu a on se pokoušel za každou cenu vyvarovat užití magie.

Utíkal v dešti a také vstříc jitru. Jeho čas se krátil. Tuhle noc vůbec nespal a ani nebude. Pokud selže poslední naděje, tak ho čeká předlouhý spánek.

Byl v Hubu už třetí den a nevysvětlitelná bílá hrůza už musela být velice blízko. Nejspíš by měla přijít dneska, říkal si. Bože spravedlnosti, dovol, ať ještě napřed stačím zabít Kalkora! Pořád ještě neměl ani zdání, co se za děsuplným bílým viděním může skrývat, protože se bál užít své schopnosti nahlížet do budoucnosti. Může to třeba být jen smrt. Bylo by to i logické vysvětlení, že totiž bohové brání člověku vidět dál, než kde leží jeho smrt. Ovšem už dva Strážcové se pokusili číst jeho budoucnost a Ishist tvrdil, že to bolí, jen když se o to pokusí. Pokud ho tento osudový proud vyvede z nebezpečí dlouhého umírání v goblinské vesnici, tak by to nemuselo být zase tak špatné, ačkoli pochyboval, že by goblini byli schopni přivodit mu větší utrpení, než jaké cítil z oné bílé hrozby.

Zatím však nezbývalo nic jiného než běžet tak rychle, jak mohl.

Ne pořád se mu dařilo užívat pouze svých přirozených lidských sil. Každou chvíli ho stavěla hlídka legionářů, protože osamělý muž běžící v noci ulicemi není tak docela běžným zjevem. V užších uličkách se zase pohybovaly podivné stíny, které jako by se mu chtěly přiblížit a na něco se ho vyptávat. Pokaždé se zahalil do kouzla, které od něho odvracelo všechnu pozornost, a běžel bez zdržení dál.

Snažil se nemyslet na Inos.

Chudinka Inos! Jeho toužebné myšlenky ji pořádně zmátly! Být mágem je věru ohavná věc. Ale pokud Strážcové sejmou z jejího manžela Rashino prokletí, bude brzy bezpečně zpátky v Arakkaranu, kde může začít žít život, jaký si svobodně vyvolila, ještě než se do toho Rap zamotal. A časem na Rapa dočista zapomene.

Namísto toho raději myslel na Kalkora. Pustil z uzdy zuřivost, která v něm doutnala už dlouhé hodiny, a dovolil nenávistí, aby vyšlehla naplno. Začala se hlásit bolest, napřed v nohou, později se připojilo pálení v hrudníku, ale jak pomyslel na Kalkora, vztek mu dodal síly k dalšímu běhu.

Faun jako by se z jeho osobnosti vytratil. Jotunská krev převládla a velela jeho duši, nabubřele k ní promlouvala a burcovala ji. Jak narůstala jeho únava a vyčerpání, mocněl zároveň hlad po krvi. Od dětství ztratil sebekontrolu jen jednou – a to ještě ne úplně – v Dunhingu. Tehdejší výbuch zlosti ho vyděsil, ale neukázal mu celou hloubku jotunského zuřivého šílenství. Teď takový stav zažíval poprvé jako dospělý. Bylo to báječné, neodolatelné, omamující. Později toho možná bude litovat, pokud ovšem zůstane naživu, ale v současné chvíli na tom vůbec nesejde. Na ničem nesejde.

Krev a zničení a uspokojení… na ničem jiném nezáleží. Přiblížil se k nejsevernějšímu z pěti pahorků a magicky zaštítěnému tajemnému Bílému paláci a zároveň se ke slovu začalo hlásit na vodnaté obloze mléčně bílé svítání. Ve městě se začal pomalu objevovat pouliční nich, na deštěm omytých ulicích potkával povozníky a nejčasněji vstávající učedníky. Každý, koho se zeptal, mu odpovídal ochotně a rychle, až nakonec narazil na chlapíka, který mu popsal cestu přímo tam, kam spěchal.

Byl to zchátralý dům uprostřed zarostlého pozemku, rozpadající se připomínka někdejší prosperity zdejší čtvrti, ze které se pomalu stávaly slumy. Muži i celé rodiny přicházeli a odcházeli, ale vlastník této nemovitosti byl nesmrtelný.

Kdyby Rap hádal špatně a jeho kořist nocovala na dlouhé pirátské lodi, zakotvené na jezeře, tak by z něho byl mrtvý faun.

Překonal zeď nordlandské ambasády rychleji, než by svedla divoká kočka, a dostal se do kdysi krásného domu bez toho, že by si ho někdo všiml. Nebyli tu žádní psi – pravému jotunovi se psi hnusí – a psi by stejně neznamenali žádný problém. Problémem byl Kalkor. Vloupat se do Opálového paláce bylo mnohem méně riskantní než vlézt sem, protože někde tu byl čaroděj a stačilo by se jen otřít o jeho mysl bystrozrakem, a mohlo by ho to vyburcovat.

Vlekl bolavé nohy mokrými křovisky, která pomalu dobývala neošetřovanou zahradu. Začal velkým domem, který měl rovnou před sebou. Na východním obzoru se ve škvíře pod dešťovými mraky objevila žlutá skvrna. V den, kdy má vybojovat zápas na život a na smrt, zřejmě nezaspí ani zeman Kalkor.

Ve velkých ložnicích Rap bystrozrakem neobjevil nikoho, ale bylo možné, že Nordlanďan takovým dekadentním pohodlím opovrhl. Rap nakoukl do zadního křídla, kde se rozkládaly bývalé pokoje pro služebnictvo. Brzy tam objevil Kalkora, který už byl vzhůru a měl napilno v zábavě, ze které se asi nenechá jen tak vyrušit. A je docela možné, že po ní zase usne.

Tak se Rap znovu soustředil na svůj hlavní cíl. Ještě bystřeji teď prohlížel každou místnost. Našel v tom rozlehlém stavení překvapivě málo lidí. Posádka *Krvavé vlny* zřejmě nocovala na palubě, protože nedůvěřovala impům.

Skončil s prohlídkou místností a neměl nic. Pokoušel se hledat ve sklepích. Nic. Potom ve všelijakých výklencích. Zase nic.

Cítil příval zoufalství.

Selhal! V době, kdy by se mohl dostat k jezeru, už budou námořníci dávno vzhůru. Blázne, blázne! spílal si. Hádal jsi špatně.

Stál ve studeném dešti a po kolena v zeleni, která vydechovala zemitý pach, a před ním začala nabývat obrysů nepříjemná pravda, že ho Kalkor rozseká na kusy. Jako jediná naděje mu zbývá, že se vloudí do domu a pokusí se zabít zemana hned teď, dokud se ještě soustředí na svou zábavu. Že by se dokázal přikrást k čaroději?

A tu si všiml několika rozpadajících se dřevěných chatrčí a altánů, roztroušených vzadu za domem. Tam! V dřevěné chajdě. No ovšem.

Nemohlo to být snazší. Dokulhal až k chatě a našel dveře dokořán. Před sebou vyslal magické dloubnutí, aby probudil svou kořist, která spala na rozpadající se staré rohoži, prostřené na holé zemi, a kolem sebe měla ovinutý jakýsi hadr, který měl zřejmě připomínat oděv. Místo ke spaní si dotyčný vybral sám, protože mu vyhovovala venkovní teplota a měl rád vůni dřeva.

Když Rap vstoupil, spáč se posadil a začal se protahovat. Ani horský šedý vlk by se nemusel stydět za chrup, který se objevil při mohutném zívnutí.

„Ahoj, Kuře."

Goblin zašilhal na stín stojící ve dveřích. „Placatej nos?"

„Já." Rap si s úlevou sedl, zkřížil nohy v blátě a těžce oddychoval. Jak hrozně je unavený! Bolelo ho všechno, ale nejvíc nohy. Mezi vysoko navršenými hromadami palivového dřeva měl sotva dost místa, aby si je natáhl. Skoro se s goblinem dotýkali koleny. Ale bylo příjemné konečně se ukrýt před deštěm a posadit se.

„Přišel na návštěvu za stharým kamarádem?" Kuře po něm spokojeně blýskl šikmo posazenýma očima. Pilně se škrábal po celém těle. „Anebo bys thřeba něco chtěl?"

Rapova zuřivost se teď přetavila ve snahu dosáhnout svého cíle a hlavu měl jasnou a chladnou jako ledovec. „Ano. Něco potřebuju. Víš, tak nějak zvláštně jsem rád, že se ti lidojedi nedočkali pečínky z goblina."

„Ale já vím, proč jseš rád, Placatej nose." Goblin se zachichotal a zašklebil. „Zeman říkal, thy přijdeš."

Aha, tak on mu to říkal, ano? Rap rychle zapátral bystrozrakem, ale Kalkor se pořád ještě činil ve svém díle a netušil, *že jeho* zamýšlená oběť *mu přišla* až do zahrady.

„K tomu se ještě dostaneme. Jsem děsně zvědavý – jak jsi jim unikl?"

Kuře ukázal na jizvu na stehně. „Threfili mě šípem a zajali. Then večer už byli po jídle. Na goblina už v žaludkách neměli místo."

„Tak si tě nechali na vykrmení?"

Kdysi se Rap Kuřete a jeho příšerných tužeb bál, ale ty doby už dávno minuly. Goblin může zachránit Rapovi život anebo ho odsoudit k smrti, ale víc v této chvíli už nedokáže. Pravda, Čarodějové předpovídali Kuřeti velkou budoucnost a Rap se v duchu obával, zdali se jejich předpověď netýká i vlády nad Krasnegarem. Avšak nové schopnosti, získané s třetím Slovem moci, i zprávy a drby, které posbíral v Hubu, mu jasně ukázaly, jak se mýlil. Teď už zájem Čiré vody a její pomoc gob-

linovi naprosto chápal. To, co čekalo na Kuře v budoucnu, se netýkalo Krasnegaru, ale zahrnovalo Rapa a třetí proroctví.

„Svázali tě nebo tě zavřeli do klece?“ Ani to, ani ono by goblina vyzbrojeného Slovem nedokázalo zadržet.

Znovu se zableskly veliké zuby. „Zavřeli do klícky. Nechal jsem tho pár dní thak a pothom odešel. Na mokřejší straně ostrova je hustá džungle… Vzal jsem si thaky ženu, na vaření a thak.“ Výraz v ošklivé tváři barvy khaki byl stejně zřetelný jako v každé jiné tváři.

„Jak se jmenovala?“

„Nedokázal jsem tho naučit,“ odvětil Kuře ledabyle. „Volal na ni 'ženo' a ona dělala, co jsem řekl.“

„A co na to říkala?“

Goblin pokrčil rameny. „Zdála šťastná. Po pár dnech říkala, že neutheče, thak jsem na noc neuvazoval.“ Úkosem se podíval po Rapovi. „Byl jsem pro ni dobrej chlap! Silnej!“

Po celou dobu, kdy byl Rap námořníkem a žil v Durthingu, se musel Kuře schovávat někde v nogidské džungli, léčit si ránu a nechával se opatrovat děvčetem, které ukradl. A spoustu věcí ještě neřekl.

„A potom jsi odplul a nechal ji tam?“ Ne, tak to nebylo…

„Přeplaval na kmeni sthromu na sousední ostrov. Žena říkala, na šestým, sedmým osthrově najdeme impa.“

A tak Kuře spěchal za svým osudem a ona se rozhodla jít s ním. Nelhal, že ho měla ráda. Kanibalské děvče se docela přirozeně zamilovalo do svého goblinského únosce. Nespíš s ní zacházel tak špatně, jak to svedl, protože mu žena byla užitečná. Bylo by snad možné, aby Kuře provedl něco tak negoblinského, že by se do ní zamiloval? Rap se už už chystal na to téma zavtipkovat, ale včas se zarazil.

„Špatnej proud,“ řekl goblin. „Přišla velká bouřka.“

„To je mi líto.“ Jako mág pod goblinovou lhostejnou pózou vycítil skutečný zármutek. Velmi zvláštní. A velmi smutné.

Zbytek příběhu už se vyprávěl snadno. Kalkor, který vedl *Krvavou vlnu zase* na západ, narazil v Dyrském kanálu na kládu s téměř mrtvým goblinem, jenomže to byl právě ten způsob podivných náhod, jakým se projevují Slova, a goblin pochopitelně také znal Slovo moci. Kalkor zřejmě v té chvíli v goblinovi viděl část svého osudu, protože věděl o třech proroctvích Kouzelného okna. A nejspíš se právě tehdy rozhodl uskutečnit svou šílenou výpravu do Hubu.

„A tak tě donutil, abys mu vyzradil svoje Slovo, takže se z něho stal čaroděj?“ zeptal se Rap.

Kuře po takové urážce zbrunátněl do olivova. „Snad víš o goblinech dost, ne? A thaky už byl čaroděj. Nepothřeboval Slovo.“

A to byla možná dobrá zpráva. Slovo moci, které měl Kuře, pocházelo přímo od malé faerijky. Ještě nikdo je nemohl sdílet. Zatím. Bude to hodně silné Slovo.

Déšť bubnoval do střechy a prosakoval škvírami. Rap znovu vnitřním zrakem prozkoumal dům. Kalkor už se svým počínáním skončil a zdálo se, že znovu usnul. Žena ležela vedle něho a tiše plakala. Ale leckde jinde se začínali pohybovat další

muži. I jotun může pociťovat chlad, jaký dnešního vlhkého rána panuje, a raději si rozdělá oheň. Je třeba pospíchat.

Kuře se znovu protáhl. „Proč thy nakonec souhlasil? Viděl jsem tho. Neužil na thebe čáry?“

„Ne. Aspoň ne přímo.“ Ovšemže Kalkor změnil Rapův názor na věc zrovna tak, jako pozměnil mínění regentovo, ale tentokrát mu to neposlouží, jak by chtěl.

„Jak theda?“ zajímal se goblin. „Paličathej jako stará medvědice, Placatej nose. Já tho vím.“

Bez ohledu na svou zuřivost a pochmurný záměr se musel Rap zasmát. „No, to ti tedy pěkně děkuju, Kuře!“ Ty děsuplné týdny v lese už byly zasuté kdesi v paměti a dnes se na ně díval s troškou nostalgie. Ach, nevinné mládí! Tehdy ještě nebyl mágem. „Pamatuješ si Gathmora?“

Goblin přikývl. Byl teď patrný jako šedivý obrys v šedém svítání. „S thebou na orce, že? Myslel jsem, že je tho on.“

„Byl to dobrý chlap, Kuře. Přišel se mnou až sem do Hubu.“

Goblin nepatrně vykulil zešikmené oči, protože pochopil. „Ano, dobrej chlap… Co tho Kalkor včera hodil?“

Rap se zachvěl. „Jeho srdce. Ještě pořád bilo.“

Goblin nad tím zapřemýšlel a pak zavrtěl hlavou. „Tho pitoměj způsob, jak zabít chlapa. Žádná čest.“ Měl zvláštní názory na to, jak má vypadat správný způsob smrti, ale těmito slovy vzdal Gathmorovi poctu.

„Musím Kalkora zabít!“ řekl Rap. Zlost se v něm už znovu rozhořela plamenem a roztřásly se mu ruce.

Kuře pokrčil rameny. „Povídal, thy přijdeš sem a budeš chtít mý Slovo.“

„Budeš je se mnou sdílet?“

„Ne.“ Odhalil v úsměvu ohromné špičáky. „Krásný bejt silnej.“

„Budeš mít pořád spoustu síly, i když je budeš sdílet.“

Goblin zavrtěl hlavou. „Kolik už máš?“

„To se neříká.“

„A já neřeknu svoje.“ Vyrazil se sebe nečekaně ostré uchechtnutí. „Kouzlem tho Slovo nedostaneš, Placatej nose. Thak co zkusíš jinýho?“

Rasha napřed šlehla silnou bolestí Rapa a pak mu pohrozila, že totéž udělá i Inos, jenže tahle technika na goblina neplatí. Možná, kdyby jeho kanibalská přítelkyně byla ještě naživu… jenomže Rap by nedokázal ublížit nevinné ženě, i kdyby ho sžírala sebevětší nenávist.

Takže mu zbývalo přesvědčování a hrozby. „Když mě Kalkor zabije, tak už mě nebudeš moci zabít ty. Až zvedne moji hlavu při Zúčtování, už mě neodvlečeš do Havraního totemu.“

Goblin se znovu zachechtal. „Povídal, že tho budeš říkat. Ale když řeknu Slovo, stane se z thebe čaroděj. Thak tho povídal. A čaroděj se nedá mučit.“

Pokud Kalkor ví, že Rap už je mág, pak podstoupil ohromující riziko, když nechal goblinovo Slovo jen tak bez ochrany. Buď šíleně důvěřuje svým magickým silám, anebo ví něco, o čem Rap zatím nemá potuchy.

Řekněme něco, v čem by byli namočení Strážci? K výsadám Čiré vody patřila ochrana Nordlanďanů a Čarodějnice Severu mohla intervenovat a chránit Kalkora proti kouzlům.

Anebo Kalkor nahlédl do budoucnosti a ví, že goblin s Rapem své Slovo nebude sdílet. Rap se vidění proti toku času neodvážil.

Znovu zkontroloval, co dělá zeman, ten se však ze svého lůžka ani nehnul. Možná Kalkor spoléhá na to, že samo Slovo se ubrání tomu, aby bylo vyřčeno. Kuře nikdy nepatřil k lidem ochotným spolupracovat a teď se baví tím, že bude pořád stát na svém a přinutí Rapa, aby přišel s prosíkem. Právě tak, jako se Kalkor začal ospale bavit marným zápasem své další kořisti, na kterou si právě lehl.

V Rapovi zabouřila jotunská krev. Třes mu z rukou přešel až k ramenům. Potřeboval svou zlost vybít na nějaké oběti, a pokud nepřesvědčí mladého goblina ke spolupráci, tak ho určitě zabije. Snad i tohle byl výsledek, který Kalkor předvídal? To ho asi pěkně pobavilo.

„A co když ti to slíbím?“

„Co slíbíš?“ vyprskl goblin. „Slíbíš, že se ode mě necháš zabít? Čaroděj? Tho nepůjde, Placatej nose. Musíš věřit bohům.“

„Chci, ho zabít,“ řekl Rap, kterého se začínalo zmocňovat zoufalství. „Kvůli Gathmorovi. A tohle je moje jediná šance. Pověz mi své Slovo moci a já ti budu přísahat, že vyplním tvoje proroctví. Půjdu s tebou do Havraního totemu a tam mě zabiješ.“

Goblin mlčel, ale Rap mu v ošklivé tváři vyčetl nerozhodnost.

„A co tha žena? Spravils jizvy.“

„Ta už má jiného náčelníka. Povídal jsem ti, že je to náčelníkova dcera a musí si vzít zase jen náčelníka.“

„Thy ji nevezmeš?“ Kuře se tvářil nevěřícně.

„Ne, nevezmu. Vybrala si tamtoho.“

„Thy neděláš kvůli ní?“

„Povídám ti – dělám to kvůli Gathmorovi. Kalkorova smrt nijak Inos nepomůže.“

Goblin zavrtěl hlavou. „Tho je jedno. Nepovím Slovo, Placatej nose. Řekni mi svoje a já za thebe zabiju zemana. Potom thy půjdeš do Havraního thotemu.“

Rap měl co dělat, aby se mu zlostí nerozcvakaly zuby. Ten mrzký zelený spratek nemá vůbec ponětí, jak je blízko smrti! „Řekni mi je, nebo zemřeš! Přísahám, že tě zabiju, otroku! Bohové mou duši odkopnou, ale stejně tě zabiju!“

V šikmých očích se zle zableskло. „Už žádnej othrok!“

Ale jeho slova neladila s tím, jak se tvářil. Rap rychle zapátral ve vzpomínkách. Nikdy se nedostal k tomu, aby goblinské zvyky nějak podrobně poznal, ale může to udělat teď.

„Říkám, že jsi pořád můj otrok, gobline!“

„Žádnej othrok! Zachránil jsem thi život před impama v Milfloru!“ Mág Rap zaregistroval, že goblin mluví nepravdu: měl napjaté svaly v šíji, potem lesklou pokožku a zrychlený srdeční tep. Kuře lhal.

„Ne, nezachránil! Vůbec mě nechtěli zabít a dostal bych se odsud i bez tvé pomoci! A když jsi zaútočil na ty vojáky, volal jsem tě zpátky. Tys můj rozkaz neposlechl, takže to, co jsi pak udělal, se nedá počítat!“

Kuře se chvěl zlostí, ale Rapova obvinění nepopíral. Rap se uchechtl, když viděl, že se svými dohady trefil do černého.

„Jsi pořád mým otrokem! Ale Kalkor mě dneska zabije, když nebudu mít tvé Slovo. Tentokrát mi doopravdy můžeš zachránit život. Potom už nebudeš otrok, to je jisté,“

Goblin našpulil rty a přemýšlel. Lstivě k Rapovi vzhlédl. „Potom thy mě necháš zabíjet – a hodně, hodně dlouho, ano?“

„Vydržím tak dlouho, jak budu moci. Tak dlouho, jak to zatím nikdo nedokázal.“

Byl to hrozný slib, ale v této chvíli bezvýznamný. Děsivá osudová hrozba bílého ohně nejspíš zahubí Rapa mnohem dřív, snad ještě než skončí dnešní den. Nebude žít tak dlouho, aby ještě někdy spatřil Havraní totem.

„Přísaháš, Placatej nose?“

„Přísahám u každého boha, na jakého si vzpomeneš.“

„Myslím, že thy chlap, kterej drží slovo, Placatej nose.“ Goblin se zasmál a olízl si rty. „Ohromná čest! Udělám tho! Povím svoje Slovo.“

2

Do promočeného stanu nemilosrdně bušil déšť. Voda prosakovala švy a z nich Rapovi kapalo na hlavu, až se mu kolem nohou dělala louže. Slyšel, jak venku přicházejí diváci a kloužou po mazlavém rozbahněném břehu, ale bude jich mnohem míň než včera. Přes padající mlhu toho ze souboje stejně moc neuvidí, protože zrovna na kolbišti bude mlha nejhustší. Aréna sama už připomínala spíš ojíněnou bažinu. V nízkých mracích, černých jako bahno na zemi, bouřily hromy. Kouzelné okno předpovídalo počasí naprosto přesně.

Kouzelné okno totiž celou tuhle pitomost nastrojilo.

Právě takové věci totiž magická okna provádějí! Jejich obrazy znamenají mnohem víc než jen pouhé proroctví, protože svým vlivem usměrňují tok událostí tak, aby sloužily jejich zájmům. Koho považovalo krasnegarské Kouzelné okno za svého pána, to bylo nerozřešeným tajemstvím. Určitě to nebyl Kalkor, protože toho už okno zničilo stejně spolehlivě, jako zničilo Inosina praděda. Rap pověděl Kalkorovi o tomhle souboji a Kalkor si myslel, že to všechno dělá jen pro vlastní pobavení. Nebýt však ponoukání Kouzelného okna, nikdy by na něco takového ani ve snu nepřišel.

Okno dostalo Kalkora do pasti. Nikdy se nestane vládcem Krasnegaru, protože užil moci vůči regentovi, aby si na něm vynutil druhé Zúčtování. To bylo narušení Protokolu a musí následovat odplata od Strážců. Ať dnešní duel dopadne jak chce, Kalkor zemře.

Pro člověka vyzbrojeného čtyřmi Slovy jsou některé skutečnosti tak zřejmé!

Rap tuhle trpkou pravdu pochopil ihned po návštěvě Kuřete, ale pro něj v tom nebyl žádný rozdíl, protože jotunský hlad po krvi mu pořád ještě bouřil v celém těle. Pomstí Gathmorovu smrt, ať to stojí co to stojí. To nebyla záležitost, kterou mohl přenechat spravedlnosti Rady Čtyř. Jedině on sám musí zařídit, aby Kalkor zaplatil nejvyšší cenu, když se mu to nezdaří, sám zemře. Na svého otce si sotva vzpomínal, ale byl čistokrevný jotun, potomek mnoha generací severských zabijáků, a jeho jotunská krev se v Rapovi ujala vlády. Souboj s Kalkorem nevybojuje pro Inos. Oficiálně je sice Inosolanin šampiónem, jak předpovědělo Kouzelné okno, ale co se jeho týkalo, bojoval jen proto, aby pomstil přítele, kterého odporný nordlandský zabiják zavraždil jen proto, že dostal takový hnusný nápad.

Krev!

Bezvládně seděl na nízké stoličce a přál si, aby necítil v kostech tu hroznou tíhu a ve svalech pulzující bolest. Neužíval nadpřirozených schopností a teď za to musí platit, jak ho k tomu vedla jakási zvrácená tužba po utrpení. Celou noc nezamhouřil oka a noc předtím spal jen maličko.

Vedle ležel na mokré trávě smradlavý kus medvědí kůže. Naproti němu, na podobné stoličce, seděl věkovitý jotun, jehož jméno mu nikdo neřekl. Na sobě měl dlouhatánskou rudou róbu a v klíně držel ohromnou válečnou sekeru. Pilně přejížděl brouskem po ostří, přestože příšerná zbraň byla už tak ostrá, že by přeřízla i vlákno babího léta. U nohou měl položenou rohatou přílbu a otlučenou polnici.

„Musíš se připravit!“ chrchlal a vraštil křovinaté bílé obočí. Rapem opovrhoval. Křížencům by se nemělo dovolit, aby se účastnili posvátných jotnarských ceremoniálů, a tenhle stejně nevypadá na kdovíjakého bojovníka.

„Ještě je čas,“ odsekl Rap.

Ze všeho nejvíc teď potřeboval si vyzkoušet, jaké to je být čarodějem. Když vyslechl čtvrté Slovo, následoval vskutku kataklyzmatický zážitek, mnohem výraznější než u předešlých Slov. Ještě mu z toho zvonilo v hlavě. Možná bylo goblinovo Slovo zvlášť silné, anebo je to prostě při přechodu do stadia čaroděje normální. Měl pocit, jako by mu náhle přibyla druhá souprava smyslů.

Teď poznal i magické prostředí v celé jeho složitosti, které jako okultní svět bylo nadstavbou světa normálních smrtelníků. Viděl novou dimenzi své existence, aniž by se díval – a stejně okultní realitu i cítil, chutnal, vnímal a slyšel, avšak žádné z těchto slov přesně neodpovídalo svému novému významu. Otevřela se mu druhá realita, v níž se mohl pohybovat, aniž by opustil místo, které právě zaujímal ve světě smrtelníků. Jeho normálním očím se Hub jevil jako obrovské město, ale v oné druhé soustavě rozměrů to byl hotový vesmír, plný stínů a obydlený doutnajícími vatrami kouzel.

Viděl tam okultní elementy v podobě plamenů, svazků blesků či obrovitých obrysů, mohl si vybrat. Mezi nimi pak skotačily drobné vírky a záblesky nepatrných kouzlíček: tu nějaká žena podporuje magií své přirozené kouzlo krásy, aby lapila do pastí milence, okultně nadaný kuchař vyrábí mistrovský kus moučníku pro stůl svého pána, obchodník kouzlem šidí svůj nic netušící protějšek. Mohl je vidět, jak vypadají ve skutečném světě, anebo si prohlédnout jejich obraz v okultní realitě, který symbolizoval vzorec jejich magické moci. Rudý a pronikavý, pichlavý nebo

zkosený a zlostný – slova a pojmy obyčejného světa naprosto nedostačovaly k popisu a sdílení fenoménů nové reality a zkoušet je popisovat nějakému normálnímu smrtelníkovi by bylo marné, i kdyby se o to snažil do konce světa. Není divu, že kouzelníci nejsou jako ostatní lidé.

Zdalipak všichni čarodějové vnímají všechno kolem stejně zřetelně, anebo je pronikavý pohled do nitra věcí znakem jeho síly? A jak je vlastně silný? Z pocitu vlastní síly ho až jímala závrať, měl dojem, že je všemocný. Není to jen nebezpečný sebeklam? Že by doopravdy byl tak mocný, jak se cítí?

Na opačném konci kolbiště Kalkor ve svém stanu stál, protože byl příliš rozrušený, než aby dokázal sedět. Jednou rukou přidržoval svou sekeru ve svislé poloze a brouskem ve druhé ji ostřil. Už se svlékl, měl na sobě jenom onen cár kůže kolem beder. Zdál se připravený k boji. Tu vycítil Rapův pohled a v modrých očích se mu zablesklo radostí pomatence.

Rap nahlédl do okultního světa a tam uviděl Kalkora jako průsvitnou a nahou podobiznu pravého zemana. V onom bezrozměrném prostoru mohl stát na dosah ruky anebo taky třeba kdesi v Nordlandu. Ale byl něco víc než jen duch. Rap v něm cítil rudou, svíjející se nenávist jako utajený oheň, který rozhazoval jiskry násilí a krutosti, ale nenašel v něm nic z lidských citů.

„Brzo umřeš, míšenče!“ řekl Kalkor a plamen v něm vyšlehl silněji, jako by se už na Rapa těšil.

„Proč?“ zeptal se Rap. Měl ruce položené na kolenou a svou otázku vyslal, aniž by ji vyslovil. Starý jotun vedle něho ani nevzhlédl. *„Co chceš tímhle šílenstvím získat?“*

Kalkor se zachechtal a bylo to, jako když vytryskne horká krev na sníh, jako žena svíjející se v krutých náporech bolesti. *„Když to nevíš, tak nestojíš za to, abys to věděl.“*

„Chceš kouzlem získat království. Ale Strážci to nedovolí. Už ses jednou dopustil narušení Protokolu!“

„Strážci?“ Jotun odfrkl. *„Ze Čtyřky strach nemám! Olybino vedl už tři války, ale neodvážil se napadnout jotnary. Čirá voda mi fandí. Jednou v noci mě vyhledala na mé lodi, oděná jen do čarovné krásy, aby si užila mojí síly a ochutnala z mé všechno překonávající vůle.“*

Rap nedokázal odhadnout, zdali to byla pravda anebo jen šílencovo blouznění.

Zkroucená ohnivá síť v Kalkorovi se formovala do stvoření s drápy, šupinami a jedovatými zuby, které začalo povykovat jakýsi neladný pohřební žalozpěv.“ *Takže mám dva na své straně a regent se taky bude hledět vyhnout další válce! Vznesu svůj nárok a Strážcové se do toho nebudou vůbec míchat!“* Fyzicky stál Kalkor ve svém stanu na druhé straně Kampusu na dlouhý dostřel luku daleko, ale jeho opovržlivý výbuch působil na Rapa tak, jako by mu luskal prsty přímo pod nosem.

Rap zkrotil svou příšernou zuřivost a odolal nutkání srazit tu zrůdu úderem okultní moci. Nejhorší bylo, že to, co zeman právě říkal, mohla být dokonce i pravda. Pokud Kouzelné okno předpovídalo, že Kalkorův nástup na trůn bude nejlepším řešením pro budoucnost Inissova rodu, pak to byl Rap, kterého dostalo

do léčky! Ostatní kandidáti na trůn, Inos a Angilki, už by byli odvedeni stranou a Rapovi bylo souzeno zde zemřít.

Och, ubohý Krasnegare!

Ve své hrůze se ponořil hlouběji do děsivé studny Kalkorovy mysli. Nenašel tam žádné obavy. Sotva tam našel stopy zájmu o výsledek dnešního Zúčtování, protože nájezdník už dávno pozbyl jakýkoli smysl pro cenu lidského života, dokonce i svého vlastního. Jeho posedlost v prosazování souboje s Rapem však dávala jakýsi zvrácený smysl. Pro muže, který nacházel rozkoš v nebezpečí, byl každý únik před smrtí jen výzvou k tomu, aby příště riskoval víc. Smrt a znásilňování a kořist nakonec musely ztratit na přitažlivosti a už nezůstávalo nic, pro co mohl člověk Kalkorova druhu žít. A proto se začal pídit po okultní moci, což celý jeho problém ještě zhoršovalo. Pokud přežije dnešní představení, tak bude prostě muset pátrat po ještě nabubřelejším způsobu smrti, protože mu bude zbývat už jenom smrt jako konečná a nevyhnutelná meta. Možná po něm zůstane velká pověst zemana, který doplul se svou Orkou až do Hubu a v hlavním městě Impirie vyprovokoval Zúčtování, v němž hrál o království.

Jakoby na dotvrzení Rapových úvah rozčísl truchlivou oblohu blesk a zaburácel hrom, až v davu tisíce rukou vylétly k uším. Zdálo se, že průtrž mračen sbírá síly k brzkému útoku.

„A kdo přijde na řadu po mně?“ zeptal se Rap. *„Zabiješ regenta? Anebo tu prázdnou slupku, která zbývá z císaře? Či snad toho chlapce? Jak bude znít poslední sloka tvé válečné písně?“*

Výbuch ďábelské radosti změnil příšeru v blýskavý a třpytící se monolit na neblahém vřesovišti, ozářeném jen světlem hvězd. *„Nikdy se to nedovíš! Ale dosáhnu nesmrtelnosti!“*

Souboj měl co nevidět začít. Císařský dvůr právě přijížděl. Byl tam i Azak, na jehož kůži červenavě žhnula Rashina kletba. Neschopná čubka! Její kouzlo bylo pěkně zbabrané. A pak uviděl Inos, vyděšenou, a přece tak žádoucí, že by z toho člověk šílel víc než z Kalkora. Ubohá Inos, nezná ani jediné Slovo!

„Víš, že nemůžeš vyhrát,“ zaznělo zemanovo posměšné šeptání v ocelovém klidu okultní dimenze. *„Já jsem nájezdník! Neskloním se před žádným mužem. Neuznávám jiný zákon než smrt.“*

„Já taky ne!“ odpověděl Rap zlostně.

A tu zeman udeřil.

Ve světě prostých smrtelníků se nepřihodilo vůbec nic. Dva staří jotnaři seděli vedle přidělených zápasníků a neměli potuchy o tom, že mezi nimi už probíhá okultní souboj, zatímco v magické realitě Kalkorův mlhavý obrys šlehl Rapa přes tvář devítiocasou kočkou, právě takovou, jakou ho strašil na palubě *Krvavé vlny*.

Nebylo to míněno jako smrtící úder, ba ani jako rána, která měla Rapa zneschopnit, šlo jen o to způsobit mu šílenou bolest. Ve skutečnosti se na faunově obličeji neobjevila ani stopa, právě tak jako neexistovala dřevěná tyč, kterou Rap odvrátil Kalkorovo kouzlo, protože obojí byly pouhými myšlenkovými obrazy neviditelného, představami nepředstavitelného… a přitom se Rap sotva dokázal

udržet, aby svou neviditelnou palicí nezasadil zemanovi odvetný úder, který by dokázal rozrazit lebku i obrovi.

Kalkor se zatvářil poněkud překvapeně a zároveň pobaveně. *„To nebylo špatné!“* zamumlal.

„Můžeme to zkusit znovu,“ řekl Rap a v nezemské realitě napřáhl paži, jako by nabízel drtivý námořnický stisk niky nebo přetlačování rukama.

Kalkor ihned znovu udeřil a zanořil do paže svého protivníka olbřími meč.

Rap dal přednost stisku holou rukou. Nezáleželo na tom, jakou podobu své akci chtěl v mysli dát anebo jak ji viděl Kalkor. Záleželo jen a pouze na okultní síle.

Teď, když se spolu utkali přímo, se Rapovi zdály prsty jeho protivníka měkoučké jako dětská ručka. Stiskl a pocítil tak nepatrný odpor, že si toho sotva všiml, zaradoval se, když zjistil, že zemanovi působí bolest, a když viděl, jak se jotunovi kalí oči rychle narůstající panikou. To ho uspokojilo a rychle povolil, než stačil svého protivníka zmrzačit. Sekerou by Kalkor nepochybně dokázal Rapa rozseknout až k pasu, ale v ovládání moci mu nebyl vážným soupeřem.

Zeman s výkřikem couvl, takže jeho starý společník se po něm udiveně podíval. Okultní svět se naplnil bublajícím slizem a zápachem hniloby. Kalkor, nadaný silou i rozumem, odvahou, půvabem i vysokým rodem, všech svých darů zneužíval, až nakonec po životě plném výbojů a ničení uvěřil, že nemůže žít lepší člověk, než je on sám.

A tu poznal svého mistra.

Tiché a stísněné rozladění, pěnící studna, vydávající hlasité pšouky strachu…

Rap se znechuceně díval na tu špínu. Konečně viděl strach, ale nebylo ho tolik, aby ho to dokázalo uspokojit. *„Ne, ne, zemane! Zničím tě tak, jak jsi ty zničil Gathmora. Ale napřed ti vypustím střeva z břicha, jak se to dělává zbabělcům. Budeš přede mnou utíkat a já tě budu nahánět po celém trávníku. Nakonec se budeš před celým tím davem plazit po kolenou. Budeš prosit regenta o milost a skučet, aby zápas zastavil, ale on tě odmítne. Impové se dneska opravdu pobaví a ještě dlouhé roky budou básníci zpívat žertovné popěvky o nordlandském nájezdníkovi, který připlul do Hubu, aby se tu naparoval, a nakonec utíkal před faunem.“*

Kalkor vycenil zuby a viditelně sám sebe povzbuzoval. *„Nikdo tomu neuvěří! Poznají, ze užíváš kouzel!“*

„Možná! Ale napřed se pořádně pobaví!“

Nordlandský pirát nebyl žádný zbabělec. Už dávno zapomněl na strach ze smrti a zdálo se, že dokázal ovládnout své obavy a znovu se uchýlil k posměškům. *„A takhle chceš pomstít svého kamaráda námořníka?“* ptal se.

„Ano!“ Rap se zachvěl nepříjemnou předtuchou. *„Ano, jistě!“*

„Myslíš, že ti to vyjde?“ Zeman zavrtěl hlavou a zasmál se, jako by Rapovi nevěřil. *„Gathmor… jestli se tak jmenoval.. jak by se na to asi díval?“*

Rap cítil, jak ho opouští všechna radost. Gathmor nenáviděl čarodějnictví a pohrdal jím.

„A co ty sám?“ dorážel Kalkor a modré oči se mu nelidsky blýskaly. *„Zabít člověka kouzlem, to přináší velice málo uspokojení – můžeš mi věřit, něco o tom*

vím! Budeš se cítit lip, než kdybys mě nechal umřít věkem? Víš, mě na tvém místě by to rozhodně těšilo míň!“

„Já se postarám o spravedlnost!“ křikl Rap.

„Ne, magií spravedlnosti nedosáhneš, fauníčku. Uznávám, že jsi silnější čaroděj než já, ale já jsem zeman z Nordlandu, a pokud proti mně užiješ síly, tak sám porušíš Protokol, kterým se pořád obáníš. Čarodějnice Severu mě bude muset pomstít. Tak co, zemřeme oba? A to bude spravedlnost? Proč bychom se neměli zahubit rovnou teď?“

Kalkor se zachechtal, když si všiml Rapova zklamání. Zmařené vize ohně a krvácejícího masa…

„Nu, Mistře Rape? Co bude? Zemřeme oba hnusným čarodějnickým způsobem anebo se střetneme jako muži, ty kvůli pomstě a já kvůli nehynoucí slávě? Neměli bychom se shodnout na tom, že by nakonec měl zůstat aspoň jeden z nás naživu? Nezapomínej, že v sázce je taky jedno království!

Tak co, bude bitva čarodějů, Mistře Rape? Nebo souboj muže proti muži?“

Gathmore!

Tak či tak, Rap je odsouzen k záhubě… pomyslel však na Gathmora a jeho jotunské já se vzbouřilo faunskému zdravému rozumu, který pořád mumlal cosi o bláznovství. Jakkoli byly jeho šance proti příšernému zemanovi chabé, pokud se měli utkat bez užití magické moci, byla v této volbě jeho jediná naděje na skutečnou satisfakci.

Kalkor si všiml, že Rap váhá. Posměšně zafrkal, znovu stejně arogantní a sebevědomý, jak ho Rap zažil coby kapitána *Krvavé vlny*. *„Ty zbabělče!“*

Ani poloviční jotun tohle nemohl jen tak spolknout.

„Tak tedy muž proti muži, ty bastarde!“ Rap vyskočil ze stoličky a serval ze sebe kazajku.

Promluvil zřejmě nahlas, protože jeho rudě oděný společník tázavě vzhlédl. Na opačném konci bývalé arény se Kalkorův stejně věkovitý sekundant vyhrabal na nohy a vyřítil se mezi závěsy ve vchodu ven do deště. Přílbu zdobenou rohy a polnici vláčel jako nějaký přívažek. Před stanem se prudce zarazil a zakymácel, překvapený nečekaným pohybem vlastního těla, který ovšem zařídil Rap.

Blesk práskl tak hlasitě, až staroch před Kalkorovým stanem ulekaně poskočil a nervózně se podíval na nebe, jako by čekal, že se tam objeví nějaký rozzuřený bůh. Když se ale nic víc nestalo, pozvedl poněkud roztřeseně nátrubek polnice k ústům a zahájil ceremoniál.

Zatroubil fanfáru vyzyvatele.

„Tak,“ řekl Rapův sekundant, odložil sekyru, chopil se trubky a rohaté pokrývky hlavy, načež se vybatolil před stan, aby nechal zaznít odvetný signál.

Rap se opásal kožešinou a následoval ho.

Venku ho zahalil déšť do lepkavého rubáše, ale ani syrový chlad nedokázal v Rapovi uhasit plameny zuřivosti. Zlostně přešlapoval z nohy na nohu, zatímco oba staroši jakýmsi dávno zapomenutým dialektem mumlali rituální říkadla.

Zabij Kalkora!

Kalkorův stan bylo stěží vidět, tyčil se jako modravý obrys na druhé straně arény, ale starého jotuna, který před ním hrál svou roli v ceremoniálu, nebylo prostým zrakem vidět vůbec.

Zabij Kalkora!

Rapovi se rozběhlo srdce do divokého rytmu, až ho v něm bodalo, a každý úder mu říkal: *„Zabij ho!“ Zabij ho zabij ho zabij ho…* Všechny svaly v těle se mu chvěly samou dychtivostí. Měl sto chutí na toho starého kněze, či kdo to byl, křiknout, ať sebou mrskne, nakonec však staroch přece jen se svým mumláním skončil a zvedl sekyru, kterou jen s námahou udržoval ve svislé poloze. Z vidiny v Kouzelném okně Rap věděl, že Kalkor převezme sekyru jednou rukou, jak káže formální rituál. On ovšem žádnými předsudky zatížený nebyl. Popadl zbraň oběma rukama a… a chybělo málo, aby ji upustil. Byla příšerně těžká, blýskající se ostří bylo skoro stejně široké jako Rapův hrudník, leštěné kovové toporo bylo dlouhé jako jeho noha a tak tlusté, že se nedalo pořádně uchopit. Neměl vůbec ponětí, jak se s touhle nesmyslnou zbraní bojuje.

Kalkor ano.

Rap si monstrózní nástroj zdvihl na rameno a vydal se rozmoklým trávníkem kupředu. Déšť mu chlístal do očí a ledovými kapičkami útočil na holé tělo. Nohy ho bolely, byl otupělý z nedostatku spánku, ale jednou se zavázal, že při Zúčtování nebude užívat kouzelné moci. Bude tudíž bojovat s Kalkorem podle jeho pravidel, s těmi obludnými sekerami a jako muž proti muži.

Bouřka se jim rozeřvala přímo nad hlavami a hromy práskaly tak, až všechny ohlušovaly, jejich ozvěny se valily Kampusem a spojovaly se s hlubokým mumláním ohromné masy diváků všude kolem. Jen málo z nich však v takové průtrži mračen bude ze zápasu něco vidět.

Rovnou před Rapem se z mlhy pomalu vynořoval Kalkor, také téměř nahý, a nesl stejnou sekyru. Jeden z nich zemře velice rychle a hodně krvavě. Tak to předpovědělo Kouzelné okno.

Neříkalo však, kdo to bude.

Žádný bystrozrak… žádná magie… Rap postupoval vpřed skutečně jako obyčejný smrtelník, ale byl opatrný. Kalkor sundal sekeru z ramene a uchopil ji oběma rukama jako obušek, přičemž ji držel skoro nad hlavou. On byl expertem na tento druh boje, a tak Rap kopíroval jeho pohyby. Zastavili se na tři kroky od sebe, v jedné velké louži.

Masa diváků ztichla. Do trávy se syčením padal déšť.

Kalkor se usmíval a z bronzové démonické tváře mu zářily bílé zuby. Byl ledově klidný, ale v úsměvu se mu objevila šílená jotunská tužba po krvi. Jeden z největších zabijáků v dějinách Pandemie. Zabil muže dřív, než se prvně vyspal s děvčetem…

Gathmore!

„Jsi připravený na smrt, míšenče?“

Rap neodpověděl a díval se zemanovi do safírových očí, přičemž neopomněl být na stráži i v okultní realitě a čekal, jestli Kalkor přece nezaútočí magickými prostředky. Připadalo mu, že se bouřka s burácením vzdaluje.

Kalkor postoupil o krok kupředu.

Rap udělal totéž.

Zeman pozvedl v tázavém posměšku obočí. „Bude to rychle odbyto," slíbil a zkusmo máchl sekerou v rychlém, vysokém švihu, ale nebyl ještě dost blízko, aby mohl protivníka zasáhnout.

Rap jeho pokus ignoroval. Jen se díval. Čekal. Bylo by ovšem lepší, kdyby se to odbylo rychle, protože jotun měl svaly dvakrát takové jako on a mohl tudíž ve vyčkávací taktice snadno získat vítězství. Rapa už teď bolely paže i zápěstí. Jediný zhmožděný prst by v téhle hře mohl mít osudový následek.

Kalkor se zamračil a postoupil ještě o půlkrok kupředu. Teď už si byli v dosahu zbraní.

„Do toho! Udeř první. Potřebuješ si to zkusit!"

Rap dal slovo. Neužíval magie, ani bystrozraku, ani hloubkového vidění… ale naráz ho zamrazilo, že Kalkor si není zdaleka tak jistý, jak by měl být a jak se snaží působit. Že by ho něco trápilo?

„Zemane, jak dlouho už znáš svoje Slova?" Suchými ústy dokázal tu otázku sotva hlasitě zašeptat.

Kalkor se jen usmál… pomalu zvedl sekeru a pravou rukou sjel blíž ke konci dlouhého topůrka. V pravé noze se mu napjaly svaly.

Rapovi pořád padaly dešťové kapky do očí, ale nevšímal si toho. „Jak dlouho?" naléhal. „Jak je to dlouho, Kalkore, co jsi někoho porazil bez pomoci magické síly?"

Zeman udeřil sekyrou shora dolů, na Rapův hrudník, a byl to spíš sek než švih. Zároveň rychle pokročil kupředu, aby vyrovnal váhu zbraně. Tak takhle se to dělá? Rap zkřížil topor svojí sekery s násadou Kalkorovy zbraně a pevně napjal paže, aby odolal jotunově medvědí síle. Náraz zazvonil na celou arénu, otřásl každičkou kostí v Rapově těle a vyslal Rapa v divokém tanci zpátky, zatímco úkosem pohlížející Kalkor vyrazil ke druhému úderu.

Tentokrát Rap uskočil stranou a sám zvedl mohutné ostří své zbraně tak, že zaútočil na Kalkorovy prsty, svírající topůrko sekery. Zeman sice uhnul včas, ale tentokrát to byl on, kdo tancoval v rozbahněné trávě, aby udržel rovnováhu.

Rap se zaradoval: Kalkor je sice silnější, on je však rychlejší. A pořád měl dojem, že jeho soupeř už zapomněl, jak bojovat bez berličky okultní síly. Teď předvedl dost chabý úhybný manévr.

Sekery byly příliš těžké na to, aby se jimi dalo máchat jako tyčkami. Oba muži se dokázali pohybovat rychleji sami než manipulovat se sekyrou. To byla užitečná informace.

Teď se pokusil o útok Rap a zamířil sekerou pod kryt svého protivníka. Kalkor měl výhodu velké výšky, ale nohy měl stejně zranitelné jako ostatek těla. Zeman nečekaně odpověděl úderem ještě nižším a zamířil Rapovi na kotníky v jakémsi nejistém širokém rozmachu, který už Rap ze svého arzenálu vyloučil.

Zeman určitě počítal s tím, že Rap vyskočí a že on pak pootočí topůrkem tak, aby ostří zachytilo protivníkova chodidla, ale Rap byl naštěstí po nočním běhu tak ztuhlý, že nedokázal instinktivně vyskočit, ale jen ucukl zpátky a spustil sekyru,

aby zachytil Kalkorovu zbraň v naději, že se ostří zaklesnou a podaří se mu vyškubnout kluzké topůrko Kalkorovi z dlaní. *Klang!* Podcenil setrvačnou sílu… Kalkor se vrhl kupředu a téměř se mu podařilo rozetnout Rapovi nohu, ale neuspěl, a Rap se tím dostal těsně k zemanovi a udeřil ho kolenem do varlat.

Krásný pokus… Kalkor se však stočil a znovu se odpoutali, aniž by jeden či druhý utrpěli nějaké zranění. Kroužili kolem sebe, udýchaní a ostražití…

Zamihotání!

„Nech toho!“ vydechl Rap. Nebyl si jistý, ale nejspíš to byl pokus o nahlédnutí do budoucnosti – z takové blízkosti dokázal čaroděj Rap poznat dokonce i pokus o magický způsob vidění. „Ještě jednou a usmažím tě! Přísahám!“ Připomněl si Andorovu poznámku, že nazírání do budoucnosti může udělat z chlapa smrtelně nebezpečného bojovníka.

Kalkor vycenil zuby a neříkal nic. Měl v očích ještě divočejší výraz než dřív. Že by to nebyl tak docela snadný problém, jak si myslel? Držet kouzelnou moc na uzdě, když byl člověk s její pomocí zvyklý švindlovat dlouhé roky, nepochybně vyvolává obrovskou psychickou zátěž.

Ovšem Rap se unaví dřív. Ramena už mu začala klesat. Prsty mu mrzly a tuhly, takže po hladkém kovovém topůrku klouzaly.

Klang! Klang! Většinou se jen vyhýbali těžkopádným úderům soupeře, ale občas se jejich zbraně přece setkaly. *Klang!* Rap více ustupoval, ale tancovali neustále kolem sebe, takže se k divákům nepřibližovali. Rapova rychlost ochabne dřív než Kalkorova síla. Zemanova tvář byla jako divadelní maska s ústy dokořán… je možné, že i on vypadá tak zle? Jako by mu mělo každou chvilkou puknout srdce. *Zabij ho zabij ho zabij ho…*

A potom se Kalkor pokusil o přímý rapírový zásah, jako by neměl v rukou sekeru, nýbrž píku, a Rap úder odrazil k zemi, jak ho to učil seržant Thosolin. To byla chyba – zeman se ráně vyhnul a Rap nedokázal úder zastavit dřív, než se ostří jeho sekyry zabořilo do trávníku. Vrhl se na zem vedle zbraně jak široký tak dlouhý, protože smrtící ostří Kalkorovy sekery už se kruhem vracelo zpátky a se zasyčením prokmitlo těsně nad Rapem. Ale vzápětí Kalkorovi podjela noha v bahně. Zakymácel se a přistoupil k ležícímu protivníkovi příliš blízko, takže Rap máchl pěstí jako kladivem a zasáhl jotuna zezadu do kolena.

Kalkor se skácel do bláta.

Potom už mohl Rap vyskočit a s triumfálním zaječením vyškubnout sekeru z hlíny.

Na krátký okamžik, který se zdál trvat hodinu, se oči obou mužů střetly – Rap vyhoupl velikou sekeru nad hlavu a v té chvíli věděl, že na to vynakládá poslední zbytek své lidské síly… Kalkor klečel na kolenou a díval se vstříc smrti, místo tváře maje zkřivenou masku hrůzy a šoku, a pokoušel se vyhnout poslednímu úderu. Rap se zapřel oběma nohama do země a jeho sekera šla dolů.

Sláva. *Gathmore!* Vykřikl beze slov, jak zapojil každičký kousek svalu svého těla do poslední rány, ale tu Kalkor vztáhl ruce až k oblakům a z těch sjel dolů blesk.

3

„Podvod! Ty žlutej zbabělej křiváku!“ Rapovi tak zvonilo v uších, že svůj řev sotva slyšel. Vzteky tančil v loužích.

Unikl jen o vlásek. Dlaně už si stačil zahojit, ale sekera byla ještě pořád rozpálená do ruda a kolem ní čoudila a syčela spálená tráva. Půlka diváctva se pořád ještě pokoušela zjistit, co se to vlastně stalo, zatímco většina těch ostatních klečela na kolenou v blátě a modlila se jako o závod. Hustý studený liják padal pořád v neztenčené míře.

„Prašivěj křivej lumpe! Tak muž proti muži, jo?“

Ale Kalkor mu nemohl odpovědět. Kalkor byl mrtvý, doslova uškvařený. Smrděl jako připálená vepřová pečínka na rožni. Co se s ním přihodilo? Rap se podíval časem zpátky – to byl trik, o kterém zatím ani nevěděl, že jej ovládá – a viděl sebe sama vzplanout fialovým ohněm… Žádný div, že spousta diváků tak skučela! Ucítil zavlnění typické pro blížící se kouzlo a bez meškání se zahalil magickým štítem. Potom ve svitu blesku zazářil jako nějaký bůh, ale nedokázal pochopit, proč ho blesk nezasáhl, ale roztavil jenom jeho sekyru a zahubil zemana, který ho sám přivolal – *ten zbabělý posera, užil magické síly, přestože přísahal, že to neudělá…*

Bylo to hodně těsné! Ve zpětném pohledu to vypadalo, jako by Kalkor o vlásek unikl Rapově sekyře, která se znovu zabořila do země a vydala ho Kalkorovi na milost, kterou zeman neznal…

Co tedy Kalkora zabilo? Rap, nebo bohové, anebo sám Kalkor? To Rap nevěděl. Záleželo mu jedině na tom, že Kalkor zahynul s přesvědčením, že ho faun porazil.

Tak dobrá!

Gathmorovi by se to líbilo.

Gathmor byl pomstěn.

Plané vítězství, které Gathmora zpátky k životu nepřivede.

Ke kouzlu sáhl Kalkor, nikoli Rap. Že by se projevili Strážcové? To se Rapovi nezdálo příliš pravděpodobné.

Dva staří jotnaři v promočených rudých kaftanech a rohatých přílbách se bázlivě kradli kupředu, aby prozkoumali výsledek Zúčtování. Rap se otočil na patě a odcházel.

A co dál? Mohl by se ovšem pokusit jen tak zmizet z Hubu, ale říkal si, že kdyby si Čtyřka usmyslela ho najít, tak by se před nimi stejně nikde neschoval. A stále ho čekal tajemný osud v podobě bílého plamene. Pořád na sobě cítil vliv proroctví. Pokusil se o nepatrné nakouknutí do budoucnosti, ale okamžitě ucukl zpátky. Ano, pořád je to tam, nesmiřitelná a velice blízká sudba. Celý se otřásl.

Před chvílí pomyslel na to, že někam uteče, ale zlá předtucha vůbec nepolevila, takže útěkem by hrozivé bílé plameny jen nepatrně oddálil. Vyhnout se jim nijak nedalo. Mimoto ještě nedal Inos dárek ke svatbě. Zamířil k císařské enklávě v prostoru pro diváky.

Dva staří jotnaři za ním pokřikovali a chtěli, aby podle rituálu rozsekal tělo poraženého, ale nevšímal si jich.

Určitě se ovšem nemůže před Inos objevit oděný jen v kusu kůže s chlupy, ze které vyčuhují ještě chlupatější faunské nohy. Svoje nohy nenáviděl. Jako dítě na sobě nenáviděl taky smáčknutý nos a nemožné vlasy, kvůli kterým se mu všichni posmívali. Z toho nakonec vyrostl, ale zase mu vypučely chlupy na nohou jako tráva na louce, takže na sobě objevil další předmět nenávisti. Říkal si, proč jen mu bohové při míšení jeho faunské a jotunské krve nedali nohy po jotunském otci.

Ovšem čaroděj takový problém snadno vyřeší. Nemusí se vracet pro své věci do stanu ani hledat nějaké zákoutí, kde by se mohl převléknout. Za chůze deštěm se oděl docela novým oblečením. Zhmotnil na sobě praktické a pohodlné šaty z měkké kůže, jaké nosíval při práci venku faktor Foronod. Zvolil pro ně obyčejnou hnědou barvu. Protože vznikly kouzlem, ne prostou magií, existovaly skutečně, reálně a natrvalo. Tento rozdíl už mu byl naprosto zřejmý.

Dupal v nových botách do kaluží a dumal. Kalkorova smrt vlastně nic nevyřešila. Nepřivolala Gathmora z hrobu k životu a Krasnegar i nadále zůstává bez krále. Takový výsledek naprosto nedokázal v Rapovi ztlumit jotunskou zlost. Pokud se nevybije nějak jinak, může se jeho hrozivá zuřivost táhnout mnoho dní. Vlastně to bylo ještě horší než dřív, protože neměl v dohledu žádnou úlevu, neměl nikoho, na koho by se mohl obořit. Cítil, jak v něm zlost bublá, a pátrá po oběti, na niž by se snesla. Vlastně ani na tom nějak zvlášť nezáleží, vždyť zanedlouho má Rap stejně zemřít.

Ale proč? Nechtělo se mu umírat ve spalující bílé agónii! Vůbec se mu nechtělo umírat, a tím hůře odolával tlaku schylujícího se osudového konce.

Kordon legionářů se před ním zdráhavě rozpojil. Dnes stál na císařské enklávě mnohem rozměrnější baldachýn a většina královské společnosti se dokázala vměstnat pod jeho ochranu. Strážní a sloužící pochopitelně trčeli venku na dešti. Panstvo se mohlo nachladit a ostatní ať si nějak poradí.

Rap vyšel až na vrcholek svahu a zastavil se před mrňavým úlisným regentem, usazeným na ošklivém dřevěném trůně. Uklonil se jen tak, aby to ještě nevypadalo jako záměrná urážka.

Lidé kolem si toho okamžitě všimli, protože zaregistroval skrývané úsměvy i zamračení, podle toho, jakou z politických frakcí dotyčný reprezentoval. Císařský dvůr odjakživa připomínal košík humrů, kteří lezou jeden přes druhého a štípou se navzájem, jen aby se dostali nahoru. Opovrhoval jimi, těmi bohatými parazity ve vyšívaných kabátcích a nákladných róbách se složitými krejzlíky, krajčičkami a s honzíky tam, kde příroda nestačila. Neměl o nich valné mínění už včera, a dnes v nich navíc dokázal číst jako v otevřené knize. Jako by se díval na stále opakovaný vzor: špulili rty, vraštili obočí a nevraživě hleděli na křupanského čaroděje, jen na sebe občas pobaveně mrkli.

Ve volném prostoru až docela vzadu se uculoval Kuře a přemýšlel o všech těch barbarských věcech, které bude provádět Rapovi. Přestaň snít, malá, zelená příšerko! Ubohý mrňavý gobline, odsouzený k tomu, aby tě tvá oběť podvedla! Když ho Rap opustil v jeho chatrči, Kuře rychle začal lámat holýma rukama palivové dřevo kolem sebe, aby se přesvědčil, o kolik síly se sdílením svého Slova připravil. Žádný strach, však zase půjčený díl Slova dostaneš brzy zpátky.

Nedaleko se starý velvyslanec Nordlandské konfederace snažil tvářit nezaujatě, ale čaroděj zřetelně viděl, jak je ve skutečnosti spokojený. Očividně neměl žádnou radost z toho, že mu Kalkor očichává strom, kam chodívá čůrat. Ten po tobě smutek držet nebude, Kalkore. Nikdo po tobě nebude držet smutek.

Velký, podsaditý džin stál zahalený v potměšilé kletbě, ztuhlý strachem a pocitem viny. Své pocity docela obstojně skrýval pod arogantním úšklebkem, ale na Rapa to pochopitelně nestačilo. Pokoušel se Rapa zahubit tím opravdu nejhnusnějším způsobem, a teď se z jeho oběti stal čaroděj. Trošku nás tlačí měchýř, sultáne? A taky střeva se nám jaksi třesou? Rudý obr se dost podobal trpaslíku Zinixovi. Proč musí všichni chorobně nedůvěřiví lidé pořád předpokládat, že ostatní jsou zrovna tak mstiví jako oni sami? Bojí se snad, že udělá z Inos vdovu? Ano, právě toho se bojí, protože tak by věci řešil on, být na Rapově místě. Zabijácký barbar! Jak jen Inos mohla… Ale to je jenom její věc.

„To byl ten nejnáhodnější blesk, jaký jsem zažil, Mistře Rape," řekl regent. „Od velvyslance jsme se dověděli, že teď máš právo se titulovat 'Zemanova zhouba'."

To je ale hnusák! Rapovi z něho až naskočila husí kůže. Regent však nebyl nadán vůbec žádným magickým darem. Když se na něho podíval skrze okultní realitu, vypadal právě tak jako v normálním světě, s tou výjimkou, že bystrozrak pronikl i takovými zbytečnostmi, jako je oblečení, a tu se ukázalo, že bez ohledu na výrazné impské rysy je to míšenec s částí merfolkské krve a řasy i vlasy si barví na černo, aby svůj skutečný původ zamaskoval. Jeho pokroucené tužby měly původ ve zmrzačené mysli.

„Oslovujte mě, jak si přejete, Výsosti." Rap neochotně obrátil mysl i zrak na Inos, aby čelil úsměvu zářivému jako letní ráno. Cypřišově zelenou sametovou pláštěnku jí krášlily kapičky vláhy jako milióny nádherných briliantů. Pokochal se myšlenkou, že by z vody udělal opravdové diamanty. No, aspoň nebyl Kuře jediný, kdo byl rád, že právě Rap vyšel ze Zúčtování vítězně. Ale proč to musí dávat najevo tak okatě? I obyčejní smrtelníci jí musejí číst ve tváři jako z plakátu.

Inos, to ne! Nech toho!

Poblíž stála její teta a hrdě se usmívala na svého čarodějnického chráněnce, jako by tohle všechno byl její nápad. To mu ovšem nijak nevadilo.

„Myslíme, že bychom se teď se dvorem a těmi, kdo jsou tady přítomni, měli přesunout do Rotundy," prohlásil regent. Už ta myšlenka sama mu byla dost nepříjemná, hlavně pro to ponížení, jakého se tam dočkal předešlé noci, ale před světem skrýval své pravé pocity za obvyklou pompézností. „Budeme od Strážců žádat stvrzení, že zeman zemřel z vůle bohů a nikoli čarodějným zákrokem."

A byl ke všemu tak nestydatý, že se při těch slovech na Rapa ušklíbl!

„Byl to čarodějný zákrok!" řekl Rap pochmurně.

Merfolkský míšenec zbledl a dvořané kolem něho o krok ustoupili. Jeho zatuchlá a zahořklá žena dokonce zakvílela. I ten malý chlapec se zapotácel zpátky.

Rap se na klučinu zadíval pozorněji.

Co to s ním, u všech bohů, je?

Ale do toho Rapovi nic není! Nikdy vlastně nechtěl být čarodějem. Anebo ano? Ukradl slovo Sagornovi a potom vyžebral další od Kuřete. Co by si namlouval? Pletichařil ze všech sil, jenom aby se stal čarodějem.

A ten staroch vzadu, zapasovaný do křesla a zabalený v houni jako balík – to přece musí být starý císař. Rap o ubohém starouškovi nikdy neslyšel nic špatného. Světélko života v něm doutnalo už jen velice slabě, ale přece ještě svítilo. Včera, kdy byl ještě mágem, ho popuzovalo a přivádělo do rozpaků neštěstí, které císaře postihlo. Dnes mu však jeho ohromná moudrost silného čaroděje nabídla jako na talířku zdroj císařova trápení. Až se zachvěl, když ucítil tu černou a pulzující, pavouku podobnou ohavnost, která dřepěla uvnitř starcovy lebky. To tam určitě nepatří! Mohl by to odstranit, aniž byl zničil mozek? Je skoro jisté, že mohl, ale ani tohle není jeho věc. Nemůže přece chodit po světě a léčit všechny nemocné, na které narazí. Zákrok na císaři stejně přesahuje jeho pravomoc.

Těžkopádná mašinérie imperiální politiky se zatím lopotila po blátivých cestách myšlení obyčejných smrtelníků. „Pak je možné, žes porušil Protokol, čaroději," říkal právě regent. „Zeman byl vlastně v postavení nordlandského vyslance a Nordland by na to mohl nahlížet…" Drmolil směšné politické plky o nástupnických právech a ostatní ty žvásty.

Patolízalští dvořané stáli kolem a přikyvovali ve smutném souhlasu, ušklibujíce se tomu ubohému venkovskému balíkovi, který teď může jen doufat, že ho Strážcové budou šetřit.

Že by se za bílou agónií skrývalo právě tohle? Že Rapa bude soudit Rada Čtyř a odsoudí ho k smrti? Ne, Lith'rian i Čirá voda by v jeho tajuplné a záhadné budoucnosti jistě poznali svůj vlastní zásah. V tom bude vězet něco jiného.

Proč se tedy Čarodějové, ať je Zlo sežehne, do téhle záležitosti vůbec míchají? Proč musejí pást zrovna po něm, když nechávali Kalkora tak dlouho na pokoji? Co je to za spravedlnost, když tak dlouho ignorovali krutosti takového smradlavého mizery, jako byl Kalkor, a potom by měli trestat někoho, kdo to s ním skoncoval? V Rapovi vybublala zlost nebezpečně blízko hranici, kdy už ji nebude schopen ovládat.

Znovu se zahleděl na toho chlapce, který na něho zíral prázdnýma očima, ztracenýma ve tváři bledé jako křída, a v tenoučkých kalhotách a kabátku se třásl jako osika. Drobný zadeček toho kluka byl příšernou sbírkou podlitin a otevřených ran a jeho osobnost jako by halila podivná kápě, utkaná z mlhy a pavučin…

To je opravdu příšerné!

„A tak požadujeme, aby ses také účastnil," končil vladařským příkazem regent. „A také naše rada a sultán Azak a…"

„To nebude nezbytné," zavrčel Rap. V okultní realitě vyhledal Azakovu postavu, obyčejného velikého a tupého smrtelníka, na jehož pokožce byl vidět stín kouzla. Rap je uchopil, strhl a odhodil – jako by z něho sklouzl film tvořený mýdlovou bublinou.

Vrátil se k obyčejným lidským smyslům. „Sultánův problém už jsem vyřešil, Vaše Výsosti. Jestli je to vaše vůle, tak mu dejte glejt s právem volného průchodu a může i se svou manželkou odejít." Usmál se na Inos. „To je svatební dar pro tebe."

Inos zalapala po dechu a podívala se po Azakovi. Ten civěl na Rapa, ale pak se podíval na svou manželku. Princezně Kadolan unikl poplašený výkřik a obě ruce si připlácla na ústa v gestu naprostého zděšení.

Že by to byla chyba?

Azak přiblížil zaťatou pěst ke své ženě, Inos vrhla na Rapa pohled plný hrůzy a potom se jemným prstem opatrně dotkla mohutné rudé pěsti. Ovšemže se nic nestalo. Tak oni si myslí, že Rap udeřil do Kalkora bleskem, a potom si nejsou jistí, zdali zlikvidoval tak neohrabané dílo, jako bylo to Azakovo prokletí?

Azak vzal Inos do náručí a pokusil se ji políbit.

Okamžitě se mu vzepřela. Dala svůj odpor najevo tak zřetelně, že v Rapovi zaplála zlost a roztrhl je od sebe, takže oba zavrávorali dozadu.

Inos! Proč jen se na něho tak dívá?

Ach, u všech bohů!

Že by ho doopravdy milovala? Že by nakonec toho velkého Barbarského Svalovce nechtěla?

Inos, ach, Inos! Zvolíš si míšence, kočího? *Jsi blázen, Inos!*

Proč ale potom Inos…

Pomyslel na ztřeštěnou Inos navádějící svého koně ke skokům přes příkopy, na Inos šplhající po útesech pro ptačí vejce, kde se jednou dostala do takové pasti, že jim Krath skoro musel stát na hlavách, aby ji odtud mohl dostat do bezpečí. Pamatoval taky Inos, jak se neúnavně míchala do jejich rvaček v přístavní čtvrti, aby je roztrhla od sebe, a zatím kolikrát málem přetrhli ji… svéhlavá Inos… Inos, která nikdy nad ničím dopředu nepřemýšlela… vášnivá Inos…

Odstrčil ty vzpomínky zase do koutka paměti. Vdala se za toho chlapa ze své vůle. Je příliš pozdě!

Ovšem to, co k němu cítila, bylo teď jasné všem dokola. Džin ve tváři vztekem skoro zčernal, těžce dýchal a měl ruce zaťaté v pěst.

„No vida, tak tys vyléčil jeho potíže, čaroději?“ ozval se regent. „Ale nám se zdá, že tvoje pomoc nebyla tak docela vítaná.“

Odporní dvořané vybuchli po té vtipné poznámce divokým smíchem.

Rap úporně bojoval se zuřivostí, která ho hrozila zadusit.

A prohrál.

Vztek z něho vybuchl neviditelným gejzírem.

Jeho ničivý nápor zamířil na Azaka, nemyslícího na nic než na smilnění, ale potom ho Rap odklonil, kvůli Inos. Krátce se stočil proti bláznivé a impulzivní Inosolan, ale vzápětí se zase odchýlil. Mlsně zapátral po palácích Strážců, potom se však bezmocně svinul zpátky.

A tak se Rapova nenávist upřela proti té oběti, která byla nejvíc na ráně, proti šklebícímu se mrňavému regentovi na jeho dřevěném trůně.

Já tě naučím, vtipkovat na účet Inos!

Rap vztáhl svou magickou moc na starého císaře a vyléčil ho.

4

Nějakou chvilku si toho nikdo nevšiml. Staroch otevřel oči a zamrkal na to podivné shromáždění šedivých postav pod baldachýnem, na podivné zvuky zurčící vody nedaleko něho a hustý déšť všude kolem baldachýnu. Rap do jeho vyčerpaného těla vyslal nápor síly, ale císařovo myšlení už běželo čistě a bystře.

Regent vstal a po něm i ti nemnozí, kteří měli tu čest sedět vedle něho na židlích. Lokajové se vrhli do deště, aby přivolali kočáry, a vojáci utíkali zburcovat husary.

Ythbane se podíval po lidech kolem sebe, vybíraje vyvolence, kterým bude dovoleno přihlížet setkání se Čtyřkou. Vtom nějaká dáma zakvílela. Dvořané se zahleděli směrem, kterým se užasle dívala, a potom spěšně couvali, až ty na kraji vytlačili zpod baldachýnu. Mezi starým císařem a regentem se otevřela ulička.

Ythbane se rychle vzpamatoval. „Vaše Císařské Veličenstvo! Cítíte se dnes líp? Děláte nám velkou radost. Přivolejte mediky!“

„Konzule!“ Císařův hlas zazněl nezvykle silně. „Můžeš nám vysvětlit, co tady děláme? To je snad nějaká slavnost v přírodě?“

Regent – nebo možná už exregent – zakolísal. Pak se podíval na Rapa a všechny ostatní oči se rovněž upřely na čaroděje.

Rap si dovolil spokojeně se ušklíbnout, a když viděl, jak se těmi dobře živenými, blahobytnými obličeji šíří zmatek a hrůza, usmál se ještě veseleji. Tohle bylo mnohem příjemnější než všechno, co se přihodilo od chvíle, kdy vyléčil Inos spáleniny v obličeji.

Měl z toho mnohem lepší pocit, než když zabil Kalkora.

„A kdopak je ten mládenec?“ Císař byl docela při smyslech a rychle pochopil, že musí jít o nějakou důležitou osobu.

Ythbane nebyl schopen slova, a tak nějaký anonymní dvořan odpověděl za něho: „Zdá se, že je to čaroděj, Vaše Veličenstvo.“

„Aha.“ Zdálo se, že okamžitě pochopil, oč se jedná. „Co je dneska za den?“

Někdo mu to povídal, ale Rapovu pozornost přilákala Inosina teta, která se tlačila davem k němu a počínala si při tom dost neurvale, nahrazujíc rozhodností to, co jí chybělo na vzrůstu. Laskavou tvář měla strachem popelavou.

„Mistře Rape! To bylo tvoje dílo?“

„Ano, paní!“ Měl chuť se hlasitě rozesmát, když viděl, jak všechny kolem jeho prohlášení konsternovalo. Nadutí paraziti! A ten výraz v regentově obličeji…

Princezna zasténala. „Ale není to porušení Protokolu, užívat magii vůči osobě císaře?“

„A i když ano, tak co?“ zeptal se Rap a zlost už v něm začínala znovu bobtnat.

Vyděšená stará dáma se od něho polekaně odtáhla.

„Rape!“ Dorazila k němu i Inos, která se zdála ještě víc zděšená než teta. „To jsi přece neudělal!“

„Ale udělal, o tom nepochybuj!“ Ztišil hlas. „A je mi to jedno! Stejně mě zničí za to, že jsem zabil Kalkora, tak teď mají aspoň dobrý důvod, proč mě zničit. Snad

bys nedala přednost tomu odpornému mrňavému merfolkovi, tomu regentovi, nebo ano?“ To už zase mluvil nahlas. No, už se stalo.

„Rape! Ty jeden idiote!“

„Co ty mi máš co nadávat do idiotů?“

Inos dupla nožkou, ale dupat zlostí v rozmoklé trávě není příliš uspokojivé. „Jsi idiot, co jiného? Pomýlený trouba! Dutá hlava! Šašek!“

„Ano? A co jsi ty, že mě tak kritizuješ? Kdopak skočil po hlavě do vdavek s chlapem, ze kterého ti naskakuje husí kůže, sotva…“

Rap se kousl do jazyka. Velký džin se vydal davem za svou manželkou a svým elegantním kloboukem šťouchal do prohlubní v baldachýnu, plných vody. Slyšel všechno a vůbec se mu to nelíbilo. Ostatní poslouchali také, jak jinak, a tvářili se polekaně i pobaveně naráz.

Všichni mohli v Inosině rozpáleném pohledu vidět vztek, který ještě podtrhoval zlobná slova. Co ovšem neviděli, byl utajený strach, silnější než zloba, ale nikoli strach o sebe samu. Teď jí šlo jen a pouze o Rapa. Děsilo ji mnohem víc, že porušil pitomý Protokol, než že zbavil jejího manžela Rashiny kletby a tak umožnil, aby se její manželství naplnilo. A přitom naprosto netoužila být dál za džina vdaná, když jen z pomyšlení na jeho polibek se jí zvedal žaludek. Takže i když plivala na Rapa nadávky, výraz jejího obličeje mu sděloval úplně jiné poselství. Bylo to velice matoucí, dokonce i pro čaroděje. A kdyby před sebou měl ještě nějakou budoucnost, tak by z toho, co vyčetl Inos z tváře, mohl blahem přijít o rozum.

Ale tyhle úvahy nikam nevedly. Byl už předem odsouzen a ona jen bude muset přivyknout myšlence, že je skutečně vdaná. Její manžel už se jí bude moci dotýkat po libosti a očividně měl v úmyslu to okamžitě udělat.

Jak Azak vkládal ruku na Inosino rameno, princezna ucukla, ale ani se neohlédla. Očima vyslala k Rapovi prosbu o pomoc a záchranu, i když na něho dál vykřikovala urážky.

„Vždycky jsi byl zmatený moula! Ťulpas, Rape! Ano, právě tohle jsi vždycky byl! Nikdy tě netrklo, co vlastně lidi kolem doopravdy chtějí. Vždycky jsi bral za jediný fakt to, co kdo říkal, a nic jiného tě nezajímalo. Nikdo přece nevěří tomu, že by Strážci mohli chtít trestat někoho, kdo zabil toho děsného Kalkora! Vždyť zrovna tohle naznačoval včera v noci Čaroděj Zinixo, a proto se ostatní na výzvu regenta neukázali, protože *chtěli*, abys zabil Kalkora. Ale tys nic z toho nepochopil! Ne! Musíš jim nafackovat, že si zahrávali s císařem, a *nikomu* nesmíš dovolit, aby…“

„Vůbec nevíš, o čem mluvíš! Strážcové *žerou* čaroděje!“ Ona nebyla ve Faerii a nechápe tuhle politiku.

„Že je žerou?“ opakovala Inos tupě a zarazila svou tirádu, aby se mohla nadechnout.

„Dávají jejich Slova svým vazalům a pak oloupeného čaroděje zabijí. Myslíš si snad, že mi připnou nějakou medaili na kabát?“

Vytrhla se Azakovi z ruky a rozzuřeně se vrhla k Rapovi, aby se ho pokusila udeřit pěstmi. „Nač tady potom čekáš? Jdi pryč, ty blázne! Utíkej, utíkej!“

Uchopil ji za zápěstí, takže byla bezmocná. Nepotřeboval k tomu žádné čáry ani kouzla. Spustil ruce, takže si ji přitáhl k hrudi. „To by nešlo,“ řekl tiše.

Zmateně se mu podívala do očí. „Proč by to nešlo?“

Jen zavrtěl hlavou, protože by to bylo příliš dlouhé vysvětlování. Měl její obličej těsně před sebou. Rudé rty. Zelené oči, plné strachu a touhy. Vůně růží.

A tu si uvědomil, že lidé se na něho dívají a čekají, co bude dál. Císař ze svého křesla na něho hleděl uličkou v zástupu, která se neuzavírala. Chtěl s Rapem mluvit.

Rap neochotně Inos pustil. Ten konec se mu doopravdy náramně líbil. Otočil se a odešel ke starci v křesle.

Emshandar byl na impa hodně vysoký. Kosti měl pořád stejně dlouhé, ale svalstvo na nich bylo tak zdevastované, že šedivá kůže, pokrytá skvrnami, na něm jen visela. Líce mu poklesly a jeho krk připomínal rybářskou síťku, pověšenou na háčku, aby uschla. Pramínky bílých vlasů měl na lebce jako nalepené. Nos ostrý jako nůž. A přece mu v očích hořel oheň, a nejen proto, že mu Rap dodal života. Ač byl stařík zachumlaný ve vlněné přikrývce, obklopovala ho aura velké autority.

Většina přítomných dvořanů se sice tvářila nadšeně, ale ve skutečnosti je zachvátila panika. Všechny jejich komplikované a pečlivé kalkulace se díky jedinému a nečekanému magickému zákroku válely v bahně. Kdo je teď vlastně u moci? Jak dlouho tohle císařovo oživení potrvá? Za jak dlouho starý císař definitivně skoná? Jeho snacha, nyní regentova manželka, stála hodně blízko svého tchána a usilovala se nedávat najevo, jak je jí zle, a svůj obvyklý našpulený výraz zkřivila do úsměvu.

Bylo to velice uspokojivé – ale zároveň neuspokojivé, protože když Rap býval ještě obyčejným smrtelníkem, z duše nenáviděl způsoby čarodějů, kteří jako by si s normálními lidmi jenom pohrávali. Teď sám začíná dělat totéž. A to je čarodějem teprve pár hodin.

Klesl do trávy u císařových nohou na kolena. „Vaše Veličenstvo?“

„Zdá se, že jsme byli několik měsíců nemocní a dneska jsi nás vyléčil nějakým kouzlem. Je to tak správně?“

„Ano, sire.“

Temné císařovy oči jako by byly potaženy mázdrou, ale prohlížely si Rapa stejně bystře jako kterékoli jiné. Starý císař bedlivě Rapa hodnotil, potom letmo ulpěl pohledem na přihlížejících a naslouchajících. Chtěl vědět, co a jak, ale teď a na tomto místě se nehodlal na nic vyptávat.

Znovu upřel zrak na Rapa. „V našem shromáždění budeme pokračovat v teplejším a sušším prostředí. Ostatním to můžeme přikázat…“ Ovšem, ten starý lišák dobře věděl, že jeho autorita je velmi nejistá, „…ale tebe o to můžeme jenom požádat.“ Rozhlédl se kolem. „Maršál Ithy!“

„Sire?“

„Kolik legií bys potřeboval, abys tohoto muže přivedl?“

Starý voják byl tvrdý chlap, teď i trochu vystrašený, ale neztratil smysl pro humor. „Bojím se, že určitě víc, než kolik Vaše Veličenstvo v této chvíli může postavit.“

„Máme stejnou obavu. Pane čaroději, budeš laskavě souhlasit s tím, že pojedeš s námi v našem kočáře?“

Pochopitelně si s ním chtěl soukromě popovídat, ale výraz jeho očí naznačoval, že to, co dokázal Rap svým magickým zásahem, je možné zvrátit i běžnými lidskými prostředky. Byl zranitelný. Žádal ho vlastně o ochranu! Když nad tím Rap zauvažoval, připadalo mu to velice zábavné.

„Bude to pro mé velikou ctí, sire. Jsem Vašemu Veličenstvu k službám."

„Doopravdy?" Císaři se ulevilo. „No výborně. Konzule!"

S vraždou v srdci a úsměvem na tváři Ythbane řekl: „Já, sire?"

„Ty. Čaroděj Rap nás bude provázet ve velkém kočáře. Všem ostatním nařizujeme dostavit se hodinu před západem slunce do Smaragdového sálu. Tebe možná předvoláme dřív."

Ythbane se uklonil, Rap však nechápal, jak si ten chlap může myslet, že výrazem své tváře někoho zmýlí.

Když Rap vstal, zahlédl jednu osobu, u níž nebylo pochyb o pocitech týkajících se císařova uzdravení. Malý princ, vtištěný mezi matkou a postranicí dědova křesla, vzhlížel k dědečkovi s takovou radostí, že dokonce zapomněl na vlastní bolest. Usoužené rysy drobného princova obličejíku halil v Rapově okultním vidění pořád ten tajemný, ze zla utkaný povlak, ale nebylo pochyb, že se chlapci ulevilo a že má radost. Vycítil Rapův pohled, poplašeně k němu vzhlédl – a odhodlal se k vážnému, nepatrnému úsměvu na znamení díků.

A v Rapovi znovu vzkypěla zlost. Za to, co se s tím hochem dělo, někdo musí tvrdě zaplatit!

5

Velký kočár byl skutečně hodně veliký, ozdobený heraldickými znaky z pestrého emailu a zlatým kováním. Měl velká okna z čirého křišťálového skla, zahalená mušelínovými záclonkami. Na dveřích byl císařský erb, vykládaný drahokamy. Uvnitř byl kočár čalouněný purpurovým hedvábím. Čtveřice statných pretoriánů nesla baldachýn, pod nímž vojáci přenášeli císaře k onomu skvostnému povozu, další gardisté ho zvedli do kočáru. Rap nevěděl, co na něho udělalo větší dojem, zdali sám kočár anebo osmispřeží bílých valachů s drahokamy na postrojích a zářivými chocholy na hlavách. Jestli náhodou jede na vlastní pohřeb, jak mu napovídala bolestná předtucha, tak nepochybně jede ve velkém stylu.

Všichni ustoupili, aby mohl i on vylézt do kočáru, a Ythbane jistě nebyl jediným přihlížejícím, který se v myšlenkách zaobíral právě Rapovým pohřbem, stejně jako sám Rap. Ten se pohnul ke dvířkům kočáru, pak ale prudce změnil směr, udělal dva dlouhé kroky a popadl malého prince.

Chlapec vyděšené vypískl. Matka i regent se pohnuli, ale okamžitě je zmrazilo Rapovo kouzlo. Rap zvedl prince do výšky, stoupl na první schůdek stupátka a postavil ho dovnitř kočáru.

„Myslím, že tenhle pojede také, sire!" Potom sám následoval chlapce.

Císařské obočí se zachmuřilo a pergamenové líce se zbarvily náznakem ruměnce. „Troufáš si hodně, čaroději!"

„Mějte se mnou strpení, sire. Mám pro to svoje důvody. Sedni si, chlapče."

Chlapec se bázlivě podíval po dědovi a potom se vyškrábal na sedačku naproti němu. Stařec si všiml, jak neohrabaně se chlapec pohybuje, a zamračil se ještě víc. Pak křikl, ať zavřou dveře, a nevšímal si rozzuřených obličejů, nakukujících dovnitř.

Rap se posadil po princově boku a přátelsky se na něho usmál, přičemž do úsměvu přimísil silnou dávku okultního uklidnění. „Měl bych znát tvoje jméno, Výsosti, ale neznám je."

„Shandie," zašeptal mládeneček. „Totiž, Emshandar, jako Děd."

„Ano, velké jméno."

„Většinou mi ale říkají Shandie."

„Já jsem Rap, ale klidně mi můžeš říkat Rap."

Chlapec se zachichotal a otřel si z tváře dešťové kapky. Už nebyl tak upjatý a vzrušené, s nadšením hleděl na starého císaře.

Postroje zaklinkaly, kočár se lehce zhoupl a vyrazil na cestu. Ythbane se za ním rozhořčeně díval a také řada dalších obličejů pozbyla svého srdečného šklebu. Rap se ale zase věnoval svým výjimečným společníkům a nádheře kočáru – kliky na dvířkách byly ze slonoviny, lampičky ze zlata. Šedivý a prostý Krasnegar se náhle zdál velmi, velmi daleko.

Stařec si upravil přikrývku, do které byl zahalený, a očividně se chystal položit první otázku, ale Rap ho předešel.

„Shandie, vyhojím ty rány, co máš na sobě, ale napřed bych chtěl, abys je ukázal dědečkovi."

Chlapec zrudl do krve, potom však zase prudce zbledl. „Vůči mně nesmíš užívat magii… eh, Rape. Patřím do císařovy rodiny."

„No, už jsem narušil Protokol jaksepatří a nemyslím, že vyhojení jednoho rozbitého klukovského zadku bude pro dějiny Pandemie znamenat nějaký velký moment."

Shandie se zasmál a podíval se na císaře, aby zjistil, co si o tom myslí.

„Ukaž, podívám se!" Císař se tvářil přísně. Když Shandie vstal, otočil se a stáhl si kalhoty, aby vystavil pohledu svého děda hrozné stopy bití, přísnost se změnila ve výraz děsivé hrozby.

„Kdo to udělal?"

„Ythbane," zašeptal hoch, znovu se upravil a dosedl zpátky na sedadlo prudčeji, než měl v úmyslu. Bolestí vyjekl a pořádně sebou škubl.

„Ten prasečí zmetek!" zasyčel imperátor. „Proč?"

Shandie se nahrbil. „Protože jsem se včera v noci při ceremoniálu vrtěl… Ale vůbec jsem o tom nevěděl, čestně! Potom jsem se obrátil, protože jsem si myslel, že bych neměl stát k Čaroději zády. Ale Ythbane říkal, že jsem to udělal špatně." Smutně popotáhl nosem.

„Bože milosrdenství!" zašeptal staroch. „Mistře Rape, on má naprostou pravdu. Nikdo vůči němu nesmí užít moci, ale… Ale jestli máš pocit, že to riziko můžeš podstoupit, tak bych ti byl ještě větším dlužníkem, než jsem v této chvíli, a Bozi vědí, že ti dlužím za život!" V očích mu plál stud, ale taky v nich jiskřila výzva.

Rapova matka vždycky říkávala, že když člověka věší, je jedno, jestli za ukradeného koně nebo za poníka.

Vztáhl svou moc… „Jak to vypadá, Shandie?“

Princ zalapal po dechu a ohromeně se na Rapa podíval. „Děkuji ti, pane!“ Po tváři mu stekla slza.

„Nemáš vůbec za co, a prosím, neříkej mi 'pane'. Co tě ještě bolí?“

„Nic, Rape! Nic. Teď se cítím moc dobře, díky.“ Šťastně se uculoval, jak se mu nový pocit při sezení zamlouval.

Déšť bubnoval do střechy a lil se po velkých oknech. Od kol odletovaly vějíře špinavé vody a zpod kopyt koní se rozstřikovaly malé fontány. Četa husarů čistila cestu před kočárem a další jela za císařovým vozem, ale zástupy diváků už se stejně rozptýlily, jak všichni hledali ochranu před deštěm, takže cesta byla téměř prázdná.

Císař vytušil, že Rap se u Shandieho obává ještě něčeho dalšího, a trpělivě čekal, až o tom uslyší víc.

„Shandie,“ řekl Rap, „myslím, že tě trápí ještě něco jiného.“ Ani okultními smysly nebyl schopen vysvětlit podivnou mlžnatou kutnu, která halila celého prince. Nejednalo se o žádné kouzlo, ale určitě to bylo něco nezdravého.

„No… nic!“ Chlapec se stáhl zpátky, měl strach.

„Pověz mi to!“

„No… já jen… jenom že bych potřeboval lžičku medicíny. Ale jak se dostaneme do paláce, tak si ji hned vezmu!“ dodal provinile.

Rap vycítil, jak císař na slova svého vnuka zareagoval. Staroch se zdál ještě zděšenější než prvně.

„Jaká je to medicína?“ zachraptěl.

Shandie pobledl. „Po ní mě to už tolik nebolí. Dává mi ji Matka… ale když chci, tak si ji můžu vzít i sám.“

„Bože vraždění!“ Císař to řekl tiše, ale tvář podobná k fiží potažené lebce mu zahořela zlostí, jako by ho přepadl nápor horečky.

„Můžete mi to vysvětlit, Sire?“ požádal rozpačitý Rap císaře.

„Asi nějaký elixír, který poškozuje osobnost. Už se to v minulosti stalo.“ Stařec se zarazil, potom zamumlal: „Otupuje to ostrost vyšších rozumových funkcí.“

Rap nechápal přesný smysl těch velkých slov o nic lépe než malý Shandie, ale dokázal dešifrovat význam, který se za nimi skrýval: *rozežírá to Shandieho myšlení!*

Teď, když už Rap věděl, po čem má pátrat, jemně hledal a hledal, až mu okultní instinkt ukázal na zdroj potíží. Taková podlost! Sáhl na tu ohavnost… a *vymazal ji.*

Shandie poskočil: „Páni!“ řekl. „Hurá! Je to pryč! Už mě nic nesvědí!“

„Bohové buďtež velebeni!“ pravil Emshandar. „Shandie, nikdy už nesmíš dovolit, aby ti tuhle medicínu dávali, už ani jednou! A nesmíš si ji brát ani sám! Můžeš mi to slíbit, vojáku?“

„Ano, pane! Vůbec mi nechutnala. Jenom po ní všechno přestalo bolet a přestalo i to protivné svědění. A to mi Rap taky vyléčil. Už se to nevrátí, že ne?“

„Myslím, že už nikdy," řekl Rap a jemně likvidoval poslední stopy Shandieho návyku na „medicínu".

Staroch se s úlevným vzdechem pohodlně opřel a v té chvíli se zdál starší než celá jeho říše. Vděčně se na Rapa usmál, ale bylo jasné, že už je znovu u konce sil a jejich soukromý rozhovor bude muset počkat, až se mu zase nějaké síly vrátí – a zřejmě také na situaci, kdy bystré Shandieho uši nebudou tak blízko. Rap mohl císaře podpořit okultní silou, to jistě, ale nebyl si jistý, zdali by to nepřineslo nějaké zlé následky. Mohlo by to být dost nebezpečné.

Mimoto Rap musel řešit i jeden svůj problém. Sotva si vzpomínal, kdy naposled jedl. „Nemáte hlad, Sire? Já jsem pořádně vyhládl!"

Emshandar IV. určitě nebyl zvyklý na podobné drzé vyptávání, ale na tenkých rtech mu vystoupil tolerantní úsměv. „Ano, taky jsem pěkně vyhládl!"

Shandie neříkal nic, ale celý se rozzářil.

Kočár byl dokonale odpružený a cesta byla hladká. S jídlem nebude žádný problém.

„Máte oba rádi zapékané kuře?" zeptal se Rap.

6

Teprve nedávno uplynul rok ode dne, kdy si král Holindarn z Krasnegaru předvolal k důvěrnému rozhovoru do své studovny zvláštně nadaného pasáka. Jak se tehdy tomu neopeřenému klukovi zdály královské komnaty nádherné! Cítil se mezi tou spoustou knih a měkkých křesel podivně, a ještě víc ho udivil oheň živený rašelinou, přestože venku byl slunečný den.

To všechno mu dnes připadalo venkovské a obyčejné. Už chápal, že Holindarn byl stěží víc než nezávislý vlastník krasnegarské půdy, který vládl královstvíčku menšímu, než je císařský Opálový palác, pokrývající jeden z pěti hubských pahorků. A přece byl Holindarn dobrý člověk – lepší než téměř všichni, které na své strastiplné pouti zatím potkal. Jen málo obyvatel Pandemie mu přišlo hodno nějaké úcty: Gathmor, i přes své drsné způsoby, a námořníci z Durthingu taky, nepochybně, ale kdo z vůdců a šlechty? Paní Oothiana z Faerie, ta určitě ano. Ishist, mrňavý špinavý čaroděj, snad. Holindarnova sestra, nepochybně ano. A možná, jenom možná, i sám císař Emshandar. To ukáže čas… pokud ještě nějaký čas bude.

Jakmile se Emshandar ocitl zpátky ve svých soukromých komnatách a zařídil, aby ho střežili muži, které znal, cítil se očividně bezpečnější. A hned potom musela následovat lázeň.

A tak Rap požádal Shandieho, aby ho provedl po paláci, a brzy zjistili, že oba milují koně. Začali totiž u stájí a potom tam strávili celé dopoledne, takže jim nezbyl čas na žádné umění nebo ornamentální zahrady anebo největší architektonické skvosty.

Vrátili se do císařských komnat, kde zkostnatělého stařík pořád ještě vyholovali a vůbec dávali do pořádku četní komorníci. Celou dobu nevrle požadoval tamtoho zvláštního služebníka a onoho starého komorníka, a když zjistil, že už nejsou k dispozici, vrčel ještě hůř. Kdysi to byl velký muž a pořád byl ještě stejně

vysoký jako Rap. V mládí byl nejspíš vojákem a přes třicet let pevnou rukou vládl velkému národu, aby ho nakonec srazila dlouhá nemoc do té míry, že byl sotva schopen bez pomoci stát. Žádný div, že měl mizernou náladu! Možná Rap tím, že jeho nemoc vyléčil, vykonal skutek milosrdenství poněkud pochybné ceny.

A nyní ho tři lokajové strojili s náramnou péčí do dlouhatánského kusu měkké rudé látky, který by dostačoval na ušití plachty na *Bouřliváka*. Jistě, tenhle oděv nebylo třeba šít, zatímco na ušití kalhot a kabátce, které by sedly císařově shrbené, vyzáblé postavě, asi bylo třeba opravdu zvláštního umu. Jak ale Rap té proceduře přihlížel, usoudil, že pitomější oblečení v životě neviděl.

Ospale se rozvaloval v křesle čalouněném vyšívaným hedvábím, které stálo v rohu velké imperátorovy ložnice, a tolerantně pozoroval to zvláštní divadlo. Pobavilo ho, jak málo na něho působí zdejší přepych, všechny ty brokáty, goblény a umělecké předměty nedozírné ceny. Panečku, to Holindarnův rašelinou živený oheň za slunného dne – to byl přepych!

Vědomí, že by měl zanedlouho zemřít, mu jaksi pomáhalo umrtvit vlastní emoce. Jeho předtucha, to byla obrovská, ochromující hrůza, na niž prostě nedokázal nemyslet. Snáší se na něho nějaké strašné nebezpečí a on pořád nenalézá způsob, jak mu uniknout. Uvažoval, zdali by neměl utíkat po svých, zvažoval i možnost magickou cestou se přenést někam do Dračího okrsku nebo řekněme do Krasnegaru – ve skutečnosti bylo jedno, kam by se dostal. Nejméně bolestné se mu zdálo prostě nechat události, aby se ubíraly svou cestou, a tak nakonec rezignoval a čekal, co mu osud přinese.

Možná trpěl nedostatkem spánku anebo přílišným duševním vypětím, ale skutečností bylo, že mu v tepnách pořád ještě kolovala jotunská zuřivost a hrozilo nebezpečí, že při každém pomyšlení na Strážce, na krutou Gathmorovu smrt anebo na brutální trýznění malého Shandieho vybuchne jako sopka.

Chlapec ležel natažený na břiše na velké sloupkové posteli, bradu v dlaních, a tu a tam se obrátil s nějakou otázkou na dědečka nebo tajuplného čaroděje. Tím, že nedbal na Protokol a dokázal ho tak báječně vyléčit, se Rap stal pro chlapce velkým hrdinou. Ačkoli se sám vůbec necítil nějak hrdinsky, dobře věděl, jak kluci – a zvlášť kluci vyrůstající bez otce – potřebují mít nějaký vzor, kterému by se chtěli vyrovnat. Shandie by v téhle žumpě plné intrik jen velice těžko hledal někoho, kdo by si zasloužil být jeho hrdinou.

Chudák Shandie. Chudák Gathmor. Ubohá Inos.

Gathmore, proč jen jsem tě nedonutil, abys zůstal na moři?

Včera touhle dobou Rap s Daradem poskytovali námořníkovi poslední službu. Byl to pohřeb velice soukromý a každý z pěti kletbou spojených mužů se ukázal, aby se s přítelem rozloučil. Dokonce i Andor byl v náladě téměř lítostivé. Sagorn pronesl jakési filozofické řeči, zato Jalon zapěl srdcervoucí námořnický žalozpěv, který se Rapovi bude ozývat v srdci až do chvíle, kdy…

Nemysli na to.

Nemysli ani na Inos.

„Dědečku?“ zašeptal Shandie a koutkem oka pozoroval Rapa.

„Eh, co to?“ řekl císař a mračil se přitom na obraz svých zubů v zrcadle, které mu přidržoval roztřesený komorník.

„Dědečku… Fauni jsou dobří, že?“

„Tak. Myslím, že to bude dobré – přineste mi sandály. Co to? Fauni? No jistě že jsou dobří. Proč by neměli být?“

„No… víš, je mi jasné, že impové jsou dobří, ale Matka říká, že jotnaři jsou vražděící surovci, gnómové jsou špinaví a goblini že jsou krutí. Thorog říká, že elfové jsou dobří. A fauni jsou taky dobří, že?“

Děd se po něm otočil a zamračil se. „Co je to zač, ten Thorog? No, to je jedno. Zdá se mi, že ti matka nacpala do hlavy pár dost zvláštních nápadů. Mistře Rape, pověz mu něco o faunech.“

Shandie obrátil ustrašený pohled na Rapa.

„Já toho o faunech moc nevím,“ řekl Rap a pokrčil rameny. „Potkal jsem jich v životě jen pár. Moje matka byla faunka. Můj otec byl ale jotun.“

„Uf! To je mi líto! Totiž, je mi líto, že jsem říkal…“

„To je v pořádku. Setkal jsem se s některými jotnary, kteří byli opravdu strašní, třeba jako Kalkor, co jsem ho dneska zabil. Zabíjení je špatné, ale on si to zasloužil. Ale znám i některé dobré jotnary. A jeden z nejlepších chlapů, které znám, je gnóm. Smrdí tedy strašlivě, ale miluje svoje děti a je velice mocným čarodějem. Ythbane je imp, že?“

„Eee… ano.“ Shandie chtěl říct *svým způsobem*, protože to nějak věděl. Ale jak?

„Jsou dobří impové a špatní impové, Shandie. A taky dobří jotnaři a špatní jotnaři. Tak je to se všemi rasami. Někteří z nás přispívají Dobru, ale jiní, obávám se, zase Zlu. Většina lidí se prostě snaží obstát co nejlíp.“

Shandie vážně přikývl. Rap pomyslel na jednoho, co byl loni ještě pastevcem, jak by asi tehdy reagoval, kdyby ho požádali, aby dal lekci z etiky dědici imperiálního trůnu?

Ve chvíli, kdy Emshandar přikázal, aby přinesli víno a rozsvítili lampy, přičemž zároveň propustil všechny komorníky, přemohla Shandieho únava, položil hlavu na lůžko a usnul jako špalek. Na obrovském loži vypadal jako pohozená loutka.

Emshandar se vyhrabal na nohy a dokulhal k pohodlnému křeslu, stojícímu vedle Rapova. Bylo to jen pár kroků, ale přesto zakolísal a musel se zachytit sloupku postele, aby neupadl.

„Ty synu gnóma! Nech mě na pokoji, ano?“ zařval na Rapa, když ucítil, jak ho podporuje okultní silou. Vzápětí se však jeho zlost rozplynula a vystřídal ji stud. „Omlouvám se, čaroději. Vím, myslel jsi to dobře.“ Chvilku jen stál a prohlížel si spícího chlapce, přičemž mu rysy vychrtlého obličeje změkly ustaraným úsměvem. „Nebýt jeho, tak bych tě nejspíš požádal, abys mě vrátil do toho stavu, v jakém jsem byl předtím! Ale měl bych mu přece odevzdat jeho dědictví, pokud to jen trochu bude možné.“ Vycenil zuby jako přestárlý hlídací pes, kterému už tělo příliš ztuhlo, než aby mohl bojovat, ale je příliš hrdý, aby se o to aspoň nepokusil.

Doklopýtal ke křeslu a zhroutil se do něho, vyčerpaně lapaje po dechu. Třesoucí se rukou si nalil víno.

„Nepochybuji, že Vaše Veličenstvo bude během několika dní mnohem silnější.“

„Nemáme několik dní! Teď si dej se mnou víno. Mám pár otázek.“

Dnešní bídný den se chýlil ke konci a déšť stále chlístal na velká okna ložnice. Rap přijal křišťálový kalich, změnil jeho obsah ve vodu a pohodlně se posadil, aby mohl absolvovat křížový výslech.

Jak dlouho jsi čarodějem?“ zeptal se císař stroze.

„Od dnešního rána, Sire.“

„U hořících hoven!“ zaklel císař. Vychrtlý staroch na Rapa chvíli hleděl, potom zamyšleně usrkl vína. „Takže bychom mohli tvrdit, žes o Protokolu neměl ani páru?“

„To nepůjde, Vaše Veličenstvo. Setkal jsem se několikrát s Čirou vodou, a taky se Zinixem a Lith’rianem.“

Stařec cosi zabručel a v údivu vyklenul bílé obočí. „Doopravdy? Takže oni tě znají a ty sis musel být vědom, jaké riziko podstupuješ. Takže další moje otázka by měla nejspíš znít, proč jsi udělal to, co jsi dnes udělal? Žádný smrtelník v celé Pandemii nemá větší moc než císař, ale přece nemám, co bych mohl nabídnout čaroději a co by mu bylo k prospěchu. Proč jsi mě uzdravil?“ Špulil rty přes zuby, které se teď zdály k jeho propadlé tváři příliš veliké.

Rap rychle užil drobet magie, aby zahladil ruměnec. „Příliš jsem se rozčílil, Sire.“

„U všech božích zadků!“ Starý císař se dal do smíchu a nemohl přestat, až z toho byl záchvat hýkání a prskání, který vůbec nešel dohromady s jeho vyhladovělým zjevem. „No, jsi čestný muž, i když nepříliš chytrý.“ Stále se ještě pochechtávaje, doléval císař poháry. Rap se rozpovídal. Popisoval svůj příběh tak stručně, jak to bylo možné, vynechal jen děsivou vidinu bílého osudu, který ho v Hubu čeká.

Než skončil, byla za okny tma a Emshandar na něho upíral zakalený zrak. Rap si říkal, jestli neměl i jeho víno zbavit alkoholu.

„Tohle nemá obdoby!“ zamumlal císař. „Musíme se sejít se Strážci, a to právě dneska, pokud trpaslík předpovídal správně. Ale nemohu zastírat, že jsi ve vážném nebezpečí.“

Než se Rap dostal k tomu, aby se zmínil o jiném hrozném nebezpečí, staroch zavzdychal a mluvil dál: „To, že se všichni členové Čtyřky objeví na veřejnosti současně, to je velice zřídkavý případ. Mohou uběhnout desítky let a dokonce ani císař se s nimi všemi naráz nesetká. Už mnoho století moji předchůdci vedou tajný deník o jejich setkání se Strážci, aby se jejich dědicové měli oč opřít. Ty velké deníky zabírají několik regálů, ale ještě nikdo neměl čas je všechny přečíst. Já sám jsem pročetl posledních pár dynastií a pak jsem to vzdal. Až bude Shandie starší, tak ho do toho uvedu, když mi to osud dopřeje. Ale nedokážu si vybavit ani jediný případ, kdy by někdo vůči císaři nebo někomu z jeho rodiny užil moci. To je zřejmě jediné ustanovení Protokolu, o kterém ví každý!“

Rap se chystal říct, že na tom stejně nezáleží…

„Ovšemže jsem ti za to vděčný!“ vyštěkl staroch a zároveň z výrazu jeho tváře bylo zřejmé, že ze všeho nejvíc nenávidí pocit, že někomu něco dluží. „To, co jsi provedl, možná bylo bláznivé, ale byl to hotový zázrak, který zachránil mne i mého vnuka. Udělám všechno, co bude v mých silách, abych zase zachránil já tebe.“

„To je ale velice…“

Jenomže je docela dobře možné, že žádné síly mít nebudu!“

„Sire?“

Stařec se zamračil na pohár, který svíral v ruce. „Když Senát i Shromáždění a k tomu Rada Čtyř uznali Ythbana za regenta… Rád bych věděl, jak to ten mazaný křivák dokázal?“

„Souhlasným rozhodnutím obou parlamentních komor,“ ozval se Shandie ospale, „založeným na zákoně o následnictví, který byl přijatý za vlády Uggroty III.“

Oba muži se překvapeně obrátili po hlase. Byl vzhůru, ale jen tak tak. Usmíval se, aniž by otevřel oči.

Jeho děd se pyšně rozzářil. „Chytrý chlapec! Co dalšího se přihodilo, zatímco jsem byl nemocny?“

„Ach… spousta věcí. Připlul zeman Kalkor. A od jara probíhá kampaň proti zvrhlým odpadlíkům v Zarku, a taky trpaslíci navr… nar… porušili Úmluvu o Temné řece.“ Shandie zívl a potom ještě jednou. „Ve Východním Ambelu udeřila sucha, v Shimlundoku byla zase výborná úroda. Goblini pořád zabíjejí naše vojáky. XIX. legie znova vyšla z boje se ctí, ale III. to projela. Maršál Ithy říká, že na to vsadil a vyhrál velké peníze. V Pithmotu jsou nepokoje kvůli zvýšení daní.“

„Dobrá práce, vojáku! Výborně podaná zpráva. Teď zase spi.“ Emshandarův něžný úsměv se vytratil zároveň s tím, jak se otáčel znovu čelem k Rapovi. Všechny ty novinky jím pořádně otřásly, zvlášť ty řeči o válce. „Ithy?“ mumlal pro sebe. „Olybino?“

Zlostně zavrtěl hlavou a upil ze svého poháru. „Dám ti lekci z politiky, Mistře Rape!“

„Sire?“

„Ythbane potřebuje nějakou podporu. Válka? Nové daně? Obávám se, že za to draze zaplatil.“ Na okamžik se zamyslel, potom se podíval, zdali Shandie neposlouchá. Poslouchal, ale tvářil se, jako že spí. Starý císař snížil hlas: Jmenoval jsem toho míšence za konzula těsně předtím, než Emthoro umřel. A potom…“ Ukázal na Shandieho. „Mohl jsem tušit, že dojde ke jmenování regenta. Doufal jsem, že to bude moje dcera, ačkoli nemá zrovna vlohy pro vládnutí. Usoudil jsem, že Ythbane je dost chytrý, aby udržel velké rody v klidu a prosazoval její zájmy, tedy spíš aby ji vedl. Nepovažoval jsem ho za dost silného, aby převzal moc sám. Zdá se, že jsem se těžce spletl! Začal brousit za…“ Zarazil se a pokrčil rameny, aniž by přímo jmenoval Shandieho matku, ale Rap mu porozuměl.

Imperátorova tvář připomínala šedivou poušť, rozbrázděnou věky, ale když vzhlédl, oči mu zářily jako slunce, opírající se do horského oka. „Proč tohle všechno povídám kočímu?“

„Protože nevíte, Veličenstvo, kdo bude vládnout císařství ještě dneska v noci.“

Emshandar přikývl s kyselým šklebem ve tváři a dopil poháru. Když ho chvějící se rukou odkládal, zachřestil o stolní desku. „Ano, dneska mě poslouchali, ale to od nich byla víceméně zdvořilost. Císař musí být obyčejným smrtelníkem, jak praví Protokol, a ten bídák Ythbane ukradl můj trůn podplácením, hrozbami a obšťastňováním ženských. Žádné čáry ani kouzla."

„Zatímco já jsem užil moci, abych vás vrátil životu."

Jak tohle Strážcové posoudí? To ovšem neřekl.

Staroch vzdychl. „Komu smím věřit?" zašeptal. „Shromáždění jde na ruku tomu, kdo přihodí nejvíc. A Senát? Ti nafoukanci se tak snadno neobrátí. Koalice a spojenectví a korupce! Armáda? Ithy?"

„Maršála váš stav celou dobu trápil, Sire. Myslím, že ten se svým povinnostem nikdy nezpronevěřil."

„Jenomže jeho povinností je dbát na dodržování zákona! A jaký zákon platí? To je otázka! No, bojím se, že ani můj vnuk nestojí za občanskou válku. Čaroději, těžko se mi to říká, ale musím tě požádat o pomoc." Když chtěl Rap promluvit, zvedl ruku, připomínající hrstku suchách větviček. „Nech mě to dokončit! Správně už bys měl být v této chvíli někde daleko od Hubu a doufat, že unikneš hněvu Čtyř. To by nebylo tak docela vyloučeno, pokud bys dokázal navždycky odolal pokušení užívat své moci a stal by ses jedním z miliónů prostých smrtelníků. Ale pokud mi nebudeš pomáhat i dál, tak tohle oživeni, kterým jsi mě poctil, nebude mít dlouhé trvání. I kdybys nedělal nic jiného, než mi říkal, kdo lže a kdo mluví pravdu… to by se myslím nedalo považovat za hrubé porušení Protokolu."

Je vždycky hrdost tak ponižující? Kočí, kluk ze stájí!

„Udělám všechno, abych vám prospěl, Veličenstvo, ale můj čas je velice krátký. Ještě dnes se mi má přihodit něco strašlivého. Dnes v noci."

Rap vysvětlil, oč se vlastně jedná, a staroch se zatvářil ohromeně, ale zároveň zmateně.

„Jsi si v tom vidění docela jistý?"

Rap se otřásl. „Ano."

„Tohle nevypadá na zákrok Čtyřky. Jejich obvyklým postihem za užití magie je zotročení viníka. Pokud si dobře vzpomínám, je teď řada na Jihu, aby obdržel Slova. Provinilec je vlastně jenom zásobníkem Slov, a až ho není potřebí, tak se prostě zahodí, zlikviduje. Víš o tom, že Slova je možné vynutit jedině prostým mučením, bez užití magie?" Emshandar sáhl po karafě a zamračil se, když zjistil, že je prázdná. „Nevidím důvod, proč by ses měl obětovat!"

Je ovšem možné, že děsivá bílá záře není ještě tím nejhorším možným osudem.

„Udělám všechno, co bude v mých silách, Sire," opakoval Rap. Emshandarovy potíže vlastně zavinil on. Kdo rozdráždí psa, musí strpět kousnutí, tak to vždycky říkávala jeho matka. Kromě toho byl v situaci, kdy klidně mohl slíbit cokoliv.

„Jsem ti opravdu vděčný!" zdůrazňoval starý císař. Byla to pravda, ale imperátor to vědomí nemohl snést. „Můžu pro tebe… tedy, kdybych já přežil a ty ne… Třeba ta Inosolan? Co bys pro ni chtěl?"

„Štěstí."

Na úzkých rtech a v pustých očích císaře se krátce prokmitl cynický úsměv, jako když za pošmourného dne přeběhne po krajině sluneční paprsek. „Štěstí se s císařskými dary spojuje jenom zřídka, Mistře Rape. Naším oblíbeným platidlem je spíš soužení. Ale slibuji ti, že pokud zůstanu ušetřen, tak se o to pokusím.“

Zavzdychal jako starý a nesmírně unavený člověk. Potřeboval by pár týdnů na to, aby se dal trošku do pořádku, ale tolik času mu bude dopřáno jen stěží. „Řekl jsem těm troubům, aby na mě čekali ve Smaragdovém sále, a už tam budou trčet hodně dlouho. Nebylo by moudré nechávat je čekat ještě déle. A potom, obávám se, budeme muset přejít do Rotundy a tam se setkat se Strážci. Anebo aspoň někteří z nás se tomu nevyhnou.“

Rapovi na pažích zatančil podivný pocit ze zlé předtuchy, jako by se v císařově ložnici naráz prudce ochladilo. „Kudy sejde do Smaragdového sálu?“

Bystrozrakem zkontroloval cestu, kterou mu císař popisoval, ale dokonce i čaroděj potřebuje jistou dobu na to, aby prošetřil tak obrovský komplex budov, jaký představoval Opálový palác. „Osmistěnná místnost se zelenými koberci?“

„To je ono.“ Císař se na něho díval se zvláštním výrazem.

Ve Smaragdovém sále trpělivě čekalo několik lidí, ale ne tolik, kolik jich tam mělo být. Rap cítil, že píchání po těle bylo stále silnější, a kvapně zkoumal bystrozrakem i další prostory paláce, až našel i Eminovu rotundu. Nemusel hledat dlouho, protože mu ji Shandie odpoledne ukazoval. I tak se nedala přehlédnout, protože se pyšně vypínala na vrcholku palácového pahorku.

„Začínají bez vás, Sire.“

Většina obrovské síně byla utopena ve tmě a Rap si v pochmurné obavě ta místa ještě přičernil hrozivou předtuchou, ale uprostřed sálu stálo na dvacet či více vysokých svícnů, které vrhaly na podlahu skvrnité louže světla. V osvětleném prostoru stálo několik hloučků dvořanům, kolem třiceti osob, a tiše rozmlouvali. Tři z nich byli v uniformách, zbytek měl stejně pitomý oděv jako císař, bílé tógy a mezi nimi pár jasně červených. Jako děti v prostěradlech, které si hrají na duchy! Byl tam i Azak, snadno rozlišitelný podle vysoké postavy. Jak absurdní! Jeho dvůr by ho měl vidět v téhle situaci a smál by se mu do konce života. Ovšem ženy ve volných šatech z mnoha vrstev látky vypadaly dobře. Inos stála po boku svého manžela…

Pět trůnů bylo stále prázdných.

„Nevidím Ythbana,“ řekl Rap. Na takovou vzdálenost bylo obtížné rozlišovat tváře, pokud nechtěl užít skutečné moci, čímž by na sebe zbytečně upozorňoval Strážce. Opálový palác byl v magii přebujelém Hubu mrtvým bodem, oázou klidu, jako nějaký městský park. Prakticky každé užití magické moci tu muselo být stejně patrné jako vojenské fanfáry. Jakou má barvu?“

„Konzulská tóga má purpurový lem, ale možná už tak vyrostl, že užívá jinou.“

„Nosí purpurovou tógu,“ zamumlal Shandie ospale.

„Tak tam ještě není,“ řekl Rap. „Ale musí se objevit každým okamžikem.“

I prostý smrtelník musel zřetelně vidět výraz bolesti ve tváři starého císaře, když se chytil za postranice křesla a pokusil se vstát. Bezmocně klesl zpátky. Vycenil zuby, sebral se a zkusil to znovu, ale opět neúspěšně. Na čele se mu perlil pot

a drsně dýchal. Potom se zničeně podíval na Rapa jak ho mlčky prosil o pomoc. Vůle měl dost, ale jeho tělo bylo po dlouhém hladovění vyzáblé a příliš dlouho zůstávalo nepohyblivé.

„Mohl bych vám dodat sílu, Sire, ale bojím se, že později byste za to musel zaplatit krutou cenu. Nemám v tomto směru žádnou zkušenost."

„Zaplatím tu cenu!"

Rap do něho vlil dávku energie a fascinovaně pozoroval, jak se do bledých propadlých lící hrne zdravá barva a jak celé tělo rychle reaguje na vůli mozku.

„Aha!" houkl císař. „Díky, čaroději! Starý válečný kůň jim všem ještě ukáže!" Zvedl se a stál.

Znovu ta předtucha! Rap také vstal. Přitom cítil, že každý chloupek na těle jako by se mu chtěl vztyčit. V Rotundě na něho čekal osud. Tam se střetne s tím, co tak bíle žhne v jeho vidění budoucnosti, a konečně uvidí, co to bude. Kdyby neužil své magické síly sám na sobě, třásl by se teď jako ratlík. Tedy víceméně počítal s tím, že sílu užívá, protože v těchto nuancích těžko rozlišoval, co je jenom jeho přání a co už skutečná moc. Nedovolí ale, aby starý císař viděl, že se bojí, když mu slíbil, že mu přispěje na pomoc. Tím, že uteče, se nic nevyřeší. Zranění na zádech bolí dvakrát, jak s oblibou říkával seržant Thosolin.

„Shandie, chlapče! Vzhůru, vojáku!"

„Dědečku?" Shandie jako by se ve spánku usmíval. Překulil se na bok a vstal. Z úsměvu se stalo zívnutí a hoch si protahoval ruce jako tyčky.

Emshandar se zastavil před vysokým zrcadlem, aby zkontroloval, jak vypadá. „Ten rubáš mi trošku povolil," mumlal znechuceně. „Myslím, že bys mohl zařídit, abych vypadal jako… ne, to je jedno." Obrátil se na svého vnuka. „Pojď se mnou, hochu. Musíme jít a setkat se s Čaroději."

Shandie už lezl jako krab k okraji postele, ale při dědových slovech jako by rázem zmrzl a upřel na císaře vylekaný pohled. Jeho štěstí se naráz vytratilo a zůstal jako zkamenělý. Rapovi se to zdálo trošku legrační.

„Pospěš si!" brblal císař.

„Opravdu myslíte, že by měl jít s námi, Sire?" zeptal se Rap.

Vyprovokoval tím pohled vskutku císařský, který by dokázal srovnat se zemí menší město. Příležitost vidět Čtyřku v akci byla očividně zásadní součástí výchovy císařského dědice. A stejně tak bylo jasné, že Shandie působí jako životně důležitý element v kloakálním kvasu imperiální politiky a nemůže v této důležité chvíli zůstat bez ochrany. A zcela jasné bylo to, že si císař vůbec nevšiml, jak je vnouček ztuhlý strachem.

„Pospěš, vojáku! Vyskoč! Škoda, že nemáme čas pořádně tě ustrojit."

S úlevným vydechnutím Shandie zase ožil. Sklouzl z lůžka na zem. Už se zase vesele usmíval. „Dneska v noci přijdou všichni Strážcové, dědečku?"

Copak se asi honilo v hlavičce toho tak dlouho týraného klučíka? Ta otázka se ale Rapovi z nějakého důvodu zdála dost významná, přestože už v poslední době jako čaroděj byl trošku přepracovaný.

„Sire, mohl bych mu udělat tógu, pokud jste měl na mysli tohle."

„No jistě!“ přisvědčil Emshandar pochvalně, ale Shandie zasténal, jako by ho popadla noční můra, a upřel na Rapa vyčítavý pohled. Proč ho ty tógy tolik děsí? Mohl by se jeho strach z tógy nějak týkat sadistického výprasku, který dostal minulé noci?

Císař si ještě pořád ničeho nevšiml. „Výtečné! Prosím, zařiď to, čaroději.“

„Jakou barvu?“ Tu Rapa napadlo, jestli se náhodou jen nepokouší oddálit to, čemu se stejně nemůže vyhnout. Do Rotundy se ani nepodíval.

„Čistě bílou,“ řekl císař. „Rychle!“

„To je snadné,“ řekl Rap. „Stůj rovně, tribune.“

Chlapcův strach byl stejně silný jako nevysvětlitelný, ale velice se snažil nedat ho najevo před císařem ani svým kamarádem čarodějem. Ale třásl se pořádně.

„Chceš to s pořádným hromobitím anebo jen tichým kouzlíčkem?“

„Prosím, jen žádné hromy, Rape.“ Veliké oči upíral pořád na čaroděje. Ani Rapův žert nedokázal, aby se mu alespoň brada netřásla.

„Výborně. Takže bílá tóga…“ Rap snadným kouzlem přeměnil chlapcovy šaty na repliky tuniky a tógy, jaké měl na sobě císař, ale bílé jako sníh. Přidal zlaté sandály a neviditelným hřebenem přejel princi krátké vlnité vlasy. „Tak, nevypadá to vůbec špatně!“ řekl obdivně, ale spíš sám k sobě. „Kdyby tě někdo chtěl bít, tak ho proměním v mrože!“ slíbil Shandiemu.

Shandie se pokusil o nejistý úsměv a přikývl. Potom zaťal zuby a napřímil se v ramenou, jak očividně kopíroval postoj svého děda, ale pořád mu bylo zle z nevysvětlitelného strachu. Ani Rapův příslib, že ho bude chránit, neměl takovou váhu, aby ho úplně zbavil strachu.

Ale když takové slabé dítě dokáže plnit určenou povinnost bez ohledu na obavy, které je trápí, potom i Rap by měl být schopen splnit tu svou. I když nevěděl, co to vlastně bude obnášet.

Holá! Rychlý pohled bystrozrakem Rapovi ukázal, že čas utíká. „Ythbane právě dorazil, Sire! I se svou ženou. A něco s sebou nese.“

„Štít a meč. Rychle, Mistře čaroději! Musíme si pospíšit. Ještě tvoje oblečení.“

Rap se zarazil jako kůň na hraně útesu. Je přece obyčejný chám, žádný patricij! Kromě toho by v tomhle směšném oblečení měl holé kotníky.

„Myslím, že ne.“

Císař zrudl. „Do Rotundy smějí bez formálního oděvu jenom zahraniční diplomaté!“

„A já.“

„Nemůžeš tam tak, jak jsi!“

„Půjdu takhle nebo vůbec!“ Impská tóga, goblinské tetování a k tomu faunské nohy?

Jednu chvíli byl přesvědčený, že Emshandar nařídí, aby mu sťali hlavu. Pod pergamenovou pokožkou se mu nalévaly žíly krví.

„Víš, jak jim v tomhle budeš připadat? Co si o tobě budou myslet?“

„Že jsem křupan, venkovský balík.“

„No tak?“ zabouřil staroch. Shandie vyvalil polekaně oči.

„A to taky jsem," řekl Rap paličatě. „Chcete, abych vám pomáhal, Veličenstvo? Tak mě berte, jaký jsem, anebo vůbec ne!"

Ythbane vystoupil na prvý schod pódia pod trůnem. Od Opálového trůnu ho dělil jediný krok.

„Bože bláznů!" zlostně zabrblal císař. „No tak dobře, jdeme!" Podíval se na hedvábnou šňůru ke zvonku, která visela ze stropu vedle lůžka. „Nosítka… na to už asi není dost času, co? Můžeš nás tam dopravit kouzlem?"

„Ano, Sire. Ale jestli se na nás budou dívat Strážcové, tak jim vypadnou oči z důlků!"

„Jen ať!"

Rap pokrčil rameny. To se velice snadno řekne, přenést kouzlem, ale jak to udělat? Vzpomněl si, jak Ishist povídal, že Lith'rian se pohybuje buď magickými portály, anebo hrubou okultní silou. Hmm.

No, je jasné, že nikoho nesmí po cestě ztratit. Postavil se mezi své společníky, císaře uchopil za hubené zápěstí a do druhé dlaně popadl drobnou, vlhkou ručku jeho vnuka. Zaostřil svůj pohled do magické reality… do temnoty kolem, která představovala Opálový palác… drobné jiskření nepatrných kouzlíček v Hubu kolem… jako majáky zářící zdroje magie v doupatech čtyř Strážců… občasné zablýsknutí díla jiných čarodějů, až kdesi za horizontem.

Soustředil se na nejasně se rýsující hrozbu, která ho čeká ve velké Rotundě, odhadoval vzdálenost a stoupání.

„Připraveni?" zeptal se svých společníků. Potom je všechny tři přidržel na místě a pohnul magickou realitou.

Blázen Štěstěny:

BENVOLIO: Romeo, prchni, pryč! Nestůj tu jako sloup! Sic vévoda, jestli tě chytnou, odsoudí tě k smrti.
ROMEO: Já blázen Štěstěny!
BENVOLIO: Pryč! Rychle pryč!

Shakespeare, *Romeo a Julie*, III, i

»»» KAPITOLA DEVÁTÁ «««
POSVÁTNÝ OHEŇ

1

V tajuplné tmě Eminovy rotundy, nepatrně prosvětlené dvěma velkými svícny s myriádami drobných světélek a v křišťálu odražených jiskřiček, se Opálový trůn hrbil jako masa vyřezaná ze samých temných barev a snil o všech zlech, která pamatoval.

Před trůnem na vrcholku pódia stál regent v purpurové tóze, vyzbrojený císařskými insigniemi. O jeden stupínek níže seděla v křesle jako obvykle jeho žena. Prázdné křesílko na druhé straně bylo zřejmě určeno pro Shandieho.

Ythbane se rozhlédl po přítomných, jako by kontroloval, jestli někdo nechybí. Přímo před ním, na hrotu trojúhelníku, který byl v podlaze vyložen mozaikou indigové barvy, stál Modrý trůn, patřící Jihu. Ve světle svícnu, postaveného vedle, vypadal jako vytesaný z modravé kry, plující na černém moři.

A tu se objevil císař, přicházející ze tmy se svým vnukem a s čarodějem. Diváci to zjistili z výrazu Ythbanovy tváře. Rychle se otočili, aby se na příchozí podívali.

Rap upíral oči na usurpátora, ale zároveň bystrozrakem prohlížel přítomnou společnost. Byla tu Inos, jak jinak, a pohled, který na něho vrhala, byl tak nestydatý, až v něm zatrnulo. Naducaná teta po jejím boku se na něho rozzářeně usmívala. Plisované šaty jí velice slušely, protože taktně maskovaly příliš kypré obliny. Všechny ženy vypadaly jako ztuhlé chladem. Muži v těžkých tógách na tom byli zřejmě poněkud lépe. Azak rozpačitě klopil hlavu – a to by věru měl, když tu stál v úboru tak komickém. Proč mu nedovolili přijít v národním šatu džinů? Přílba s šarlatovým hřebenem signalizovala přítomnost maršála Ithyho a muž v bílé tóze s purpurovým lemem musel být konzul. Tři muži v rudých tógách a žena v rudé róbě zase museli být senátoři. Na severní straně a až na samém okraji osvětleného prostoru stál velvyslanec Krushjor a ještě jeden jotun, oba v přílbách a s odhalenou hrudí. Byl s nimi i Kuře, rovněž oblečený jen v jotnarských kožených kalhotách. Byl jediným z přítomných, kdo se usmíval, pokud by se za úsměv nepočítalo pobuřující culení, které předváděla Inos.

Rap zatoužil, aby se aspoň trošku vyznal v politice. Kdo by tu měl být a není? Koho podporují ti, kteří pořád ještě trpělivě čekají ve Smaragdovém sále? Obával se, že mezi nimi není nikdo důležitý. Ythbane předváděl svou sebedůvěru, jako by chtěl ostatní zastrašit.

Jedinou Emshandarovou nadějí teď byli Čarodějové. Dostaví se na regentovo předvolání? Na čí stranu se postaví?

Rap dospěl na úroveň diváků stojících nejblíž Opálovému trůnu a zastavil se. Položil ruku na drobné ramínko malého Shandieho, aby zůstal s ním.

Emshandar šel dál sám – vyzáblý, bělovlasý duch pomsty, kráčející kostra zahalená v purpuru. Zastavil se před pódiem a místo obvyklého hrbení stál zpříma jako strom. Na okamžik se zahleděl na Uomayu, svou snachu, která uhnula očima a sklopila hlavu. Potom zvedl pohled k Ythbanovi, který se usmíval.

Dva muži v purpurových tógách, dva vládci na místě, kde může být jen jediný.

Rap cítil, jak mu pod rukou Shandie ztuhl – pokoušel se stát nehybně, sotva se odvažoval dýchat, a přece nedokázal potlačit třes.

Němá konfrontace císaře s regentem jako by se táhla měsíce. Nakonec císař prolomil ticho: „Uvolňujeme vás z vašich dočasných povinností, lorde Ythbane."

Ythbane zavrtěl hlavou. „Jsme šťastni, že vaše zdraví se i v této chvíli zdá dobré. Konzule!"

Jeden z červeně lemovaných politiků si významně odkašlal. Císař se pootočil a zamračil se na něho.

„Shromáždění bude nesmírně nadšeno zprávou, že Vaše Veličenstvo zase vyzdravělo a určitě odhlasuje díkůvzdání bohům a veřejné oslavy. A nedivil bych se, kdyby odhlasovalo i veřejné modlitby za to, aby vaše zdraví zůstalo pevné, Veličenstvo."

V té řeči zůstalo mnohem víc nevysloveno, než bylo řečeno, a Emshandarovi se to vůbec nelíbilo.

„Blahopřejeme ti k neočekávanému povýšení, *lorde* Humaisi. Ví snad někdo, kde je konzul Uquillpee?"

Ozval se Ythbane: „Nepochybně má něco důležitého na práci někde jinde."

Rap se rozhlédl vnitřním zrakem. „Konzul čeká ve Smaragdovém sále, Sire." Uvažoval, zdali by se neměl pokusit toho člověka přenést do Rotundy, protože očividně šlo o Emshandarova příznivce, ale byl už dost starý a šok z přenosu by mu mohl přivodit mrtvici.

Císař mu ani nic takového nenaznačil. Vyzbrojen celoživotní zkušeností v tom, jak nedávat najevo své pocity, rozhlížel se císař po shromážděných. „Tak tedy, Epoxague, co na to Senát?"

Muž, na kterého se obrátil, byl malý, zahalený v rudé tóze a vypadal, jako by v posledních dnech rychle zestárl. Měl malý knírek, což bylo mezi impy nezvyklé, a očividně toužil po tom, aby se imperátor se svou otázkou obrátil na někoho jiného.

„Senát se pochopitelně s tímto názorem ztotožní."

„A zruší regentství?" zavrčel císař.

„Nikdy není snadné předvídat, jak může Senát ve své moudrosti rozhodnout, Sire. Ale kdybych měl odhadovat, tak bych soudil, že tuto otázku není možné posuzovat tak či onak s každou změnou zdravotního stavu Vašeho Veličenstva. Pokud bude uzdravení trvalého rázu, pak ovšem… Když řekněme po takových šesti měsících se u Vašeho Veličenstva neprojeví známky opakovaného zhoršení, tak jsem si jistý, že bude možné znovu obnovit vaše někdejší postavení."

Výraz jeho tváře Rapovi říkal, že vůbec nepočítá s tím, že by starý císař měl naději takovou dobu přežít. Inos a Kade se na senátora mračily. Stály na straně císaře, protože bylo nepochybné, že mu straní i Rap. Ale všichni ostatní Emshandarovi příznivci byli pečlivě vymanipulováni.

Emshandarovi trošku poklesla ramena. Znovu se rozhlédl. „Ithy?" řekl tiše.

Maršál, jako by císařovo oslovení očekával, sejmul přílbu a vložil si ji pod paži. Byl prošedivělý, nakrátko ostříhaný, tvář měl jako vyřezanou ze staré kůže a na ní vážný výraz. Pomalu postoupil kupředu, aby mluvil k císaři zblízka, podobně jako býk, když přistoupí ke strašákovi, který se neočekávaně objevil na jeho pastvině.

„Eme!" ozval se tiše – tak tiše, že mnozí z přítomných ho možná vůbec nezaslechli. „Moje stávající rozkazy mi nařizují, abych se hlásil regentovi. Jenomže já jsem se svému řemeslu naučil od mužů, které jsi učil ty, Eme. Na mém jmenovacím dekretu je tvůj podpis. Tys přijal moji služební přísahu. Co přesně ode mě žádáš?"

Regent se zamračil a Rap vycítil, že se jeho sebedůvěra poprvé zachvěla, byť jen malounko – zapochyboval tak nepodstatně, jako když kolem přeletí hejno komárů.

Starý císař se dlouho mlčky díval do očí svého maršála a diváci zadržovali dech. „Dbej na dodržování zákona, Ithy, jak jsi kdysi přísahal."

Maršál přikývl. Znovu si nasadil přílbu, rázně zasalutoval a odpochodoval na místo, kde stál předtím.

Kolem regenta jako by se rozzářila neviditelná aura triumfu a jeho přátelé si vyměnili zlé úsměvy. Učinil téměř nepostřehnutelné gesto krátkým bronzovým mečem, jako by starého zbědovaného císaře vyzýval, aby vyběhl na pódium a dobyl svůj trůn silou.

Emshandarovi poklesla ramena o další dílek. Zoufale se ohlédl po Rapovi.

„Ach, ovšem!" řekl Ythbane. „Mysleli jsme, že jste si s sebou přivedl zahradníka, ale už si vzpomínáme. To je ten čaroděj, že? Velice podivné, když někdejší císař přivede do Eminovy rotundy čaroděje! Zajisté budete mít příležitost v krátké době o tom rokovat s Radou Čtyř. Jistě, stalo se už, že jejich názor převážil nad stanoviskem Shromáždění, Senátu a Císařské armády – nemohu si však vybavit, kdy se to stalo naposledy. Ale Čtyřka rozhodně nepřipustí, aby se do jejich záležitostí pletl nějaký cizí čaroděj!"

Staroch se pokusil znovu vzpřímit, tvář se mu zalila ruměncem. Byl téměř na konci sil.

Ythbane to poznal. Jeho úsměv si nezadal s otrávenou dýkou. „Mayo, drahá, tvůj tchán je unavený. Nemohla bys mu pomoci do toho křesla, které jsme pro

něho přichystali?“ Ukázal mečíkem kamsi dozadu na pomezí světla a stínu, kde se sotva viditelně rýsovala obyčejná dřevěná židle na třech nohách.

Jeho žena se na něho zaškaredila a potom se stejně zle podívala i na tchána, ve tváři kyselý a odmítavý výraz. Ani se nepohnula.

Rap s překvapením zjistil, že ruka, kterou měl položenou na Shandieho rameni, se chvěje silněji než malý princ. Chlapec si toho všiml ve stejné chvíli a tázavě se podíval po Rapovi.

Ythbane si jeho pohybu všiml. Usmál se na nevlastního syna jako had usmívající se na myšku. „A přichystali jsme křeslo i pro malého Shandieho! Pojď a posaď se tady, synu!“ Shandie i čaroděj se svorně otřásli.

„Mám otázku!“ ozval se Rap skřípavým hlasem. „Bil jsi toho chlapce?“

„Bil jsem ho po každém dvorském ceremoniálu,“ řekl Ythbane nezvučně. „Skoro po každém.“

Rap otázku položil zcela impulzivně a odpověď skoro nevnímal. Ale to, co Ythbane přiznal, ho dost překvapilo, a tak se ptal dál: „Z jakého důvodu?“

„Říkal jsem mu, že se vrtěl, ale ve skutečnosti jsem chtěl, aby dostal strach ze všech dvorských ceremoniálů a aby je nenáviděl, takže až dospěje, bude jen šťastný, když bude moci nechat řízení státních záležitostí na mně.“

Faun v Rapově duši zděšeně couvl, zato jotunská část jeho já se zaťala jako pěst. „Dělalo ti to radost?“ zeptal se chraplavě.

„Ano, dělalo.“

V okultní realitě ta slova odporně zasmrděla.

„A co to bylo za medicínu, kterou jsi mu dával?“

„Další bezpečnostní opatření, elfský výtažek z máku smíchaný s nějakými dalšími narkotiky. Bylo zaručeno, že se na jeho užívání vytvoří návyk a časem přivodí trvalou změnu chování a následně přijde debilita. Princ už má vybudovaný návyk a je možné ho tím přípravkem snadno ovládat, dokonce i když už bude dospělý.“

Z1o všech zel! Rap se triumfálně rozhlédl po shromážděných, aby viděl, jaký účinek mělo regentovo hnusné doznání.

Téměř žádný. Že kluk dostával bití? Každý z přítomných mužů byl v mládí bit jako žito a nikdo z nich neviděl rány, které Shandie regentovou rukou utrpěl. Epoxague a pár dalších se zamračilo, ale nikdo nezmění politické postoje jen kvůli tomu, co se řekne v přítomnosti nějakého čaroděje.

Když Rap uvolnil Ythbana z pravdomluvného transu, regent zuřivostí celý zrudl.

„Očekáváme, že Strážce bude zajímat, co se tady právě stalo!“ vyštěkl. Pozvedl meč, aby udeřil do Eminova štítu, jehož objímku měl navlečenou na levém předloktí. Potom zaváhal a v očích mu zajiskřilo. „Pojď sem, Shandie!“

Shandie se pohnul. Rap ho stiskl silněji, aby mu nedovolil odejít.

„No dobrá!“ řekl Ythbane. Rozmáchl se mečem.

Ythbane, had v lidské kůži, vyprovokoval Rapův bláznivý výbuch magické síly tehdy v Kampusu, což byla hloupost, která nevedla k ničemu dobrému. Vlastně události toho dne nejspíš ještě posílily regentovo postavení. Teď po cestičkách

zrady stoupá k triumfu, a nejen to, ještě chce získat znovu do své moci Shandieho, toho nevinného pěšáčka na politické šachovnici, nesmírné cennou loutku…

To se nestane! Rap udeřil na Ythbana výronem magické moci stejně, jako když kluk prutem podetne vysokou trávu. Regent přeletěl spodní stupeň pódia a přistál až na podlaze kus od trůnu. Štít práskl o zem, meč vyletěl Ythbanovi z ruky a zmizel kdesi ve tmě. Uomaya zaječela a pár dalších lidí vykřiklo s ní. Shandie nadšeně zajuchal a poskočil jako kůzle.

Ythbane se pokoušel vstát a Rap ho udeřil znovu, protože mu bylo jasné, že ho rychle musí dostat do bezvědomí, jinak by ho v jotunském amoku dozajista zabil.

Regent ležel bez pohybu a z úst mu vytékala krev.

Tak už je to lepší!

Všichni přihlížející jako by zkameněli.

Inos rozzuřeně na Rapa kulila oči. *Ty idiote!* říkal její pohled. *Teď už jsi v tom opravdu až po uši, chlapče. V* tom měla ovšem nepochybně pravdu. Srazit vládce z trůnu – za poslední tři tisíce let nebyla Eminova rotunda hruběji znesvěcena!

První se pohnul Emshandar. Přišoural se k ležícímu Ythbanovi, sklonil se a tahal tak dlouho za štít, dokud ho z bezvládné regentovy ruky nestáhl. Od regenta zamířil do tmy, aby sebral meč. Potom kulhal zpátky a střelil po Rapovi vítězným pohledem.

Vyšplhal na vrcholek pódia a zůstal stát před Opálovým trůnem. Jeho snacha k němu vystrašeně vzhlížela, ale Shandie se radostně usmíval. Stejně tak Inos a její teta. Všichni ostatní zděšením oněměli a většina z nich se ve zmatku ohlížela po trůnech čtyř Čarodějů, které zůstávaly stále prázdné, což bylo zhola nepochopitelné.

Císař nejprve promluvil k Uomayi: „Ztrať se mi z očí!“ zachroptěl a mečem ukázal ven, do tmy. Sklouzla z křesla a zírala na něho s otevřenými ústy, jako by čekala, že jí srazí hlavu. Potom se otočila a utekla.

Stařec si unaveně sedl na trůn, který mu náležel už celou generaci. Chvilku jen tiše oddychoval a prohlížel si shromážděné svědky s neskrývaným uspokojením, takže na ně cenil zuby, poněkud příliš velké k jeho poničené tváři. Rap věděl, že z legálního hlediska se zatím vůbec nic nezměnilo. Ythbane byl podle práva stále regentem Impirie. Ale mužům vládne nejen zákon, nýbrž i srdce, a Emshandar, který teď seděl na trůně svých předků a svíral v rukou znaky císařské moci, už nebyl ten prosebník bez přátel, jehož bylo před několika minutami tak snadné odkopnout. Teď mohl velet srdcím a mysli musely následovat.

Pokud ho ostatní poslechnou, zase bude nebezpečný, a tudíž bude jen rozumné, aby ho uvážlivý člověk poslechl. Moc plodí strach a ten zase poslušnost, která zvětšuje původní moc, a nikdo tenhle recept neznal lépe než sám starý císařský lev. Přítomná nevelká skupinka mužů a žen ve svém celku tvořila kormidlo císařství, a pokud jimi císař aspoň jednou otočí, může potom císařskou archu řídit v každém kurzu, na jaký si vzpomene.

Rap uhodl, co má imperátor v úmyslu, a předešel ho.

Klesl na jedno koleno a ukázal na vzdálenou a osamocenou trojnohou stoličku. Byla zamýšlena jako prostředek ponížení, ale může být zároveň dobrým útočištěm.

„Shandie," řekl, „běž, posaď se tam a dívej se. Můžeš se vrtět, jak je libo, protože se o to už nikdo nezajímá."

„Ano, Rape! Díky!" Chlapec se ani neohlédl, jestli s tím Děd souhlasí, a odběhl.

Rap si svou předvídavostí vysloužil tvrdý a zlý císařův pohled. A to ještě nebyl se vším hotov. Jeho zlostná nálada se rozplynula stejně rychle, jak vzplanula, a zanechala po sobě odpornou pachuť. Zaútočil na neozbrojeného muže! Ještě nikdy takto neužil meč, ba ani hůl, tak jakou by mohl najít omluvu pro útok magickou silou? Vykročil k nehybné regentově postavě a připomněl si kyselou Matku Unonini, která trůnila na jediné dobré židli v malé a zatuchlé Hononinově komůrce a říkala: *Čarodějové jsou taky lidé, Mistře Rape. Přitahuje je to jak k Dobru, tak ke Zlu, jako nás všechny – a možná ještě víc, protože mají mnohem vetší moc dělat věci dobré i zlé.*

Choval se jako packal. A ještě k tomu před Inos!

Ythbane měl zlomené rameno a rozbitou hlavu a k tomu různorodou směsici odřenin. Ve chvíli, kdy k němu Rap došel, už bylo všechno vyhojeno a Ythbane otevřel oči. Jen tak mimochodem Rap přebarvil purpurovou tógu na čistě bílou. Napřáhl ruku a pomohl mu na nohy, pak ho nechal stát a vrátil se na své místo před Opálovým trůnem, nevšímaje si císařova hněvu. A ten si našel jiný, mnohem vhodnější cíl.

„Epoxague!"

„Vaše Veličenstvo?" Malý senátor se projevil jako velice zkušený dvořan, protože se mu dařilo skrývat převážnou část svých obav.

Jak si vybavujeme znění Zákona o následnictví," pokračoval císař, „říká se tam, že když je třeba ustavit regenta, má titul připadnout nejbližšímu příbuznému. Naše dcera odmítla převzít regentství?"

Malý muž si pohladil knírek. „Se vší úctou, Sire… nejbližší příbuzný byl nezletilý. Znění zákona není jednoznačné v tom, zdali má v tom případě posloupnost přejít na druhou rodovou linii. O této otázce byla velká debata."

„Prasečí střeva!" Emshandar vzteky zrudl. „To bych se vsadil, že byla! Hledali jste hnidy? Je přece jasné, že zákon říká právě tohle!"

Senátor jako by se trošku scvrkl. „Tak na to nahlížela většina senátorů, Sire, i když hodně těsná."

„Proč tedy nebyla jmenována Orosea?"

Pod větvovím velkého zlatého svícnu se Epoxaguova tvář vlhce leskla. „Existuje zákonné ustanovení o vynechání určeného kandidáta, který pro funkci není způsobilý, Sire, a někteří vážení senátoři byli přesvědčeni, že vaše dcera už žije příliš dlouho mimo hlavní město, a tak zřejmě není obeznámena se současnými podmínkami v…"

„Kanálie!" zaburácel císař. „Nefalšované kanálie! Ve skutečnosti mají obavy z toho, že Leesoft má díl elfské krve a její dva synové mají zešikmené oči. Není to tak? Chtějí udržet prince s šikmýma očima tak daleko od trůnu, jak to bude možné, co?"

„Tento pohled může… Takový názor v mé přítomnosti nebyl nikdy vysloven, Sire, ani na veřejnosti, ani…“

„Shnilé sépie! Tak jste radši souhlasili s tím, aby se regentem stal merfolkský míšenec! Pochopitelně neexistuje žádný záznam o hlasování, co?“

„Nikoli, Sire.“

Císař se dlouhou chvíli na ubohého senátora hrozivě mračil. „Ythbanovo regentství skončilo. Kdyby v budoucnu bylo potřeba regenta, ať už za nás nebo za našeho vnuka, pak jím bude moje dcera. Je to jasné?“

Chvilka ticha. „Ano, Sire.“

„Budeš prosazovat její zájmy?“

Delší chvíle ticha. „Ano, Sire.“

„Budeš na to přísahat ze své svobodné vůle?“

Senátor se stísněně podíval po Rapovi, který se tajuplně usmíval. Potom se ohlédl po prázdných trůnech a nakonec ustoupil nevyřčené, leč zjevné hrozbě. „Ano, Sire. To vám přísahám.“

„Uff. Konzule?“

Během pár minut ten starý lišák vymámil stejnou přísahu od všech přítomných impů včetně maršála Ithyho. Ten jediný ovšem složil přísahu s nadšením. Poté Ythbane odešel. Když ho začali jeho příznivci jeden po druhém opouštět a žádná okultní pomoc nepřicházela, nenápadně se vytratil do tmy a směřoval k západním dveřím. Rap ho nechal jít a Emshandar si ho buď nevšiml, anebo mu to bylo jedno.

„A pokud jde o lorda Ythbana,“ končil císař, „je tímto odsouzen k doživotnímu vyhnanství ve městě Wetter, a to pod trestem smrti.“ Zamračil se nad reakcí přítomných. „Je to trest za zjevné napadení dědice trůnu. Konzule, dohlédni na to, aby byl co nejdřív vydán výnos o obvinění z velezrady a postoupen Senátu.“

Emshandar jistě nechtěl udělat z matky svého vnuka vdovu, ale jeho shovívavost shromážděné překvapila, byť za naučeným netečným výrazem obličejů to dokázal vyčíst jenom čaroděj. Stařec se chvíli v trůně pohodlně opřel a rukou si promnul oči. Byl vyčerpaný a chybělo málo, aby to přiznal. Znovu si prohlédl přítomné.

„Sultáne Azaku, jsi vítán na našem dvoře – ty i tvoje krásná sultánka.“

Azak se uklonil tak, že se téměř dotkl čelem kotníků. Inos udělala pukrle a střelila po Rapovi pohledem plným zoufalství. Rapa bolelo u srdce, když předstíral, že to nevidí. Sňal z Azaka kletbu a noc se blížila.

„Mírové podmínky, které přinášíš, jsou přijatelné,“ dodal císař suše. Maršál Ithy sebou škubl a několik dalších s ním. Azak se zatvářil vylekaně, potom potěšené, pak podezřívavě, a to všechno téměř v jediné chvíli. Znovu se uklonil. „Vaše Veličenstvo je nesmírně laskavé!“

Rap pomyslel na všechny ty mladé a urostlé legionáře, které viděl pyšně pochodovat k východu. Takže nakonec zabránil krvavé válce, která by se mohla táhnout dlouhé generace? To byla dobrá zpráva, ale s největší pravděpodobností se to také dalo kvalifikovat jako politické užití moci, i když náhodné.

Kde ale zůstávají Strážcové?

Rap četl v Emshandarově tváři jako v otevřené knize. Říkal si, že prozatím vyhrává. Čtyřka se neobjevila, aby ho zarazila, a Ythbane byl z kola ven. Inosiny problémy nejsou důležité, protože Rap přežil a může se o sebe postarat sám.

„Tím by pořad dnešního jednání byl vyčerpán!“ vzdychl s úlevou staroch. „Maršále, ráno se hlas u mě.“

Ithy zasalutoval a ve tváři se mu zračily trudné úvahy o všech těch legiích, které vyslal do Qoble, a teď je musí povolat zpátky.

Emshandar odložil štít i meč vedle sebe na sedák trůnu a chopil se postranic, že vstane.

Tu se prostředí zachvělo.

„Ještě zbývá vyřešit některé otázky, Vaše Veličenstvo,“ ozval se vysoký a sladký hlas, jakým může hovořit jedině elf.

2

Na Modrém trůně v záři svícnu seděl Lith'rian. Pohledu obyčejného smrtelníka se jevil jako hoch se zlatou pletí. Seděl tam pohodlně rozvalený, jak mu dovolovala tóga z mihotající se látky, modravé jako měsíční světlo, která působila natolik přízračně, že nemohlo jít o normální tkaninu, přestože byla dostatečně hmotná. Na natažených nohou se mu matně leskly sandály, jako by byly zhotovené z perel. Nehty na nohou měl postříbřené, ale byl tak daleko, že si toho vyjma Rapa nikdo nevšiml.

V okultním světě však Lith'rian vypadal naprosto jinak. Pravda, jistá fyzická podobnost tu byla, a pokud Kalkor měl podobu průsvitného ducha, elf působil dojmem podstatně pevnějšího tělesa. Jako by stál těsně před Rapem, ruce v bok, usmíval se na uvítanou a prohlížel si ho zrovna tak, jak si Rap prohlížel Lith'riana. V šikmých opalizujících očích mu jiskřilo a v jejich pohledu se mísily drzost i smířlivé pobavení. Měl útlé údy a nad mladistvě plochým břichem se zřetelně rýsoval okraj hrudního koše. Okultnímu pohledu však známky věku neunikly. Měl drobné vrásky kolem ušních lalůčků a nehtů, které by jiný elf usilovně odstraňoval. Lith'rian musel být starší než císař, protože držel trůn Jihu od roku, kdy nastoupil na trůn Emshandarův otec.

Ale fyzická podoba byla jen nepatrnou částí jeho spektrální existence. Rap musel ucouvnout před duhovým chórem obrazů a zvuků: sluneční světlo zpívalo v křišťálových lesích, květiny se shromažďovaly v hejnech jako ryby, linula se tam vůně růží a vířících hvězd, proplétaly se ve složité vzory a kontrapunkty a tance.

To byl obraz komplikované elfské mysli a z té příšerné složitosti na Rapa šla nevolnost, takže musel své představy potlačit a utišit hudbu. Lith'rian jeho reakci sledoval a náhle z něho vybuchla radost jako pěna z lámajícího se příboje.

Císaři se zatím podařilo vyhrabat na nohy a ukláněl se.

„ *Tak se znovu setkáváme, Mistře Rape!“* ozvala se tichá elfova myšlenka.

„*Ano.“* Rap se připravoval, aby čelil útoku. Ale kdyby byl Čaroděj chtěl zaútočit, mohl Rapa přistihnout nepřipraveného v prvních vteřinách poté, co se objevil.

Ozval se veselý elfský smích, podobný ptačímu zpěvu. *„V Arakkaranu jsi se zpozdil jen o pár minut. Varoval jsem tě, že výsledek bude velice těsný.“*

Rap cítil příliv zlosti:

Bez ohledu na veselost a chlapecký šarm byl tenhle elfský Čaroděj šprýmařem bez skrupulí, to Rap dobře věděl. Provdal dceru za gnóma. On i jeho druhové ze Čtyřky hráli podivné hry, kde Inos fungovala jako jedna z bezmocných figurek.

Ztratit nervy znamená dopustit se velké chyby, a to platí pro každý boj. Ztratit nervy, když má člověk co do činění s Čarodějem, ke všemu elfem, to by bylo čisté šílenství.

Problém byl v tom, že Rapova nálada ještě od Gathmorovy smrti nestačila zchladnout. Pořád to v něm doutnalo.

Očividně svoje city maskoval, protože Lith'rian se uchechtl. *„Velice jsem se bál, že přijedeš dost brzy, abys tu svatbu zarazil. Ne, neunáhluj se a nedělej předčasné závěry! Vzpomeň si, ze Olybino ohlásil, že Inos je mrtvá.“*

Zatím se události ve světě smrtelníků ubíraly hlemýždím tempem kupředu. Je nám ctí, žes nás poctil svou přítomností, Tvoje Všemohoucnosti,“ pravil císař. Vychrtlou tvář měl přísně staženou, protože zrovna myslel na to, jak v současné mizerné kondici přestojí rokování s Čaroději.

„Ne tak docela, Vaše Veličenstvo,“ řekl Lith'rian ze svého trůnu. „Nepřicházíme na vaše zavolání. Chápou všichni vaši společníci dobře význam tohoto drobného rozdílu?“

*„No tak Východ lhal,“*vrčel Rap. *„No a co z toho?“*

V okultní realitě letní obloha tmavla sbírající se bouřkou. *„Copak to nechápeš? Takhle se chtěl vylhat, a zatím se dostal z deště pod okap! Už jednou ji poslal zpátky do Zarku. Kdyby se potom ještě jednou vypravila do Impirie, mohl by sáhnout k drastickým krokům! Ten ceremoniál pro ni znamenal jistou ochranu. Měl bys mi být vděčný. Všechno ještě není ztraceno, a přitom chybělo jen málo. Kdybys tehdy byl uspěl, tak bys ve skutečnosti selhal!“*

Podvodník! Podvodník!

Rap ve vzteku srazil Kalkora docela snadno. Tenhle ušklibující se elf se žlutým pupkem, to nebude tak snadný protivník.

Ale možná by stálo za pokus přece jej vyzkoušet…

Emshandar se mračil a vysvětloval: „Radu je možné svolat kdykoli, a může to učinit císař nebo ten ze Strážců, jehož den zrovna je. A dnes je to Jeho všemohoucnost, Čaroděj Lith'rian.“

„Ano, a já jsem se rozhodl toho privilegia využít,“ dodal elf směrem k divákům, kteří se ukláněli nebo dělali pukrlata. „Měli bychom projednat několik věcí, včetně nedovoleného užití magie.“

Rap tu hrozbu sotva dokázal zaregistrovat, jak měl plné ruce práce s potlačováním své narůstající zlosti a zároveň sledovat svíjející se přadeno představ a konverzaci, probíhající ve dvou úrovních. Byl si jistý, že elf se chystá celý ten zmatek ještě zkomplikovat.

„Ty mi nevěříš!“ kvílel na něho Lith'rian teatrálně. Chlapec na trůnu malátně máchl rukou. „Náš milovaný bratr ze Západu, Jeho Všemohoucnost Čaroděj Zinixo.“

„Podívej se na něho, Mistře Rape,“ dodal v soukromém rozhovoru s Rapem. *„Je nesmírně mocný a velice nebezpečný.“*

Trpaslík se zhmotnil na Rudém trůnu a současně i v bledé nicotě okultního světa. Tam i onde se zle mračil. Na trůnu seděl v tóze, která měla barvu jako západ slunce, když se schyluje k bouřce. Byl však ještě hodně mladý a měl příliš sraženou postavu na to, aby působil impozantně, a ve velkém trůnu vypadal jako dítě.

V okultní realitě se zase naopak zdál fyzicky velmi nebezpečný, protože silná postava a těžké údy bohatě vyrovnávaly nedostatek tělesné výšky. Široký hrudník se mu leskl porostem chlupů jako z čistého železa a zdál se stejně nezničitelný jako žulový sloup. Kalkorova postava byla v tomto pohledu průsvitná, zatímco Lith'rian se zdál téměř tak pevný jako v obyčejném světě. Pokud hmotnost zjevu měla být měřítkem okultní síly, potom Zinixova jakoby ocelová postava znamenala obrovskou hrozbu.

A jeho myšlení… Rap náhle pochopil, proč jsou elfové a trpaslíci tak notoricky nepřátelští. Zinixova mysl, to byly samé představy temných jeskyní a hlubokých složitých labyrintů, kde za každým rozeklaným rohem číhalo nebezpečí. Tyto představy byly paradoxně promíšeny vidinami barikád a převislých pevnostních zdí, zbudovaných z obrovských kamenů. Kolik z toho skutečně existovalo a co byly jenom Čarodějovy představy, to Rap nedokázal odhadnout, ale ze všech těch zdí prýštila nedůvěřivost jako zimní mlha.

„Tak se znovu setkáváme, Tvoje Všemohoucnosti,“ řekl Rap a uklonil se.

Jeho drzost vyvolala představu obřích mlýnských kamenů, které hlasitě skřípaly. „Je to tak, měl jsem tě zabít, dokud to šlo. Ta Čarodějnice mě podvedla!“

„Necítím vůči tobě žádné nepřátelství,“ zkoušel ho uklidnit Rap, přestože si uvědomoval, že mu Zinixo nebude věřit.

Mezi elfem a trpaslíkem prudce vyvstala ostnatá přehrada z levandulových jisker, kterou jako by budovali oba současně. Prohýbala se, jak se oba pokoušeli získat Rapa na svou stranu přehrady. On to ale odmítal, zůstával vůči nim neutrální, a tak se nakonec jiskrná hranice rozplynula. Rád by věděl, jak se Čarodějům jeví on. Necítil se dvakrát pevný, to určitě ne, a neměl nejmenší zkušenost ve skrývání svých myšlenek.

Císař i dvořané se v očekávání obrátili k trůnu Severu.

„Její Všemohoucnost, Čirá voda,“ řekl elf.

Na svém trůně se zdála být maličká a téměř krásná. Oblečená byla ve vlnících se závojích, které zářily jako odraz slunečních paprsků na čerstvém sněhu. Paže měla nahé a neměly pravý goblinský odstín zelené barvy, jaký by v tomto světle měly mít. Tmavé vlasy měla upravené do vysokého účesu, do něhož si vetkla tiáru z blyštivých diamantů. Kuře by měl být takovou ukázkou goblinského panenství velice dojat.

Rap už ji kdysi viděl nahou, to ovšem vypadala jako prastará babizna, a tak ho její nová podoba dost ohromila. Ta šlachovitá maličká mumie, která se před ním

zjevila v okultním světě, byla nekonečně starší a tak málo lidská, že z ní neměl jiný pocit než hrůzu. Skoro nic na ní nebylo původní. Věděl, že je stará několik set let, ale teď mohl na vlastní oči vidět, že se musela celou tu dobu magicky flikovat a nahrazovat postupně jeden opotřebený orgán po druhém. Byla drobná jako dítě a skutečně příšerná.

Ani tento výraz nestačil k popisu obrazů, které vláčela ve vaku své mysli. Chlapci svíjející se při mučení, tonoucí námořníci, brutální skupinová znásilnění… samá *smrt!* Galaxie obličejů umírajících lidí, hromady dějících těl. Tři století smrti – mor a smrtelný křik, krveprolití a nemoci a osamělé stáří. Čirá voda byla posedlá osudem, který sama tak dlouho přinášela jiným. V tom bylo tajemství jejího šílenství. Kolika skonům může člověk za tři století přihlížet?

Naštěstí Rap rychle získal jistou kontrolu nad svým vnímáním a čarodějčiny představy, z nichž se mu zvedal žaludek, dokázal téměř beze zbytku zablokovat.

Zatímco v mladistvé veřejné podobě přijímala úklonem hlavy hold dvořanů, v okultním světě oslovila Rapa pronikavým goblinským kdákáním: *„A my se thaky pothkáváme znova, pfaune! Když jsem thě viděla poprvé, předpovídala jsem thi veliký osud, pamathuješ?“*

„Eh? Ne, to jsi mi tedy nepředpovídala. Řekla jsi, že můj osud nedokážeš předpovědět!“

V okultní realitě zamávala zelená opičí mumie rukama, které se k ostatku jejího těla zdály být příliš dlouhé, zatímco ve vzduchu nad její hlavou poletovala vánice zmrzačených lidských těl. *„Ale věděli jsme, proč nemůžu, že? Nevědět znamená vědět, když víš, proč nevíš! Zůsthávalo nám jediné vysvěthlení, nebo ne?“* Naklonila se k němu blíž, takže před ní ucouvl, i když v tomto světě žádné pohyby a pojmy vzdálenosti neplatily. *„A nechal sis svoje thetování! Tho mě překvapuje!“*

Také ji to potěšilo a její přízeň mohla být mnohem příjemnější než nepřátelství, ať se bude dál dít cokoli. Uklonil se jí. *„Být goblinem není malá čest,“* řekl a doufal, že to bude znít vznešeně. *„Jsem ti několikanásobným dlužníkem, paní.“*

Drobná postavička Čarodějky vysekla dvornou poklonu a posměšné pukrle. *„Tho nepochybně ano! Budeš si tho pamathovat, až přijde pravý čas?“* Potom trhla vzhůru hlavou, připomínající svraskaný hnědý kokosový ořech. *„A můj drahý bratr ze Západu taky?“*

Pokud to mínila jako žert, tak Zinixa rozhodně nepobavila, protože se zamračil ještě hůř a očima těkal po všech koutech. Jeho hradby byly směrem k Čiré vodě stejně vysoké jako všude jinde. Kdesi hluboko v podzemí škrábaly do kamene neviditelné drápy.

„A konečně Jeho Všemohoucnost, Čaroděj Olybino,“ ohlásil Lith'rian ve světě smrtelníků.

Imp, který se objevil na trůně Východu, měl na sobě přepychovou uniformu, zdobenou zlatem a drahokamy. Dokonce i jeho pláštěnka a hřeben z koňských žíní na přilbě zářily jako leštěné zlato. Byl pohledný, vypadal mladě a mužně.

Ve světě okultní reality byl postarší, plešatý a břichatý, také méně hmotný než ostatní. Byl malý, a to i na impa. Olybino byl jediným z Čarodějů, který se ještě s Rapem nesetkal, a odmítavě se na něho šklebil, jako kdyby o to nestál ani teď.

Oothiana tvrdila, že je ze Čtyř nejslabší, a Lith'rian jím pohrdal – ovšem elf nejspíše pohrdal velkou většinou lidí.

Rozhodně nepůsobil nějakým zvláštním dojmem. Mohl by být skoro k politování, kdyby v sobě neskrýval takové nebezpečí. V okultním světě stál Olybino, ten človíček s ochablými svaly, uprostřed scén s hlaholícími polnicemi a vlajícími zástavami, kde se ozýval třesk mečů, jimiž se oháněli bojovníci podobní bohům v elegantních soubojích a kde spolu nablýskané armády sváděly malebné bitvy. Tak vypadala idealizovaná válka, válka coby sport Čarodějů, kde nebylo bahno a bolest a smrad skutečné války. Svým způsobem to bylo ještě horší než posedlost Čiré vody smrtí, protože lidé v Olybinových vidinách byli naprosto nereální. V představách staré goblinky alespoň lidé dokázali trpět.

Tak byli konečně Čarodějové pohromadě – ve světě smrtelníků jako čtyři mladí lidé, usazení na svých trůnech v Eminově rotundě, a v magické realitě jako čtyři obludné noční můry, které se shlukly kolem Rapa. Měl podivný pocit, že všichni čtyři od něho něco chtějí, ačkoli neměl nejmenší tušení, co by to mohlo být. Jako by mu po rukou šmejdily kostlivé prsty a prohledávaly mu kapsy. Vzpomněl si na chromé, zaživa hnijící žebráky ve Finrainu a říkal si, že by měl kolem sebe radši je, nebo i bandu vyhládlých kanibalů.

„Posaďte se, starý příteli," poznamenal Lith'rian k císaři. Jeho laskavý tón byl možná nefalšovaný, ale dvořany tím ohromil. Emshandar ztuhle dosedl na Opálový trůn.

„Pták smrti!" zavřískla Čarodějnice Severu, seskočila z trůnu a napřáhla ruce k objetí. Přihlížející sebou polekaně trhli a Kuře dokonce o krok ucouvl. Potom se napřímil v ramenou a pokročil k Bílému trůnu.

Pod hrozivou noční oblohou se mohutná opevnění Západu přisunula mnohem blíž k Rapovi a teď z nich padal ohromný balvan, který ho hrozil rozdrtit. Ustoupil stranou a nechal ho prosvištět kolem a padat okultním světem do věčnosti. Zaryl nehty do dlaní, aby zvládl nával zlosti. Tenhle smradlavý šedivý zakrslík přece prodal Rapa na galeje! A byly tu ještě jiné dloužky, které čekaly na vyrovnání. Zlo ať je vezme všechny čtyři!

„Západe, chovej se slušně!" vyštěkl nedůtklivě Olybino. *„Jenom tě zkouší,"* řekl pak Rapovi. *„Ještě neužil ani část své skutečné síly."*

Další balvan se valil ze svahu směrem na Východ. Postavil se mu bojovník s mohutnými údy a jediným úderem blýskavého meče roztříštil kámen na spršku štěrku. Olybino se drsně zasmál. *„Chováš se jako kluk, Západe!"*

Ale jakási falešná nota v Olybinově hlase přiměla Rapa zauvažovat, kolik ze svých sil musel nafoukaný imp vynaložit, aby dokázal čelit hravému trpaslíkovu úderu.

Kuře dospěl až k Čarodějnici, která ho objala a nadšeně líbala. V okultním světě ležel Rap na zemi v Havraním totemu a řval bolestí. Nedalo mu žádnou práci tuhle představu zlikvidovat, protože se rychle učil ovládat nové schopnosti. V paralelním obraze na něho goblinka upírala záštiplný pohled. *„Umřeš dobře, pfaune!"*

„Teď má navíc můj slib, že to udělám!"

Zakdákala jako vyplašená slepice. *Tho thedy má!* „Vaše Veličenstvo," pravila mladá žena na Bílém trůnu, „tento muž je mému srdci nejmilejší. Žádám tě, abys ho přivítal ve svém domě a dohlédl na to, že se v pořádku vrátí ke svému lidu. *„Thy mu přece osud nezkazíš!"* řekla stará babice Rapovi s přátelským zamrkáním. *„A budeš pamathovat i na tho, že jsem thi pomohla!"*

Byla šílená, naprosto šílená. Jako by si vůbec neuvědomovala, že Rap dokáže číst všechny ty hrůzy, svíjející se v jejích představách. Vlastně bylo nanejvýš podivné, že Čarodějové vystavují své myšlenky bez obalu k vidění ostatním. Bylo by možné, že nemají tak široké vidění světa okultní reality jako on a že nevnímají nahuštěný zmatek nápadů a emocí, které se mísí v jejich myšlenkách? Je velice nespravedlivé, že musí podstoupit tohle střetnutí, když ještě neměl ani chvilku času naučit se čarodějnickému řemeslu.

Kuře už mířil zpátky ke Krushjorovi, zmatený a vzrušený laskáním mladé Čarodějky, zatímco ho císař rozpačitě ujišťoval, že je vítaným hostem Opálového paláce.

„Včera," prohlásil Lith'rian, „se Jeho Dočasná Výsost, regent Ythbane, pokoušel nás předvolat k případu sultána Azaka. Také měl v plánu vyšetřit, zdali zeman Kalkor vůči němu užil moci – které pochopitelně užil. Mí kolegové i já, při vědomí toho, že je nablízku další čaroděj, jsme se rozhodli, že bude nejrozumnější nechat události ještě jeden den vykvasit."

Obrovský kamenný pilíř se překotil… Rap nepatrně ustoupil a nechal masu kamene spadnout a roztříštit se před jeho nohama. Tohle už bylo hodně blízko. Mladý trpaslík na něho rozmrzele zíral zpod obočí, které připomínalo skalní převisy. Rap se na něho varovně zamračil.

Lith'rian pozpěvoval dál: „Teď se zdá, že onen čaroděj za nás navždycky vyřešil problém s Kalkorem – možná ovšem okultní mocí, přestože zeman byl vyslancem Nordlandu – a také vyléčil těžkou chorobu v korunované hlavě našeho císaře. Navíc zřejmě vložil na regenta pravdomluvný trans a potom toho ubohého bracha smetl z trůnu. Musíme zvážit, sestro a bratři, následující otázky: za prvé, zdali některý z těch činů, které jsem vyjmenoval, byl reálný, za druhé, pokud ano, zdali zakládá politické užití okultní síly, a za třetí, pokud je tomu tak, jaký postih by mu za to měl být uložen. Zapomněl jsem snad na nějaký další bod obžaloby?"

V Rotundě bylo ticho jako v hrobě. Rap se ve světě lidí ani nehnul, ale ti z přítomných, kteří mu stáli nejblíž, se od něho opatrně odtáhli, takže stál ještě osamělejší než dřív. Emshandar se na něho lítostivě díval zrakem zkaleným slabostí a s tváří zmuchlanou jako starý papír. Shandie, sedící na stoličce kdesi na hranici světla a tmy, se objímal tenkýma ručkama a nohy se mu chvěly strachem, že se jeho novému kamarádovi Rapovi přihodí něco zlého. Inos a Kade se držely za ruce a kousaly se do rtů, jako by jedna byla zrcadlovým obrazem druhé.

„Výborně," pokračoval elf. „Obviněný, známý jako Rap, je přítomen – takové obyčejné, nelibozvučné jméno! Náš drahý bratře ze Západu? Jaký je tvůj názor? Staly se ty činy, o kterých jsem mluvil? *„Mluv laskavé k těm pěkným lidem tady, Prcku. A v celých větách, pokud to svedeš."*

Ale trpaslík odpověděl v okultním světě, a i tak to bylo spíš zavrčení: *„Kdo dostane jeho Slova?“*

„Na tom teď nezáleží, Kamenná hlavo. Co říkáš na tuto obžalobu, bratře?“

Mladík na Rudém trůnu si hryzal nehet na palci. Potom promluvil, poprvé v lidském světě, a hlas mu zněl jako kamenná lavina: „Vyhrazuji si rozhodnutí na později.“

V okultní realitě jako by se rozbzučely vosy, ale druhý zdánlivý mladíček, elfský Čaroděj, jen pokrčil rameny. Potom se podíval na Čirou vodu. „Naše sestro ze Severu, co soudíš ty?“

„Obvinění se nezakládá na pravdě,“ odpověděla mladá žena bez váhání. Přítomní zalapali překvapením po dechu. Inos se rozzářila a Shandie zvedl paty na stoličku, aby si mohl obejmout kolena – ale Rap viděl prastarou babici, jak se na něho nechutně culí a slyšel skřeky svého vlastního umírajícího těla.

Olybino ani nečekal na vyzvání. „Ovšemže je vinen!“ vyštěkl. Na prašných pláních okultního světa pochodovala do bitvy jedna legie za druhou. Čaroděj Východu hodlal znovu nastolit vládu regenta Ythbana, aby válka v Zarku pokračovala.

„Bratře ze Západu, přeješ si teď oznámit svoje rozhodnutí?“ zatrylkoval Lith'rian. *„Poslední příležitost, šeredo!“*

„Ano, všechny ty věci udělal,“ připustil trpaslík nabručeně.

„A já souhlasím,“ řekl Lith'rian a v okultním světě to zaznělo jako zvracení. „Obviněný, poměrem hlasů tři ku jedné jsi byl uznán vinným, že ses dopustil jistých podezřelých jednání. Teď musíme zvážit, zdali některé z těchto případů užití okultní moci směřovaly, aby se tak řeklo, k politickým cílům.“

Na diváky v Eminově rotundě se zářivě usmíval, ale v nezemské realitě se ukrutně mračil na trpaslíka vedle sebe, z něhož se linul silný zápach chléva. „Tentokrát bychom snad mohli postupovat v obráceném pořadí, *abychom dali tomu zkamenělému mozku příležitost si to rozmyslet.* Bratr z Východu?“

Zaduněla kopyta kavalerie, vlajky práskaly ve větru. „Vinen!“

„Sestra ze Severu říká co?“

„Nevinen,“ odpověděla goblinská panna. Stařena civěla na Rapa. Měla pro něho připravený jiný konec, ale podle ní by jí za tu příležitost měl být vlastně vděčný.

Pokud tohle všechno mělo za cíl ho zmást, tak se tento záměr dokonale zdařil, protože mu hlava třeštila, jak v mysli vnímal obě své existence současně.

„Náš drahý bratr ze Západu?“ zavrkal Lith’rian. *„Kdo dostane jeho Slova* ?“ znovu se ptal trpaslík.

„Když už to musíš vědět, tak je řada na mně. Poslední byla ta impka v Drihmagu a její Slova dostal Východ. To bylo před devíti roky.“

„Neshledávám ho vinným z nedovoleného užití moci!“ zahřměl trpaslík.

V okultním světě Lith'rian na Rapa zamrkal opálovým okem. „A já musím s politováním říci, že se tohoto provinění dopustil. Vaše Veličenstvo, Strážcové jsou rozděleni na poloviny. Sever a Západ jsou pro zproštění, Východ a Jih pro vinu. Jak bude hlasovat náš bratr uprostřed?“

Přes císařovu tvář se převalila vlna děsu. Věděl, co se stalo, kdo to provedl a kdo z toho nejvíc vytěžil. Teď se jeho čest dostala do sporu s vděčností. Přihlížející se zdáli stejně ohromeni jako on, zadržovali dech a čekali, co odpoví.

Kámen zvíci melounu přisvištěl odnikud a mířil přímo na Rapovu hlavu. Rap se shýbl a nechal ho proletět nad sebou. Byl si jistý, že by ho dokázal okultní pálkou odpálit a trefit jím trpaslíka, ale byl si také jistý, že taková odpověď by vyžadovala vynaložení větší síly, než když se zásahu jenom vyhnul. Pokud Zinixo tolik touží poznat Rapovu moc, je nanejvýš rozumné držet ji v tajnosti.

Co víc, Rap začínal mít podezření, že on sám postrádá všechno to okultní příslušenství, které je typické pro ostatní projekce ve světě magie. Tento nedostatek nemusel znamenat slabinu, nýbrž naopak znamení síly, schopnost vidět jasněji nebo směrovat moc mnohem přesněji.

Ty blázne! Snad si nemyslíš, že bys byl silnější než Čaroděj!

Ale pokud trpaslík vyrukuje s dalšími triky, mohlo by být zábavné to zjistit!

„Nenacházím v tomto případě žádnou vinu!“ řekl Emshandar chraplavě. Po žebrech pod tógou mu stékal pot z toho, jak očividnou lež právě pronesl.

„Takže jsme zjistili, že obžalovaný je nevinen!“ prohlásil Lith'rian. Jeho chlapecký úsměv byl jako okvětní lístky, vznášející se v jižní letní bríze.

Z Východu vzdorně zavířily bubny a početné armády se střetly v zuřivé bitvě, muži i koně křičeli bolestí.

Ze Severu se ozvalo jakési agonické bublání a v temných kryptách na Západě zaryly do kamene tvrdé drápy.

Přihlížející v Rotundě se radostně roztleskali. Malý Shandie seskočil ze židle a vesele pokřikoval. Inos pustila ruku své tety, proklouzla kolem Azaka dřív, než jí stačil zastoupit cestu, a běžela lesem svícnů k Rapovi v očividném úmyslu vrhnout se mu kolem krku. Vyhnul se jí stejně jako uhýbal před trpaslíkovými útoky a zvednutou dlaní zarazil jakékoli její další pokusy. Už Lith'riana znal. Ještě nebyl všemu konec.

„Mistře Rape,“ řekl elf. *„Tys dokázal poznat změny v okultní realitě už jako obyčejný adept, že?“*

Rap přikývl a připravoval se k obraně, protože cítil, jak se k němu blíží nejasné nebezpečí.

„Inosolan!“ zaryčel Azak. Inos vrhla na Rapa bolestný pohled a neochotně se vracela po bok svého manžela, hlavu skloněnou.

„Pche!“ zakvičela Čirá voda. *„Měl bys cíthit jeho moc, když znal theprve jedno Slovo moci! Už thehdy jsem uhodla jeho osud!“*

„Mistře Rape,“ řekl Lith'rian tak opatrně, že kolem něho jakoby vyrostl plot z jiskřivých křišťálových kopí, *„myslím, že by z tebe byl vynikající Strážce. Kdyby sis přál svést zápas o Rudý trůn, já bych proti tomu nenamítal ani to nejmenší.“*

Čirá voda se rozječela a sypala ze sebe spoustu námitek, zatímco z Východu se radostně rozezněly polnice. Zinixo však nečekal na žádnou hádku ani diskusi, ba ani na Rapovu odpověď. Okamžitě udeřil, s čímž elf zřejmě najisto počítal. Ohromná masa opevnění se naklonila, rozštípla a hroutila se jako lavina kamení přímo na Rapa.

Rap vsadil na útok přímo proti Zinixově fyzické simulaci, jak to platilo na Kalkora. Trpaslíkův spektrální obraz byl v okultní realitě přímo vedle něho. Rap pohrdl jakýmkoli předstíráním jemnosti a vrhl se na něho vší magickou silou, kterou v sobě dokázal sebrat. Okultní vydání Zinixa se svalilo na záda, Rap zůstal nahoře a popadl trpaslíka za krk. Dvě magické existence se válely a zápasily jako sevřené v zápase dvou obyčejných smrtelníků a v tom, co pod sebou vnímal Rap, nebylo nic průhledného nebo nereálného. Do tváře mu narážel horky trpaslíkův dech a masivní tělo se mu lesklo potem.

Svíjeli se a kroutili na stinné zemi přímo v místě, kam se valila nesmírná masa kamení.

Diváci v Eminově rotundě si ani nevšimli, že by se něco dělo. Zato v okultní realitě se proud kamení rozdělil a se hřměním se přehnal po obou stranách zápasících čarodějů. Rap sevřel pevněji masivní krk pod sebou a v achátových očích, které se na něho zdola upíraly, zahlédl paniku a šílenství. Ironií bylo, že v reálném světě by ho trpaslík snadno roztrhl vejpůl a zahodil. Ale při užití okultní síly si Rap troufal mu úspěšně vzdorovat.

Nad nimi pukl strop jeskyně a začal padat dolů.

Aniž by Rap povolil sevření, svižně se zkroutil a převalil, takže dostal mrtvou váhu trpaslíka nad sebe, aby mu posloužil jako štít. Dva obrovské kusy skály dopadly každý po jedné jejich straně a nad nimi se zapřely do sebe, aby vytvořily střechu, která je chránila před zbytkem tříštících se kamenů. Rap se díval do nenávistí zkřivené šedivé tváře a pořád silněji svíral trpaslíkův silný krk. Mohutnýma rukama Zinixo uchopil Rapova zápěstí a pokusil se je odtrhnout z hrdla. A neuspěl.

Trpaslík jako by se stával těžší a těžší a tiskl Rapa k rozeklané skále pod nimi. Rap si nevšímal bolesti, ale škrtil a škrtil a pozoroval, jak jeho protivníkovi opuchá tvář. Oba těžce dýchali a namáhali se, ale Zinixovi jako by došly možnosti obrany. Několikrát udeřil Rapa do žeber, ale nebylo to nic v porovnání s tím, jaké rány by mu trpaslík zasadil v souboji v reálném světě. Potom se pokusil velkýma rukama sevřít Rapův krk, ale Rap stiskl ještě silněji.

„Dostal jsem tě!“ vydechl Rap. *„Jsem silnější! Vzdej se, zatraceně!“*

I v Rotundě už si shromáždění všimli, že mezi těmi dvěma se něco děje. Faun i trpaslík ztuhle stáli a zírali jeden na druhého. V okultní realitě se váleli a mlátili do sebe, vrhali sílu proti síle, lil se z nich pot a těžce oddychovali.

Ostatní Čarodějové byli zticha a pozorně zápas sledovali, aniž by někomu z nich stranili. Ale koutkem mysli Rap zachytil slabý obraz ohnivého plotu, který ohraničoval bojiště. Kolem tancovaly svítivé zlostné tvary a pokoušely se proniknout dovnitř, ale plot jim to nedovolil. Pokud nešlo o nějakou halucinaci tepajícího a přetíženého Rapova mozku, mohli to být Zinixovi vazalové, kteří se chtěli vmísit do boje, ale nebylo jim to dovoleno.

„Já tvůj trůn nechci!“ řekl Rap. Znovu měl trpaslíka pod sebou, chvěl se úsilím udržet svoje sevření, protože už se blížil ke konci sil.

Ale trpaslík na tom byl podstatně hůř, protože jazyk už mu vyhřezl z úst a oči mu hrozivě vylézaly z důlků. Ze rtů mu občas vyšel nesmyslný skřek plny strachu.

Na okamžik se zdálo, že se neděje vůbec nic. Potom si Rap uvědomil, že v Rotundě se hmotný Zinixo kymácivě svezl z trůnu a vrávorá směrem k hmotnému Rapovi, aby na něho zaútočil. Rapovi však už nezbývalo sil, aby odolal útoku ve světě normálních smrtelníků. Pokud trpaslík nasadí do boje své skutečné svaly a sílu, potom by mohl ještě vyhrát.

Zoufalému Rapovi se podařilo ještě z těla vydolovat nějakou energii a zabořil prsty Zinixovi do silného krku tak hluboko, až už si myslel, že se uvnitř setkají. Vůle! Ano, nebylo to nic jiného, než jeho pevná vůle, odolnost a umíněná paličatost.

„Vzdej se, jinak tě zabiju!“

Zinixo ve své spektrální podobě vyloudil poslední přiškrcený jek a potom ochabl jako pytel písku.

To nebyl žádný trik – Čaroděj umíral Rapovi pod rukama! Pomsta! Pomsta za Yodella a Oothianu a za to, že ho prodal jako otroka a za jeho dnešní vražedný útok…

Dělej to, co je dobré, ne to, co se zdá dobré! říkalo jedno z přísloví jeho matky. Rap se vzepřel proti narůstající zuřivosti. Že by si trpaslíka zotročil? Udělal z něho svého vazala, otrockého čaroděje, který by sloužil každému jeho přání a byl mu věrný až do konce života?

A kde by na něco takového vzal morální právo? Rap se vzepřel vlastní černé nenávisti a uvolnil okultní sevření.

Ve světle rozvětveného svícnu stál reálný Zinixo před Rapem, kymácel se a měl skelné oči. Rap se taky cítil vyčerpaný, otřesený a mentálně ztlučený. Ani se mu nechtělo věřit, že na sobě nemá žádné zranění, žádné odřeniny, že nemá záda rozedraná na cáry a rozdrcené hrdlo. Nabíral do plic ohromnými nádechy životodárný vzduch.

Diváci v Rotundě se na ně dívali a naprosto nechápali, co se děje. Ostatní tři Čarodějové se spokojeně usmívali.

„Sláva našemu novému Čaroději Západu!“ řekl Lith'rian.

Já nejsem žádný Čaroděj!“ křikl Rap, ohromený šílenou nenávistí, kterou četl ve sklíčeném trpaslíkově pohledu. *„Já tvůj trůn nechci, Západe! To přece nebyl můj nápad!“*

Zinixo vycenil zuby, připomínající obrovský louskáček. Obrovité pěsti měl zaťaté a celý se chvěl.

„Nechtěl jsem ti nijak ublížit!“ znovu tvrdil Rap.

Přes všechnu svou okultní moc a fyzickou sílu byl však Zinixo pořád ještě bázlivý chlapec. Býval nejmocnějším z Čarodějů, ale pořád si sám sebou nebyl jistý. Existence silnějšího čaroděje, než byl on sám, pro něho představovala nesnesitelnou hrozbu. Všude viděl nějakou zradu a léčku, nikomu nebyl schopen uvěřit. Zíral na Rapa s děsem a nenávistí v očích.

„Já si to určitě nerozmyslím,“ naléhal Rap. Nabídl mu ruku. *„Můžeme s tím skončit?“*

Viděl, že to k ničemu nepovede. Nic na světě by nedokázalo Zinixa smířit s vědomím, že existuje ještě silnější čaroděj, než je sám.

„No, pokud se nechceš smířit dobrovolně,“ řekl Rap, „tak tě nespíš budu muset svázat kouzlem věrnosti, i když to budu dělat opravdu nerad…“

Zinixo popadl nabídnutou ruku a škubl jí k sobě.

Rap se zakymácel kupředu. Trpaslík ho chytil za hlavu a přitáhl si ji dolu, k sobě…

A zašeptal Rapovi do ucha Slovo moci…

Páté Slovo.

3

Pro princeznu Kadolan to byl den plný extrémů. Nedokázala si vzpomenout, že by někdy v životě tolikrát kolísala mezi Dobrem a Zlem.

Všechno začalo ohromujícím vědomím, že se probouzí na hrbolatém lůžku v Opálovém paláci. Konečně se dostala do Hubu, po čemž toužila celý život, a byl to báječný zážitek, ovšem od samého začátku byl pokažený tím, že musela zachovávat inkognito. Co víc, dům doktora Sagorna, byť docela pohodlný, byl hanebně zanedbaný. Kapitán Gathmor odvedl zázračné dílo, když její pokoj uvedl do stavu *jako na lodi*, jak rád říkával, ale i tak dvě noci tam byly víc než dost. Nájemný dům v páchnoucí zapadlé uličce nepůsobil v Hubu o nic lépe, než by působil v kterémkoli jiném městě. Potom se však znovu setkala s Inosolan a obě se staly hosty samého císařského regenta.

Nebo možná vězni. Jejich postavení bylo přinejmenším nejasné, protože Azak byl monarchou země, do které se Impirie chystala vtrhnout, a Inosolan pořád ještě trvala na svém nároku na Krasnegar, kvůli kterému chřestili Nordlanďané zbraněmi. Dokonce ji vyslýchali v záležitosti prokonzula Yggingiho a způsobu, jakým vzbouřil gobliny. Kadolan se o špinavé umění politiky nikdy nezajímala. Svůj pokročily věk měla jako jedinou výmluvu pro to, že se zamíchala nikoli do jedné, ale rovnou do *tří* možných válek. Jak se Kade svěřila paní Eigaze, jediným světlým bodem je, že ji nikdo nemůže vinit z účasti na pohraničním střetu ve Dwanishi, protože se s trpaslíkem v životě nesetkala. Na to Inosolan pochmurně poznamenala, ať prý jen dočká času.

A jak jinak, ještě toho večera se skutečně s trpaslíkem setkala, anebo aspoň se nacházela v jeho přítomnosti. A k tomu to byl Čaroděj! Taková ohromná čest! Jen velice málo lidí se mohlo pochlubit, že se za svého života setkali s Čarodějem, tím méně s celou Čtyřkou. Nikdy by však nepředpokládala, že kdyby ten mladý muž, o němž byla řeč, neseděl zrovna na trůně, mohla by si ho Kadolan snadno splést s nějakým nádeníkem, který utekl odněkud z pracovní stanice. Čaroději Zinixovi se zoufale nedostávalo uhlazenosti.

Od hodin historie, které absolvovala jako malá, až do chvíle, kdy do jejího života vstoupila magie v osobě čarodějnice Rashi, Kadolan na Radu Čtyř sotva kdy pomyslela. Kdyby o nich musela přemýšlet, nejspíše by si Strážce představovala jako čtveřici dobromyslných a postarších mudrců, kteří někde sedí kolem kulatého stolu a nejspíš mají na hlavách nějaké podivné klobouky. Inosolanin popis setkání

s Čarodějem Olybinem její představu poněkud naboural a trpaslík ji rozmetal na prach.

Čarodějové ji trpce zklamali!

Včerejšek se jí zdál hodně hektický. Dnešek však byl mnohem horší – stále nahoru a dolů jako zvoníkovo zápěstí, od rána do večera.

Když si uvědomila, že se nachází v Opálovém paláci, rychle vystřízlivěla z nadšení při pohledu na odlupující se tapety a popraskanou omítku. Její pokoj se rozhodně nenacházel v nějakém prestižním palácovém křídle.

Snídaně v ní přece jen pozvedla ducha – dostala vynikající jídlo na skvostném stříbrném talíři, velice dobře servírované.

Potom se k ní připojila Inosolan s Azakem a Kade hned poznala, že pro ni Inosolan má špatné zprávy. Naneštěstí byl Azak tím nejpodezíravějším chlapem v celé Pandemii a byl pevně rozhodnutý nepustit Inosolan z dohledu ani z doslechu.

Hned po snídani jí den ukázal zase přívětivější tvář, protože dorazila Eigaze se čtyřmi dalšími dávnými přítelkyněmi z dnů společně strávených v Kinvale. To znamenalo další radostná shledání, pravda, poněkud zakalená vědomím let, která mezitím uplynula. Eigaze kdysi bývala ladná jako elf a štíhlá jako proutek. Teď měla syna vysokého jako topol, který sloužil u pretoriánských husarů, zatímco sama Eigaze… no, kdopak dal Kade právo ji kritizovat?

Nahoru, dolů – Inosolan zatáhla Kade na návštěvu k nešťastnému vévodovi Angilkimu, a to byla skutečně smutná povinnost. Ten ubožák už dva dny nehnul ani brvou a doktoři kolem něho chodili těžce zachmuření. Palácový lazaret naštěstí disponoval také místnůstkami, kam žádný muž, ani kdyby to byl sultán, nesměl vkročit, a na ty zřejmě Inosolan myslela celou dobu. Zavlekla Kade do první, která se jim namanula, a tam se s ní podělila o hrozné novinky.

Mistr Rap ji v noci navštívil. Kalkor je čaroděj a výsledek jejich souboje není předem dán, jak naznačovalo vidění v Kouzelném okně. Předpokládali, že v souboji zvítězí a potom se bude muset starat jen o to, aby nepadl do rány goblinům, ale očividně to bylo jinak. A pak popisovala své úsilí sdílet s Rapem svoje Slovo, aby nakonec zjistili, že žádné nezná! Prostě hrůza!

Jejich společnost byla zdeptaná až k pláči, když vyrazili do Kampusu Abnila, aby zhlédli druhé Zúčtování, a neutuchající déšť nikomu na náladě nepřidal.

A zase nahoru… Bez ohledu na obavy, které choval Mistr Rap v noci, nějak získal okultní moc, kterou potřeboval. Díky tomu rázně ukončil pozoruhodnou kariéru věhlasného piráta Kalkora. Kadolan to opravdu potěšilo, i když poražený byl tak trošku z přízně.

A dolů… Všechno se obrátilo ještě k horšímu: Mistr Rap zrušil Azakovo prokletí. Kadolan si přičítala vinu, že k tomu došlo. Celé týdny se tolik snažila tomu chlapci vysvětlit, že to byl právě on, na kterého mířil boží pokyn, a že on je předurčeným Inosolaniným partnerem. Nikdy nedokázal připustit, že opětuje její lásku, ale proč by ji potom sledoval celou cestu až do Zarku? Ale Kadolaniny vývody byly zjevně nedostatečně přesvědčivé a bláhový chlapec uvolnil svému rivalovi cestu, aby mohl vykonat do důsledku svá manželská práva k nedobrovolné nevěstě.

Vždycky věřila, že čest je tou nejcennější vlastností, jakou muž může mít, ale teď viděla, že dokonce i čest může zajít příliš daleko. A každé přehánění vždycky straní Zlu.

A potom Rap vyléčil i starého císaře! V některých směrech se ten krok jevil jako skvělý zázrak a ta nejsoucitnější věc na světě, jenomže to znamenalo očividně nedovolené užití magické moci. Někdejší Holindarnův kluk ze stájí jedním rázem rozvrátil celou politickou strukturu Impirie.

To už si Kade říkala, že tento den jí zůstane navždy v paměti jako ten nejhorší, jaký kdy zažila. Zmatená a umlácená tolikerými zvraty vrtkavé Štěstěny už se vzdala pokusů sledovat všechno dění kolem a soustředila se jenom na to, aby zůstala při smyslech.

Nicméně dávala dobrý pozor, aby se zdržovala neustále v blízkosti své neteře. Sultán na svou manželku civěl nepokrytě lascivními pohledy, kterých si Inosolan ostentativně nevšímala a neúnavně vodila Kadolan sem a tam po Opálovém paláci, jako by si usmyslila prohlédnout si během několika krátkých hodin každou zdejší sochu a nesčetné další zajímavosti. Den se však neúprosně blížil ke konci. Kadolan stěží mohla dělat garde vdané ženě i v její ložnici.

Od chvíle, kdy Mistr Rap zmizel se starým císařem, nepadla o něm ani zmínka. Jeho moc vyléčila sultánovo prokletí, ale situace kolem Krasnegaru se nijak nevyřešila. A tak ji ani příliš nepřekvapilo, když je regent předvolal na setkání s Čaroději. Tohle předvolání zrovna nepatřilo k těm, která se jí zamlouvala, ale přinejmenším nabízelo možnost vyslechnout nějaké odpovědi na stálé otevřené otázky. Kadolan upírala mysl pevně na víru v bohy a doprovázela Inosolan s Azakem do Rotundy.

Začátek byl neblahý – všechno řídil regent, po císaři ani stopa. Ale potom se Emshandar objevil, očividně při dobrém zdraví, a Rap byl stále s ním, jako jeho dvorní čaroděj. Už začínala doufat, že byly její modlitby vyslyšeny.

A zase dolů… Rap bez varování sáhl k magickému zákroku, aby odhalil pochybnou regentovu morálku, a potom ho ke všemu srazil z trůnu. Kadolan všemu přihlížela s rostoucí obavou, zatímco Inosolan jí zatínala nehty do ruky. Ten mládenec se choval jako nějaký trouba, to jistě, a nejspíš se mu nedostalo žádného vychování, ale během jejich společné cesty z Arakkaranu ho trošku poznala a věděla, že je o magických záležitostech dobře informován. Jak ale potom může čekat, že mu u Čarodějů projde tak nepokryté užití síly přímo u Opálového trůnu?

Ale na jeden dramatický okamžik se přece zdálo, že faunova ukvapenost unikla pozornosti Čtyřky. Emshandar, znatelně vyčerpaný a přece vítězný, už se chystal shromáždění ukončit a poslat je všechny do postelí – v čemž se právě skrýval jeden z problémů, které zůstaly nedořešeny.

A pak se objevili Strážcové.

Takové zklamání… Čtyřka rozhodně nevyhlížela, jak by Kade očekávala. Čaroděj Lith'rian se zdál tak mladý, že se zřejmě ještě ani nepotřeboval holit, i když měla nejasnou představu, že to elfové nemusejí vůbec. Čaroděj Zinixo jí i tentokrát připomínal dělníka uprchlého z lomu. Čarodějnice Čirá voda byla mladá a zřejmě tak půvabná, jak lze od goblinky požadovat. Čaroděj Olybino se objevil jako mladý

a pěkný voják, jak ho popisovala i Inosolan. Nikdo z nich nevypadal dost starý ani dvakrát dobromyslný.

Pravda, vnější zjev není rozhodující. Ale způsob, jakým se Čtyřka chovala, ten Kadolan skutečně urážel. Dobrá, dopřáli Mistru Rapovi jakýsi soudní proces. Nepřidržovali se formální dvorské procedury, protože soudcové zároveň vystupovali jako svědci, ale říkala si, že to má něco do sebe, když soudcové platí za vševědoucí. S jejich svědectvím nemohla nesouhlasit, vždyť sama byla u toho, když se ty události staly. Ale spravedlnost Čtyřky jí připadala zoufale pokřivená.

Verdikt nepokrytě zkreslily politické zájmy. Elf s trpaslíkem pochopitelně nikdy a v ničem nemohli zastávat shodné stanovisko, ale hlas Čiré vody pro zproštění zdánlivě postrádal jakékoli logické vysvětlení, pokud se to netýkalo faktu, že Mistr Rap měl hrozným způsobem zahynout v rukou onoho mladého goblina, kterého Čarodějnice tak bezostyšně objímala.

A co teprve starý císař! O Emshandarovi se vždycky mluvilo jako o muži, kterému je čest nade vše. Byl to dobrý císař, který v míru panoval stejně dobře, jak dobře si vedl v mládí jako voják. Muž zákona a spravedlnosti. Elf ho velice tvrdě tlačil k rozhodujícímu hlasu a donutil ho, aby dal přednost hlasu srdce před svědomím.

Kadolan pochopitelně chtěla, aby byl Rap osvobozen, a ráda se připojila k obecnému aplausu a jásala zřejmě mnohem opravdověji než většina ostatních. A přece cítila, že to bylo *špatně* a téměř ji tížil pocit *viny*. Jako by byla spolupachatelem něčeho nečestného. Snad měla v tak neklidném dni počítat s tím, že i nejlepší novina bude mít nějakou vadu krásy.

Inosolan podobnými skrupulemi netrpěla. S nadšeným výkřikem se pustila Kadolan, vytrhla se Azakovi – Azak totiž byl tak nestydatý, že ji osahával jako nějaký láskou zaslepený mladíček – a běžela k Mistru Rapovi, aby ho objala. Kadolan zůstala opuštěná mezi zlatým svícnem na jedné straně a sultánem, téměř stejně vysokým, na straně druhé a nebyla si jista, z které strany na ni sálá větší žár. V první chvíli myslila, že se Azak vydá svou pochybivší ženu pronásledovat a přivleče ji za vlasy zpátky, ale když viděl, že se Mistr Rap jejímu objetí vyhnul, ovládl se.

„Inosolan!“ zaburácel Azak a Inos se k němu připlížila zpátky jako zbitý pes.

Kadolan se přihrbila. Byla si jistá, že Inos odmítne sdílet v noci s manželem jeden pokoj. A to bude děsivá scéna. Nedivila by se, kdyby Azak vůči ní užil hrubé síly, a v tomto směru by měl na své straně i zákony Impirie. Bozi vědí, jak podobnou otázku řeší právo v Zarku. Proč jen byl Mistr Rap tak hloupě poctivý?

Ať má ta děsivá scéna přijít nebo ne, přelíčení před Čtyřkou nepochybně končilo a budou moci odejít. Její chodidla i kotníky už si trpce stěžovaly, že snad každý den jednou musí skončit, i ten dnešní. Podívala se kolem, jak se tváří ostatek společnosti – Čarodějové na svých trůnech, vychrtlý starý císař, pánové v rudých a bílých tógách nebo uniformách, dámy v bílých chitonech, všichni se zdáli být vyčerpaní. Na co tedy všichni ještě čekají?

A tu si všimla, že všichni se pozorně dívají buď na Rapa, nebo na Čaroděje Západu. A ti dva zase upírali velice tvrdé pohledy jeden na druhého.

Co to ten umíněný faun zase provádí? Chce snad Čaroděje provokovat, nebo co?

Kdyby tak nerozhodl sám Bůh lásky, Kadolan by nikdy v tom chlapci neviděla vhodného partnera pro Inos. Připadalo jí, že příliš často dělá nesprávné věci. A ne proto, že by byl tvrdohlavý – bohové vědí, že v tomto směru Inosolan nepotřebuje žádné školení ani pomoc! Ne, zdálo se, že Mistr Rap to velice často dělá záměrně, a z nejlepších myslitelných důvodů, ale výsledkem je to nejhorší možné selhání. Pohromy ho pronásledují jako černý pes.

Souboj v příkrých pohledech pokračoval. Připomínalo jí to hry, jaké provozují malí kluci, a ne muži, a Čarodějové už vůbec ne.

Proč potom všichni jako by zadržují dech?

Náhle se trpaslík smekl z trůnu a klopýtal směrem k Rapovi. Zdálo se, jako by byl Čaroděj opilý nebo velmi nemocný, zatímco Mistr Rap zůstával stát jako omráčený a všichni přítomní ztuhli jako pod vlivem nějakého kouzla. Kadolan mrkla po Inos, ale ta zjevně také nechápala, co se to děje. Už bylo jasné, že nejde o žádnou dětinskou hru.

Asi dva kroky před Rapem se trpaslík zarazil a pozvedl velké zabijácké ruce, jako by na něho chtěl zaútočit. Ale pak jenom chvilku stál, klátil se ze strany na stranu a náhle jako by hra skončila. Oba hráči se probrali z transu a ztěžka oddychovali. Rap si předloktím otíral čelo. Co se to vlastně dělo?

Elf to vysvětlil jedinou větou: „Sláva našemu novému Čaroději Západu!“ zatrylkoval.

Inosolan poskočila. A totéž udělala i Kade a na bolavé nohy ani nevzpomněla. Čaroděj Západu?

Očividně to tak nebylo. Rap křikl, že žádným Čarodějem není. Všichni byli pořádně zmatení, dokonce i Čarodějové. Rap a Zinixo na sebe znovu upírali oči, ale Rap se aspoň pokusil o projev přátelství. Usmál se. Nabídl Zinixovi ruku.

Potom Čaroděj Západu nabízenou ruku prudce uchopil. A nejenže jí potřásl – bude z toho i přátelské objetí? To by bylo věru překvapivé! Chápala, že za určitých okolností a na určitých místech se připouští i objetí mezi muži, ale měla za to, že je to elfský zvyk, nikoli trpaslický.

Kadolan se ulevilo a spokojeně si vydechla. No, snad už konečně představení v Rotundě skončí a budou moci jít do postele.

Ne – znenadání se už poněkolikáté toho dne odehrál kotrmelec k horšímu.

Čaroděj Zinixo úplně zmizel. Mistr Rap se zapotácel několik kroků zpět a držel se za hlavu. Zbývající tři Čarodějové vyskočili z trůnů a Čaroděj Lith'rian si přitiskl dlaně na uši. Tohle gesto…

Rap je udělal poté, co ho Rasha donutila, aby jí pošeptal své Slovo moci – jako by slyšel něco, co obyčejný smrtelník slyšet nemůže.

Nebyl to polibek! Zašeptání!

Rap se otočil a podíval se na zděšeného císaře, který těžce dosedl do trůnu, a po něm i tři přítomní Čarodějové. Nakonec se Rap podíval po Inos, jako by se s ní chtěl rozloučit. Ve tváři měl vepsáno zoufalství a oči už mu žhnuly perlově šedým svitem.

Byl to trest – trest za to, že předtím od něho byl trest odvrácen. Bohové promluvili!

Kadolan se slyšela, jak křičí. Celá Rotunda jako by se zhoupla a zazněl neskutečně hlasitý šelest deště… Inosolan ji zachytila a Azak také pomáhal a spolu ji spustili, takže seděla na podlaze. V té poloze také zůstala a vzdorovala jim, když ji chtěli položit, přestože jí v hlavě vířil jakýsi hlasitý ryk.

Rap vykřikl.

A po něm několik dalších lidí. Jeho šaty začaly doutnat a kouřilo se z nich… Zpoza límce mu vyšlehl plamínek. A náhle byl celý zalit jediným stravujícím bílým plamenem.

Inosolan pustila Kade a podruhé přeběhla k Rapovi. „Pověz mi je!“ křičela na něho, když k němu dobíhala. „Sdílej je se mnou! Rozpusť je!“

Stejně vášnivá jako vždycky vrhla se mu kolem krku a rázem zahalil plamen i ji. Její šat zmizel v jediném záblesku plamene. Na okamžik byli vidět oba jako dvě těla spojená v děsivém objetí, jak spolu hoří a naplňují Rotundu tak jasným a zářivým světlem, že to vypadalo, jako by všechny svíce zhasly.

Diváci rychle zvedali ruce k očím, aby si chránili zrak před nezemskou září. Na podlaze se za nimi objevily černé stíny i stíny svícnů. Náhle byly vidět sedadla i vzdálené stěny, stejně jako kamenné žebroví vysokého stropu, kde skrze stoupající kotouče dýmu každá křišťálová ozdoba odrážela jasně zářící oheň, jímž oba milenci hořeli.

Obě těla zmizela, jako by je oheň rázem strávil, a s nimi se ztratila i bílá záře, takže celá Rotunda utonula v podsvětní temnotě.

Posvátný oheň:

Vášně, radosti i vrásky,
jež vzbudí ten osudný cit,
smí být jen sloužící lásky
a oheň v ní živit.

Coleridge, *Láska*

»»» KAPITOLA DESÁTÁ ««««

SMĚLÝ MILENEC

1

Půlnoční obloha byla poprášená myriádami jasných hvězd. Pomaličku jasněly a zvětšovaly se, až se z nich zase staly plamínky svíček a záblesky v křišťálových ověscích svícnů. Jak se lidem shromážděným v Eminově rotundě znovu přizpůsoboval zrak šeru, postupně i ve slabém světle viděli kolem sebe a jen na sítnicích jim zůstával nazelenalý obrys hořících obětí. Dvě dámy přispěchaly na pomoc Kade.

„Děkuji, není třeba!“ protestovala „…jen jsem trošku dlouho stála. Jsem docela v pořádku… Jen kdybyste mi pomohly vstát…“

Objevil se u ní sám maršál Ithy a přinesl jí křeslo, uvolněné princeznou Uomayou. Ochotné ruce jí pomohly usednout. Připadala si nesmírné hloupě.

V Rotundě se všem zdálo příliš temno. Čarodějové zmizeli. Císař seděl zhroucený v Opálovém trůnu s lokty opřenými o kolena, tvář zabořenou v dlaních. Dvořany ovládl úžas a strach.

Všichni se ztratili? Inosolan pryč? Rap pryč?

Kadolanina ubohá hlava nedokázala tu tragédii pochopit. Bohové snad nemohou být tak moc krutí?

Začaly se ozývat hlasy, jak se někteří z přítomných domáhali vysvětlení. Do nich se vmísilo drsné drmolení Azaka, který jim popisoval, co se přihodilo.

Plop! Všechny hlavy se otočily. Náhle bylo v Rotundě znovu hrobové ticho.

Inosolan byla zpátky.

Stála přesně na tomtéž místě, ze kterého zmizela, nedaleko před trůnem. Zlaté vlasy, které pohltily plameny, měla neporušené a stejně nádherné jako dřív. Prostý chiton jí znovu splýval ve volných záhybech po těle a pod ním se rýsovala její vnadná postava. Kadolan však na vlastní oči viděla, jak Inosin oděv i její sandály vzplály v bílém ohni. Ani jediná spálenina, ani jizvička… Inosolan se matně usmála a řekla: „Ahoj!“ Císař vzhlédl, jako by nevěřil svým uším. Ostatní jen mlčky zírali.

Azak se probral první. Odvážil se přistoupit na několik kroků k Inos, pak se ale zastavil a okukoval ten zázrak z bezpečné vzdálenosti. „Inos?“

Pomrkávala na něho, jako by byla pořád ještě trošku zmatená, a usmívala se poněkud nejistě. „Kdo jiný?“

„Co se tam stalo?“ ptal se Azak.

„Kde? Aha, tam! No, to se trošku těžko vysvětluje…“ Chviličku přemítala. „Vlastně se to vysvětluje hrozně těžko.“

„Kde je Rap?“ otázal se císař stísněným hlasem. Inosolan se po něm otočila a zvědavě se na něho podívala. „Rap? Aha, ano, Rap. No, bude tu co nevidět, Sire. Povídal, že má ještě nějakou pilnou práci.“

Kadolan se pokoušela vstát, ale někdo jí položil ruku na rameno, aby jí v tom zabránil. „Inos!“ vykřikla. Jsi v pořádku?“

Inosolan se otočila ještě víc, dokud se jí Kade nedostala do zorného pole. „Tetičko? Aha, tady jsi. Ano. Jistě. Jsem v pořádku. Snad jen trošku zmatená.“

„Můžeš nám prosím tě říci, co se to stalo?“ zeptal se císař za jejími zády.

Teď už jen pootočila hlavu, aby na něho viděla. „Je obtížné to popisovat, Vaše Veličenstvo. Opravdu je to těžké. Snad vám to bude umět vysvětlit Rap, až se vrátí. Já bych to myslím nezvládla. Ale jsem docela v pořádku. A on taky.“

Tu sebou Azak škubl a znovu se dal do pohybu. Přidusal k Inos a popadl ji za rameno. „*Co to má všechno znamenat?*“křičel na ni.

Inos na něho pomrkávala, jako by ho špatně viděla.

„Co má co znamenat?“ zeptala se a hlas už jí zněl přece trošku zvučněji.

„*Jak ses odvážila zmizet takhle s tím chlapem ?*“

„Dej ty ruce pryč!“

„*Ty couro!*“ Sultán sevřel i druhé Inosino rameno a zatřásl s ní. Přihlížející zatajili dech a muži se naježili.

Císař se na trůnu napřímil. „Sultáne!“

Ale Azak jako by ho neslyšel. Pustil Inos a zařval na ni: „*Kurvo jedna!*“ a švihl rukou proti tváři své ženy.

Inos se ráně podařilo vyhnout a s nevídanou obratností uskočila bokem, až kolem ní chiton bíle zavířil. „Jak se opovažuješ!?“

„Jak se opovažuji? Jsi moje žena a já…“ znovu se ji pokusil uhodit.

Císař na něho křičel, ať toho nechá, a několik uniformovaných mužů vykročilo proti Azakovi. Ale jeho úder znovu Inos nezasáhl a princezna se na svého muže rozkřičela, očividně už docela vyburcovaná ze svého obluzení, a tvář jí zrudla zlostí.

„Ty zvíře! Ty smradlavé hovado! Ty bys mě chtěl bít? Já už tě mám plné zuby, i těch tvých směšných žárlivých výstupů, Azaku ak'Azakare!“ Obrátila se tváří k císaři. „Sire! Jste nejvyšší soudní úředník říše a také nejvyšší kněz, že ano?“

Starý muž se trošku polekal, potom přikývl. „A co s tím?“ Jako by pro tu chvíli náhle zapomněl na hroznou únavu, která ho tížila.

„Moje manželství s tímto mužem nikdy nebylo naplněno. Žádám, aby byl sňatek anulován!“

Azak zaskučel jako tygr, když mine kořist, a sápal se po ní. Než se jí stačil dotknout, Inos mu znovu obratně unikla a vyskočila na první stupeň pódia u Opálového trůnu, jako by u císaře hledala ochranu. Když se ji sultán pokusil následovat, tribun mu zastoupil cestu. Byl beze zbraně, ale Azak před jeho uniformou přece zaváhal.

Emshandar vyštěkl: „Ticho!“ a všichni přítomní jako by rázem zmrzli. „Jaká doba uběhla od svatebního obřadu?“

Inos zaváhala. „Dva měsíce… Ne, ještě víc!“

Staroch se usmál, a přestože nepochybně zamýšlel dát své tváři laskavý výraz, Kade si nemohla pomoci, aby při tom pohledu nepomyslela na šklebící se lebku. Jeden měsíc postačuje. Ženich, který nenaplní manželství do jednoho měsíce po sňatku, se považuje za impotentního, a tudíž se sňatek považuje za neplatný a…“

„Impotentní!“ zaryčel Azak. Pokusil se pohnout kupředu, ale tribun mu znovu zastoupil cestu. „V Arakkaranu žádný takový zákon neexistuje!“

„Ale tady existuje!“ poučil ho Emshandar a vycenil na něho zuby v dalším smrťáckém úsměvu. „Máš naše svolení odejít, Tvoje Veličenstvo!“

Azak zůstal jako opařený.

„Sbohem, Azaku,“ řekla Inos. Hlas měla jako hedvábí, ale ve tváři jí pohrával úsměv. „A díky za všechnu tvou pomoc.“

„Jsi moje žena!“

„Už nejsem.“ Šla mu v ústrety a dívala se na něho se smutkem v očích. „Nemělo by to smysl. Nikdy bych s tebou nemohla být šťastná.“

„Přísahala jsi…“

„Ano, a je mi to líto. Nevěděla jsem. Ale nemohla bych být šťastná a myslím, že ty taky ne. Tuze ses o mě staral, to já dobře vím. Snažil by ses i dál. Nepochybuji, že by ses snažil. Ale takhle je to lepší.“

Velikán zaťal pěsti a zle na ni ze své výšky shlížel. Potom zvedl zrak k císaři, sedícímu na trůně. „Měl jsem za to, že jste si přál, aby mezi mou a vaší zemí byl mír?“ řekl výhružně.

Přítomní ztuhli a Emshandar jako by před jeho pohledem couvl. Kade si uvědomila, že války často začínaly pro mnohem malichernější důvody, než je oloupení monarchy o jeho manželku…

Inos naklonila hlavu na stranu a zamyšleně si sultána prohlížela. „Ty nemáš rád magii a kouzelníky, že ne, Azaku? No, tak si představ, že já jsem teď adept.“

„Adept?“ Zavrávoral od ní krok zpět.

„Adept. Rap mi pověděl dvě z jeho Slov. Měl naráz příliš mnoho síly, chápeš? Proto ho magická moc vypalovala z vektoru obyčejných smrtelníků…“ Zarazila se a nakrčila nos. „Asi to neříkám docela správně. Rap by to mohl vysvětlit, až se sem dostane. Ale sdílí se mnou dvě svoje Slova a sotva mi je řekl, všechno se napravilo. A tak jsem teď adept, Azaku.“

„Čarodějnictví!“ zamumlal, jako by to byla nějaká sprostá nadávka.

Inos se usmála jako mlsná kočka. „Vlastně bys nemusel být tak nejhorším manželem – tedy teď, když mám možnosti, jak tě ovládat, kdyby ses mi chtěl nějak vymykat z ruky.“

Azak zuřivě vrtěl hlavou a ustoupil před ní o další krok.

„Nechceš? Tak dobře – ještě jednou sbohem, Azaku!“

Naznačila pohybem, že se ho chystá políbit, a on před ní znovu ustoupil.

„Máš naše svolení odejít, Tvoje Veličenstvo!“ opakoval přísně císař.

Azak zavrčel, jako by plánoval nějakou válečnou odplatu.

„Vím, žes mě miloval,“ zašeptala Inos. „Nikdo o tom nepochybuje.“

Ticho… Celá společnost jakoby na povel zatajila dech. „Miloval!“ zamumlal vztekle. „Chceš říct, že si za všechno můžu sám?“ Pak se toporně uklonil směrem k trůnu, otočil se na patě a rychle odcházel – nadutý gigant, do krve zraněný ve své pýše. Klapot jeho bot dozněl ve tmě a přítomní si vydechli.

Inos proběhla houštinou svícnů, jako by tančila, mířila ke Kadolan a ostatní lidé jí nervózně uhýbali z cesty.

„Je to v pořádku,“ oslovila konejšivě svou tetu. „Už je všechno v úplném pořádku.“

Kadolan se zvedala a tentokrát jí přátelská ruka pomáhala vstát, místo aby ji držela v křesle.

„Jsem tomu ráda, má milá. Velice ráda.“

Objaly se a ustaraná teta shledávala, že Inosolan se zdá docela normální a skutečná. Trošku jako by se kolem ní vznášel pach spálených šatů, ale nic víc. Kadolan vyslala v duchu děkovnou modlitbu bohům s příslibem, že mnoho dalších modliteb bude ještě následovat – až bude mít trošku víc času.

Přítomní spolu začali znovu normálně mluvit. Maršál Ithy se Inos hluboce uklonil a políbil jí ruku. Dáma, takto členka Senátu, zamumlala jakési blahopřání. Císaři poklesla hlava, jako by na něho padla dřímota, a některé svíce už dohořely a jen trošku čadily. Vidina měkké a teplé postele se proplétala Kade hlavou jako pokušení Zla, císař však nepochybně hodlal čekat na svého čaroděje, a dokud neodejde imperátor, nikdo jiný Rotundu neopustí. Jak je unavená, tolik unavená!

„Sire?“ To se ozval senátor Epoxague, který se ukláněl před trůnem.

Imperátor si promnul oči a řekl: „Ano, Eminence?“

„Smím být tak smělý a zeptat se, zdali Impirie teď uzná nárok mojí neteře na titul královny Krasnegaru?“

Emshandar překvapeně zamžikal očima a potom se unaveně usmál. „Zdá se nám, že se právě vzdala jakéhokoli nároku na arakkaranský titul. Strážcové…“ podíval se po čtyřech prázdných trůnech, stojících v osamocených oázách světla. „Ano! Uznáváme její královský titul. Nevidíme žádných překážek.“

Inosolan se vesele zachichotala. Ovinula paži kolem Kade a vlekla ji před trůn, kde obě před císařem udělaly pukrle.

Senátor se jí uklonil. „Inos, jsi si docela jistá, že je Mistr Rap v pořádku? A že se sem vrátí?“

„Ale ovšem,“ přisvědčila Inos lehkovážně, jako by to, že někdo shoří a znovu se bez úhony objeví, byla obyčejná, každodenní záležitost. „Říkal, že se vrátí. A Rapovu slovu člověk vždycky může věřit. Jsem si jistá, že tady za chviličku bude.“

Epoxague na ni zamrkal a obrátil se zpátky k trůnu. „Sire? Dnešní večer byl tak výjimečný a pamětihodný, že vejde do dějin. Když kvůli ničemu jinému, tak proto,

že se tu dnes odehrál po… řekněme po velice dlouhých časech první rozvod, který vykonal vládnoucí císař. Ale proč tím skončit? Proč zároveň nepokračovat svatbou?“

„Svatbou?“ ozvala se překvapená Kadolan.

Inosolan spráskla ruce. „Ano! Ano! Mohl byste, Veličenstvo? Totiž, byl byste tak laskav?“

Vychrtlý starý císař se zdál stejně zaskočený jako Kadolan. Okamžik zkoumal nerudným pohledem starého senátora a také Inos, jako by měl podezření, že si z něho tropí žerty. Potom pokrčil rameny a znovu v úsměvu vycenil zuby. „Když prohlásíme, že můžeme řídit svatební obřad, rádi bychom věděli, kdo se o to s námi bude hádat. A pokud to tak tvůj čaroděj chce, tak mu velice rádi vyhovíme, protože jsme jeho velkým dlužníkem.“

„Inos!“ šeptala Kadolan své neteři. „Dnes večer ne! To přece není vůbec nezbytné.“

„Doufám, že bude!“ odpověděla Inos, překypující radostí.

Senátor diskrétně zakašlal. „Tady v Hubu to není vůbec nic mimořádného, Kade. Velká, formální svatba v chrámu vyžaduje dlouhodobé přípravy. Krátký, civilní obřad naproti tomu… není ničím nezvyklým. Ovšem že se nedá doporučovat pro každý případ – ale někdy přece.“

„Eh?“ Kadolan pochybovačně kulila oči. Mladá krev je horká, jistě, a logice senátorova vysvětlení rozumí taky. Jen se jí to pořád nezdá dosti, uf, *slušné,* ale pokud se to takhle v Hubu dělá…

„Má tím na mysli, že se tak dotyčným bere odvaha k tomu, aby od svatby upustili,“ dodal císař. „Ale to nic neubírá na vážnosti takového kroku, Výsosti.“

A když to řekne císař, je to prostě tak.

„A taky je to pokyn bohů!“ zářila triumfující Inos. „Věř v lásku, tetičko!“

Přihlížející už za ten den zažili tolik, že je hned tak něco nemohlo překvapit, ale Kadolan vycítila, jak se od blaženého Inosina úsměvu šíří vlny dobré nálady, trošku pobavené a trošku slavnostní. Úsměvy se objevovaly i na dalších obličejích a překonávaly chlad Rotundy i celodenní únavu. Znovu bylo nastoleno císařství, válka zažehnána, pirát po smrti, následnictví zajištěno… Tak proč neslavit ještě svatbu?“

„Když to říká Vaše Veličenstvo, tak proti tomu rozhodně žádné námitky mít nebudu,“ připustila Kadolan. Stejně neměla žádné právo nějaké námitky vznášet. Inos už je plnoletá a k tomu je královnou Krasnegaru. Náhle si Kade připadala velice stará a neschopná. Její úloha skončila. Když bude Inosolan vdaná za čaroděje…

„No tak dobře!“ pravil Emshandar. Tiše se zasmál a posadil se na trůně zpříma. „Podle toho, co nám Mistr Rap říkal dnes večer, si nemyslíme, že by on měl nějaké námitky. Ale rádi bychom, abyste nám ukázali ženicha!“

Plop!

Všichni sebou škubli, protože se náhle v jejich středu objevil Rap. A byl to pořád týž chlapík jako dřív, přerostlý faun s vlasy jako vrabčí hnízdo, oblečený v pracovních kožených šatech. Ať do té chvíle dělal co dělal, zjevně ho to stálo

mnoho sil, protože nějakou chvíli jenom mlčky stál, pokleslý a sklíčený. Potom se s viditelným úsilím otočil a upřel zakalené oči na císaře.

„Jestli víte o nějakých čarodějích bez místa, Sire," zamumlal nezřetelně, „tak je volné místo na Západě."

Diváci se zavrtěli, Emshandar však souhlasně přikývl. „Dnes jsi odvedl opravdu dobrou práci, čaroději. Pro nás osobně i pro celou Pandemii. Myslíme si ale, že pro Zinixa bude málokdo truchlit."

Rap zjistil, že těsně vedle něho stojí Inos. Letmo se na ni usmál. „Díky!" zamumlal téměř neslyšně.

„My bychom si přáli, abys přijal Rudý trůn právě ty!" řekl Emshandar hlasitěji.

„Já?" Rap si promnul oči. „Já určitě ne." Znovu pohlédl na Inos a studoval její zářivý úsměv, jako by ho přiváděl do rozpaků. Císař se zamračil, když se mu dostalo tak jednoznačného odmítnutí.

„Sire?" ozvala se Inos netrpělivě.

„Hm? Aha… tak dobrá!" Starý císař nejistě povstal, meč a štít ponechávaje na trůně. Sestoupil dolů, aby se připojil k ostatním, a trošku se při tom kymácel, když se však vzpřímil, byl vyšší než všichni ostatní vyjma Rapa. Jakpak to jenom je? Je mezi přítomnými někdo, komu je znám důvod, pro který by tento muž a tato žena – Shandie!"

Malý princ přiběhl odkudsi ze tmy a přivinul se Rapovi k nohám jako mokré prostěradlo. „Rape! Rape! Jsi v pořádku, Rape?"

Čaroděj se zasmál a poplácal ho po rameni. „Ano, docela v pořádku! A co ty?"

Princ zuřivě přikyvoval. „Já taky, taky jsem v pořádku!"

Císař znovu zavolal: „Shandie!" – a tentokrát už hrozivě.

Rap pohladil chlapce po vlasech. „Odpusťte, Sire! Říkal jste něco…"

Všichni jsou tak unavení, říkala si Kadolan. Měli by být dávno v posteli, a především vyčerpaný starý císař. Taky Mistr Rap byl skleslý a vychrtlý, jako by nespal kolik nocí. Jediná Inos, zdálo se, byla čilá jako rybička a jako by se vznášela nad zemí.

„Každý, komu je znám důvod…" Imperátor se zamračil. „Ale na tomhle kousku přece tolik nezáleží. Ptám se tě, Rape, zdali si chceš vzít…"

„Ty máš rád koně, že, Shandie?" řekl Rap. „Možná bychom si my dva mohli zítra vyrazit na malou projížďku, co říkáš?"

Chlapcova odpověď zanikla v Inosině rozčileném vyjeknutí a v císařově výkřiku: „… *za ženu ?*"

„Za ženu?" opáčil Rap slabomyslně. „Za *ženu?*" Teprve potom jako kdyby si všiml, kde kdo stojí: Inos po jeho boku a za ní senátor Epoxague jako čestný otec nevěsty… Vedle Epoxagua stála Kade, císař před nimi. A maršál Ithy, jako nejsrdnatější muž, zaujal místo vedle Rapa.

Rap zíral na Inos tak, jako by ji viděl prvně v životě. Určitě ji nikdy neviděl šťastnější.

Kadolan měla neodbytný pocit, že ten příšerný den se chystá předvést další ze svých ničemných obratů.

„Za ženu?" zašeptal a zbledl. „Za ženu? Ach, Inos! Ne. Teď ne!"

Hleděla na něho tak ohromeně, jako by jí vrazil facku. „Cože? Ale Rape, Azak je pryč! Jsem zase svobodná! Miluju tě a vím, že ty mě taky…“

„Ne, Inos! Nemůžu!“ V hrůze před ní couval, až narazil do maršála Ithyho, kterého jako by ani potom nevnímal. „To nesmíme udělat!“

„Proč ne?“ křičela zlostně.

Vrtěl bezmocně hlavou. „Protože… protože… ta Slova…“

„Mně je jedno, že jsi čaroděj, ty hlupáčku!“

„Ale… v tom to je! Nejsem! Já jsem… jsem… *Ach, u všech bohů! Ne!* Nejde to! Ne!“

Mistr Rap se otočil jako na obrtlíku a odběhl pryč do tmy, vlastně stejnou cestou, kudy se ubíral Azak. Jeho dupání doznělo ozvěnou.

Inos se obrátila ke Kadolan a zakvílela: „Tetičko? Co se to stalo? Co je zase špatně?“

„Nevím, drahoušku! Opravdu nevím!“

Ale očividné bylo něco zlé, moc zlé. Muselo za tím být něco podstatnějšího než Rapova neskrývaná nechuť k oddavkám.

2

Milovala jsem chlapce,
chlapce čarovného…
Milovala jsem chlapce,
dávno zmizelého…
Dala jsem mu zlato i drahé kamení,
dala jsem vše, co mu srdce oblomí.
Chlapci, mému chlapci čarovnému…
dávno zmizelému…

Počasí se změnilo, jako by reagovalo na návrat císaře. I v pozdním odpoledni vynakládalo slunce hrdinské úsilí na to, aby rozjasnilo palácové zahrady, kde posledních pár opršelých růží lkalo nad odešlým létem. Větve nad nimi byly holé a kolem zimostrázových keřů ležely mokré závěje žlutého listí. Ještě však nebyla zima.

Inosin hlas se linul z oken hudebního kabinetu. Prsty jí běhaly po klávesách spinetu a vyluzovaly z nich složitá přadena melodie, plná rozložených akordů, glissand a kontrapunktů. *Jalone, kdybys tohle slyšel, zbyly by ti jen oči pro pláč!*

Skončila akordem tak nelibozvučnými, že to rvalo uši, a otočila se ke spinetu zády. Ocitla se čelem k publiku, sestávajícímu přibližně z třiceti mužů, kteří se tvářili náramně hloupě a ke všemu měli všichni ústa dokořán – tajemníci, lokajové, ba i legionáři. S prásknutím zavřela víko nástroje a vyskočila ze stoličky. Srdnatí mužové couvali před její zlobou a zakrátko všichni ze salónu utekli.

Idioti!

Bylo to už dva dny, co se stala adeptem. A pomalu pro ni nový stav začal pozbývat na půvabu. Dokázala jezdit na čemkoli, co přešlapovalo v palácových stájích. Kreslení jí šlo odjakživa, takže teď dokázala několika tahy uhlu vytvořit krás-

né dílo. Poezie, vyšívání… všechno jí šlo bez problémů. Dokonce se pokusila o lukostřelbu a zjistila, že na tom vůbec nic není. Z maršála Ithyho vyloudila za krátkou chvilku pořádný balík vojenských tajemství, aniž by si to velitel vůbec uvědomil, a včera večer utancovala toho pitomoučkého (ale docela vzhledného) mladého Tiffyho málem k smrti.

Teď už jí *nic* nedělalo nejmenší problémy!

Kde ale u všech bohů vězí Rap?

Inos vklouzla nohama do střevíčků, které před chvílí odkopla, bojovně vysunula bradu a vydala se hledat císaře.

Najít předsíň císařských komnat bylo snadné. Dostat se přes ni však nikoli, a to ani pro adepta – bylo tu příliš mnoho heroldů a lokajů a kancléřů. Ve chvíli, kdy jich asi šest či osm změnila v potící se a zrudlé loutky, ochotné jí ve všem vyhovět, se ti první začali z omámení zase probírat. Nedal se přehlížet ani fakt, že kdyby ji pustili bez svolení dál, mohli by snadno přijít o hlavu, a strach ze smrti je silná protilátka proti všemu dámskému šarmu.

Nakonec se podvolila jejich děsuplným hrozbám a posadila se k ostatním asi čtyřiceti mužům a ženám, kteří tam už trpělivě čekali. Navázala rozhovor s jakýmsi úředníkem, který seděl vedle ní a čímsi jí připomínal myš, zakrátko zjistila, že šedivý aktuár neví vůbec nic, co by kdy chtěla vědět ona. Soustředil se na problém veřejného zásobování vodou v jakémsi bohy zapomenutém městečku v Severním Pithmotu a ten okupoval celou jeho osobnost. Čekal, že stráví v předsíni ještě nejméně měsíc, než mu bude dovoleno předstoupit před císaře.

Inos na něm neshledávala nic zajímavého. Měla na starosti záchranu svého království. Musela najít svého milého. A po tom všem, co zažila od chvíle, kdy opustila Arakkaran, nehodlala jen tak sedět v čekárně jako nějaká ozdoba.

Ale zanedlouho se objevil vrchní herold v typické livreji, tak obložené zlatými šňůrami, že jeho kabátec musel vážit aspoň cent.

„Jeho Císařské Veličenstvo lituje, že dnes již nikoho dalšího nemůže přijmout, a vyzývá vás, abyste se vrátili zítra…“

Nikdo se nepohnul.

Herold nahlédl do tabulky, kterou držel v ruce. „Vyjma následujících…“

Našpulil rty, obrátil tabulku na druhou stranu a potom ruku s tabulkou spustil k boku. „…Její Veličenstvo královna Inosolan, Její Výsost princezna Kadolan nebo doktor Sagorn.“

Inos vstala a rozhlédla se kolem, ale kdyby tu byli i dva další, které herold četl, jistě by si jich všimla. Vykročila ke dveřím, zatímco ostatní začali sbírat své poznámky a petice a hlášení, jak se chystali odejít.

Očekávala, že císař bude hned v následující komnatě, ale vedli ji několika velikými místnostmi a chodbami. Do nich ústila spousta dveří, kterými zřejmě přicházely důležité osobnosti, vyhýbajíce se tak chátře v čekárně.

Když konečně dorazila až k císaři, překvapila ji prostota jeho pracovny – byla to docela malá komnata s velkými okny, z nichž byl výhled na urousanou, smutnou zimní zahradu. V krbu hořel nevelký oheň. Byla tu jen čtyři křesla. Když se chystala předvést formální dvorské pukrle, Emshandar zavrtěl hlavou a mávl rukou smě-

rem k jednomu z křesel. Komorníci zmizeli, zavřeli za sebou dveře a císař přikročil ke stolu, na němž stála karafa s vínem a křišťálové sklenky.

Bez ohledu na svou netrpělivost musela Inos respektovat předepsané formality – a tak se posadila a snažila se uklidnit.

Na stěnách visely portréty a Inos odhadovala, že jsou to císařovy děti, Orosea a Emthoro. Poznala v nich práce malíře Jio'syse, jehož díla byla k vidění i jinde v paláci. I z místa, kde seděla, dokázala přečíst jména spousty knih, narovnaných ve vysokých regálech: právo, dějiny, ekonomie, samé nudné hlouposti. Díky dvěma Slovům měla pozoruhodně zostřené smysly, ale zatím v sobě neodhalila žádné mimořádné magické schopnosti. Zogonianské gobelíny byly pravé, dvě menší z porcelánových figurek na krbové římse rovněž a pocházely z Kerithu, ovšem třetí, největší, byl padělek.

Císař vypadal unaveně, protože za sebou měl zřejmě úmorný den, byl ovšem znatelně silnější, než když ho tehdy v Rotundě viděla naposled. Byl zahalený v poněkud příliš velkém županu s hermelínovým lemem a nebylo pro ni těžké odhadnout, že se právě převlékl z nějakého mnohem formálnějšího odění. Bílé vlasy měl prořídlé a obličej pořád ještě jako pergamenem potaženou lebku, ale pohled měl pevný a neobyčejně pronikavý. Když se usadil do křesla a pozvedl křišťálovou sklenku k přípitku, náhle jí připomněl Sagorna, který kdysi dávno takto seděl v otcově pracovně. Byl Sagornovi trošku podobný, nakolik může být imp – byť imp vychrtlý a s těžkými, velkými kostmi – podobný jotunovi. Možná jí onu vzpomínku přivolala píseň, kterou předtím zpívala, anebo chuť vína.

„Vynikající, Sire! Nepochybně elfské, že?“

Pozvedl obočí jako trsy trávy porostlé jinovatkou. „Bližší určení nesvedeš?“

Znovu přivoněla a podržela sklenku proti světlu. „Valdoquiff. Ročník padesát tři?“

Uchechtl se. „Čtyřicet sedm.“

Cítila, jak se červená proto, že se baví na její účet. „Myslím, že jsem ještě nikdy ročník čtyřicet sedm neviděla!“

„Tak ho nemůžeš znát. Ale Valdoquiff to nepochybně je. Pěstuješ pilně svoje vlohy, mladá dámo! Už se nám dostaly k sluchu různé zprávy o tvých výkonech.“

Jak jinak, palác byl odjakživa semeništěm klevet a krásná mladá královna přitahuje zájem všech lidí v paláci. O jejím nedávném improvizovaném koncertu už se nejspíš taky u dvora povídaly báchorky.

Stařec na ni zamrkal. „A tvoje drahá teta už se zotavila?“

„Ano, už je docela v pořádku, děkuji. Až přehnaně se zapojila do zdejšího společenského života. Dá se očekávat, že v hlavním městě zanedlouho nastane drastický nedostatek čaje. A pokud se smím otázat, Vaše Veličenstvo se cítí dobře?“

„Ach, já jsem na tom dobře! Po každém jídle se cítím silnější a silnější. Taky mám báječnou příležitost svést svoje chyby za posledních deset let na Ythbana. Jaké škody stačil ten chlap napáchat za pár týdnů, to je k nevíře!“ Pochechtával se a usrkával víno, přitom ji ale bedlivě pozoroval. „Krásné mladé panny nenavštěvují staré dědky jen tak. Čím bych ti mohl pomoci?“

„Sire… viděl jste Rapa?“

Přikývl. „Hodně času tráví ve společnosti mého vnuka. Už s tím chlapcem dokázal hotové zázraky.“

Inos se kousla do rtu. No ovšem, Shandie!

„Není vám náhodou známo, kde bych ho mohla najít? Tedy Rapa?“

Jeho Veličenstvo protáhlo dlouhý horní ret do podivné grimasy, která měla maskovat úsměv. „Ale ano. Povídal, že musí zaskočit do Faerie.“

„*Do Faerie?*“

Už to nevydržel a usmál se. „Povídal, že tam má něco důležitého na práci.“

Má důležitou práci právě tady, v Hubu, které by se měl věnovat ze všeho nejdřív! Zaťala zuby.

Císař diskrétně zakašlal. „Ale to je důvěrná informace. Žádal mě, abych o tom nikomu neříkal vyjma tebe, až se na to přijdeš zeptat.“

Ještě hůř! Rap předpovídá, co bude Inos dělat, takže není. divu, že se mu bez potíží daří nepřijít své královně do rány. Jak se jen opovažuje! Jak jí něco takového může dělat? *Proč?*

„Viděla jsi svého vzdáleného bratrance, našeho vévodu?“ zvídal Emshandar.

Inos se zachvěla. „Dnes ráno. Byl vzhůru… ale ve skutečnosti jako by byl někde jinde. Pochopila jsem, že Rap ho navštívil přede mnou. Je jako dítě – tedy Angilki. Doktoři jsou z něho trošku vedle.“

„Rap není. Říkal, že napravil škody na jeho zdraví a že to všechno byly jen následky magického zásahu. Ale vzpomínky, o které vévoda přišel, ty mu vrátit nedokáže.“

Proč to Rap neřekl napřed Inos a teprve potom císaři? Čaroděj nečaroděj, až se jí dostane do rukou, dá mu tak na pamětnou, až mu to tetování odpadne!

„Mám pro tebe ještě pár smutných zpráv,“ ozval se císař. „Posílal jsem do tvých komnat dopis, ale když už jsi tady… Vévodova matka, vévodkyně vdova, nás navždy opustila.“

„To tedy není zrovna smutná zpráva!“ ukápla Inos jedu. „Ta babizna je odpovědná za spoustu mých malérů. Možná za většinu.“

„Ano? Eh, vím ovšem, že to nebyla tvoje blízká příbuzná, ale přiměřený projev smutku by snad byl poněkud vhodnější.“

Inos se omluvila a dostala vztek sama na sebe pro svou neohrabanost. Stařec z ní nespouštěl ani na okamžik oči, uložené v očních důlcích jako v jeskyňkách, a tu si Inos uvědomila, že pověsti o tom, jak Emshandar dokáže zručně manipulovat s lidmi ve svém okolí, v nejmenším nepřehánějí.

„Kinvale se tak dostalo do zvláštního stavu,“ pokračoval císař a nechal ji, aby si sama domyslela, o čem nemluvil – že vévoda je teď nezpůsobilý vládnout a jeho dcery jsou nezletilé.“

„Dcery!“

„Ano. Kinvale je jedním z mála věnných lén, takže tamní vévodský titul může přecházet po ženské linii. Jediná – otázka je, koho ustanovím za opatrovníka našich společných sestřenic, než jedné z nich připadne titul vévodkyně.“

Inos se vyhnula otázce, nastražené za císařovými slovy, protože měla pocit, že na tu by měla odpovědět sama Kade. Při vzpomínce na tetu jí přišla na mysl její vlastní budoucnost.

Ale císař jako by před ní měl neustále náskok. „Dostali jsme z Krasnegaru nějaké zprávy.“ Smutně ukázal na stůl, na kterém se vysoko kupily všemožné listiny, kterými se zřejmě bude zabývat celý večer.

„Cesta už je zase volná?“

„Ne, to ne! Držíme průsmyk, ale ani XII. legii se nepodařilo dobýt zpátky Pondague, anebo to, co z Pondague zbylo. Ti malí zelení šeredové bojují o každý strom.“ Starý voják zavrtěl hlavou, jako by tomu sám nechtěl věřit. „Ani dvanáctá! Moje bývalá legie!“ Jestliže zprávy nedorazily po cestě… Ovšem pouze v Krasnegaru se přístav zavíral jen několik týdnů poté, co přešlo vrcholné léto. Takže novinky mohly pocházet jedině od kapitánů vracejících se lodí, a to ještě nějakou dobu trvalo, než z přístavů dorazily do Hubu. Časově by to odpovídalo.

„A jak to v Krasnegaru vypadá, Sire?“

„Zle.“ Vstal z křesla, došel ke stolu zavalenému písemnostmi a chvilku tam hledal. „Hned poté, co jsme stáhli naše jednotky, tam dorazil jotun jménem Greastax s dlouhou veslicí plnou běžných nordlandských lotrů. Tvrdil, že je Kalkorovým bratrem a že bude království držet jeho jménem. Odhadoval bych, že je to nějaký nevlastní bratr. Aha, tady je to. Tady je shrnutí všeho, co víme.

Podal jí brožurku o osmi či desíti stranách, vázanou v kůži. Byla psána úhledným, profesionálním rukopisem, ale za bezkrevnými byrokratickými výrazy se skrývala tragédie. Rychle obsah přehlédla a podala brožuru zpátky císaři, do hloubi duše otřesená z toho, co četla. „Děkuji… Sire?“

Císař se vracel do křesla a tiše se pochechtával. „Nejsi ještě tak rychlá jako Mistr Rap, jenomže on ani nemusel otáčet stránky.“

Teď rozhodně neměla náladu na žerty, ani když žertoval starý císař. „Ty zprávy jsou staré několik měsíců! Kolik od té doby přibylo dalších mrtvých a znásilněných?“

Emshandar na ni mlčky několik vteřin pohlížel přes okraj své sklenky. „Bozi vědí. Znásilňování možná ovlivňuje časový element. Letos zjara… Ty jednotky byly nejhorší z celé naší armády. Já bych nikdy té chátry z pondagujského oddílu nepoužil na nic jiného než posádkovou službu. A zabíjení… a podobně. Ti, kteří se mohli stavět na odpor, už to udělali, a zbabělí přežili. Ale co s jídlem?“

„Potraviny, to je v Krasnegaru vždycky velice riskantní záležitost,“ zamumlala, přemýšlejíc nad tím, co právě přečetla. Obchody se nehýbaly. Přinejmenším dvě lodi se raději vrátily i s nákladem, než by se měly střetnout s nadutými jotnarskými pány, a impové už předtím uloupili z města všechny peníze a cennosti. Říkala si, zdali Foronod i letos dokázal předvést svůj obvyklý zázrak se sklizní, když měl k dispozici jen demoralizované a vyčerpané pracovníky. Každé narušení sklizně hrozilo jarním hladomorem.

„Musím tam,“ řekla. „Co nejdřív.“

Kostlivý starý císař smutně zavrtěl hlavou. Nemusel nic říkat, protože v té chvíli si uvědomila, že to, co říká, je holý nesmysl. Nemůže nic dělat. Přes tajgu teď neproniknou ani úderné jednotky impirijské armády a moře je do jara zamrzlé.

Jedině Rap.

„Četl to všechno?“ zeptala se.

„Ano. A k tomu i dřívější hlášení o Krasnegaru, která by tě taky zajímala. Víš, že o Krasnegaru není v císařských archivech vůbec žádná zmínka? Inisso odvedl dobrou práci, aby se na Krasnegar zapomnělo.“ Poničenou tvář prosvětlil mírný úsměv, ale poznala, že se za ním skrývá nesmírná únava. Měla by jít a nechat ho odpočívat.

„Inisso umřel už před kolika stoletími!“

„To je mi známo. Ale když dorazily novinky z Krasnegaru, nedokázal jsem si vybavit, že bych někdy slyšel o místě řečeném Krasnegar. Vyžádal jsem si spisy, hlášení… cokoli o Krasnegaru! A nic nebylo. Tak jsme udělali to, co císařové obvykle dělávají v případě nouze – zeptali jsme se příslušného Strážce. Nemusím ani říkat, že z jejího blábolení jsem toho moc nezjistil.“

Inos ponechala bez povšimnutí nevyslovenou narážku, aby k tomu něco poznamenala. Čirá voda byla na straně goblinů a ne rozzuřené impské armády, která konflikt začala.“

„Víc jsem se dověděl od Olybina – měl starost o naše jednotky… Ale především musel sekretariát začít sbírat údaje. Udělali mi určité analýzy krasnegarské ekonomiky a sociální struktury, které by nepochybně královnu Krasnegaru zajímaly.“

„A budu vůbec královnou?“ zeptala se spíš sama sebe než Emshandara.

Všechno bude záležet na Rapovi. Bude-li chtít, dokáže vypudit jotnary z města. Dokáže lidi přesvědčit, aby ji přijali za svou královnu, ačkoli pochybovala, že by ve městě ještě zůstalo příliš mužů schopných postavit se proti. Když se objeví s čarodějem po boku, tak ji přijmou. Když ne, tak možná v létě už žádné město nebude existovat.

Kde je ten Rap?

Pokud ji Rap udělá královnou, ze srdce ráda ona jeho udělá králem.

Podívala se na císaře náhle zamženýma očima. Staroch v příliš velkém županu… Nepřipomínal jí Sagorna, nýbrž posledního krále Krasnegaru, a to bylo pitomé, protože Emshandar se Holindarnovi nepodobal ani v nejmenším. Jen snad něco ve způsobu, jakým držel skleničku a hověl si v křesle… Něco otcovského…

Potáhla nosem. „Promiňte mi, Sire! Už jsem vás okrádala o čas příliš dlouho…“

„Jen zůstaň! Dáš si se mnou ještě jednu skleničku vína a spolu pěkně rozemeleme tvoje potíže.“

Pokusila se protestovat, ale znovu ji přesvědčil – císaři ze XVII. dynastie neslynuli zrovna ústupností. Vyložil jí, že jeho čas neslouží ničemu než práci a zase práci. Její společnost je mu vítaná. Naplnil pohárky a usadil se znovu ve velkém křesle, jako by se hotovil strávit v něm noc.

„Sultán Azak odešel. Ale to myslím víš.“

„Zastavil se, aby se rozloučil," přisvědčila. „To od něho bylo pěkné. Ale já jsem zrovna byla na projížďce. Setkala se s ním Kade, a byl tam i Char. Jeho Rap také uzdravil!"

Potom musela vysvětlit, jak Chara legionáři zmlátili. Imperátor se zamračil, zvedl tabulku, kterou měl položenou u křesla, a udělal si nějakou poznámku.

Život bez Azaka bude nepochybně jednodušší. „Rap má napilno," poznamenala a samotnou ji překvapilo ostří v jejím hlase. „Čarování tuhle, kouzlení támhle… Samá práce a ani chvilka na zábavu!"

Emshandar vzdychl a sepjal ruce. Chviličku jen tak koukal z oken na trávníky, které už pokrýval stín, jak zimní den odplýval růžovými a oranžovými barvami západu slunce.

„Inos… pokud mi dovolíš, abych tě tak oslovoval… mám víc zkušeností v jednání s čaroději než kterýkoli jiný žijící smrtelník – jednal jsem nejen se čtyřmi Čaroději, ale celkem často i s jejich vazaly. Když jsem se například doslechl o goblinském problému a z Čiré vody jsem nedokázal nic dostat, obrátil jsem se na Čaroděje Východu a ten odtransportoval jednoho muže do Krasnegaru. Další den byl zpět a já jsem s ním mluvil dobrou hodinu. Věděl jsem o tobě a tvém království všechno o celé měsíce dřív, než dorazila úřední zpráva. Taková praxe ovšem není součástí Protokolu, to jen Strážcové čas od času udělají císaři takovou drobnou laskavost…

Tím chci říct jen to, že čaroděje znám, a to nikdo jiný tvrdit nemůže. A oni nejsou jako ostatní lidé!"

Zachvěla se. „V jakém smyslu nejsou jako ostatní?"

Dokonce i císař měl tendence mluvit potichu, když šla řeč o čarodějích. „Zdá se, že nepřemýšlí jako my."

„Magie dělá lidi 'nelidské'? Tak nějak mi to Rap říkal."

Císař přikývl. „Když mě Mistr Rap uzdravil, tehdy se mi zdál docela v pořádku. Snad byl trochu melancholický a pořád nad něčím dumal. Poněkud naivní. Ale jinak velice příjemný mládenec, myslel jsem si, neškolený, ale vysoko nad průměrem. Tak mě ani nepřekvapilo, když jsem se dověděl, že je čarodějem teprve několik hodin. Od té noci, kdy jste ty a on… Co se vrátil zpátky, velice se změnil!"

Protože Inos se od té doby s Rapem nesetkala, nemohla k tomu nic říci. Z císařových slov na ni však dolehla obava: změnil se? Ona sama se taky změnila, jak jinak, je teď přece adeptem.

Emshandar ji pozoroval s poněkud děsivou císařskou zvědavostí. „Můžeš mi povědět, co se tehdy v noci stalo?"

Takže přes všechny jeho zábavné rozhovory s Mistrem čarodějem Rapem starý lišák imperátor pořád ještě nedokázal zjistit, oč šlo? Nu, když mu to neřekl Rap, proč by měla ona? Vlastně mu ve skutečnosti ani nemá co říci.

„Já bych velice ráda, Sire! Ale pořád v tom sama nemám jasno. Rap nás oba přenesl do… on tomu říkal okultní realita. Je to něco jako jiný svět. Existuje vedle tohoto světa, a přece není jeho součástí."

„Někam jste očividně zmizeli. Můžeš to líp popsat?"

Zavrtěla hlavou. „Nejsou žádná slova, která by to vystihla. Není tam ani tma, ani světlo. Ani ticho ani hluk. Neexistuje tam nahoře, ani dole. Snad svět snů? Je to zrovna tak těžko popsatelné jako sen.“ Nic na to neříkal, a tak se donutila pokračovat. „Jakmile se mou sdílel dvě ze svých Slov, dokázal svou moc zase zvládnout. Vyhojil naše spáleniny, oblékl nás… a poslal mě zpátky.“ Jednalo se dozajista o největší zážitek jejího života, ale bylo k vzteku, že všechno vnímala tak zmateně a neurčitě. „Myslím, že mi zablokoval paměť. Vzpomínám si, že mě bolelo, když jsme hořeli, ale nebylo to jako běžná bolest.“

Emshandar vážně přikývl, a jak mluvila, studoval její tvář.

„To je stejně zvláštní!“ řekla Inos. „Zrovna jsem si uvědomila… Zinixo řekl Rapovi páté Slovo a počítal s tím, že ho zabije bílý plamen. To by dostal zpátky moc, o kterou se sdílením připravil. Ale Rap zase sdílel dvě Slova se mnou, takže snížil přebytek moci a dokázal ji ovládat. Ale když potom zabil Zinixa, musel přece získat moc toho Slova, které společně sdíleli, ne?“

Emshandar upil maličko vína, jako by uvažoval, co na to říci, a když promluvil, očividně se vyjadřoval jen velmi opatrně. „Domnívám se, že on Čaroděje Západu vlastně nezabil. Neříkal, co přesně s ním provedl, jen se zmínil, že nás ten trpaslík už nikoho nebude otravovat.“

Inos se otřásla. Z oněch několika úžasných minut si pamatovala naprosto přesně například to, že Rap byl tak rozzuřený, jak by to u něho nikdy nečekala. Zírala na něho a nebyla schopná se ani pohnout.

„Jednu věc musím vědět jistě,“ řekl tiše imperátor. „Rap hořel jako lidská pochodeň. Jak jsi našla odvahu přiběhnout k němu a obejmout ho?“

„Moje teta vždycky říká, že jsem potřeštěná.“

„*Potřeštěná?* Mord hadry, ženská! To bylo zatraceně víc než jen potřeštěnost!“

„No, Sire, já jsem jednou viděla boha.“

Čekala, že ho to překvapí, ale on odpověděl jen: „Ano, slyšel jsem o tom.“ Zdálo se, že slyšel úplně ovšem.

„A když jsem viděla Rapa, že by měl takhle zemřít, tak jsem si naráz vzpomněla, co mi Bůh říkal – abych věřila v lásku. To upozornění mi připadalo myšlené právě pro tu chvíli. Muž, kterého miluji, potřeboval pomoc. Prostě se mi zdálo, že mám udělat právě tohle.“

Užasle zavrtěl hlavou a pozvedl sklenici na její počest. „Obdivuji tě víc, než se dá vyslovit. Kdyby mí legionáři měli desetinu tvojí odvahy, tak bych vládl celému světu.“

Dokonce i adepti se dokáží začervenat až po uši. „Ale Rap nevysvětlil, co se stalo?“

Emshandar zavrtěl hlavou, připomínající vysušenou lebku. V komnatě se zšeřilo a oheň planul jasněji. „Ne. Ale ať se stalo cokoli, neslýchaně to vyděsilo všechny ostatní Čaroděje, Čirá voda jen nesmyslně blekotá. Lith'rian zmizel úplně, nejspíš se schovává někde v Ilrane. A Olybino nemluví vůbec. Jen tvrdí že to, co se stalo, není možné. A to není dvakrát chytré.“

„A co Rap? Víte, proč se mi pořád vyhýbá?“

„Ne. O některých věcech neřekne ani slovo, a k nim patří všechno, co se tě týká. Ale mění se, Inos. Předtím jsem ho příliš dobře neznal, ale určitě není takový, jak býval dřív.“

Chvíli zíral do rezavějících uhlíků. „Kdyby to neznělo tak nesmyslně, tak bych hádal, že se dostal do velkého maléru a potřebuje pomoc.“

3

Krásné počasí, v této roční době nezvyklé, pokračovalo i dal. Pár dní po Inosině soukromém rozhovoru s císařem vyjel z paláce elegantní kočár na dlouhou vyjížďku spletitým bludištěm stále se rozlézající hubské městské zástavby. Směřoval povšechně na jih, až nakonec trhavě zastavil v úzké uličce jakési nicotné čtvrti, dál už se táhla doupata městské chudiny. Příjezd kočáru pozorovalo několik diváků přímo v uličce, mnohem víc se jich však skrývalo za záclonami v oknech. Pěkné povozy sem jezdily celkem často, ale tento byl první, který doprovázela eskorta čtyř pretoriánských husarů na skvělých koních a v nablýskaných přílbách s chocholem. Krásní mladí muži z císařské gardy jen zřídka zabloudili tak daleko od Opálového paláce.

Jejich velitel, vysoký chlapík, kterému jako by se poněkud nedostávalo brady, se sklonil v sedle, aby mohl nahlédnout do okna kočáru.

„Myslím, že je to tady.“ Ukázal na obyčejné, opršelé dveře, ke kterým vedlo pár schůdků.

Kade těmi dveřmi nikdy neprošla, ale okno z její ložnice vyhlíželo právě do téhle uličky. Poznala různorodé fasády domů na protější straně uličky. „Nejspíš ano.“

Husar přehodil dlouhou nohu přes sedlo a lehce seskočil na dlažbu. „Ohlásím tě, teto Kade.“

„Počkej!“ zadržela ho Kadolan. „Byla by to pro mě velká čest, Tiffy, ale bude myslím lepší, když půjdu s tebou.

Zamračeně otevřel dvířka kočáru a podal jí ruku, aby jí pomohl vystoupit. „Pročpak?“

„No, protože kdybys šel jenom ty sám, tak by taky nemusel být nikdo doma. Víš, jde z tebe trošku strach.“

Tiffy samým potěšením až zčervenal. „No tohle! Myslíš to vážně? Že by ze mě šel strach?“

S pyšným úsměvem na rtech ji srdnatě chránil před každým nebezpečím, i když jen stoupala po schodech ke dveřím. Zacloumal za provaz zvonku tak mohutně, jako by chtěl přivolat všechny hasičské vozy z města, přestože Kade už viděla, jak se pohnula záclonka. Pár minut se nedělo nic, potom se dveře otevřely.

„Doktore Sagorne!“ zaštěbetala princezna.

Starý doktor se zdál uběhaný a ustaraný. Vlasy měl rozčepýřené a oděv neupravený. Kysele pokývl Kade na pozdrav a mrkal na vyleštěný prsní pancíř vedle ní i na zuřivě se mračící chlapecký obličej nad pancířem.

„Můj dům je poctěn, Tvoje Výsosti.“ Sagorn ustoupil stranou, aby Kade mohla vejít, ale neskrýval svou nechuť, že ji vidí.

Tiffy zkontroloval výšku překladu nade dveřmi a začal si snímat přílbu. Kadolan mu položila ruku na paži. „Tohle bude spíše soukromá schůzka, Tiffy.“

„Eh?“ Nedůvěřivě si Sagorna prohlížel.

„Medicínská záležitost, Tiffy.“

„Aha!“ Husar si znovu utáhl podbradník, varovně se na obskurního lékaře zamračil a s cinkáním ostruh sestoupil dolů na ulici, aby u paty schůdků čekal na Kade.

Kadolan nedokázala poznat místnost, do které vešla, ale vyhlížela jako jí podobné kdekoli jinde na světě: typické útočiště medika, strašidelné a bezútěšné, i když tuhle pracovnu by bylo možné velice podstatně prosvětlit jen tím, kdyby někdo vyčistil okna s tabulkami spojovanými olovem. Zároveň by bylo potřeba dát do pořádku i stůl s židlemi a pracovní stůl, nepopsatelně pokrytý skvrnami. Police na stěnách byly obloženy knihami, z nichž některé byly pořádně tlusté, a stovkami lahviček, popsaných nečitelným ležatým písmem, jinde byly na stěnách věšáky s řeznickými nástroji všech velikostí a dalšími instrumenty, které sloužily k nejasným, leč zajisté hrozivým účelům. V koutě visela obligátní kostra a šklebila se z houštiny pavučin. V kádinkách plavaly neurčité, leč ohavné předměty.

Mnohem překvapivější však byly dva veliké kufry na podlaze, jeden už zavřený a převázaný provazem, druhý otevřený a zpola plný knih, šatstva a lékařského vybavení.

Kade si vybrala lepší ze dvou židlí. Sagorn se posadil na druhou. Rukou si prohrábl vlasy a přitom si ušpinil čelo prachem. Byl v náladě velice pochmurné.

„Ty chceš opustit město.“ Kade zjistila, že tu větu nedokáže vyslovit jako otázku.

„Jak jsi to uhodla?“

„Smím se tě zeptat proč?“

Zle se po ní podíval. „To by mělo být snad docela jasné.“

Zavrtěla hlavou. „Zdá se to naprosto nelogické ve chvíli, kdy si žádá tvou konzultaci sám císař. Myslela bych, že by ti to mohlo zajistit bohatou klientelu do konce života.“

„Bohatou klientelu? Pche!“

Vstal, vysoký a zachmuřený, a začal přecházet sem a tam po ordinaci a podrážkami přitom vyluzoval nelibé skřípavé zvuky. „Dobře přece víš, jak pečlivě střežíme svoje tajemství a jak dlouho už se nám to daří! A teď jsme naráz demaskovaní! Naše kletba se stane veřejně známou věcí. Obyčejní lidi se nám budou posmívat a všichni kouzelníci po nás půjdou! Císař by nás mohl předat Strážcům. A všechny tyhle pohromy nás postihly jen proto, že jsme vyhověli Holindarnovým prosbám a vydali jsme se do Krasnegaru.“

„Ale ty jsi naprosto směšný,“ řekla Kade klidně. „Nikdo vaše tajemství nevyzradil. Císař tě chce jenom do konzilia, které se zabývá stavem vévody z Kinvale. Mistr Rap udělal svou magickou mocí, co mohl, ale navrhl, že v dalším léčení by mohly být tvoje zkušenosti neocenitelné. A pokud jde o Čaroděje a ostatní kouzel-

níky – pokud s nimi máš nějaké problémy, tak ti můžu doporučit, aby ses zmínil, že jsi Rapovým přítelem. Podle toho, co jsem slyšela, to každého okamžitě zneškodní.“

Sagorn, který zrovna přecházel kolem, se po ní užasle podíval. Kade si neodpustila, aby svou rozmrzelost nedala najevo ještě jedním popíchnutím: „Ovšem nejvíc mě překvapuje, že své věci balíš sám. Byla bych počítala s tím, že to svěříš nějakým mladším rukám. Anebo tvoje rozhodnutí nepřipadá ostatním jako nejlepší?“

„Bože lítosti, Kade! Víš přece, že nedokážu ostatním přikázat, co mají dělat!“

„Ale oni zpravidla tvoje rozhodnutí přijímali, ne? Co si o tom myslíš?“

Staroch zafrkal. „Pověz mi, co ode mě chceš, a pak zase běž.“

„Viděl jsi Mistra Rapa?“

„Od Gathmorova pohřbu ani jednou.“ Zastavil své bezcílné kroky a chvilku tupě hleděl do otevřeného kufru. „Ach… tys to nevěděla? Omlouvám se, paní.“

„Tušila jsem to,“ řekla Kade smutně. Cestou z Arakkaranu se naučila mít drsného námořníka ráda. Vyznačoval se mnoha zvláštními dobrými vlastnostmi. „Měla jeho smrt něco společného s tím, že se Mistr Rap rozhodl bojovat s Kalkorem?“

„Všechno.“

Vzdychla. Dobře věděla, že když si faun jednou něco vzal do hlavy, tak si to jen tak nerozmyslí. „To je mi líto. A jsem ráda, že se dočkal pomsty. Moc bych si přála, abys věděl, kde je teď Rap. No, třeba se ti podaří uhodnout, proč se teď naprosto důsledně vyhýbá Inos?“

Sagorn se zastavil u druhé židle a posadil se na ni. „Vyhýbá se jí?“ opakoval překvapeně.

„Absolutně. Víš, že je z něho teď čaroděj? Slyšel jsi, co udělal a jak se mu Strážci odvděčili?“

„Po Hubu se teď o čaroději Rapovi povídá víc historek, než kolik je krys ve zdejších stokách, ale podstatu věci myslím chápu. Západ ho vyzval na souboj, anebo naopak. Zmizel v plamenech a pak se vítězně vrátil. A je novým Čarodějem Západu.“

„Není, on Rudý trůn odmítl.“

„Jak typické!“ zamumlal Sagorn znechuceně.

„Zachránila ho Inos, ale od té noci s ní nepromluvil. Uzdravil Angilkiho, nakolik byl schopen, a taky Azakova zmrzačeného sloužícího. Nějaký čas trávil s malým princem a taky s tím mladým goblinem. Prý byl mimo město, ale už se zase vrátil. A pořád se k Inos nepřiblíží ani na dohled!“

Sagorn se pohodlně opřel o opěradlo židle, aniž přitom z Kade spustil oči. Překřížil nohy a usmál se tím svým příšerným úšklebkem. „A kdypak jsi ho viděla?“

„Dneska ráno,“ připustila. „Šla jsem do svého pokoje a on se náhle vynořil zpoza rohu. Řekl mi jen pár slov a zase tam nebyl!“ Snažila se nedávat najevo, jak ji to rozčiluje, ale starý mudrc jí v obličeji četl naprosto bez potíží.

„Copak ti to řekl za pár slov?“

Když zaváhala, Sagorn ji poškádlil: „Nemůžu ti radit, když přede mnou zadržuješ informace!“

„Povídal: 'Řekni jí, že ji miluju!' To bylo všechno.“

Staroch se zamračil jako obloha před bouřkou. „Jak vypadal?“

„Rozčilený. Snad by se dalo říct zdivočelý.“

„Taky by se dalo říct šílený jako štvaná kočka,“ řekl Rap, zavíraje za sebou dveře. Kadolan se vyděsila a vyčítavě se podívala po Sagornovi, ale toho zřejmě Rapův příchod překvapil ještě víc než princeznu – možná ho to dokonce vyděsilo.

Rap si založil ruce v bok a s trpkým výrazem upřel zrak na Kadolan. „Není pěkné opakovat někomu soukromé rozhovory!“

„Není ani pěkné poslouchat za dveřmi!“

Možná to byl nejmocnější z čarodějů, ale stále *vypadal jako* kluk ze stájí. A pořád se zdál takový rozdivočelý a vyjukaný.

„Ba co víc,“ vyštěkla na něho, „můžeš vykládat jak chceš, že ji máš rád, ale chováš se k ní nanejvýš ošklivě. Je z toho celá zničená!“

Zamračil se.

„Dlužíš jí přinejmenším nějaké vysvětlení!“ dodala Kade. Říkala si, jestli snad není nějaký nemocný. Měl strhanou tvář a zdálo se, že ho spaluje horečka.

„Je mi líto, ale ode mě žádné nedostane.“ Rap se zahleděl na Sagornova zavazadla a potom i na učence samotného. „Přišel jsem, abych splnil svůj slib.“

Stařec si olízl tenké, bledé rty. Rukama se křečovitě chytil postranic křesla, až mu zbělely klouby prstů.

Rap se zle uchechtl. „Vidíš, princezno? On neutíká před císařem. Ba ani před Strážci.“

„Před tebou,“ řekla Kadolan.

„Protože věděl, že přijdu. Dobře ví, že vždycky držím slovo. Z ničeho nic může dostat to, po čem vždycky prahl. Jenomže už je příliš starý, že, doktore? Měl jsi už možnost žít sto let a mohl bys žít ještě další stovku – tu a tam.“ Zasmál se a obrátil se na Kadolan. „A nevěří ostatním, protože jsou všichni mladší než on.“

„Myslím, že bych měla jít.“ Začala se zvedat.

„Ne, zůstaň tu a dívej se!“ řekl Rap. „Bude to zajímavé představení. Jsem připravený, doktore Sagorne.“ Naklonil hlavu na stranu a jako by na okamžik zašilhal. „Kdo z vás po zaklet opustil dům toho čaroděje?“

Staroch se schoulil v židli. Já,“ přiznal chraplavě.

„Vstaň, prosím,“ požádal ho Rap.

Sagorn se nejistě zvedl z křesla, tvář bledou jak křída. Když se k němu Rap přibližoval, couval před ním, ale faun se jen posadil na převázaný kufr a díval se na něho, jako by na sobě měl doktor vylepenou nějakou veřejnou vyhlášku. Mudrc dospěl k oknu a skryl se do výklenku.

Rap smutně zavrtěl hlavou. „Krásné dílo! Rasha měla pravdu, je škoda je ničit. Kdo zmizel jako poslední?“

Sagorn zamumlal: „Thinal,“ jako by ho při tom bolela ústa.

„Zavři oči, princezno,“ řekl Rap.

„Myslela jsem, žes mi říkal, abych se dívala?“

„Okamžik mi potrvá, než na něho dostanu nějaké šaty.“

„Ach!“ vydechla Kadolan a zavřela oči.

„Teď už se můžeš podívat.“

Znovu oči otevřela. Vedle Sagorna stál Thinal a zíral na něho vyvalenýma očima. Pro jednou měl malý zloděj šaty, které mu nebyly příliš velké. Staroch mu oplácel pohledem stejně užaslým. Od chvíle, kdy se viděli naposled, uplynulo skoro celé století, tehdy byl Thinal vůdcem party a Sagorn byl nejmladší.

„No, jak se teď cítíš?“ uchechtl se Rap.

„Bezvadně, Rape.“ Thinal na tváři vyloudil neveselý úsměv. „Bezvadně. Díky.“

Rap se znovu zasmál. „Ale kdepak, vůbec se necítíš dobře!“

Sagornovým vychrtlým obličejem přeletěl nadějný výraz. Thinalovi se rozcvakaly zuby a nacpal si do úst pěst.

„Faerijka se tě ptala,“ řekl Rap. „Chtěla vědět tvoje největší přání. Ale nevěřila tomu, cos jí řekl.“

Kadolan tomu nerozuměla a nevěděla ani, kdo to byl faerijka, ale pochopila, že si Rap s těmi muži jen tak pohrává a z toho se jí udělalo nevolno. Nikdy nebýval zlomyslný.

„Kdo odešel před tebou, Thinale?“

„Jalon, Rape.“

„Zavři oči, princezno…“

A náhle tam stáli tři. Malý minstrel byl bledý jako mrtvola a v hrůze zíral na Rapa.

Po něm přišel Andor. Ten dokázal svoje pocity skrývat o něco lépe a na příjemné tváři udržel klidný úsměv. „Ahoj, velký bratře!“

Thinal odpověděl: „Eh, krvavý pajšl!“ Zdál se o deset let mladší než Andor. Byl menší a ošklivý, ale přece je spojovala jakási směšná rodová podoba.

A potom už byla místnost dost zalidněná. Darad shlížel ze své výšky na ostatní čtyři a triumfálně vybuchoval smíchy. Nos měl pořád zlámaný a pořád měl kolem očí goblinské tetování, ale měl všechny zuby. „Věděl jsem to, pane! Věděl jsem, že nás vosvobodíš!“

Rap si znechuceně odfrkl. „Tak, tady je máš, Výsosti. Celá banda konečně pohromadě. Co si o nich myslíš?“

Prohlížela si pětici mužů, kteří k sobě vůbec neladili. Všichni na sebe navzájem zírali a přestali si všímat Kade i čaroděje. „Myslím, žes o tom měl napřed dát hlasovat, Mistře Rape.“

Drsně se zasmál. „Dostali to, co chtěli, ne? Téměř sto let pátrali po tom, jak by se prokletí zbavili. A teď se na ně podívej!“

Divila se, odkud se v něm bere taková zloba. Na cestě ze Zarku se takhle Rap určitě nechoval.

Pětice mužů na sebe pořád zírala, všichni s ústy dokořán a neschopní slova.

„Vůbec nemusím dávat hlasovat,“ zašklebil se Rap. „Dostali to, o čem si mysleli, že chtějí – a oni to vůbec nechtějí! Mají to nejlepší z pěti Slov, každý z nich, a

vůbec o tom nevěděli! No," dodal, „svůj slib jsem splnil." Vstal a vykročil ke dveřím.

Daradův rozum po svém želvím způsobu stloukl myšlenku. A teď to kupodivu byl právě on, kdo dokázal zareagovat hlasitým zabučením: „Počkej!"

„Něco se stalo?" ptal se Rap, ale zastavil se.

Darad se příšerně mračil. „Pane… Pane, mohli bysme vo tom eště dát řeč?"

„O čem chceš mluvit?" tvářil se Rap rozpačitě.

„Tys udělal to, co jsi slíbil," řekl Sagorn kysele. „Všechny ty roky jsme žili v klamu. To nebylo prokletí, nýbrž požehnání…"

„Přinejmenším od doby," navázal Andor, „kdy jsme získali Slovo moci."

Jalon vykřikl: „Teď jsi nás ale odhalil. Nechceme být rozdělení!"

Ostatní souhlasně přikyvovali.

„Takže byste chtěli, abych vás zase dal dohromady?"

„Sdílíme spolu vzpomínky…" řekl Sagorn.

„…a je to skoro, jako kdyby se z nás stal…" dodal Thinal.

„…jako jeden člověk," dokončil Darad.

Nikdo z nich si ani neuvědomil, jak vlastně větu dávali dohromady, a určitě se tím způsobem nepokoušeli být zábavní.

„To jsem ale nebyl já, kdo vás odhalil," řekl Rap. „Že mám pravdu, když řeknu, že v poslední době jste se střídali mnohem častěji, než jste měli ve zvyku?"

Pět mužů svorně přikyvovalo, aniž by se na něho dívali, protože pořád nedokázali odtrhnout oči jeden od druhého. Pak promluvili všichni současně a jejich hlasy zazněly v podivném akordu.

„Je to tak," řekl Sagorn Andorovi.

„Určitě od té doby, kdy jsme se zamíchali do jeho dobrodružství," říkal Jalon jim oběma.

„V Arakkaranu," vysvětloval Darad Thinalovi.

„A zvlášť od té noci, co jsme ho vytáhli z lapáku," souhlasil zloděj, dívaje se na svého bratra.

„Ale teď je naše Slovo rozmělněné mezi nás!" stěžoval si Andor Jalonovi…

„Nechce to nic víc než trošku spolupráce," řekl na to Rap. „A trošku uvažování."

„Spojíš nás zase zpátky, Rape? Prosím!" plačtivě se ozval Thinal.

„Udělal jsem, co jsem každému z vás slíbil!" Čaroděj se mračil a Kadolan zadržovala dech.

„Prosím tě, Rape!" V Jalonových ledově modrých očích se zaleskly slzy. „Budeme si to pamatovat! Budeme spolupracovat!"

„Eště chvilku," zahučel Darad. „Tys vostatním zatrhl, že mě léta letoucí nepouštěli do světa. Hlavně starej Sagorn. Zahrabal se do knížek a na nás vostatní se vyprd!"

Sagorn zrudl. „To je teď poznat podle věku…"

„Ale jemu bych ještě docela věřil," vmísil se Andor. „Tomuhle nevěřím!" ukázal prstem na svého vyzáblého bratra. Thinal sebou trhl a zatvářil se provinile –

jenomže Thinal se tvářil provinile skoro pořád, pomyslela si Kadolan. A taky měl skoro pořád *něco* na svědomí.

„Co provedl?“ ptal se překvapeny Jalon.

„Nic!“ opáčil Andor. „Právě to mám na mysli! Proč si myslíš, že vždycky na světě vydrží jen chvilku? Proč pokaždé zase honem přivolá, někoho z nás? Čeká, až prostě umřeme, chápeš? Za pár set let všichni budeme starší, než je teď Sagorn, a kdo pak zdědí všechny vzpomínky a zkušenosti? Tenhle usmrkaný pobuda, právě ten! Oloupí nás jako slepce!“

Thinal začal protestovat. Ostatní se do toho vložili také a v té chvíli na sebe křičeli všichni. Kadolan se podívala po Rapovi a ulevilo se jí, když zahlédla náznak starého pobaveného úsměvu. Potom zakašlal a všichni okamžitě zmlkli.

„Tak co bude?“ zeptal se.

„Prosím tě, Rape,“ řekl Jalon, „nenechávej nás takhle! Cítím se jako želva vytažená z krunýře. Pomohli jsme ti, abys dosáhl, co jsi chtěl, a tak…“

„Co jsem chtěl?“ Rap sebou škubl, jako by ho Jalon udeřil, vyšlehla z něho zloba a všichni před ním ucouvli. *„Ty si myslíš, že tohle jsem…“* Zchladil zlost tak rychle, jako když člověk zavře knihu, a Kadolan přišlo, že tahle nelidská sebekontrola je snad ještě děsivější než samotný nevysvětlitelný výbuch hněvu.

„No dobře,“ ozval se Rap tiše. „Mohl bych každému z vás stanovit nějaký časový limit. Tak by vám to vyhovovalo líp?“ Podíval se kolem a všichni přikyvovali. „Chcete, abych vás zase spojil zpátky?“

Znovu všichni přikývli.

Daradovy šaty se zhroutily na zem. Pak Andorovy… Jalonovy… Zůstal jenom Sagorn.

„Hotovo, doktore,“ řekl Rap chraplavě. „Operace byla úspěšná, ne?“ Aniž by čekal na odpověď, obrátil se ke Kadolan. „Kdy chceš odejít do Kinvale – a do Krasnegaru?“

„Proč se nezeptáš Inos?“ odvětila.

„Ptám se tebe.“ Když byl v takové horečnaté, kyselé náladě, dávala si Kade pozor. „Je potřeba hodně pospíchat?“ zeptala se.

Zaváhal, náhle měl v očích zvláštní výraz, jako by se díval do veliké dálky. „Ne. Ještě to nehoří. Za týden či dva se toho už tolik nezmění. Chtěla bys zůstat v Hubu na Zimní slavnost, že?“

„Ano,“ přiznala. „Inos nechce, ale já ano.“ Eigaze básnila o tom, jaká je Zimní slavnost v Hubu. V porovnání s tím byly kinvalské oslavy naprosto nicotné. A letos stejně žádná slavnost v Kinvale nebude.

„Večírky?“ nadhodil Rap kousavě. „Bály a bankety? Inos vždycky milovala večírky. Tak jí vyřiď, ať se dobře pobaví! Krasnegar teď není zrovna místo, kde by se daly pořádat plesy.“

„Na tom přece nezáleží! Můžeme jít třeba hned.“

„Jen tady na Zimní slavnosti pěkně zůstaňte. Ale po nich chce jít Inos domů?“

„Proč se nezeptáš jí?“

„Ptám se tebe.“

„Ano. Pokud jí pomůžeš.“

Hleděl na ni, jako by mu navrhovala něco šokujícího. „Ovšemže jí pomůžu!“ utrhl se na ni. „Víš, býval to i můj domov!“

Potom se otočil na patě, překlusal na druhou stranu místnosti a vyšel ze dveří.

Aniž by je otevřel.

Teď, když v místnosti zůstali jen dva lidé, se zdála velice prázdná.

„Nuže, doktore?“ zeptala se Kadolan.

Jotun si dlouhými prsty promnul mocnou bradu. „Nuže co, madam?“

„Řekni mi diagnózu našeho čaroděje.“

„Já jsem odborník jen na medicínu pro obyčejný lidi.“

Upřela na něho ten nejlepší vladařský pohled, jakého byla schopna. „Můžeš i spekulovat.“

„Inos je zdravá?“

„Dokonale.“

„A co přesně se stalo, když s Rapem zmizeli v plamenech?“

„Její vzpomínky jsou hodně nejasné.“

„Aha!“ Sagorn se otočil a začal sbírat svršky, které tu zbyly po čarodějově akci. „Potřeboval bych znát víc faktů.“

Kadolan rozčileně vstala. Jedním z důvodů, proč jsem přišla, bylo ujistit tě o tom, že císařovo pozvání je pro tebe dobrou šancí, doktore, že to není past. Ale když se pořád hodláš chovat takhle hloupě, tak prostě zavolám husary, aby tě do paláce odvlekli násilím – a nemysli si, že to neudělají!“

Sagorn se na ni zaškaredil. Potom pokrčil rameny. „Co chceš vědět?“

„Tvůj názor na Mistra Rapa.“

„Žádný problém. Velice jednoduchá hypotéza. Projevují se na něm všechny symptomy člověka, který trpí krutou bolestí.“

4

Rivalita mezi velkými impirijskými rody byla trpká a nikdy neochabovala, vrcholu však každoročně dosahovala o Zimní slavnosti, kdy se šlechtické rody střetaly v ostentativním zápase. Každá rodina v největší tajnosti činila přípravy, trvající několik měsíců – sháněly se róby, orchestry, lahůdky, vína, zábava. Žádné výdaje nebyly dost velké, žádný služebník nebyl dost zaměstnaný.

Rap nabádal Kade, aby se Inos účastnila večírků. Bez ohledu na své obavy Inos Rapovi důvěřovala a poslechla ho. Jako čestný host císaře, vlastně státní návštěva, neměla stejně moc na vybranou. Odmítnout by znamenalo urazit.

Všude se mluvilo o tom, že loňské bláznivé flirtování s honzíky a vycpávkami zůstalo jen trapnou vzpomínkou. Opět se ujal vlády zdravý rozum a přinesl módu krajek a krejzlíků a volánů a sukní roztažených obručemi a koši tak, že dámy musely dveřmi procházet bokem. Oblíbenými barvami se staly odstíny klaret a hyacint, a u těch, kterým to dovolovala pleť, také losos. Krajky, drahokamy, kravaty a výšivky, koraly a mořské mušle, kytičky a třásně – ve výzdobě se nesmělo nic zanedbat. Také účesy bylo třeba doplnit vybranými šperky a vyčesat za pomoci

různých konstrukcí tak, že sahaly dokonce výš než chocholy na přílbách vysokých husarů.

U pánů se široké kalhoty s kazajkou jevily jako passé, v módě teď byly přiléhavé kalhoty z bílého hedvábí. Prostřižené kabátce z pestrobarevného sametu na zádech spadaly hluboko dolů, zato vpředu byly vykrojeny hodně vysoko, aby odhalily stehna a zvlášť letošní pochybný výstřelek, bohatě vyšívaný a drahokamy zdobený poklopec. Množství vycpávek, které si pánové dopřávali na lýtkách i jinde, záleželo na vkusu jednoho každého, zajímalo ovšem každého krejčího a bylo předmětem spekulací přítomných dam.

Život se proměnil v neustávající řadu plesů. Na Inosin toaletní stolek se jako sněhové vločky snášely navoněné pozvánky. Vyhrabala se z peřin kolem poledního a zbytek denních hodin strávila přípravou, aby v noci zase mohla vyrazit do víru tance. Kdo to všechno vlastně platí, na to se neodvážila zeptat – neustále se jí jako noční můra vracela představa, že by si imperátor mohl zahrát na hostinského, a až bude z Hubu odjíždět, předložit jí tabulku s účtem, jehož výsledná cifra převýší hodnotu celého Krasnegarského království.

Královna Inosolan z Krasnegaru byla bez nejmenší pochyby první dámou sezóny. Ples, na kterém se Inos neobjevila, nestál ani za zlámanou grešli. Od událostí v Eminově rotundě platila v Hubu za celebritu prvého řádu a navíc ji obklopovala tajuplná aura magické moci. Všechny klevety ji spojovaly se záhadným faunským čarodějem, který zachránil císařskou dynastii.

Inos navíc zázračně tančila, její krása neměla srovnání a svému bystrému rozumu dokázala propůjčit ničivou sílu smršti. Slečny poprvé uváděné do společnosti si temně mumlaly o čárech a kouzlech.

Jen málo z nich bylo schopno si všimnout, že k ní muže nepřitahují ani tak rozum, krása a ladnost jako spíše zahloubaná nálada s přídechem tragédie, její romantická melancholie a trýznivé ozvěny zlomeného srdce.

Dostávala denně v průměru čtyři nabídky k sňatku. Nejméně dvě z nich vždycky přicházely od Tiffyho, ale všimla si pěti či šesti vynikajících mladých mužů, z nichž by téměř každý mohl být už dávno vládcem Krasnegaru, kdyby měl to štěstí, že se před rokem ocitl v Kinvale. Ale je pozdě. Příliš pozdě!

Večer za večerem ubíhaly ve víru světel nesčetných svíček, hudby a pěkných mladých vojáků. A když se začal blížit úsvit, vykradla se zpátky do paláce, aby tam slzami promáčela další polštář.

Z Rapa neviděla ani špičku prstu. Zdálo se, že jediný člověk, se kterým se teď setkává, je malý Shandie. Poslala po chlapci vzkaz: „Pověz Rapovi, že ho miluji.“

Odpověď: „Rap říkal, že o tom ví.“

Tak jinak: „Pověz Rapovi, že mu chci pomoct.“

Jenže: „Smál se a říkal, že ty jsi ta poslední, kdo by mu mohl pomoct.“

A to zřejmě, byť zcela nevysvětlitelně, byla pravda.

Trápily ji dvě protichůdné obavy. První vycházela z marné vzpomínky na okultní realitu, děsivý polosvět nicoty beze stínů. Domýšlela si, že Rap tam musí trávit spoustu času – nebyl totiž k vidění nikde jinde – a ukrutně se bála, že tam

zůstane polapený jako v pasti a pro svět obyčejných smrtelníků bude navěky ztracen.

Druhá, opačná obava zase pocházela z vidiny v Kouzelném okně, které ukazovalo, jak Rap umírá v goblinském srubu. Je snad ten strašlivý osud skutečně nevyhnutelný? Je snad právě vidina smrti v rukou goblinů důvodem, proč se jí vyhýbá? Podle pověsti se její pradědeček zbláznil z něčeho, co v Okně viděl. Má snad Rapa stihnout stejně krutá rána? Ale kvůli tomu by se jí přece nemusel stranit? Ubíhal den po dni a žádný jí nepřinášel odpověď.

Dva večery před Zimní slavností přišlo velké finále, císařský ples. Seznam pozvaných obsahoval na tisíce jmen, ovšem existovalo několik kategorií zvaných hostí a slavnostní pořad se týkal mnoha prostor s různými stupni přepychu. Sám hlavní ples se konal ve dvanácti tanečních sálech, kde hrálo sedmnáct orchestrů, byl připraven nekonečný koloběh různých představení a atrakcí, přichystanými pokrmy by se nasytil celý Zark a na osvětlení padne sto tisíc svíček. Eigaze měla naprostou pravdu – oslavy v Kinvale byly v porovnáním s tímhle sotva víc než dětskou oslavou narozenin.

Hosté i všelijací pobudové a vandráci se stahovali do hlavního města už řadu dní předem, mezi nimi dorazili i císařská princezna Orosea a její manžel, vévoda z Leesoftu. Shandie se s jásotem zamíchal do houfce svých bratranců a zůstal už s nimi, takže ani on už Rapa nevídal.

Přišel onen velký večer, a když si Jeho Císařské Veličenstvo vybíralo partnerku k zahajovací promenádě, jediná dáma z celé říše, na kterou mohla padnout jeho volba, byla královna z Krasnegaru. Leesoft s Oroseou kráčeli za nimi jako druhý pár.

Ve vysokém starém císaři bylo těžko hledat umírajícího invalidu, kterého Inos viděla prvně, když ho přinášeli na nosítkách jako nějakou válečnou trofej. Do znovu vyplněných tváří se mu vrátila barva a vypadal mnohem lidštěji. Byl taky, jak sám tvrdil, silnější než po řadu posledních let, a nikdo nepochyboval o tom, že otěže Impirie svírá v rukou zase tak pevně jako vždycky. Nepokoje na hranicích s Dwanishem byly vyřešeny, legie se vrátí z Qoble hned, jak sejde sníh a otevřou se průsmyky. Senát dokázal přijmout nový zákon o následnictví tak rychle, jak ještě nikdo nepamatoval.

Císař měl vlasy ostříhané nakrátko podle vojenského mustru a byl oblečený ve vladařské uniformě, ovšem byla to uniforma umělecká, vyrobená z kozinky a zlaté fólie, žádná hovězina a bronz. Inos, jak bylo jejím zvykem, měla zelenou róbu, dnes ze syčivého saténu v odstínu mořské zeleni, která jako by si sama pro sebe pořád něco šeptala. Výstřih měla stejně odvážný jako všechny dámy v sále, nebo skoro všechny, a nepochybovala, že ji žádná z nich nedokáže zastínit. Dnešním večerem vyvrcholila hubská společenská sezóna a taky Inosin poslední rok. Za pouhé tři týdny dokázala dobýt hlavní město Impirie a dnešní večer patřil jenom jí. Mohla ještě usilovat o to, aby se stala skutečnou královnou Krasnegaru, ale kdyby zůstala i dál v Hubu, nemohla doufat, že si podrží současnou roli královny hlavního města. Příští měsíc se objeví zase některá jiná, která převezme žezlo.

Pocty jsou pomíjivé, mládí prchá, ale tenhle večer patří jí.

Půlka mladých mužů z Impirie byla hotova padnout jí k nohám, a jediný chlapík, jehož chtěla ona, tu nebyl.

Když s císařem vykročili, aby zahájili promenádu, Emshandar se na ni pochvalně usmíval. „Nikdy mě nepřestane ohromovat," pravil k Inos, jak ženská krása vždycky dokáže triumfovat i nad těmi největšími zvěrstvy, jaká mohou krejčí a švadleny napáchat."

Inos ho odměnila panenským ruměncem – teď už červenání ovládala naprosto precizně. „Vaše Veličenstvo je velmi laskavé." Zamumlala pár pochvalných slov o výzdobě sálu.

Kráčeli kupředu, odpovídali na úsměvy a pozdravy ostatních hostí, kteří se připojovali na konec průvodu. Emshandar vedl zdvořilý rozhovor o ničem…

„Máš nějakou zprávu o Rapovi?" zeptal se tiše, aniž by jakkoli změnil výraz v obličeji.

Inos nedovolila, aby reakce na tu otázku dospěla až k dlani, kterou měla položenou na císařově předloktí, zdobeném drahokamy. „Žádnou, Sire."

Povadlé staré rty naznačily smutný úsměv. „Nařídil jsem mu, aby tu byl! Tak ještě uvidíme, kdo vládne Impirii, že?"

Další úsměvy. Lehká úklona novému konzulovi a jeho krásné ženě.

„Znáš Ptáka smrti?" zamumlal Emshandar. Důvěrné poznámky se v Hubu pronášely tak, aby se rty pokud možno sotva pohnuly.

„Ne, Sire. Myslím, že neznám."

„Nějaký goblin, kterého s sebou přivezl Kalkor. Má ještě nějaké další jméno, ale Čarodějnice Severu mu z jakéhosi důvodu říká Pták smrti."

Inos se zářivě usmála na Kade, kterou doprovázel senátor Epoxague. „Tak toho znám. Rap mu říkal Kuře a povídal, že to býval jeho otrok."

Emshandar se stále díval všude možně jen ne na Inos. „Olybino zuří. Povídá, že ten goblin špehoval ve výcvikových táborech naší armády, maskovaný za impa."

Sotva dokázala polknout nevhodné zachichotání. „Jak by někdo dokázal goblina přestrojit za impa? Že by ho vyvařil v silném čaji?" Pozdravila maršála Ithyho jedním ze svých širokých úsměvů.

„Kouzlem."

„Ach!" Omluvila se. Potom jí došlo, jaké by to mohlo mít důsledky, a porušila pravidlo tím, že se podívala na císaře a promluvila přímo k němu. „Takhle se přece hosti nechovají!" Posílat špeha, když probíhá válka? Goblinové a zima vytlačily XII. legii z průsmyku a byl to nejpotupnější ústup, jaký Impirie zažila za mnoho let. Věděla, že tam směřují posily.

Emshandar zamrkal, i když se při tom uctivě uklánět vdově po nějakém významném senátorovi. „Rap mě žádal o dovolení a já jsem mu řekl, ať si dělá, co chce. A to byla moje obrovská chyba, chápeš? Měl jsem z toho povolení vyjmout dnešní večer." Došli k orchestru. Jako vedoucí pár zabočili vpravo…

Tiše se zasmál. „Taky jsem řekl Olybinovi, ať si jde stěžovat přímo Rapovi, pokud má nějaké obavy. Ten syn oslice zbledl jako stěna a zmizel!"

První tanec večera přislíbila Tiffymu a bylo to svižné fandango, jehož hlavním účelem bylo vyčistit parket od starších tanečníků. Bylo dost rychlé i na to, aby

poznamenalo Inosin komplikovaný účes. Chvatně se omluvila tanečníkovi, jemuž přislíbila další tanec, a zamířila do dámských šaten, aby se upravila.

Když na zpáteční cestě míjela šerou boční chodbu, naráz vycítila, že je tam.

Rap!

Nebyla si jistá, jak to může vědět, ale nepochybovala o tom.

Zastavila se a zůstala nehybně stát, oči sklopené. Nějak se jí podařilo zjistit, kde je – stál ve stínu jednoho dveřního výklenku. Minuty ubíhaly. Nikdo nepřicházel a nebylo slyšet sebemenší zvuk vyjma tlumené hudby ze sálu, ale tlukot jejího srdce byl snad ještě hlasitější. Věděla, že je tam a dívá se na ni.

Velice pomaličku zvedala hlavu. Napřed se ani neodvážila podívat přímo na něho. Připomínalo jí to selhání s nějakým divokým zvířetem, jelenem či liškou. Kdyby udělala neuvážený prudký pohyb, mohla by ho vyplašit. Okamžitě by zmizel.

Byl oblečený stejně dokonale jako každý jiný parádník v paláci, nikdy si ho takového nedokázala ani představit. Boty se stříbrnou přezkou, sněhově bílé kalhoty – včetně zdobeného poklopce stejně drzého, jako měli ostatní mladí šviháci – a komplikovaná kravata, vše korunováno prostřiženým sametovým kabátcem…

A, u všech bohů, vlasy měl rovné!

Konečně se mu odvážila podívat do očí. Měl v nich divoký, zmučený pohled a zíral na ni s němým a tím nesnesitelnějším roztoužením, z něhož se jí sevřelo srdce. Goblinské tetování mu chybělo.

Chápala, že tohle všechno udělal pro ni. Sama by nikdy nedokázala Rapa přemluvit, aby se takhle vystrojil, byť to mohl zařídil kouzlem.

Pozvedla ruku, stále se stejnou opatrností, jako by chtěla nalákat veverku na chlebovou kůrku… „Nic neříkej," řekla tiše. „Jen pojď a tanči se mnou."

Přikývl a ztěžka polkl. Bázlivě k ní přistoupil, jako by byla nějaké zjevení v mýdlové bublině, které by při dotyku mohlo zmizet, anebo jako by se bál, že se nějakým náhlým pohybem probudí z krásného snu. Když Inos měla dojem, že by chtěl něco říct, jen zavrtěla hlavou.

Vytáhla taneční pořad s poznačenými tanečníky a roztrhla ho, pouštějíc zbytky na zem. Přívětivě se na něho usmála a on se dokázal maličko usmát v odpověď. Tu věděla, že má vyhráno – všechno bude zase v pořádku.

Když ji bral za ruku, cítila, jaké má na prstech mozoly.

Vedl ji do sálu.

Tanečník, kterému slíbila další tanec, na ni čekal. Když ji uviděl s faunem, zbledl, ale Inos si ho ani nevšimla.

Bude tančit s Rapem!

Kouzelníci jsou báječní tanečníci, elegantní a dokonalí. Rap z Inos nespouštěl oči. Ať vytáčeli sebesložitější figuru anebo ať právě vedl jakoukoli partnerku, upíral oči jenom na ni. Nepromluvil. Neusmíval se, jenom zíral a z očí mu čišela stále stejná němá tužba.

Tančil jako elf. Dotýkali se třeba jenom prsty, dlaň jí lehce položil na rameno, předloktí kolem pasu… noc letěla na černých křídlech a ona stále jen tančila

s Rapem. Menuety a sarabandy – s Rapem. Polonézy, tarantely – jen s Rapem. Gavoty a couranty a mazurky – všechno jen s Rapem!

I ona za celý večer sotva promluvila. Usmívala se na známé, kteří na ni kulili oči, vytáčela se kolem mužů, které znala či neznala, ale stále tančila jen s Rapem. A věděla, že ať si bohové dělají co chtějí, o tenhle večer už ji nikdy připravit nedokáží.

V Hubu se nedělo nic jinak než podle rituálů a tradic. Od císařovy partnerky se očekávalo, že si vyhradí jisté zvláštní tance pro každého z konzulů, pro maršála Ithyho a ještě pro další důležité muže. Ale Inos tančila s Rapem a nikdo si nedovolil proti tomu protestovat.

Ale ani čaroděj nemůže slunci zakázat, aby ráno vyšlo. Ani se jí nechtělo věřit, když viděla, jak svíce v početných svícnech dohořívají a unavení sloužící roztahují závěsy, aby ošklivé a kalné jitřní světlo mohlo vysokými okny proniknout do sálu. Parket byl téměř prázdný. Hudebníci se zarudlýma očima skončili s posledním akordem posledního tance. Kam se všechen ten čas poděl? Mohla by tančit do skonání světa.

Všude po celém sále končily taneční páry dlouhou noc tradičním objetím. Vztáhla k Rapovi ruce a zvedla rty k políbení.

Couvl před ní.

„Rape!“

Divoce vrtěl hlavou.

„Rape, polib mě!“

„Ne!“ vykřikl. „Ne!“ opakoval už potichu, až se mu hlas zlomil ve vzlyk. „Ach, Inos! Myslíš, že bych tě nelíbal, kdybych se mohl odvážit?“

„Pověz mi to!“ řekla a přistoupila k němu blíž. ‚Jsi čaroděj! Přemohl jsi nejsilnějšího ze Strážců! *Koho se bojíš?“*

Polkl. „Tebe!“

„To ne!“

„Ne. Sebe!“

A byl pryč, zmizel. *Plop.*

Ten Rap! Jak jen může být tak bezcitný? Omráčená Inos nejistě kráčela ke dveřím, u kterých našla čekající Kade. Kade s obličejem strhaným vyčerpáním. Kade, která už spoustu hodin měla ležet v posteli.

Kade ji objala a Inos se jí rozplakala na rameni.

5

Znovu se s ním setkala v den Zimní slavnosti.

Hlaholily zvony a Inos doprovázela císaře do chrámu. To ráno bylo celé nějak došeda, obloha jako by srostla se zemí v jednu šedivou masu, jen vzdálené věže Bílého paláce se proti nebi tyčily jako perlově bílí duchové. Všude se třpytila jinovatka.

Jediným barevným jevem v šedém světě byl dlouhý průvod, který se vinul přes dlážděné nádvoří, dámy a pánové v pláštěnkách s vyhrnutými límci a měkkými

klobouky s péry. V bělošedém okolí se rudé, zelené a zlaté barvy jasně odrážely. Diváků tu bylo jen pár, všichni zachumlaní do šedohnědých obyčejných šatů. Většina lidí už byla na bohoslužbách anebo doma, aby slavnostní den strávili s rodinami a připravovali hody, jaké si kdo mohl dovolit. Každý z těch, kteří se shromáždili u paláce a pozorovali šlechtu slavící Zimní slavnost, měl ve svém životě nějaké prázdné místo.

Inos se při průvodu držela hodně vzadu a doprovázel ji Tiffy, který ji nesmírně zbožňoval. Při každém kroku mu tiše zvonily ostruhy. Kade a senátor Epoxague kráčeli těsně před nimi, císařská rodina daleko vpředu už prošla zdobenou arkádou a vešla do chrámu. Zvony radostně hlaholily, mrazivý vzduch jiskřil a někdy jí na řasách ulpěla drobná sněhová vločka. V duchu si opakovala všechny modlitby, které má v plánu. Za Rapa. Za Krasnegar. Za moudrost a odvahu a oddanost, které by z ní udělaly dobrou vládkyni. Za sílu, která jí dovolí stále věřit v lásku. Ale obzvlášť za Rapa, protože ho něco tuze trápí.

Jak došla blíž k věkovitým obloukům, poznala, že je tam. Dvě Slova moci jí nepřinesly žádnou okultní schopnost, alespoň doteď žádnou neodhalila, takže ten pocit musel vycházet od Rapa.

Rozhlížela se na tu i na onu stranu, až konečně postřehla osamělou postavu u mohutného omšelého sloupu.

Zamumlala Tiffymu jakousi omluvu a podpořila ji tím nejslibnějším úsměvem, na jaký se zmohla. Na něho její úsměvy platily jako žhavé uhlí na máslo. Potom se od průvodu odpojila, těsně se zahalila do pláštěnky, aby se chránila před chladem, a zapnula vysoký zvednutý límec, aby si chránila před mrazem uši. Obešla pilíř.

Rap se opíral o sloup, ruce založené, a díval se na ni s výrazem, jemuž nerozuměla. Na sobě měl znovu obyčejné řemeslnické šaty, bez klobouku a bez pláště – čaroději nikdy uši nezmrznou. Vlasy už měl zase kudrnaté a nepořádné a kolem očí opět ohavné goblinské tetování.

„Tys mě přivolal!“

Přikývl a mrzutě se po ní podíval. „Zajímalo by mě, co teď chceš dělat.“

„Chtěla jsem jít a modlit se k bohům.“

„Zrovna toho jsem se bál.“ Mluvil kysele, jako by kousal šťovík.

Ach, ten Rap! „Myslím, že bys mi tu poznámku měl vysvětlit.“

Ohrnul rty. „Čarodějové si pohrávají s obyčejnými lidmi. Strážcové si hrají s celými národy. Co myslíš, že dělají bohové, když se chtějí pobavit?“

V životě neslyšela tak nestydaté rouhání, a tak na chvilku nebyla schopná slova.

„Ty ses setkala s bohem!“ pokračoval Rap hlasitěji.

Chrámová vrata se s dunivými údery zavírala – ráz… dva… Zvony utichly. Houfky diváků se rozcházely, šedé a bílé nádvoří se vyprázdnilo.

„A bůh mi řekl, abych věřila v lásku,“ dodala Inos.

„A co to mělo znamenat? Nevěděla jsi to, že ne? Napřed sis říkala, že to platilo pro Andora. Potom zase pro Azaka. A teď si myslíš, že to mířilo na Rapa. 'Ano,' říkáš si, 'je to jenom obyčejný kočí, ale když mi bůh dal tak zvláštní pokyn…'“

„Znamenalo to, že tě musím zachránit z toho ohně, chlapče!“

Pokrčil rameny. „Kdo ví? Pořád v tom ještě nemáš jasno, nevíš to určitě. Nepomyslela jsi na to, že nejednoznačný pokyn může vyjadřovat, nakolik je jeho autor schopný? Anebo nakolik je myšlen vážně? Co když nešlo o nic víc, než jen nadělat trošku zmatku a pak přihlížet a bavit se?“

„Rape, nech toho! Já to nebudu poslouchat!“

Znovu pokrčil rameny.

Rychle pokračovala v řeči, ještě než stačil promluvit on. „Tehdy v noci jsi mi povídal, že jsi jenom mág, ale už ráno jsi byl čaroděj. Odkud jsi vzal to čtvrté Slovo, Rape?“

„To ti nemůžu říct.“

„Kade mi řekla, odkud znáš třetí, a já jsem sama viděla, jak jsi dostal páté, ale kde se vzalo to čtvrté Slovo? Prosil jsi mě, abych ti je řekla, ale já jsem žádné neznala. Kdo jiný byl ochotný s tebou sdílet čtvrté Slovo? Rape? *Co jsi za ně musel zaplatit?*“

Škublo to s ním a jí v myšlenkách z matného podezření vybujela hrůza.

„Čirá voda!“ zašeptala.

„Nesmysl!“

„Kdoví? Možná ne ona sama, ale postarala se, abys to Slovo dostal. Velmi zbožňuje tu goblinskou příšeru, a tak…“

Rap zavrtěl hlavou, jazyk se jí zarazil v půli slova.

„Ona s tím nemá vůbec nic společného. Aspoň já o tom nevím. Ano, sdílí je se mnou Kuře. Ale kvůli tomu nemusíš mít starost.“

„Řekni mi, co jsi za to Slovo zaplatil!“ křičela na něho a pěstí praštila do promrzlého kamenného pilíře. V dohledu nebyla ani noha. „Jak může goblin mučit čaroděje, pokud čaroděj nesouhlasí, aby…“

„To je pravda.“ V Rapových očích se poprvé objevil vzdálený náznak úsměvu. „A nejspíš ani potom ne. Zjistil jsem, že je pro mě nesmírně těžké udržet nervy na uzdě, když Kuře začne něco ničit.“

Ta úleva! Noční můra v podobě roztlemeného goblina ji pronásledovala mnoho nocí. „Takže se to nestane? Třetí proroctví se nevyplní?“

„Už jsem ti říkal, že to nejsou proroctví. Ale máš pravdu, nemyslím si, že by se mělo vyplnit. Nevím to ovšem určitě a stoprocentně, a kdyby ses potkala s Kuřetem, nesmíš s ním o tom mluvit. Já si totiž myslím, že on na tom nakonec nebude trvat. Ale na tom nezáleží! Kdy chceš odejít do Krasnegaru?“

„Říkáš, že na tom 'nebude trvat'?“ podivila se.

„Zapomeň na toho malého zeleného šikmoočku! Kdy se chceš vypravit do Krasnegaru a co budeš dělat, až se tam dostaneš?“

„Co mi radíš?“

„Chceš být královnou, tak se musíš naučit rozhodovat se sama.“

„Rape!“ napomenula ho Inos příkře. „Přestaň si hloupě hrát. Byls tam?“

Přikývl a zdálo se, že mu v obličeji prosvítá nepatrně provinilý výraz. „Porozhlédl jsem se tam. Nikdo mě neviděl.“

„Tak mi podej hlášení. Nemůžeš čekat, že se budu rozhodovat, když neznám situaci!“

Protáhl tvář. Je to horší, než jsem si zpočátku myslel. Ten Greastax je docela mladý spratek – dokonce vypadá jako Kalkor v mladším vydání. Jeho 'muži' jsou většinou sotva víc než odrostlí kluci. Greastax není žádný zeman a celá ta záležitost vypadá jako nepovedený vtip. Doslechl se o tom dědictví, sebral loď a vyrazil, aby se ujal vlády ve jménu svého bratra.“

„Co by na to řekl Kalkor?“

„Co by říkal?“ zašklebil se Rap. „Za tu drzost by zabil jeho i většinu jeho mužů.“

„Kolik jich je?“ zeptala se a v duchu se snažila vybavit si podobu Krasnegaru v zimní tmě, uličkám vládne průvan, až se člověk zalyká, rašelina má cenu zlata, čerstvý vzduch smrtelně mrazí a po přístavu se občas potulují bílí medvědi.

„Greastax plus čtyřicet.“

„A ti drží celé město?“ Co je to za ovce, ti její budoucí poddaní? „A říkáš, že jsou to kluci? Jenom jednačtyřicet?“

Rap zavrtěl hlavou. „Smát se tady v Hubu je snadné, Inos. Ty tam nemusíš žít. Nemáš ženu a děti, sestru ani rodiče. Někteří z Nordlanďanů zemřeli, ano. Jsou to kluci, ale jsou velicí, ozbrojení a všeho schopní. Impové odtáhli všechny zbraně a příští den připluli tihle vrahouni. Zabili každého chlapa, který jim chtěl odmlouvat. Sedm či osm jich bylo až příliš hrubých, takže je někdo zabil, ale ostatní se pak pomstili tím, že dotyčnému pobili děti a podpálili dům.“

Zdálo se, že ani není možné, aby taková hrstka dokázala tyranizovat tolik lidí, ale Krasnegar v celé své historii nikdy nevedl žádné války, nestalo se tam nic horšího než pár hospodských bitek. Pokud byli vetřelci ozbrojení a sjednocení, což krasnegarští obyvatelé naopak nebyli, potom byl každý odpor sebevraždou a hrozil masakrem nevinných. Sama to zažila, když v Arakkaranu proti ní zneužili nátlaku na Kade.

Rap se na Inos napjatě díval. „Když vládne Kalkorovým jménem, kdo se mu odváží postavit? Nikdo nemůže odejít. Někteří se o to pokusili, ale goblini poslali zpátky jen pytlík s jejich očima. Impové na loď nikoho nepustí, protože nikdo nemá peníze.“

Zachvěla se, a nebylo to zimou. „Myslím, že už ti rozumím. A čím bys mi mohl pomoci?“

Na okamžik mu z tváře spadla chladná a ironická maska a zatvářil se překvapeně. „Já? Udělám cokoli, co budeš chtít. Jsem tvůj dvorní čaroděj. Když přikážeš, roztavím celý hrad.“

„To se zdá jako trošku extrémní řešení.“

„Sama rozhodneš, co budeš chtít. Až budeš chtít odcestovat, tak jen dej naložit vůz.“

„Rape!“ rychle mu skočila do řeči, protože se bála, že jí zmizí. „Dáš mi klíč, jak to vyřešit?“

Zamračil se. „Když dáš někomu něco za nic, bude si daru podle toho vážit.“

Já si přece vážím…“

„To neplatilo o tobě. To je ten klíč, který jsi po mně chtěla. Běž si o tom popovídat se svými bohy!“ Zase měl pohled jako led. „A ještě jednu věc – zapomeň na

nás dva, Inos! Žádná budoucnost nás spolu nečeká! Pokud chceš muže, který s tebou bude sdílet trůn a zahřívat ti postel, musíš si najít nějakého jiného silného mládence. Mě ne!“ V úhlu čelisti se mu zavlnily svaly. V krku se mu napjaly šlachy jako provazy.

„Ale proč, Rape?“

„Neptej se proč!“ křikl na ni. „Já ti to říkám jako fakt. Jestli chceš, je to proroctví. Opravdové proroctví.“

„Miluju tě, Rape.“

Bezmocně svěsil ramena. „A já zase miluju tebe! V tom je právě ten problém!“

Začínal se ztrácet, hnědé šaty mu šedly a průsvitněly. Měla dojem, že v Rapově pohledu čte lásku a bolest a toužení, ale přesto ji opouštěl.

„Počkej, Rape!“

Zavrtěl hlavou a slábnoucím, vzdáleným hlasem řekl: Ještě jeden klíč: Kdypak Nordlanďané slaví Zimní slavnost?“

A byl pryč. Stála v ambitu sama, nádvoří bylo v mrazivém zimním ránu prázdné a pusté. Vydala se k chrámovým dveřím, ale pak si to rozmyslela. Roztřásla ji zima, tak si přitáhla pláštěnku k tělu a zamířila zpátky do paláce.

6

Dva dny po Zimní slavnosti začalo loučení. První odcházel Shandie. který bude u tety až do příštího jara. Jeho matku bylo málokdy vidět a on o ní nikdy nemluvil, byl teď ale mnohem zdravější a šťastnější než za regentství. Leesoftova rodina vyrážela na cestu v hotové karavaně kočárů. A další následovali.

Taky Kade a Inos se začaly loučit. A měly v Hubu plno přátel, kteří je chtěli pozdravit. Na tucet mladých mužů přísahalo, že s první jarní lodí dorazí do Krasnegaru. To by byl věru těžký náklad, pomyslela si Inos, a stejně těžký i při zpáteční plavbě.

Eigaze plakala a jedla čokoládu. Její otec byl zdrženlivější, ale ochotně přiznával, že když Inos v začátku pomohl, jeho politická kariéra tím nijak neutrpěla. Měl nyní velkou šanci stát se příštím konzulem a za to byl Inos vděčný. Tiny přísahal, že má zlomené srdce a že odejde od husarů do kláštera. Inos ho přiměla ke slibu, že s tím nejméně týden počká, a byla si jistá, že do té doby něčí měkké paže ztlumí jeho strmý pád.

Kadolan absolvovala zvláštní rozloučení se Sagornem a jeho druhy. Inos se tomu raději vyhnula, protože učence ani Jalona dobře neznala. S Thinalem se nesetkala vůbec a na zbývající dva měla spíše nešťastné vzpomínky.

Císař byl velkomyslný a žádný účet jim nepředložil. Místo toho nabídl královně Inosolan smlouvu mezi Krasnegarem a Impirií, totiž pakt o neútočení. Inos se tenhle nápad zdál zprvu zábavný, ale vzápětí si uvědomila skutečnost, kterou starý šibal císař viděl už dávno – i když z praktického hlediska bude mít tento dokument nepatrný význam, dodá jí pakt s Impirií autoritu proti každému případnému zpochybňování jejího královského práva. Text byl krátký a zdál se zcela nevinný.

Sagorn jí ho schválil. Emshandar se pochechtával a tvrdil, že to je zřejmě jediná čestná smlouva, kterou v životě podepsal.

„Ani nechtěl slyšet o nějakém děkování. Já jsem ti mnohem víc zavázán než ty mně, královno Inos," řekl. „Nebýt tebe, Mistr Rap by nikdy nepřišel do Hubu. Vděčím mu za život a za své císařství."

„Vděčíte za to jen Rapovu bláznovství, Sire, smím-li se tak vyjádřit."

„Blahoslavení jsou blázni, protože nepochybují. Ale nejvíc ze všeho jemu i tobě dlužím za svého vnuka."

„Bude vám velice chybět. Sire."

Starému lišákovi se zamžily oči. „Na to taky vnoučata máme – aby staří mohli výměnou za ztracenou minulost snít o příslibu do budoucnosti. Říkal jsem ti, co mi povídal Mistr Rap?"

„Ne, Sire." Ovšemže to věděla.

„Velikost! Že ve Shandiem vidí velikost!" Potom ten bezohledný starý rošťák tiše potáhl nosem a změnil téma.

Inos, těsně zahalená do pláště, scházela s Kade ze schodů ke kočáru, který na ně čekal před palácem. Z cínově zbarvené oblohy se snášely drobné sněhové vločky. Nepřekvapilo ji, když na ni osamocený lokaj ze zadního stupátka v úsměvu vycenil zuby, které by slušely i tažnému koni, ani to, že měl ve tváři poněkud nazelenalý odstín. Zima mu nedělala nejmenší potíže.

Zašla ke kočímu, který hladil koně v prvním páru a šuškal jim cosi do ucha.

„Nordlanďani konají Zimní slavnost při nejbližším úplňku," řekla tiše. Zjistit v Hubu tento prostý fakt jí přineslo značné potíže.

Přikývl a odměnil ji letmým úsměvem. „Ano, to je logické, že? Ode dneška za tři dny."

„Budou hodovat?"

„A chlastat."

„Rape… Jsem ti hrozně vděčná. Kdybych ti mohla…"

Jeho úsměv rychle povadl. Pokud probírali oficiální záležitosti, bylo všechno docela v pořádku, žádný problém, ale o osobních to neplatilo. „Rozmysli si to pořádně, Inos! Tohle je pro tebe začátek nového života. Království tě uchvátí a navěky tě k sobě přiváže. A nejspíš se v životě nedočkáš slůvka díků."

„Přijmou mě naši lidé?"

Na chviličku se odmlčel. „Po tom, co všechno už prožili? Mohl bych ještě přihodit pár triků. Ale záleží ti na tom?"

„Ano. Je to moje druhé největší přání."

Zamračil se a otočil se k ní zády, aby dál promlouval ke koni.

Ve velikém kočáře, který s náramným rámusem vyrazil po třídě Agraine, aby se dostal na Velkou západní silnici, jeli celkem čtyři. Byli zachumlaní v kožešinových pláštích, u nohou horké cihly, a tvořili značně nesourodou společnost.

Vévoda Angilki byl netečný a matně, bezdůvodně se usmíval. Takto trávil dlouhé hodiny a jen zřídka promluvil dětským, monotónním hlasem, většinou když

žádal o jídlo a koupel. Sagornovy zkušenosti už mu nemohly ničím přispět a bylo pravděpodobné, že dožije své dni jako jedna z památek na zlo známé jako Kalkor.

Kade byla zaměstnaná dost a dost. Z rozměrné tašky vydolovala dlouhý svitek, hustě popsaný kostrbatým, jakoby pavoučím písmem. Zaujatě v něm četla.

Ještě loni v létě by z něho nedokázala přečíst ani řádku, tím méně v kymácejícím se kočáře.

Inos, zapletená do tenat podivné směsice pocitů, se dívala z oken, jak kolem ubíhají veliké budovy. Přišla do Hubu a dobyla jej, ale už nikdy se sem nevrátí. Podivná dobrodružství ji zavlekla do všemožných koutů světa – do Kinvale, Zarku a Thume, do Urane a Hubu a nakonec zpátky do Krasnegaru. Ptáče se vrací do svého hnízda. Teď si tam musí vybudovat nový život, vyléčit rány, navázat nová přátelství a obnovit stará a naučit se osamělému životu vladaře. Když je pozemní cesta uzavřená, a možná tak zůstane ještě po několik dalších let, budou to mít Krasnegarští těžší než kdy dřív a všechny problémy malého rádoby království se sesypou na její útlá ramena. Nebude mít dokonce ani Kade, o kterou by se mohla opřít.

S čarodějem by to mělo nějak jít. Bez něho asi nebude možné nic.

Jak dokáže žít neustále v Rapově blízkosti a nemilovat ho?

Neuměla si představit, že by měla žít sama a nemít ho stále na dosah.

Navíc, a na to se nesmí zapomínat, její královskou povinností je také porodit dědice.

Nějakého jiného silného mládence, říkal, jenomže on byl jediný silný mládenec, kterého chtěla.

Věřit v lásku… Byl to skutečně boží příkaz, jak dlouho věřila, anebo jenom posměšek, jak říkal Rap?

Čtvrtým cestujícím v kočáře byl Mistr Odlepare, vévodův tajemník. Plešatějící, shrbený chlapík se sklonem k trpkému názoru na svět, předčasně dospěvši do středních let. Vyznačoval se nesnesitelně blazeovaným chováním.

Krátce poté, co kočár minul kopec s příšerným Rudým palácem na vrcholku, a dávno předtím, než skončila přehlídka zajímavé architektury za okny kočáru, se začal v mlčenlivém tichu nudit.

„Mám s sebou kameny ke hře *thali*, dámy," poznamenal. „Neměla byste některá chuť si zahrát?"

„To není zrovna z mých nejoblíbenějších her," řekla Inos a s podivnou nostalgií se jí vybavila vzpomínka na oázu Velicí Čápi.

Protivně zavzdychal. „Nevadí, snad někdy jindy. Čeká nás mnoho dní cesty. Ba mnoho týdnů."

„Týdnů?" opáčila Kade a zvedla k němu nevinný pohled. „Dní? No, to bych tedy neřekla. Mistře Rape," pokračovala, aniž by jakkoli zvýšila hlas, „máme tu trošku chladno. Byl bys tak hodný a zařídil nám tady maličko tepla?"

Žádná odpověď se neozvala, jen se tiše zamžila okna kočáru.

Kade odvinula přikrývku, do níž měla zabalené nohy. „Děkuji. Takhle je to mnohem lepší.

Mistr Odlepare zbělal jako mléko. Hloupě otevřel ústa.

„Faun?“ zachrčel. Kočí bývali velmi často faunové, ale jako schopný tajemník si měl uvědomit, že osmispřeží nelze normálně řídit jenom z kozlíku, aniž by na předním koni jel postilion.

„Faun,“ přisvědčila klidně Kade. „Tys býval vévodovým tajemníkem, že ano? Mám tady kopii účtů, které byly přiloženy k poslednímu daňovému odvodu z Kinvale, a některá z těch čísel se mi zdají nanejvýš podivná. Podílel ses nějak na přípravě těch účtů?“

Znovu mu zabublalo v hrdle a přikývl.

„Předpokládejme, že další stavební činnost v Kinvale bude zásadně omezena nebo úplně zastavena,“ pokračovala Kade. „Pověz mi, kolik sloužících bude podle tvého odhadu možné uvolnit z práce, které dnes konají přímo na panství?“

Inos zaťala zuby, aby odolala silnému nutkání se škodolibě zachechtat, otočila se k oknu a očistila na něm maličký průzor. Kade už v minulosti kinvalské panství řídila, a vcelku pravidelně, když byla Ekka nemocná nebo těhotná. Jestli Mistr Odlepare očekával, že nový císařský protektor bude nějaký roztržitý popleta, jak tomu obvykle bývalo, tak se teď asi jen těžko vzpamatovával.

Kočár jel rychleji, sníh padal hustěji. Kočí nikdy nezastavoval kvůli přepřahání koní. Krátce před polednem zpomalil, aby mohl odbočit z hlavní silnice. Inos znovu vyhlédla zaroseným a deštěm omývaným oknem a poznala před sebou brány Kinvale.

7

Kinvale bylo zvláštní a tajuplné. Kouzelně vyzdobenými síněmi neprocházeli žádní hosté, žádné orchestry nevyhrávaly při odpoledním čaji ani k večernímu tanci. Většina nábytku byla ukrytá pod povlaky proti prachu, v krbech byla tma.

Rap s goblinem odvedli koně do stájí a potom už nebyli k vidění. Sloužící a vévodovy dcerky vítaly Kade s radostným pokřikem a s velikou úlevou, že ten nekonečný smutek skončil. Císař těžko mohl najít vychovatelku vítanější a schopnější. Snadno převzala otěže kinvalského panství, upokojila obavy a slušně oznamovala své požadavky, které muži i ženy doslova utíkali vyplnit.

Inos se toulala vlhkými a prázdnými místnosti jako duch, jako poslední z velké armády neprovdaných urozených dam, jež sem dlouhá léta přicházely vyhledat si partnera, vyhovujícího jejich postavení. Kdyby byl otec dal na Sagornovu radu a nahlédl do Kouzelného okna, nikdy by se nestala jednou z nich. Náhle se jí vybavila představa, ze které se jí málem zastavilo srdce: jak chová snědé dítě s širokým nosem a kudrnatými vlasy…

Ne, to by se nikdy nestalo, ale Holindarn by po boku své dcery určitě poznal, že se mu zdraví rychle horší, a učinil by náležité kroky, aby ji připravil a zajistil jí nástupnictví. A možná taky ne. Bývala tehdy rozjívené, svéhlavé dítě. Foronod a ostatní jotnaři by třeba pořád měli námitky proti tomu, aby jim vládla mladá žena. A kdyby jim jen naznačila, že si za nápadníka vyvolila Rapa, určitě by její volbu vetovali.

Přemýšlet nad tím, co by bylo, kdyby…, to je vždycky neužitečná ztráta času.

Co na ni řeknou lidé v Krasnegaru teď? Je Foronod ještě naživu? A biskup? Matka Unonini?

Příštího rána si Inos vzala lehký vozík a jela do Kinfordu nakupovat. Oblečení z Hubu by jí v Krasnegaru nebylo k ničemu, protože nic z něho nebylo dost teplé a spousta z něho by byla považována za necudné. Nakoupila vlněné a kožešinové oblečení, prosté, ale praktické.

Odpoledne si začala balit kufr, ale zbytek dne a ještě dva následující dny měla málo na práci, jenom chodila po pustých chodbách, které jí vracely ozvěnu kroků, a trápila se zlými předtuchami.

Jak se mohl opovážit nechat ji takhle opuštěnou? Párkrát zašla do páchnoucích, zarosených stájí a křičela: „Rape! Okamžitě pojď sem! Potřebuju tě!“ Zkoušela to ještě na několika dalších místech, ale pokaždé bezvýsledně.

Služebnictvo už se po ní začínalo udiveně ohlížet.

Třetího dne Kade vstala od svého účetnictví a mávala seznamem hostí, který připravila na jaro. Šestiměsíční smutek bude víc než dost, pravila vesele, a vévodovi může jen prospět, když bude mít kolem sebe příjemné a veselé lidi. Nesmysl! Kade chtěla společnost především pro sebe, ale Inos tušila, že Kinvale se brzy stane znovu tím starým dobrým Kinvale. Při té myšlence jí zatrnulo, zdali ona bude mít dost sil, aby zvládla všechno, co ji čeká.

Pak ji napadlo, jestli ji snad Rap tímhle očistcem nechce zkoušet, jak má odolné nervy. Při tom pomyšlení zatvrdila vůli tak, jak by to nesvedlo nic jiného – takže on o ní třeba pochybuje? Jak se může opovážit?

Přišel třetí večer a po Rapovi nebo Kuřeti nebylo nikde ani známky. Po soumraku vyšel nad severovýchodním obzorem obrovsky, oranžový a děsivý úplněk. Inos před ním zatáhla závěsy. Připojila se ke Kade, aby spolu povečeřely, a obě se nervózně pokoušely jedna druhou utěšovat, což bylo dost hrozné.

Ale Inos ani nenapadlo, že by neměl přijít. Ať byl Mistr Rap jaký byl, a že měla v té chvíli Inos na jazyku hodně jeho nedostatků, vždycky držel slovo.

Odešla do svého pokoje a převlékla se do dlouhé róby z cypřišově zelené vlny, což byly šaty určené pro Krasnegar. Mohla počítat s tím, že ve městě bude zima i v domech, ale v Kinvale jí v tlustých šatech a ještě teplejším spodním prádle bylo nesnesitelné vedro. Zazvonila na lokaje, aby zavřel její zavazadla. A byla připravena.

S kožešinovým pláštěm a palčáky v rukou odešla do knihovny, aby tam počkala. I v neobydlené, nevytápěné a vlhké budově se silně potila. V knihovně hořel příjemný oheň, a až tady Rap skončí, tak ji tam najde.

Když otevřela dveře, zaslechla zevnitř hlasy.

Zdejší knihovna byla opravdu velká, krásná a pohodlná místnost – tedy zpravidla. Dnes byla plná stínů a čišela z ní zvláštní atmosféra, až Inos vstávaly chloupky v tyle. Bíle zahaleny nábytek budil zvláštní dojem, jako by knihovna byla plná duchů bizonů. Na opačném konci šálku zahlédla ve světle ohně a jediné pomrkávající svíčky Rapa, jak se pohodlně rozvaluje v jednom z velkých křesel. Ve druhém proti němu seděl goblin.

Inos se automaticky obrátila k odchodu. Potom si ale vzpomněla, jak její otec říkával, že čaroděje není možné tajně poslouchat. Usoudila tedy, že sem byla vlastně pozvána, a tak zůstala stát a poslouchala, s rukou stále na klice dveří.

„…jako královna," řekl Rap. „To bude dnes večer. Rád bych pár dní zůstal, než se všechno urovná."

Pár dní?

Goblin cosi mumlal a brblal ke svým velkým pěstem, které měl zaťaté a položené na kolenou.

„Ne," odpověděl Rap. „Můžeš zůstat tady a počkat na mě, jestli chceš. Anebo pojď s námi. Na tom vůbec nesejde. Jde jen o pár dní a potom budu připraveny splnit svůj slib."

Inos se rozechvěly ruce.

Kuře se v křesle napřímil a tvrdě se zahleděl Rapovi do očí. „Povíš theď? Co je tho veliké thajemství? Cos mi ještě neřekl?"

„Povím ti to, až se dostaneme do Havraního totemu. Budeme mít dost času, ne? Pár dní ti zabere, než sezveš sousedy na piknik." Rap se svému černému humoru sám zasmál, a Inos jako by polil ledovou vodou.

„Ne!"

„Co ne, Ptáku smrti?"

„Nechci sthát Ptákem smrti. Už nechci thvůj slib."

Inos v duchu oblažila bohy krátkou modlitbou – všechny bohy bez výjimky!

„Musíš se stát Ptákem smrti!"

„Thebe nechci zabíjet."

„Ale musíš!" vzdychl Rap. „Asi ti to budu muset říct. Pamatuješ si, co ti předpovídala Čarodějnice i druhý Strážce? Viděli tvou budoucnost. Čeká tě velký úkol, to už teď vidím i já. Člověku z toho jde hlava kolem! Takovému osudu, jaký čeká tebe, se jen tak snadno nevyhneš."

„Povídej!"

„Ten imp s načančanou přílbou, pamatuješ? Yggingi. Udělal to, co ještě před ním žádný imp – zaútočil proti tvému lidu silou. Pochodoval s vojskem tajgou, loupil a pálil. Impirie ještě nikdy nic takového neudělala, Kuře, ještě ani jednou! Legie chodí vždycky tam, kde najdou kořist, která by zaplatila jejich vydržování, a na severu nebylo nikdy nic, co by stálo za uloupení."

Jeho společník se rozesmál, a byl to hrubý, brutální zvuk. „Goblini začali šílet?"

„Šílení byli odjakživa," uchechl se Rap. „Tohle byl však rozhodující moment. Impirie nezapomíná. Tentokrát se spokojila s tím, že drží průsmyk Pondague, a vojáci jsou rádi, že to tak dopadlo. Teď bude nějakou dobu klid. Ale legie to goblinům nikdy nezapomenou. *Vrátí se zpátky?*"

„Goblini thaky nezapomenou. Budou nachysthaní!"

Rap vstal a obrátil se tak, že stál k ohni zády. Nedíval se na Inos, i když nepochybně věděl, že tam je. Říkal to vlastně i pro ni. Tvář měl skrytou ve stínu, ale stejně by se z ní nedalo nic vyčíst.

„Ano, goblini na ně budou připravení. Goblini by dokonce mohli zaútočit jako první – nedal jsem si s tím tolik práce, abych to zjistil přesně. Ale Kuře, kamaráde, goblini by se měli začít připravovat co nejdřív!“

Následovala chvilka zamyšleného ticha. Potom zazněl drsný goblinský hlas: „Jak chysthat?“

„Budeš potřebovat všechny muže, které se ti podaří sehnat. Válčení, to je ztrátová záležitost!“

Kuře jen zachrchlal.

„Goblini hlavně musí změnit svoje způsoby, a to co nejdřív, aby dnešní chlapci stačili dorůst a chopit se zbraní. Všichni musí cvičit lukostřelbu, pochopit potřebu kázně a naučit se pochodovat. Ale hlavně a především je potřeba sjednotit vaše kmeny.“

Následovala delší chvíle ticha, potom Rap pokračoval a jeho hlas měl ve stinné knihovně hypnotickou moc: „Goblini potřebují vůdce a to je osud, který čeká na tebe, Ptáku smrti. Jsi první goblin po nekonečných letech, možná vůbec první v celých dějinách, který viděl i svět mimo tajgu. Žádný goblin nikdy necestoval tak daleko jako ty. Impové a jotnaři a faerijci a kanibalové – všechny je znáš a znáš i jejich způsoby. Díval ses, jak legie cvičí, viděl jsi jejich výzbroj.“

„Osthatní bojovali.“

„Ano, házeli oštěpy zpoza stromů. My teď ale mluvíme o invazi přes průsmyk. Mluvíme o goblinském království.“

„Tho nepůjde,“ řekl Kuře hluše. „Nemám thetování! A když namaluješ na mě thetování, čaroději, zas nepůjde. Sou jako námořníci, goblini… nemají rádi čarování. Magický thetování je podvod!“

„Právě tohle se ti snažím vysvětlit! Musíš si vysloužit tetování. Každý člověk, který chce změnit staré způsoby na nové a dosáhnout, aby ho ostatní po nových cestách následovali, musí napřed ukázat, že zná a ovládá staré cesty, aby ho lidi vůbec poslouchali. A nejen goblini. Platí to o všech rasách a všude. Tak mě musíš vzít do Havraního totemu jako svého zajatce. Musíš získat zpátky svou čest a vysloužit si tetování tím, že mě zabiješ. A musíš ukázat pořádné divadlo – vynikající divadlo, o kterém tvoji lidi budou mluvit ještě roky, prostě nejlepší mučení, jaké kdy kdo viděl!“

Inos musela přemáhat úporné návaly nevolnosti. Nejraději by utekla a rozkřičela se, ale neodvážila se ani pohnout. Nutila se poslouchat i dál, jako by ze vší hrůzy, z níž jí tuhla krev v žilách, zapustila u dveří kořeny.

„Slibuju ti, že jim uděláme parádní podívanou,“ dodával Rap tiše. „Dodržím slib. Bude to trvat dny a dny. A potom tě budou následovat! Do roka budeš hlavou Havraního totemu. A potom můžeš začít s přípravami. Budeš muset postupovat pomalu a potrvá to dlouho, velice dlouho. Ale jednoho dne převedeš svůj národ přes průsmyk a zaútočíš na Impirii.“

„Tho chceš, abych udělal?“ podivil se goblin a Inos se v duchu ptala stejně.

„Ne, nechci, ale do toho já nemám co mluvit. Takový je tvůj osud a tak to ve světě chodí. Je to stejně nezměnitelné jako věci, které se staly už v minulosti. O takových věcech rozhodují bohové, ne já.“

Goblin se v křesle zavrtěl. „Ne! Thebe nechci zabíjet, Rape.“

„Myslel jsem, že se jmenuju Placatej nos?“

„Říkej si každým jménem, jaký ti Zlo nakuká!“ chraplal Kuře, přecházeje znenadání od goblinského přízvuku k impštině se silným nordlandským akcentem. „Teď jseš můj přítel! Mám tě rád, Rape, a obdivuju tě… Snad tě i miluju, krucinál! Dobře vidím, v čem jsou naše způsoby hloupé. Jsou špatné – nejen pro oběť, ale pro všechny gobliny. Chtěl bych to nějak zastavit. Vzdal jsem se mučení a vůbec nepřipadá v úvahu, že bych něco takového udělal kamarádovi! Nikdy!“

Inos se z prsou vydral hlasitý úlevný vzdech a otřela si čelo rukávem. Nohy se pod ní skoro podlomily. Ale ani jeden z mužů její zasténání nezaslechl.

„Musíš to udělat!“ trval na svém Rap. Kdo dokáže vzdorovat vůli čaroděje? „Je to tvůj osud!“

Goblin něco zavrčel a Inos nepostřehla, co říkal, ale nejspíš to byla nějaká námořnická sprosťárna.

„Bohové ti určili osud a já jsem ti dal svůj slib!“

„Bože hnisu! Ať můj osud shnije! Vracím ti tvůj slib… ani o tom nebudeme dál mluvit. Dělá se mi z tebe na blití!“

Náhle se Rap rozesmál a Inos zahřálo u srdce, že jí ten smích zní tak povědomě. Dokázala by ho poznat vždy a všude, ale nedokázala si vzpomenout, kdy naposledy slyšela Rapa se takhle smát.

„Ty velká, hloupá, zelená příšero!“ řekl. „Týdny a týdny mi rvalo srdce, že jsem od tebe neslyšel jediné laskavé slovo. A teď kvůli mně odpíráš poslušnost samotným bohům?“

„Týdny a týdny,“ opáčil goblin, „jsem se sotva dokázal udržet, abych ti nevrazil prsty do očí! Jediná věc mě udržovala při rozumu, a sice pomyšlení na všechny ty nádherný věci, který nakonec budu provádět s tvýma vnitřnostma… Ale rozmyslel jsem si to a řek' jsem si, že je nechám tam, kde jsou. Na to, že nejsi goblin, jsi docela správnej šmejd, Rape.“

„Nechceš se stát králem goblinů?“

Pomlka… „Za takovejch podmínek ne.“

„No to je děsné!“ řekl Rap. „Toho nevinného divocha zlořády civilizace docela zkazily! Ale dobře…, jestli já jsem Rap, potom tohle musí být Placatej nos.“

Ze stínů za goblinovým křeslem se nehlučně vynořil nový příchozí, i když si Inos byla jistá, že ještě před okamžikem tam nikdo nebyl. I tak se jí dostalo přece jen nějakého varování. Naproti tomu Kuře jen podezřívavě začenichal, pak se ohlédl přes rameno a poté vyletěl z křesla mocným skokem, který ho přenesl až na opačnou stranu krbu. Ještě ve vzduchu se otáčel a při dopadu zařval: „Arrgh!“

Stáli tam dva Rapové. Ten nový byl poněkud menší a útlejší než starý a na sobě měl otrhané šaty z jelenice. Špinavý obličej mu pokrývaly ostrůvky vousů. Inos si dobře dokázala představit, jak asi smrdí, protože s takovým Rapem se na jaře potkala u Pondague. Došel na okraj rohožky před krbem a tam zůstal stát se stejným dobromyslným a prázdným úsměvem, jaký teď denně vídala ve tváři vévody Angilkiho.

„Čáry!“ zasyčel goblin.

„Ano," přisvědčil Rap a pozorně si prohlížel přízrak. „Tohle stvoření není opravdový člověk, protože toho dokáží vytvořit jenom bohové. Ale pro tvoje potřeby se to člověku podobá dost. Bude krvácet a svíjet se a ke konci to začne řvát. Nezná jiné slovo než 'děkuji'."

„Svinské čáry!" Kuře udělal pár kroků a šťouchl do náhražky roubíkovitým prstem. Zahleděl se tvorovi do pokojných očí.

„Z mého pohledu se to jeví trošku jinak," řekl Rap.

„A vlastně i z tvého pohledu. Tohle stvoření nemá *osobnost*, Ptáku smrti. Bude to vypadat, že trpí a umírá, ale nemá to rozum ani duši. A vydrží to dost dlouho."

„Povídám ti – já už s mučením nesouhlasím. Kromě toho by to byl podvod!" Ale z hlasu mu bylo goblinovi znát pokušení.

„Je to prostředek, jak můžeš s tímhle zlozvykem skoncovat! Pamatuješ si ještě všechny ty báječné nápady, které jsi měl?"

„Ano," připustil Kuře. „A od Kalkora jsem se přiučil ještě pár opravdu nových věcí." Znělo to skoro toužebně.

„No tak jich použij! Historické mučení! Kvůli svému osudovému poslání je musíš udělat! A vyjde nastejno, jestli užiješ tuhle náhražku nebo mě – já ovšem budu vděčný, když si vybereš náhražku. Kromě toho… bude to asi bezpečnější. Mohl bych se rozzuřit."

Rap napřáhl ruku. Kuře zaváhal, pak se zasmál a přijal ji. Inos nebyla dostatečně rychlá, aby přesně viděla, co se stalo pak, ale Rap přeletěl přes goblinovo rameno a přistál na zádech se zaduněním, které snad otřáslo celým domem. Kuře na něho tvrdě skočil. Pak Inos slyšela jen několik krátkých zavrčení a tupých ran, načež se s rachotem překotil nízký stolek a tentokrát to byl goblin, kdo letěl vzduchem jako šíp, bezmocně přeplachtil nad křeslem a těžce padal na podlahu. Naštěstí se jeho pád zbrzdil o náhradního Rapa, který během celé šarvátky stál bez pohybu, usmívaje se do neurčitá. Goblin a náhražka se složili na jednu hromadu, z níž se tlumeně ozvalo: „Děkuji!"

Skutečny Rap už stál na nohou, oddychoval a upravoval si šaty. „Chceš ještě, náfuko?"

„To nebylo fér!" zavrčel goblin z podlahy. „Použil jsi magii!"

„Však ty taky – tedy alespoň okultních svalů jsi užil určitě. A už jsi začal poškozovat mého náhradníka. Vstaň a pomoz mi spravit mu tu nohu."

Inos jako by někdo stiskl hrdlo. Ta nesmyslná šarvátka pravděpodobně představovala mužský způsob, jak dát průchod emocím, ale proč se Rap mohl smát s Kuřetem a s ní se smát nemůže?

Goblin vybuchl hlučným smíchem a zase přešel do goblinského nářečí. „Byla poslední šance tho zkusit." Ledabyle se praštil do nohy. „Kdybych začal thak házet bratry, řvali by *čarodějnictví* a stháhli by ze mě kůži a pověsili na zeď… A tho by zasloužila většina zelených divochů. Nemáš thušení, jak bude scházet tho dobré impské pivo!"

„Tím se ovšem vysvětluje vše," řekl Rap nepřítomně, upíraje oči na svého dvojníka, ležícího na podlaze. „Nedokázal jsem pochopit, proč na tvém osudu vůbec není patrný vliv magie, ale teď je to jasné. Zdá se to zvláštní… ale nejspíš to

dává smysl. Budeš muset svou sílu tajit. Muži by mohli zaváhat, kdyby měli následovat do bitvy nadčlověka.“

Sáhl dolů a pomohl falešnému Rapovi vstát. Zůstal tak, jak ho čaroděj postavil. Skuteční muži stáli tváří v tvář a chvilka ticha se začala nepříjemně protahovat.

„Je úplněk,“ řekl Rap tiše. „Po severu se bude dobře cestovat.“

„Svolám sousedy,“ souhlasil Kuře, ale pořád jako by váhal.

Rap mu znovu podával ruku, ale potom rozhodnutí změnil a goblina objal. Pevně se stiskli v náručí.

„Ať thi bozi přejí, Placatej nose.“

„Ať tě provází Dobro,“ odpověděl Rap. „Jelenice? Medvědí sádlo? Pche! No dobře – dopravím tě na okraj Havraního totemu.“

Goblin a falešný Rap vybledli a zmizeli.

Právě se začalo naplňovat třetí proroctví Kouzelného okna.

Rap se obrátil k ohni a opřel se celou paží o krbovou římsu. Na okamžik jako by zvadl, ale zdali to bylo úlevou nebo zoufalstvím, to Inos nevěděla. Potom se vzpřímil a ohlédl se po ní. Uklonil se.

„Dobrý večer, Tvoje Veličenstvo.“

Chovej se formálně.

Došla až ke krbu a odhodila těžký plášť do křesla. Ve vzduchu byl cítit typický pach žluklého medvědího sádla. „Dobrý večer, pane dvorní čaroději. Kdepak jsi se posledních pár dní toulal?“

„Běhal jsem s goblinem po lesích.“ Rap měl tvář mezi ní a ohněm z krbu, takže z ní nedokázala znovu nic vyčíst.

„A to mu pomohlo ke správné volbě?“

„Nepochybně.“

„Kdyby sis nebyl jistý, tak bys mě určitě nenechal poslouchat.“

„Ale jistý jsem si teprve od dnešního odpoledne.“

„Většina čarodějů by mu jen napravila hlavu kouzlem, jak by se jim hodilo.“

„Snad.“ Ani z hlasu se mu nedalo nic odhadnout. „To by ale mohlo narušit jeho osud.“

„Proč jsi mě nechal to všechno pozorovat a poslouchat?“

Pokrčil rameny. „Nezůstanu v Krasnegaru dlouho, Inos. Nechtěl jsem, abys… měla obavy.“

„Díky.“ Napadlo ji, jaký asi bude Krasnegar bez Rapa.

„Jsi velice laskavá. A jaké jsou rozkazy Tvého Veličenstva pro dnešní večer?“

Usadila se na bočnici křesla, v němž ještě před chvílí seděl goblin. „Když se objevím s dvorním čarodějem a ten spálí jotnary na škvarek, tak ho budou lidi hlasitě oslavovat, prohlašovat ho za Inissa II. a uvedou ho na trůn.“

„Což by podle tebe bylo dobré,“ souhlasil Rap a tetování se mu zprohýbalo v ironickém úsměvu.

Přikývla – velice dobré!

Nakrčil nos. „Ale pro mě ne.“

„Takže musíme nechat naše milé občany, aby se osvobodili sami, což znamená dát jim zbraně.“

„A vůdce. Ale pak si vybojují svobodu sami a budou si jí podle toho vážit.“ Maně se usmál. Dokud se mluvilo o běžných záležitostech, tak se dokázal usmívat. Kdyby se pokoušela zavést řeč na to, jak prázdný bude život v Krasnegaru bez něho, prostě by zmizel anebo by jí řekl, že sama neví, co vlastně chce.

Už nebylo dál o čem diskutovat.

Škádlivě po ní koukl a utrousil, že už je čas. Srdce se jí rozbušilo rychleji, jako by čekala, že začne mávat rukama a celou cestu do Krasnegaru poletí. Ale Rap ji tam přece dopraví magicky a taky ji tam bude chránit – pár dnů, jak říkal goblinovi. Potom zůstane všechno na ní samotné.

Koukej plavat nebo se utop. Vyhrej nebo prohrej. Žij nebo zemři.

Byla to její volba a teď, neodvolatelně, se musí rozhodnout: být motýlem v Kinvale nebo mravencem v Krasnegaru. Hned teď! Promluv!

Pomyslela na goblina. Také byl polapen mezi dvěma světy jako zrnko mezi mlýnskými kameny, sváděný snadným životem v Impirii, když ho povinnost vedla domů. V tom mohl být pravý důvod, proč ji Rap pozval, aby pozorovala loučení s goblinem…

Kdo jí dal právo začít válku? Jakým právem může žádat po krasnegarských mužích, aby nasazovali život jen proto, že ona chce vládnout?

Nezbývá jí, než říct buď 'Jdeme na to!', anebo jen 'Příliš se bojím.'

Dala jsi slib svému otci. Tak už se rozhodni!

Klaply dveře. Přes místnost se k nim kolébala postarší dáma, nevelká, baculatá, dokonale ustrojená a upravená, ani vlásek nakřivo.

„Tady vás mám,“ řekla Kade přísně. „Mistře Rape, mám stížnost.“

Uklonil se jí. „Výsosti, velice mě rmoutí, co říkáš.“

Kade ledabyle pokývla směrem k Inos a potom znovu oslovila Rapa. „Dost jsem se snažila dosáhnout toho, aby to v Kinvale bývalo takové jako dřív, klidné a spořádané. Pravda, posledních deset či patnáct let Angilki neustále všechno boural a zase stavěl znovu, ale teď už to nedělá.“

„Tetičko!“ řekla Inos popuzeně. „O čem to pořád mluvíš?“

„O mém malém obývacím pokoji. Víš přece, jak mám ten pokojík ráda!“

„Ano, tetičko, vím, jak máš ten pokojík ráda. *No a co?“*

„V severní stěně jsou dveře a já jsem si naprosto jistá, že ještě před hodinou tam nebyly.“

Inos se obrátila ke svému dvornímu čaroději. „Rape?“

Ze stínem pokryté tváře mu zasvítily zuby. „Myslel jsem, že by vám oběma přišlo vhod, když budete moci tu a tam držet malou společnost. Třeba zaskočit na čaj.“

Inos zmateně hleděla na Rapa s pusou dokořán. Teprve za chvíli řekla: „Ach, Rape! Chceš snad říct, že ty nové dveře vedou do Krasnegaru?“

„Magický portál. Užitečný pro čajové dýchánky, hladomor a invaze.“

„Rape, ach, Rape!“ Náhle se nejbližší vyhlídky velmi změnily. Bude mít při ruce Kade, aby se jí mohla vyplakat na rameni. Bude mít tajná dvířka, kudy bude moci uniknout. Teď už nezůstával nejmenší důvod, proč do toho nejít. Pochybnos-

ti, které ji před okamžikem trápily, jí teď připadaly naprosto absurdní. Proč vůbec váhala?

„Rape!“ vykřikla znovu a seskočila z křesla, aby se mu vrhla kolem krku.

Vběhla však do neviditelných pavučin, které ji zadržely na píď od něho. V očích mu zahlédla cosi velice podobného panice, a přestože si byli tak blízko, rozkřičel se na ni.

„Ty debilko! Kolikrát ti to musím opakovat? Nemůžeme!“

„Rape!“

„Nikdy! Ani jedinkrát. Ani na rozloučenou.“

Smělý milenec:

Milenče, nezískáš své políbení
nikdy, ach nikdy – ale nezoufej si,
slast míjí tě, však provždy v okouzlení
setrváš u ní – věčně bude mladá.

Keats, *Óda na řeckou vázu* (překlad Hana Žantovská)

»»» KAPITOLA JEDENÁCTÁ ««« TUŠENÍ ZMĚNY

1

Rapův vkus v otázce vnitřní výzdoby se s Angilkiho vlohami nemohl měřit. Soukromý salón princezny Kadolan byl opravdu nevelký, ale půvabně rozvržený. Stěny kryly tapety v růžové barvě a původní dřevěné prvky byly v bílé barvě a blýskaly se jako leštěné stříbro. Nové dveře byly vsazeny v koutě, měly podivné rozměry a působily tu jako nějaká ošklivá kožní nemoc – byly z červeného mahagonu, hustě pokryté dřevořezbami a posázené runami ze zlata a mědi, které jako by nutily oči švidrat. Prostě tam nepatřily.

„Mohl bych je přesunout někam do zadní stěny skříně," zamumlal Rap, škrábaje se na hlavě, protože si očividně na první pohled uvědomil nepatřičnost toho, co tam vytvořil.

„Jsou perfektní!" namítala Kade. „Teď, když už vím, proč tu jsou, tak je prostě zbožňuji! Zkusila jsem vzít za kliku," přiznala provinile, „ale zdá se, že jsou zamčené z druhé strany."

„Je to vlastně jenom atrapa," řekl Rap. „Vždycky je třeba říci ještě heslo, které zní 'Holindarn'. Jsi připravena. Tvoje Veličenstvo?"

Nadále už nebylo potřebí starat se o zavazadla. Inos se několikrát nadechla kinvalské atmosféry, jakoby plné léta se spoustou motýlů, a řekla: „Ještě minutku, dvorní čaroději." Začala si zapínat kabát.

„Budu s tebou," řekl potichu. „Ale jistě bys nechtěla, aby tě viděli ve společnosti zloděje koní, a tak si mě nikdo ani nevšimne. Budu nezapamatovatelný. Asi takhle."

Inos vzhlédla od zvlášť vrtošivého knoflíku a před ní stál jakýsi voják. Z kuželovité železné přílby mu plandaly chlopně na uši a rámovaly typicky impský obličej – snědý, podobaný od neštovic a poněkud naducaný. A víc z něho vlastně vidět nebylo, jen kožešiny a prsní pancíř. Ozbrojený byl krátkým mečem. Měl prošívané kalhoty a vysoké boty. Nebylo na něm nic, čeho by si člověk všiml, byl to prostě voják, oblečený do zimního počasí. Vzpomněla si, že už jednou Rapa

viděla, když se podobně zamaskoval, a ona ho nepoznala, přestože si nechal svůj obličej.

Potom se jí zase ukázal ve své skutečné podobě. Opatrně se usmál a odstrčil hedvábím čalouněné křeslo Inos z cesty. „Tak do toho, zkus to!“

Inos se obrátila ke Kade, aby ji na rozloučenou objala a políbila. „Když zítra odpoledne nepovedu zrovna žádnou válku, tak se zastavím na čaj a všechno ti vylíčím,“ slibovala tetě a samotnou ji překvapilo, jak chraplavě jí zní hlas.

„To by bylo báječné, drahoušku. Snad ti to vyjde.“ Kade se na okamžik pevně přimkla k Inos a chrpově modré oči se jí nezvykle zamžily. „Inos…“ Kousla se do rtu. „Začínám se dostávat do věku, kdy je člověk zbytečně sentimentální, ale… Chci, abys věděla, že tvůj otec by na tebe byl velice pyšný!“

Inos hlasitě polkla. „No, počkáme a uvidíme, jak to bude vypadat zítra, ne?“

„Myslela jsem na tvou odvahu, miláčku. To, oč se snažíš, je vždycky mnohem důležitější než to, čeho dosáhneš.“

„U všech všudy, tetičko! Ještě nikdy jsem tě neslyšela takhle moralizovat.“

„To proto, že jsi mě neustále odmítala poslouchat, drahoušku. Ale myslím to vážně! Tvůj otec by byl nadšený, jaký máš smysl pro povinnost a jak jsi odvážná.“

Jestli se tohle loučení bude ještě dál prodlužovat, bude se čím dál víc podobat zbabělosti. „A určitě by obdivoval svou sestru pro to, co udělala pro mě a pro Krasnegar. Teď už ale opravdu musím vypadnout nebo se zpozdím k masakru.“

S tím se Inos vymanila z objetí své tety a rychle se otočila, aby vyzkoušela magický portál. „Holindarn!“ prohlásila. Dveře se zachvěly, ale neotevřely.

„No tak, trošku za ně musíš zabrat!“ Rap přes ni natáhl ruku, aby do dveří strčil. Byl v té chvíli blíž Inos, než od okamžiku, kdy se mu pokoušela pošeptat své Slovo moci, a to už bylo několik týdnů. Tehdy ho políbila na tvář. Nepodařilo by se jí to znovu, kdyby rychle otočila hlavu? Dveře se začaly otevírat a zaskučel vítr. Do salónku princezny Kade vtrhly proudy ledového vzduchu. Závěsy se vzduly a papíry se rozletěly po celém pokoji. Oheň v krbu se zalkl a vyvrhl do pokoje kotouče smrdutého dýmu. Kade poplašeně vypískla.

„Omlouvám se!“ vykřikl Rap přes bouřlivý nápor větru z portálu. „Musím na tom ještě trošku zapracovat!“ Opřel se silněji, až byl otvor dost velký, aby jím Inos proklouzla do studené tmy.

Dveře se za ní s prásknutím zavřely. Neslyšela, že by šel Rap za ní. Docela zapomněla, jak může ledový vzduch studit do obličeje – jako by ponořila tvář do mrznoucí vody.

„Eh, světlo by nebylo?“ řekla.

Tu si její oči začaly zvykat na tmu a po pravé ruce uviděla okno, ozářené měsíčním světlem, a rovnou před sebou další, méně osvětlené.

„Poznáváš?“ ozvala se jí za zády sardonická Rapova otázka.

„Inissova komnata!“

Obrátila se a uviděla magický portál jako černý tvar vyplňující střední oblouk stěny. Oba boční oblouky vyplňovala okna z obyčejného čirého skla. Zvědavě z jednoho vyhlédla. Hluboko pod ní se rýsovaly sněhem pokryté střechy a cimbuří starého hradu a ještě níž samotný Krasnegar, spadající příkrým a vysoko zasněže-

ným svahem k přístavu, od něhož se táhla bílá pláň zamrzlého zálivu a v měsíčním světle se stříbrně třpytila. Z každého komína se vinul proužek dýmu a pomaličku stoupal křišťálově čistým vzduchem. Srdce jí bušilo až v krku a v očích cítila slzy, které se jen zčásti daly přičítat zimě.

Doma! Konečně je zase doma!

„Chybí tu Kouzelné okno! Copak jsi s ním provedl?“

„Zlikvidoval jsem je. Tahle okna jsou pěkně záludné věci. Bez něho ti bude určitě líp. Jenomže tě musím varovat, že my čarodějové míváme podivné představy o humoru – na téhle straně magického portálu jsou skutečné dveře, a pořád. Nezapomeň říci heslo, jinak po prvním kroku skončíš v podhradí. No, tady je ten problém.“

Ve tmě matně viděla, že udělal pár kroků k západnímu oknu, které bylo dokořán. „Povolila západka,“ řekl a znovu okno zavřel. „A je to!“

Inos teď viděla, jak se před ní při každém výdechu objeví bílý obláček, a cítila, jak ji od ledového vzduchu bolí v plicích. Vrátila se do Krasnegaru tak, jak z něho odešla, znovu magickou cestou a na přesně stejné místo, odkud zmizela.

„Rape, co jsi tím myslel, když jsi říkal, že Kouzelné okno neukazuje proroctví?“

„No, svým způsobem vlastně ano. Ale jeho proroctví mají sklon se vyplňovat dost ohavným způsobem.“

„Doktor Sagorn říkal…“

„Sagorn neví ani polovinu z toho, co si myslí, že ví,“ řekl Rap příkře. „A o Kouzelných oknech neví skoro nic. Okno totiž neradí, co by pro toho, kdo je otevře, bylo nejlepší. Na jeho prospěchu mu houby záleží, magické tůňky, které radí, jak se nejlíp rozhodnout, to je něco docela jiného. Kouzelná okna jsou umíněná a mají zájem pouze o prospěch svého domu. V tomhle případě Inissova domu.“

„Nejsem si jistá, že ti dobře rozumím. Jak by mohla vidina, kdy tě goblin zabíjí, někomu nějak prospět?“

„Díky ní jsem pochopil, že je Kuře důležitý, a proto jsem mu v Hubu pomohl. Goblini tak budou mít krále. Havraní totem je jedním z nejsevernějších rodů a kvůli mně Kuře na Krasnegar nezaútočí. Bude směřovat útok kmenů jižním směrem. Jiný král by to mohl udělat jinak.“

„Aha,“ utrousila Inos pochybovačně.

„Kouzelná okna jsou zlá sama o sobě!“ trval na svém Rap. „Právě okno mě dohnalo k tomu, že jsem ze Sagorna vymámil Slovo a Okno taky navedlo Kalkora, aby zabil Gathmora. Rasha taky vyrobila jedno Kouzelné okno. – připouštím, že hodně mizerné – a to ji pak přivedlo k tobě a mě zase za tebou, a podívej, co z toho všechno pošlo! I její Okno stavělo prospěch Arakkaranu nad její přání. Vůbec se jí nezavděčilo.“

Inos se nehádala, ale zdálo se jí, že tohle Okno zařídilo události tak, aby se vrátila zpátky do Krasnegaru s čarodějem po boku, aby mohla vznést nárok na svůj trůn, a v takovém případě…

„Dávej tady pozor na cestu.“ Před ně vyšlehl paprsek světla a vzápětí trošku zesílil. Rap měl v ruce lampu. V místnosti to vypadalo jako po masakru, všude rozházené lůžkoviny a spousta šatů. Viděla i prázdné láhve a zbytky jídla.

„Neměl jsem čas to tady uklidit,“ omlouval se Rap, když ji vedl tou spouští. „Impové tady určitě drželi zajaté muže.“

Tlusté dveře už byly opraveny, zřejmě Rapem. Otevřely se naprosto tiše a uvedly je na točité schodiště, po kterém pokračovali dolů. Srdce jí bolestivé bušilo v hrudi a v hrdle jí strachem vyschlo.

Po kousku cesty dolů se Rap zastavil. „Čistý vzduch,“ řekl po chvilce. „Celá věž je opuštěná. A všude je děsný nepořádek.“

„Rape! Zrovna mě něco napadlo! Před řadou měsíců jsem vyšla nahoru na tuhle věž a pak jsem zmizela. Teď se zase objevím a zase z ní scházím… Co jim povím, až se zeptají, kde jsem byla?“

„Nevšímej si jich!“ poradil jí Rap sarkasticky. „Řekni jim, že máš hlad a chceš snídani.“

„Rape!“

Pokračoval v chůzi po schodech dolů a ona za ním. „Nebudou se ptát,“ řekl. ‚Jsi královna a monarchů se nikdo na nic nevyptává. Jen se na ně zamrač, jak to dělá císař.“

Jemu se to řekne – on je čaroděj. Bude muset mračení nacvičit.

Vstoupili do otcovy ložnice. Matrace ležela na podlaze uprostřed několika špinavých slamníků. Zůstalo tu pár trosek nábytku, ale většinu zřejmě použili jako palivové dříví. Dva portréty nad krbem byly počmárány uhlem a užívali jich jako terčů k vrhání nožem. Všude se válely hadry a láhve a talíře. Dostávala čím dál větší zlost, až jí začínalo být teplo.

V následující komnatě to vypadalo stejně zle. Odpočívárna byla v ještě horším stavu, i když byla už dost poničená, když ji viděla naposled, protože tam byly propálené koberce a všude po podlaze rozbitý porcelán. Poblíž krbu byla na zemi ohromná skvrna.

A pořád dál, dolů, dolů…

Audienční komnata jevila známky nedávného obývání – ještě tu byly cítit zbytky tepla, v krbu čadily hromádky žhavého popela, na podlaze byla rozházená lůžka. Spočítala si, že tu žije asi pět chlapů. Její dům byl ohavně poskvrněn a jotunská krev v jejích žilách se začínala vařit.

Na vršku poslední části točitého schodiště se Rap zastavil a Inos zaslechla slabé zvuky hudby a křiku.

Srdce už jí bušilo jako zvon. Lampa pohasla a zmizela. Tu jí Rap pevně sevřel zápěstí.

„Kouzlo neviditelnosti,“ zašeptal.

Krok za krokem opatrně sestupovali dolů. Před nimi se objevilo slabé světlo, pronikající zpoza rohu, a v té chvíli začala klopýtat – nejen že náhle už před ní nebyl žádný Rap, i když pevný stisk jeho ruky na zápěstí cítila dál, ale ke všemu neviděla ani vlastní nohy. Přidržel ji, aby znovu získala rovnováhu, a potom obezřetně vkročili do korunního sálu a do hluku.

I tady se válelo rozházené ložní prádlo a v krbu žhnula rašelina. Trůn byl z místnosti odstraněn, ale když Inos zvedla zrak a podívala se obloukem klenby do Velkého sálu, viděla, že trůn je tam, uprostřed sálu. Seděl na něm mladý muž a na klíně měl děvče.

Kolem prázdného středu místnosti byly stoly uspořádány do kruhu, jako by místo uprostřed mělo sloužit za taneční parket. Na stolech se roztahovali další muži s děvčaty a smáli se a pošklebovali dvěma dalším dívkám, které nemotorně tančily uprostřed. Kdesi u jedné stěny seděl malý orchestr, který klopýtavě vyluzoval nápěv džigu. Z velikých ohnišť šlehaly vysoké plameny.

Samozvaní páni tu měli dívky. Ne ženy. Všechny vypadaly mladší než ona a většinou na sobě neměly kouska oděvu. Do krku jí vystoupila pachuť žluči. Náhle se začala silně potit, a nebylo to jen tím, že v místnosti bylo teplo. Azak! Skřítkové…

Muži tam byli všichni jotnaři, hrubě oblečení, nebo aspoň většinou. Někteří už se začali svlékat. Byli velicí. Zapomněla už, jak mohou být jotnaři velcí. Tihle mládenci se světlou pokožkou byli hotoví obři – ale většina z nich byli jen dospívající kluci. Pár jich bylo starších, ale na žádném z nich ještě neviděla stopy po vousech. Ten, který seděl na trůně, musel být Greastax. Ani on neměl daleko od klukovských let a skutečně vypadal jako mladý Kalkor. A zemře, kdyby ho měla zabít vlastní rukou.

Jenomže loupeživí Nordlanďané se nikdy neodloučili od svých zbraní, dokonce ani tehdy ne, když se bavili při Zimní slavnosti.

Tu a tam poznávala někoho z palácových sloužících, kteří běhali sem a tam s láhvemi a talíři. Znala i některá z děvčat. Její kamarádky, mladší sestry jejích kamarádů. Vlastně ještě děti!

Copak tu nejsou starší ženy, které by si mohli vzít k takové zábavě?

„U všech bohů!“ zamumlala. „Sakra, sakra, sakra!“

.Jednačtyřicet!“ zašeptal Rap spokojeně. ‚Jsou tady všichni. Máš teď ještě nějaké skrupule?“

„Žádné!“ řekla. „Zemřou! Do jednoho!“

„Dobře. Půjdeme teď trošku rychleji, ano?“

„Určitě!“ Viděla, jak jeden z dobyvatelů rozerval šaty na dalším děvčeti, a dokázala uhodnout, jaká zábava teď bude na programu. Měla sto chutí přikázat svému dvornímu čaroději, aby ty netvory spálil na prach stejně, jako sežehl Kalkora. Ale kdyby to bylo tak jednoduché! Jestli chce doufat, že bude vládnout svému království obyčejnými lidskými prostředky, musí je stejnými prostředky dobýt… anebo to přinejmenším tak musí vypadat.

Neviditelný Rap jí stiskl ruku ještě silněji. „Teď se drž!“

Huh!

Náhle se ocitla znovu ve tmě a arktické zimě a pod nohama měla sníh. Šokem trošku ztratila orientaci, vykřikla a roztřásla se.

„Promiň. Nemohl jsem nás jen tak vysadit z paláce. Tak – teď tudy.“

Položil jí ruku na jakousi svislou hranu. Zmatený zrak se jí v měsíčním světle za chviličku ustálil a viděla, že stojí u jakéhosi otvoru. Poznala zadní bránu z hradu

a protáhla se na druhou stranu, Rapa, už zase viditelného, měla za patami. Dostali se na nádvoří před hradem, které postříbřil měsíc v úplňku.

Obloha byla jako železná mísa a přes zář měsíce bylo vidět jen několik hvězd. Smrtelný mráz se jí zakusoval do nosu a slzely jí z něho oči. Dech se jí srážel před ústy v duhově vybarvenou mlhu, ale nevanul žádný vítr a kouř z komínů stoupal v měkkých sloupech, probarvených měsícem.

„Proč jsi nás nemohl…“

„Hrad je stíněný.“ Znovu ji uchopil za zápěstí. „Musíme zase někam dovnitř.“

Huh! Zapotácela se a on ji na okamžik ovinul paží. Luplo jí v uších. Před ní čadila v držáku louč, a když se rozhlédla kolem, viděla hrubé srubové stěny a kamennou podlahu a několik zavřených dveří. Stáli v jedné z nespočetných krytých chodeb, které byly v zimě arteriemi Krasnegaru. Teplota tu byla mnohem snesitelnější než venku – tak kolem bodu mrazu.

„Jsi připravena sehrát scénu velkého návratu?“ Rap mluvil žoviálně, ale pozoroval ji starostlivým pohledem.

Přikývla. Jen mě nech popadnout dech. Je toho na mě trošku moc najednou.“

„Dobrá,“ přikývl. „Nikdo nás nebude rušit. Můžeš si sundat kapuci.“

Zápasila s tkanicemi a za chvilku už znedaleka slyšela tlumený hluk nějakého rozhovoru. Znamení na nejbližších dveřích pravilo, že se tudy jde k *Vyplavené velrybě*, a vzápětí ucítila pach ryb promísený s pachem lidí a lojovým smradem. Teď už věděla, kde jsou – dole, poblíž doků. Jak malé to tu všechno bylo! Jak stísněné a ošuntělé!

„Tady seženeme nějaké jotnary a potom půjdeme jinam a seženeme zase impy,“ řekl Rap.

„A co když nebudou chtít jít?“

„To je na tobě. Počkej, s dovolením.“

Rázně odstrčil kapuci, zatímco si rozepínala kabát.

Byla si trýznivě vědoma jeho blízkosti, ale on se choval naprosto věcně a jakoby si toho nevšímal. Cosi ji pohladilo po vlasech, jako dotek ducha…

„Teď se podívej!“ Rap jí přidržel zrcátko. Viděla v něm vlastní tvář – bledou, ale přísnou, vůbec ne vyděšenou a zmatenou, jak podle jejího názoru měla ve skutečnosti vypadat. Vlasy medové barvy jí splývaly ve vlnách, které jako by právě teď vytvořil přední hubský kadeřník, a v nich se jí třpytila smaragdová tiára. Šaty, které jí vykukovaly zpod rozepnutého kabátu, byly mnohem zdobenější, než když je na sebe oblékala, a leskly se na nich našité perly a zlaté flitry. Rap měl očividně vlastní představu o tom, jak by měla vypadat královna Krasnegaru, ale možná dokázal odhadnout zdejší vkus lépe, než by to svedla ona. Ano, nevypadá to špatně!

A ještě něco… *majestátnost?* Panovnický duch? Nedokázala to pojmenovat, ale teď už věřila, že dokáže vypadat jako královna. Dělá to ona nebo on?

„Rape! Tahle tiára patří Eigaze! Půjčila jsem si ji na císařský ples.“

„Ne, teď máš svou, zrovna takovou, jako má ona.“ Zrcadlo zmizelo stejně nevysvětlitelně, jak se předtím objevilo. „Korunovační dar ode mě. Když budeš chtít,

můžu ti pořídit i zbraně. Teď jdi dovnitř, královno Inosolan, a *vznes nárok na svoje dědictví.*“

Mlčky přikývla. Pak se setkali očima.

„Dáš mi jedno maličké políbení? Jen jedno?“

Zaměstnaný, věcný vyraz v Rapově tváři se zlomil ve výraz nesmírné bolesti. „Ach, Inos!“ zašeptal. „Ani ruku ti nemůžu políbit!“

Zavřela oči. „Víš, tohle mi budeš muset vysvětlit,“ řekla. „Čeho se to pořád bojíš? Já to zkrátka nesnesu!“ Když zase oči otevřela, už se otáčel a otevíral dveře. Zhluboka se nadechla a zvedla bradu.

Když se dveře zprudka rozevřely, zaútočilo na ni horko, vřava a pach levného piva. Ve veliké místnosti panovalo příšeří, ještě zhutnělé čoudem z olejových kahanů, zavěšených pod stropem z hrubých fošen. V nálevně bylo několik desítek mužů, kteří postávali po místnosti nebo seděli kolem stolů, drsnými hlasy jeden přes druhého hlasitě hovořili.

Kráčela za Rapem a směřovala k nejosvětlenějšímu místu, jaké dokázala najít. Když tam přicházela, vyskočil jeden muž ze židle a odešel jinam, aniž by si jí všiml. Rap už na ni čekal u židle a nabízel jí paži dřív, než po ní vztáhla ruku. Druhou rukou si pozvedla sukně a čiperně vyskočila na židli.

Rámus rychle utichal a vystřídalo ho ohromené ticho. Všechny oči se upíraly na ni. Vytřeštěné pohledy v bledých obličejích pod žlutými a bílými vlasy. Tohle byla odjakživa jotunská hospoda, ale dnes tu byli i nějací impové a snad to bylo dobré znamení. Sjednotit všechny frakce ve městě patří k jejím hlavním úkolům, ale společné neštěstí jistě už všechny přivedlo blíž k sobě.

Muži vzadu se hrabali na nohy, aby líp viděli.

„Princezna!“ řekl jakýsi užaslý hlas a další se přidávaly: „Princezna, naše princezna!“

„Královna!“ vykřikl jiný vzadu v koutě a znovu se ozvalo několik hlasů jako ozvěna. Pár pěstí zabušilo do stolů. A potom ticho. Měla dojem, že kolem ní se světlo jaksi víc rozzářilo, zatímco jinde ho naopak ubylo. Ústa měla jako troud. Ne, to přece nemůže…

„Jsem královna Inosolan. Vrátila jsem se, abych se ujala svého panství!“ Neodvážila se zastavit, aby se někdo nezačal pošklebovat. „Přináším vám zbraně a volám vás, abyste se v mém jménu ozbrojili a vykonali pomstu na jot… odporných dobyvatelích!“

Rap hodil na stůl mohutný balík, z něhož se ozvalo kovové řinčení. Náhlá tíha v pase Inos napověděla, že i ona je opásána mečem. Sáhla pod plášť a vytasila ho.

Zamávala zbraní nad hlavou a vrazila hrotem do stropu tak tvrdě, že jí jílec skoro vypadl z ruky.

„Kdo jde se mnou?“

Nejdelší dvě vteřiny v jejím životě…

„U všech všudy, já jdu!“ ozval se trošku pisklavý výkřik. Od nedalekého stolu vyskočil mladý jotun. Byl hodně vytáhlý a blonďatými vlasy skoro škrtal o strop, tváře měl zrudlé z vypitého piva.

Kratharkran, ten kovář, napovídal jí hlas v uchu, ale ona Kratha poznala. Ten ale vyrostl!

„Mistře kováři Kratharkrane, jsi vítán! Ustanovuji tě za velitele této skupiny. Rozdej zbraně a přiveď jednotku k hradební zdi. Tam se pak setkáme i s ostatními. Nájezdníci jsou všichni shromáždění ve Velkém sále a tam je taky pobijeme!“

„Rozkaz!“ zahulákal Kratharkran pisklavým hlasem, který se tak velmi nehodil k jeho hromotlucké postavě. Za ním vyskakovali od stolů další a v momentě se židle válely po zemi a silné nohy dychtivých mužů dusaly po podlaze hospody.

„Bozi chraňte královnu!“ zapípal Krath a podpořil ho pořádný sbor hlasů: „Bozi chraňte královnu!“

Rap ji znovu popadl za zápěstí. Seskočila ze židle a její meč naštěstí v témže okamžiku zázračně zmizel. Když se jí kabát zachytil o židli, neviditelné ruce ji podepřely. Rap ji táhl za sebou a místnost za jejich zády začínala rezonovat opileckým křikem a rachotem padajícího nábytku.

A zase byla v kryté uličce a běžela, kam ji vlekl Rap.

„Perfektně jsi to zvládla! No senzačně!“ křikl na ni.

„Tos zařídil ty, ne já!“ Hlasitě se zasmála a on otočil hlavu, aby se na ni usmál.

Pak rozrazil dveře u *Jižního snu* a zatáhl ji dovnitř, ještě než stačila popadnout dech. Strop tu byl ještě nižší a světlo ještě kalnější a většina hlav shromážděných kolem stolů byla černých. Nu, impové by měli být ještě ochotnější pobít jotnary, i když to spousta z nich může odskákat.

Znovu se ocitla na stoličce a světlo se shlukovalo kolem ní. Řeč už měla připravenou – až příliš, protože začala, ještě než se hosté v hospodě ztišili. „Jsem královna Inosolan. Vrátila jsem se, abych se ujala svého panství…“

Stejné zarachocení pytle plného zbraní, když ho Rap hodil na stůl, stejné ohromené ticho…

Ticho však trvá dál…

Mrazivé, strašné ticho!

Impští Krasnegařané se dali vyburcovat mnohem hůř než jejich bledolící sousedé. Inosino nadšení klesalo do prachu obav. Už v duchu viděla, jak ti krutí mladí profesionálové nahoře na hradě rozsekají celou její amatérskou rebelii na krvavou kaši. A pak zase v duchu viděla své vlastní ozbrojené jotnary, kteří sice zvítězí nad okupanty, ale pak se obrátí proti impům a vypukne občanská válka. Všemožné hrůzy se před ní odvíjely jak na běžícím pásu.

„Cože, stali se z vás zbabělci?“ křikla na ně. „Mám za sebou padesát zdejších jotnarů. To nikdo z vás nepůjde pomstít vaše sestry a dcery?“

Ozvalo se rozpačité mumlání…

Správce stájí Hononin, po pravé straně, našeptal jí neviditelný průvodce.

„Mistře Hononine, kde je tvoje věrnost?“

Scvrklý stařík se neochotně postavil a byl mnohem shrbenější a vrásčitější, než jak si ho pamatovala. Zlostně blýskal očima, že si vybrala zrovna jeho. „Já nejsem žádný bojovník, princezno.“

„Královna!“

„Tak královno.“ Díval se na ni, jako by o tom nebyl vůbec přesvědčený.

„Já taky ne, ale jsem Holindarnova dcera a nejsem zbabělec! Přišla chvíle, kdy každý z nás musí jít a postavit se na stranu Dobra.“

„Přivedla jsi znova nějakou armádu, jako posledně?“

„Nepřivedla jsem nikoho, ale nabízím vám zbraně. Tak co, budou se impové schovávat pod postelemi a nechají jotnarům všechny meče, které mám?“

„To teda ne!“ ozvalo se odkudsi pár srdnatějších chlapíků.

„Tak teda…“ Staré a rozzlobené Hononinovy oči se upřely na chvilku do Rapových. Inos si v duchu říkala, jakou zprávu mu asi Rap předává anebo jaké kouzlo na něho klade. Potom se Hononin rozhlédl po místnosti a napřímil shrbená ramena. „Když to stavíš takhle, paní, tak mi vůbec nebude vadit, když sám rozsekám pár těch mladých jotnarských bestií.“

Inos se náhlou úlevou zatočila hlava. Zakymácela se na stoličce, ale cítila, jak ji někdo přidržel v ramenou. „Jmenuji tě velitelem této skupiny. Přiveď svoje muže k hradební zdi. Tam se spojíme s ostatními! Pomsta!“

Ozval se řev 'Pomsta!', ale měla dojem, že párkrát zaslechla i 'Bozi chraňte královnu!'. A už znovu mířila ke dveřím.

„Ještě lepší!“ zakrákal Rap a vlekl ji uličkou. Nemohla popadnou dech a teplé, těžkopádné spodní prádlo měla promočené potem. Téměř ji dotáhl po dlouhém schodišti k hospodě *U námořníkovy hlavy.*

Tam si poprvé všimla, že jsou přítomny i nějaké ženy, a přidala nový rozkaz: „Ženy jdou taky, a pomůžou děvčatům, která tam ti dobytkové drží. Musíme je zachránit nedotčené!“ A byly to právě ženy, které začaly s bojovým pokřikem.

U zlaté lodi…

U královýchmužů…

U tří medvědů…

Nikdy dřív netušila, kolik je v Krasnegaru hospod. Učinila si v duchu poznámku, že musí Rapa poškádlit, jak je možné, že všechny ty špeluňky zná. A to ještě nebyli ani ve třetině kopce.

Potom ji zatáhl do boční chodby a zastavili se. „Poslouchej!“

Poslouchala – a slyšela hluboký ryk, odkudsi zdálky, jako příboj nebo hřmění. Ozývalo se odevšad. Město se probralo k životu jako podrážděné mraveniště.

„Krasnegarští muži!“

„Rape! Dokázali jsme to! Podařilo se to! Ne, tys to dokázal.“

„To ty,“ řekl tiše.

Většinou to dokázaly zbraně. Ani adept by tohle všechno nedokázal a navíc měla podezření, že ji trošku očaroval, že jí dodal *majestátnosti.* Ale nenechal jí dost času, aby se ho na to zeptala.

„Zapni si kabát! Někteří už nás předběhli. Sebrali jsme jich spoustu a ti vyburcují ještě další. Připravena?“

Huh!

Znovu mráz a tma, jako by ji bacil kladivem… Zalapala po dechu a rychle si přitáhla plášť ke hrudi. „Rape! Nenechal jsi mi ani chviličku času!“

„Není čas!“

Znovu stáli u zadní brány a Rap hleděl přes závějemi pokryté nádvoří, zalité měsíčním světlem. Mnohé nohy přes ně vyšlapaly pěšinku, která vedla z ústí Královské chodby, kryté uličky, která spojovala město s hradem. Širší mezera ve zdi značila začátek vozové cesty, jenomže ta bude zavalená sněhem a opuštěná až do jara. A přece se na ní objevil záblesk světla, táž nažloutlá záře, jaká se objevovala pod obláčky páry, které stoupaly ze všech komínů.

„U všech bohů!“ vydechl Rap. Jde sem celé město!“

A Inos zaslechla zpěv – jedna armáda se drala vzhůru po cestě a další se zřejmě blížily zastřešenými uličkami. Snažila se nemyslet na nebezpečí, že tam někoho ušlapou. Zahájila revoluci a za to se musí vždy zaplatit, ať už cena bude jakákoli.

Rozcvakaly se jí zuby.

„Promiň!“ zamumlal Rap roztržitě a v okamžení ji od hlavy k patě zahalilo příjemné teplo. On na sobě pořád neměl víc než obyčejné kalhoty a napůl rozepnutou košili, jakou nosil v paláci v Kinvale. Boty i košili měl tenoučké, vhodné pro jižní kraje, a hlavu nepokrytou.

Dělala mu starosti zadní brána. Po osm měsíců v roce byly brány hradu zavřené, zafoukané sněhem. Pouze tahle branka v zadní bráně zůstávala stále otevřená a cesta k ní udržovaná, ale byla široká tak pro jednoho člověka nebo jednoho koně. Armáda se takovou škvírou nemohla prodrat.

Rap nakoukl dovnitř, rozhlédl se a zase vyšel ven. „Zatracená otrava, tohle magické stínění,“ zamumlal. Znovu se podíval na protější stranu nádvoří. Jestli se ta prasata vevnitř včas vzpamatují a dokážou udržet vchod, budu muset zakročit tak, že každému bude jasné, oč jde. Ale raději bych to udělal normálním způsobem. Pojď se mnou!“

Odvedl ji po cestičce vyšlapané do sněhu několik kroků zpátky. Ještě než se otočila čelem k hradu, slyšela skřípání brány. Pomaličku a hlučně se pod tlakem neodolatelné magické síly rozevírala obě velká křídla hradní brány a tlačila před sebou hory sněhu. Když byla brána z poloviny otevřená, Rap toho nechal.

„Tak by to mělo stačit,“ řekl. „Zajímalo by mě, jestli někoho vůbec napadne se zajímat, kdo bránu otevřel.“

Zpěv se blížil a mohutněl, kouř stoupající z nejbližších komínů už byl zdola ozářeny pochodněmi. A řada světylek se vylila po cestě na návrší – muži s loučemi, dvacet v řadě, se brodili sněhem, kleli a kymáceli se. Kupředu je neústupně tlačil zástup za jejich zády, zrovna tak, jako když Rap otevíral bránu. Masa lidí, zahalená obláčky mrznoucího dechu, se vyhrnula na nádvoří silou plovoucího ledu. Každého, kdo by upadl, by ti zadní pošlapali, ale nejhůř na tom byli muži vepředu. Zbytku rebelů už se postupovalo líp a ti už mohli i zpívat. Další houfec ozbrojenců, který se vyvalil z Královské chodby, se na bělostném sněhu zlověstně černal, protože tito muži neměli pochodně. Na nádvoří spěchali další a další lidé a také hlavní síla těch, kteří šli po cestě, už byla nahoře.

„Honem dovnitř!“ Rap opět chytil Inos za ruku a rozběhli se před přicházejícím zástupem po předmostním opevnění, kolem strážnice a do průchodu hradební zdi. Inosin otec každou zimu bojoval marnou bitvu o to, aby udržel hradební opevnění

aspoň z části beze sněhu, ale tohoto roku se zřejmě nikdo o něco podobného nesnažil. Rap ji vlekl závějemi na schodiště ke zbrojnici.

„Postav se tady nahoru!“ řekl. Dokonce se ani nezadýchal a ty svoje pitomé boty musel mít plné sněhu. „Támhle už jdou. Drž tohle!“

Náhle se Inos ocitla na vršku zdi a nejistě se tam kymácela, v ruce svírajíc mohutnou syčící a prskající pochodeň, z níž šlehaly plameny vysoké jako její paže. Byla tak těžká, že ji skoro upustila.

Než si mohla začít stěžovat, v průchodu zablikala světélka a ozval se odtud hluk. Krasnegarští muži se vyhrnuli z průchodu v opevnění s nahými meči, na jejichž čepelích tančila světla pochodní, nohama drtili umrzlý sníh a z hrdel jim stoupala válečnická píseň.

Inos cítila, jak se jí dme hruď, a z očí jí vytryskly slzy. Vyzvala svoje lidi k boji a oni svou královnu poslechli! Než přední řady ozbrojených Krasnegařanů dorazily až k ní, měla už na jazyku připravenou řeč. Pozvedla své ohnivé znamení v hrdinském gestu a vykřikla: „Mí věrní poddaní…“

Armáda Krasnegařanů ji míjela, aniž by se po ní kdokoli podíval. Ať by říkala co chtěla, stejně by ji nikdo neslyšel. Jak se vnitřní prostory hradebních zdí plnily lidmi, všude se odrážela ozvěna ryku bojechtivých mužů. Vůdcové davu už minuli kuchyně, stáje i stodoly s uskladněnými vozy a nezadržitelně postupovali k Velkému sálu. Kolem Inos, zapomenuté vůdkyně, proudili další a další muži.

Rozhlížela se po Rapovi a objevila ho dole pod sebou, v koutku mezi schodištěm a zdí zbrojnice. Prohýbal se v pase a smál se tak, že byl v té chvíli naprosto bezmocný. Nedokázala si vzpomenout, že by Rapa někdy viděla takhle se chechtat. Rozzuřeně po něm hodila svou obrovskou loučí.

„Idiote! Támhle jdou lidi na smrt! Dělej něco!“

Vyskočil na zeď vedle ní svižně jako luční kobylka. Přestal se smát, ale v koutcích úst mu seděl starý známý pobavený úšklebek. „Chceš snad, abych je zavolal zpátky, aby mohli vyslechnout tvůj proslov?“

„Ne – to ode mě byla hloupost, to je jasné! Ale pojďme tam za nimi!“

„Správně,“ řekl vesele a oba je přenesl do Korunního sálu. *Huh!*

Bylo to výhodné pozorovací stanoviště. Hýřilové ve Velkém sále si teprve začali uvědomovat, že jim hrozí jakési nebezpečí. Zvedl se křik a zmatek. Jotnaři si naráželi přílby na hlavy, připínali pásy s meči a někteří se i oblékali. Orchestr se zakvílením nástrojů zmlkl. Pak se veliké dveře se zapraštěním rozletěly a do sálu se vhrnuly čoudící pochodně jako hřebínek na přílivové vlně rozzuřených krasnegarských mužů.

Inos odhodila tlustý kabát setřepala z rukou palčáky a z nohou skopla vysoké teplé boty. „Střevíce!“ přikázala.

„Jenom tak? A co trošku slušnosti?“ Ale Rap jí poslušně přičaroval na nohy střevíce. Tlačily ji.

Mladí Nordlanďané nebyli žádní poseroutkové a jako cvičení váleční, věděli, jak se v takové situaci chovat. Chvatně se zformovali do klínu, aby čelili invazi, ale bylo příliš pozdě na to, aby uhájili dveře. Sloužící, muzikanti i děvčata s křikem prchali z rozhořívající se bitky a jediné místo, kde mohli najít aspoň na nějakou

dobu útočiště, byl Korunní sál. Za zády jim ve Velkém sále zvonily meče, muži ryčeli nadávky a povzbuzovali se křikem. Stoly a lavice ve chvilce ležely pozpřevracené a rozmetané, nádobí rozbité na zemi a na ně padala těla mužů.

První nahé děvče, které přiběhlo, byla Uki, nejmladší mlynářova dcera. Inos přes ni přehodila svůj kabát a vyškrábala se na křeslo. Pozvedla ruce, aby upoutala pozornost ostatních. Zpanikařený houf dívek se klopýtavě zarazil a holčiny užasle civěly na postavu před nimi.

Ozvaly se hlasy: „Inos!“ a „Princezna!“

„Jsem vaše královna a Krasnegar je zase svobodný!“

Přes hluk bitky z Velkého sálu nebylo jejich odpovědi ani slyšet. Inos zamávala rukou ke dveřím na schodiště. „V místnosti nad námi je teplo!“ křikla a doufala, že Rap její narážku zachytí. „Ženy nahoru!“ Nejbližší z děvčat jí porozuměla a rozběhla se, kam jim řekla. Ostatní dívky ji následovaly, takže se u dveří nakupily jako svíjející se chumel nahých ženských těl. Muži, kteří neměli napilno bojovat, tedy včetně Rapa, takové nevídané divadlo se zájmem sledovali.

Inos se víc zajímala o boj ve Velkém sále. Viděla tam spoustu krve, která v nejistém světle pochodní měla zvláštní jasně červenou barvu. Muži padali. Nikdo z nich neměl brnění. Ale prostá početní převaha začínala rozhodovat a občané Krasnegaru už byli na koni, dokonce viděla a slyšela místní impy řvát jotunský válečný křik, když se vrhali na ustupující piráty. Za chvilku bude po všem.

Pozvedla si sukně a seskočila z křesla. Doběhla k trůnu v pevné víře, že dvorní čaroděj ji následuje. Vyhoupla se na šarlatové čalounění trůnu a hlavou jí bleskla myšlenka, co by na tohle všechno asi řekl její otec. Doufala, že Kade měla pravdu a že by na ni byl aspoň trošku pyšný.

Vzedmutá vlna bitky pomalu opadala a tři impové společně porubali polonahého jotuna téměř pod jejíma nohama. Ryk ve Velkém sále utichal, ale veliká síla lidu, který se tlačil před sálem, pořád hulákala, jak byli všichni dychtiví dostat se dovnitř.

Rap stál u ní, vedle trůnu. Vztáhla ruku a pohladila ho po vlasech. Měl v nich jinovatku. „Co takhle zvon?“

Vzápětí se ozval veliký zvon v hradní věži: *buuum.*

„Bozi, chraňte královnu!“ křikl kdosi. A ostatní se připojili: „Bozi, chraňte královnu!“

„Bozi, chraňte královnu!“

Buuum! neslo se zvonění do dálky.

Muži mávali nad hlavami zakrvavenými meči – a to nebylo bezpečné. Bledé tváře i snědé tváře se na ni usmívaly, hotové moře obličejů. Ale skutečné potíže teprve začínaly. Musí nějak získat kontrolu nad zdivočelým davem, který sama rozdráždila. Měli meče. Většinou byli opilí, když ne pivem, tak vzrušením. V království za jejího otce bývalo vždycky zbraní poskrovnu. Když se teď impové a jotnaři rozdělí, poteče ještě mnohem víc krve.

Zvedla obě ruce, aby zjednala klid, a hluk skutečně utichal.

Ale šlo to pomalu. „Uklidni je, prosím tě,“ řekla potichu a rázem všichni zmlkli.

„Pokud poblíž vás leží nějaké tělo a je to Nordlanďan, prosím vás odvlečte je ven a hoďte je dolů ze severních hradeb!“ Tento rozkaz vyvolal radostný ohlas a v davu se to začalo hýbat. „Našim zraněným pomozte sem, ke krbu!“ V duchu se trápila přemýšlením, kolik z jejích poddaných v posledních minutách zahynulo, a rozhodla se o tom radši nemluvit. Jsem královna Inosolan a ujímám se tohoto trůnu právem následníka!“

Další pozdravný křik, už ne tak nadšený a hlasitý.

„Peníze!“ zašeptala.

„Peníze?“ ozval se Rap jako ozvěna a užasle se po ní podíval.

Sám jí říkal, že ve městě nezůstaly vůbec žádné peníze. Nedokázala uhodnout, jak bez nich lidé vůbec přežívali – nejspíš zavedli nějakou formu směnného obchodu.

Rozhlédla se po nejbližších tvářích a jediný, koho poznala, byl starý vrchní stájník. Byl maličký a shrbený, obě ruce měl vražené v kapsách, ale díval se na ni s vrásčitým úsměvem ve tváři. Očividně svůj meč přenechal někomu mladšímu, ale byl čestný a uznávaný.

„Mistře Hononine! Postav tamhle ke dveřím stůl! Přinesla jsem peníze. Koupím od vás zpátky vaše meče – pět korun za každou čepel.“

Starochovi padla brada na prsa. „Pět?“

Buuum!

„Pět korun za čepel! Tak, seržante, dej tomu muži peníze!“

Rap zafrkal, ale už držel v rukou dva pořádné kožené vaky. Starý stájník se nevrle došoural až k němu a pokusil se vzít oběma rukama jeden z pytlíků, ale neudržel ho. Vak spadl na zem a ozvalo se jásavé zazvonění, které rázem utišilo znovu se zvedající hluk v sále.

„Všechny členy královské rady mého otce, kteří přežili, prosím, aby přišli ke mně!“ křičela Inos. „Pomoz mu. Rape!“ zašeptala.

Ale Hononin už vrčel příkazy ke spoustě ochotných pomocníků, takže vzápětí peníze směřovaly ke dveřím. Teď bylo důležité vyčistit sál, dokud měla dav pod kontrolou.

Zahlédla další povědomou tvář. „Paní Meolorne! Děvčata, která jsme zachránili, jsou nahoře v audienčním sále. Budeš tak laskavá a ujmeš se jich? Dohlédni na to, ať se mají do čeho obléct a ať se vrátí ke svým rodinám.“

Buuum!

Tiše řekla: „Můžeš už ten prokletý zvon zastavit, díky.“

Hlasitě: „Dneska večer teče pivo zadarmo! Každému hostinskému ve městě vyřiďte, že když budete dneska připíjet své královně, tak hrad zaplatí všechny účty!“

Oslavný křik po tomto prohlášení otřást hradem v základech a u dveří se začali tlačit chlapi dychtiví připíjet na zdraví královny, dokud budou zásoby stačit – a jisté nebudou dlouho, pokud se do toho nevloží Rap.

Inos si vydechla, aby mohla zvážit další kroky, a přitom si masírovala hrdlo.

Potom zahlédla vysokého muže, kterému pomáhali napříč davem směrem k ní, a srdce jí vyskočilo až do krku.

Byl to faktor Foronod. Ta stříbřitá přílba hustých vlasů se nedala přehlédnout, a přece měla dojem, že je teď spíše bílá než popelavě blonďatá. Vypadal o deset let starší, než když ho na jaře viděla naposled. Byl schýlený, opíral se o hůl a jednu nohu táhl za sebou. Jedno oko měl překryté klípcem a nos měl znetvořený. Kdopak mu to udělal – imp nebo jotun?

Lidé, kteří se teď shromažďovali kolem Inos, byli o poznání starší než ti před chvílí. Mladá krev měla za úkol vybojovat bitvu, ale po ní přicházeli starší města, aby nahlédli na politické následky toho, co se přihodilo. Měšťanostové, obchodníci, starší řemeslníci – především tyto muže musí získat na svou stranu, a právě oni budou jejími oponenty. Všechny rozjásané a krví potřísněné polodětské obličeje neváží nic v porovnání s faktorem či bohatým obchodníkem s rybami. Jedna věc se od posledku nezměnila. Foronod byl stále klíčovou osobou.

„Faktore Foronode!“ vykřikla, když dokulhal k ní. „Když tě zase vidím, je to jako voda pro žíznivého! Ne ne, neklekej!“

V jediném ledově modrém oku se zlostně zablesklo. Že by měl pokleknout, to by jistě faktora ani ve snu nenapadlo. Inos mu podala ruku k políbení.

Nevšímal si jí. „Tentokrát žádná impirijská armáda?“ zavrčel. Zranění, které utrpěl, v něm rozhodně ducha nezlomilo, ani však nevycídilo jeho mravy.

„Císař mě uznal za královnu Krasnegaru. Přivážím si podepsanou smlouvu o neútočení mezi mým královstvím a jeho císařstvím.“ Všimla si, že impové mezi přítomnými se radostně zavrtěli.

„A co zeman Kalkor? Co se bude dít, až se o tomhle doslechne?“

Právě tuto otázku očekávala a sotva se jí dařilo potlačit triumfální úsměv. Tentokrát byla připravena mnohem líp než tehdy poprvé, kdy se tady objevila s Andorem a její otec ještě nebyl ani pochovaný.

„Zeman Kalkor je mrtvý. Viděla jsem na vlastní oči, jak ho bohové srazili bleskem.“

Jotnaři se přikrčili. Impové se naopak rozzářili.

Foronod se však rychle vzpamatoval. „A kdo je jeho nástupcem?“

Senátor Epoxague položil za ni stejnou otázku velvyslanci Krushjorovi.

„To je velice nejisté. Na jeho místo si bude dělat nárok hodně mužů a může trvat řadu let, než se navzájem pozabíjejí. Na Kalkorův rod zapomeň, faktore. Jsem zdejší královnou právem následníka – anebo chceš-li, právem dobyvatele. Přináším záruku míru se sousedy a míru mezi námi tady. Požaduji…“ Co chce požadovat? Nemůže přece v domáckém a venkovském Krasnegaru organizovat nějaký ceremoniál skládání holdu anebo přísah věrnosti! „Žádám tě, Mistře Foronode, aby ses ujal svých povinností.“

Pozorovala ho, jak svádí vnitřní boj se svým pokrevním dědictvím. Ale co jiného mu zbývalo? Všechny ty měsíce se musel denně modlit, aby přijel Kalkor a aby se ukázal být lepším než jeho proklatý mladší bratr.

Kdyby jen tušil, jak marná je to víra! A teď byl ke všemu připraven i o tuto chabou naději. Pokud nechtěl posadit na trůn jako krále někoho z místních nebo sám sebe, pak zůstávala Inos jediným, kdo na královsky titul vznášel oprávněný nárok. A mladí muži stáli při ní.

Foronod ztěžka postavu hůl o krok blíž k trůnu. Těžce se o ni opřel, sáhl Inos po ruce a zvedl ji k suchým rtům. ‚Jsem věrný a poslušný služebník Tvého Veličenstva a z celého srdce vítám tvůj návrat.“ Pak se napřímil a ustoupil o krok zpět. „Bohové, chraňte královnu!“ dodal, jako by si vzpomněl dodatečně, a ústa křivil, jako kdyby ho ta slova bolela.

Byla to čestná kapitulace. „Tak, jak jsi býval mému… našemu… otci, tak buď vždycky i jedním z našich… eh… mým nejdůvěryhodnějším a nejčestnějším rádcem, faktore.“ Trošku se do slavnostní řeči zamotala, ale to se časem poddá.

Nedaleko poznala jednoho ze starších impů, obchodníka, jehož jméno už jí vypadlo z hlavy. Měl významné postavení v dovozech zboží do Krasnegaru, to si pamatovala, a taky byl členem královské rady. Sestoupila z trůnu a posadila se na jeho šarlatové čalounění. Rap napřáhl ruku, v níž držel malý polštářek, a položil jí ho před nohy.

Inos upřela pohled plný očekávání na obchodníka.

Dokolébal se před trůn a padl před ní na kolena.

2

Uprostřed zimy v Krasnegaru téměř neznali denní světlo, ale úplněk visel na obloze neustále. V tom bezstarostném královstvíčku byly hodiny jen vzácně k vidění a Inos docela ztratila pojem o čase. Měla toho tolik na práci, že zapomínala jíst a spát, ba i jenom se na chvíli posadit.

Rapa sotva kdy zahlédla, jen tu a tam se objevil a přikázal jí sednout ke stolu. Potom snědla všechno, co tam bylo, aniž by vnímala, co vlastně jí. Dokonce ani v těchto chvilkách jí všeobecný zmatek nedopřával klidu. Ohromovalo ji, kolik ze známých lidí už nebylo mezi živými. Biskup, kterého sklátil infarkt. Matka Unonini, zabitá jotunem, když se snažila zabránit jednomu znásilnění, a seržant Thosolin, rozsekaný na kusy za obdobných okolností. Kancléř Yaltauri zemřel v kobce, majordom Kondoral, jak říkali, protože mu z té hrůzy puklo srdce.

Paní Aganimi, hlava hradní domácnosti, však přežila a hned se pustila do práce, aby v tom svinčíku, jaký jotnaři nadělali po celém hradu, zase udělala pořádek.

Inos, která teď mohla mít zlata, kolik si vzpomněla, najímala muže i ženy po stovkách. V zimě bylo v Krasnegaru obyčejně málo co dělat, ale ona nenechala ruce svých poddaných zahálet. Její peníze začaly protékat městem jako míza a to také hodně pomáhalo. Krejčí a truhláři a řemeslníci všech profesí náhle zjišťovali, že mají tolik práce, že se jim o tom nikdy nesnilo. Ceny rostly, a tak musela Inos vydat dekrety proti šmelině.

Jmenovala novou radu a počet členů z osmi či kolika, jak ustanovil otec, rozšířila na dvacet čtyři a prosadila do ní i několik žen a mladých lidí přibližně jejího věku, například Kratharkrana, přerostlého kováře s pisklavým hlasem. Starší rádcové se na takové novoty mračili, ale umravnila je lichocením, které jako adept zvládala výborně, a taky královským půvabem, kterým ji obdařil Rap, jak se konečně přiznal. Mrazivý pohled zelených očí se stal součástí legendy, která ji obestí-

rala, a úspěšně jím likvidovala hádky či odrážela cizí argumenty jako ocelovým štítem.

Vyžádala si inventuru zásob potravin a záznamy byly shledány v beznadějném chaosu. Bylo to ovšem taky díky Rapovi, který nepozorovaně obcházel sklady a spíže, když se nikdo nedíval. Foronod se z toho málem pomátl a Inos byla docela ráda, že je starý faktor pořádně vyvedený z míry, protože aspoň neměl čas dělat své královně potíže. Zranění, které ho tak zchromilo, mu zjevné přivodili jotnaři, ale už nebyl zdaleka tím Foronodem jako dřív, a tak se Inos začala rozhlížet po někom, kdo by ho nahradil.

Nikdo nevěděl, kolik obyvatel Krasnegaru vlastně zahynulo, ani kolik hladových krků zůstává na zbývající zásoby jídla, a tak Inos nařídila sčítání lidu, první v dějinách Krasnegaru.

O jotnarech bylo notoricky známo, že při každé oslavě svoje veselí přeženou. Inos potěšilo, když zjistila, že kaprál Oopari, který před časem dezertoval, učinil pokání – anebo se nabažil své milé – a vrátil se v létě lodí. Povýšila ho na seržanta a svěřila mu velení stráže i milice. Dal se do díla, takže po první výtržnosti bylo vězení plné. Král Holindarn býval zároveň nejvyšším soudcem Krasnegaru. Inos nebyla schopna představit si samu sebe i v této roli. A tak jmenovala nezávislého soudce.

Spousta domů byla záměrně vypálena a plameny se často rozšířily na přilehlé budovy. Ale dřevo v podobě kmenů či trámů v Krasnegaru neexistovalo, protože v minulosti se tam vždycky dováželo.

Na první schůzi královské rady královna poznamenala, že jen pár dní jízdy na jih roste dřeva, kolik si kdo vzpomene.

Ale není žádná cesta, jak je dopravit, utrhl se na ni Foronod.

Proč bychom nezkusili přitáhnout je na saních?

Goblini… cesta po hrázi… počasí… krmení pro koně… námitky se od starších členů rady valily jako dým z mokré rašeliny. Inos se podívala po usmívajících se tvářích mladých lidí a dala o té otázce hlasovat. Rada bez okolků schválila, že Královská krasnegarská milice se rozšíří z osmnácti na osmdesát mužů, kteří budou vyzbrojeni Inosinými meči a vycvičeni k obraně dřevorubců před útokem goblinů, a to co nejdřív.

K výpravě na pevninu bude třeba koní a ještě nikdy se nezkoušelo převádět je po hrázi v zimě. Nařídila, aby to udělali a aby na pevnině postavili stáje.

Chtěla, aby se sloužila zvláštní bohoslužba jako díkůvzdání, a také bylo nutné pohřbít osm mužů, kteří padli v jednodenní válce za osvobození Krasnegaru. Její někdejší učitel, zasmušily starý Mistr Pogaranu, byl zděšen, když ho ustanovila sloužícím biskupem. Věděla, že je svědomitý a odvede dobrou práci, ale provinile si říkala, jestli mu náhodou nechce trošku oplatit nesčetné hodiny nudného učení.

Téměř všechny krasnegarské ženy v plodném věku byly těhotné, ať už díky impským legionářům anebo jotnarským nájezdníkům, a spousta z nich už se blížila ke konci těhotenství. Lékařská zařízení ve městě byla pro takový nápor beznadějně nedostatečná, a tak Inos nařídila, aby se celé jedno hradní křídlo přeměnilo v porodnici. To ji přivedlo k myšlence, že bude třeba zřídit nějaký kurs pro porodní

asistentky a taky nějakou formu veřejné péče o děti, až v létě bude potřeba všech žen k práci.

Půlka rybářské flotily během pohnutých událostí odplula, a tak musí přemýšlet o stavbě nových lodí a o pracovní síle, které k tomu bude zapotřebí…

Všechny tyhle a mnohé další věci jí bohatě stačily naplnit první tři dny kralování.

3

„A teď pěkně půjdeš a celou noc se pořádně prospíš," řekla jí přísně Aganimi.

„Ach, strašně bych ráda. ale…"

„Žádné ale. Tvoje ložnice je konečně uklizená a už jsem tam nechala pořádně zatopit, aby ti nebylo zima. A už upaluj! Nemůžu přece dovolit, aby se naše milá královna upracovala k smrti…"

Jako dítě Inos tuhle starou, smutnou hospodyni neměla ráda, protože ji často připravila o kamarády a zapřáhla je do práce. Během posledních tří dní byla hrozivá Aganimi téměř stejně nepostradatelná jako Rap.

Pokoušela se v únavou otupělé hlavě nalézt nějaké vážnější argumenty, ale zakrátko zjistila, že žádné nejsou. U všech bohů, jestli se její království bez ní neobejde ani na jednu noc, zač asi stojí?

A je vůbec čas jít do postele? Nad kopci na jihu byla obloha rozjasněná, a to neznamenalo ani západ, ani východ slunce, ale nepochybné poledne. Okny se dostávalo do místností tolik světla, že se dokonce obešla i bez lampy.

Vlekla se po schodišti do patra nad korunním sálem a říkala si, zdali bude mít dost sil, aby se vůbec dobelhala do postele. Králové Krasnegaru odjakživa spávali na vrcholku Inissovy věže. Byl to posvátný zvyk, ačkoli donedávna nikdo nevěděl, že sám král vlastně i ve spánku střeží ještě jednu komnatu nad jeho ložnicí. No, teď už to nejspíš vědí všichni.

Přepotácela se přes audienční sál a usmívala se na chlapce, kteří se jí pokoušeli uklánět přesto, že je tížily kbelíky a lopaty. Teď už šly práce na úklidu pěkné kupředu.

Přešla i královskou šatnu, kde pracovala děvčata se smetáky a hadry. Proč asi Aganimi drží děvčata a kluky odděleně? Nejspíš proto, aby udělali víc práce. To jest méně se bavili. Musí pamatovat na to, aby se tahle praxe změnila.

Potom překonala prázdnou komnatu zvanou předsálí… Těžit stromy pro Krasnegar znamená mít sáně a sáně potřebují sanice a na ty je třeba opatřit železo. Tak jí to aspoň vysvětlovali. A železa byl velký nedostatek. Přetavit k takovému účelu trpaslickou ocel z čepelí mečů nebylo myslitelné, to jí kováři řekli rovnou. Odpověděla jim, aby na to tedy nemysleli a prostě to udělali.

Po předsálí následovala odpočívárna, teď rovněž prázdná. Pokud budou schopni postavit lodě, tak snad dokáží i vyrobit nábytek, který zrovna nebude vypadat, jako by ho zahodili trolové. Jistěže by nakonec mohla Rapovým magickým portálem proklouznout do Kinvale a do Kinfordu a tam objednat, co mají na jaře přivézt do Krasnegaru.

Pomaličku a s těžkým oddychováním přešla ještě přes převlékárnu. Kmeny se jim možná podaří ukrást goblinům, hřebíky ale na stromech nerostou. Rap by mohl nějaké udělat, nechce ale od Rapa žádat pomoc vyjma případů, kdy jí nic jiného nezbude. Měla při tom pocit, jako by švindlovala. Dumala, kolik hřebíků bude moci propašovat magickým portálem, než si toho lidé všimnou, a přemítala, proč jí tahle cesta jako švindlování nepřipadá.

Vyšplhala na vrchol posledního schodiště a byla ve své ložnici. Zavřela za sebou závoru. Ach, ten klid!

Jak říkala hospodyně, v krbu plápolal veselý oheň. Poblíž ohně byla teplota v ložnici téměř příjemná. Jediným vybavením tu byl omšelý starý koberec a malá postel, kterou Inos nikdy neviděla. Byla na ní kupa kožišin a přikrývek a Rap.

Ležel až na vršku s rukama za hlavou a pozoroval ji. Měl na sobě pořád totéž oblečení jako předtím, ale byl čistý a čerstvě oholený a goblinské tetování zmizelo. Říkala si, kdy to asi stihl.

Došla až k němu a čaroděj pozvedl obočí na přivítanou.

„Dneska v noci nejsem hrozně utahaná," řekla.

Zatvářil se kysele, jako že to byl zcela nevkusný vtip.

„Ale určitě bys to dokázal napravit," dodala s nadějí v hlase.

„Chtěl bych ti něco ukázat – nahoře."

Inos rychle zavrtěla hlavou. „Ne! Teď ne." Byla tak unavená, že jen pomyšlení na další schodiště…

Rap přikývl. „Dobrá, funguje to."

„Co to?"

„Kouzlo odporu. Obnovil jsem je."

Inos se podívala na ty strašné zakázané dveře. „To je mi jedno. Teď tam prostě nepůjdu. Možná zítra, až nebudu tak unavená."

„Použij stejné heslo."

„Holindarn? Aha… chápu, co máš na mysli." Odpor a nechuť vystřídala normální zvědavost, co jí asi může čaroděj ukázat.

Rap spustil nohy z lůžka. „Pojďme! Opravil jsem i stínění kolem hradu, takže tě nikdo zvenčí nemůže sledovat – vyjma případů, kdy budeš v nejhořejší komnatě." Otevřel jí dvorně dveře a ona se ztěžka vlekla vzhůru dalším úzkým schodištěm.

Za ní se ozvěnou ozýval Rapův hlas. „Taky jsem vyzvedl hráz s cestou – myslím, že od Inissových časů trošku poklesla. A bude odpuzovat gobliny, to jsem přidal jen tak pro každý případ. Obnovil jsem kouzlo nevšímavosti kolem celého království. Udělal jsem je tak silné, jak jsem si troufl. Kdybych je udělal silnější, tak by sem lodi zapomněly doplout."

„Měl jsi pěkně napilno."

„Tys taky zrovna nelenošila."

Konečně se dostala do komnaty moci. Bylo tam krásně teplo. Nepochybně Rapovo dílo. Bylo tam taky čisto, nikde ani smítko. Opět Rapova práce. Nic než kouzlo nedokáže tak dokonale odstranit všechen prach a dokonce dodat podlaze lesku.

V jižní stěně se tměl magický portál v místě, kde bývalo Kouzelné okno, a po každé straně byla v menších obloucích dvě obyčejná okna. Těmi bude možno pozorovat východ nebo západ slunce. Jediným kusem nábytku v komnatě byla mohutná truhla, takže zřejmě ona byla důvodem, proč ji sem přivedl. Přešla k ní a zkusila zvednout víko.

„Jiné heslo," řekl Rap. „Shandie."

„Proč Shandie?" Víko jako by se jí v ruce samo zvedlo.

„Dobře se pamatuje, ale je těžko k uhodnutí."

Podívala se do truhly – stovky váčků z vyčiněné kůže.

„Zlato," řekl Rap vedle ní. ‚Ještě jsem neviděl ženu, která by tak utrácela jako ty, ale tohle by ti na nějaký čas mělo stačit. Tam ten veliký balík je tvoje koruna. Originál nemůžu najít, a tak si myslím, že ho odnesli impové, ale tohle je přesná kopie."

Koruna? Kdo by se o ni staral? Pustila těžké víko, obrátila se k němu a oči jí plavaly v slzách. „Rape, jestli to má znamenat…"

„Ano, znamená. Teď pojď se mnou." Objal ji rukou kolem pasu a vedl ji k portálu. Vyslovil 'Holindarn' a otevřel jej. Vzápětí vkročili do jasného odpoledne v Kinvale, do sluncem zalitého soukromého salónu princezny Kade. Z krbu vyletělo trošku kouře, ale ne tak divoce jako posledně.

Kade, která seděla a četla knížku, vyskočila poplašeně z křesla.

Je v pořádku," hlásil jí Rap. Jenom sotva stojí na nohou. Vlastně vůbec nespala."

„Všechno je v pořádku," potvrdila Inos. Ostré výčitky svědomí jí připomínaly, že nechala Kade úplně beze zpráv.

„Ano, miláčku, já vím," řekla Kade. „Dobře jsi to zvládla! Teď se tady pěkně posaď."

Rap s Kade odvedli Inos mezi sebou ke křeslu s růžovým čalouněním. Po několika dnech v Krasnegaru byla vyčerpaná, nohy se jí třásly jako stařence a klouby zapomněly, jak se mají ohýbat. Zvedli jí nohy na stoličku a za zátylek jí dali polštář.

Jenom jedla," řekl Rap. „Horká lázeň a dobrých deset hodin spánku by to měly napravit. Nikdo ji v hradě nebude hledat, ale tady si lépe odpočine."

Inos k němu vzhlížela smutným, odmítavým pohledem. Kade odběhla zařizovat všechno potřebné a Rap se posadil na postranici Inosina křesla s jednou nohou na zemi a druhou kývající se ve vzduchu. Žádné tetování. Vlasy jako vrabčí hnízdo. Pitomý obličej s hloubavým výrazem. Tohle je její muž, a teď ji opouští.

„Půjdu, Inos."

„Vidím to na tobě." Byla příliš unavená, než aby se začala hádat, a nejspíš proto si vybral zrovna tuhle chvíli. Hádat se s Rapem stejně nikdy k ničemu nevedlo. Paličatý trouba!

„Všechno zvládneš," řekl. „Počínala sis bezvadně."

„Bez tebe bych neudělala nic."

Není to spravedlivé. Prostě to není fér!

„To je pravda, ale od té první noci jsem nedělal vlastně nic, než rozhazoval peníze. Nedával jsem ti žádné rady, víš? Ani jednu! Instinktivně jsi věděla, co je potřeba dělat. Pořád jsem tě sledoval…“

„Miluju tě. A ty mě. Ale jdeš pryč.“

„A ty chceš vědět proč. Jenomže já ti to nemůžu povědět. Ach, Inos, má nejdražší, kdybych mohl, dávno bych ti to řekl!“ Díval se na ni se strachem v očích. „Poslouchej – Slova moci jsou mnohem víc než jen obyčejná slova, to je jasné. Mohou to být jména démonů nebo elementálů. Nevím to jistě, ale zdá se to logické. Elementál je vázaný svým jménem a musí sloužit každému, kdo zná takové Slovo. Tak nějak to dává smysl. Když pak svoje Slovo budeš s někým sdílet, přikazuješ vlastně tomu ubohému starému elementálovi, aby sloužil další osobě, takže jeho moc je… No, však to pochopíš.“

S hlavou zabořenou do polštáře jí dělalo potíže udržet oči zaostřené na jeho obličej. Vlastně je udržet zaostřené na cokoli. Teplo ji sladce omamovalo.

„A Slova jsou víc než jen slova i v jiných směrech, jako například, že se nedají zjistit okultními způsoby.“ Promnul si čelo, jako by ho bolela hlava. „Dokonce ani nechtějí, aby se o nich vůbec mluvilo.“

Ona o jeho výklad nestála. Chtěla, aby ji objímal a zůstal navždycky s ní.

„A samozřejmě je obtížné je vyslovit.“ Rap vstal a napřímil se. Jenomže zároveň nechtějí být ztracena. Když jsem si myslel, že umírám v Azakově vězení, jedno z mých Slov velice těžko neslo, že by mělo být zapomenuto. Myslím, že tehdy bych je někomu řekl velice snadno.“

Inos se ho chtěla na něco zeptat, ale zapomněla na co a nebyla si ani jistá, jestli by jí v tomhle stavu ústa sloužila, jak mají.

„Takže někdy se Slova chovají tak, jako by žila vlastním životem.“ Rap se zhluboka nadechl a ona si matně uvědomila, že musí mít veliké potíže s tím, aby jí tohle vůbec řekl.

Bolí ho to? Bolí ho mluvit o tom? Bolí to, když se má Slovo vyslovit?

„A co pět Slov?“ zamumlala. „Vysvětli mi, co se stalo s Rashou a co se skoro stalo i tobě.“

Rap několikrát otevřel ústa a zase je zavřel, potom zavrtěl hlavou. „Promiň!“ Obrátil pohled k oknu a vyhlížel do zimního slunce. „Někdo mi kdysi říkal, že Zinixo byl nejmocnějším čarodějem od Thrainových dob. A já jsem ho porazil! Ale nemůžu…“

„Olybino říkal, že to, co se stalo, je nemožné.“

„Zatraceně, skoro měl pravdu! Ten zápas s trpaslíkem byl proti tomu dětská hra. Jenomže tehdy jsem byl šílený. Nemohl bych… udělat to, co jsem udělal… kdybych nebyl tak rozzuřený na toho trpaslíka. Tak jsem ho nenáviděl…“

Vzdala to. „A ty mi neřekneš, ani proč jdeš pryč.“

Mluvil k okenním tabulkám. „Inos… Když jsou dva lidi zamilovaní:.. Rádi se drží za ruce a líbají se a… Nu, jsou něžní a věnují se všem těm intimním záležitostem.“

„Ty mě překvapuješ.“ Obrovsky zívla. To bylo asi velice neslušné.

„Jedna věc vede k další. Je mi líto, jestli se tě to dotkne, ale jsem čaroděj a vidím i skrz zeď, a tak se ovšem bojím, že jsem viděl všelicos…“

„Už jsem o těch věcech, co máš na mysli, taky něco slyšela.“

„Ano?“ zeptal se překvapeně. „No… to je důvod, proč odcházím. Nemůžu sám sobě věřit, že bych se dokázal vždycky ovládnout.“

Taková neslýchaná absurdita na okamžik rozehnala sladkou mlhu, která ji začínala zahalovat. „Rape! Ach, ty můj Rape! Já bych si tolik přála, aby ses absolutně přestal ovládat! A čím dřív, tím líp!“

Otočil se, aby se na ni mohl podívat, ale vrtěl přitom hlavou. „Nemyslím to doslova. Vlastně myslím. Jasně. Ale nemusel bych udržet kontrolu nad jiným…“

Znovu se podivila, proč má takové potíže vyslovit, co jí chce říci.

„Čarodějové se mohou ženit,“ namítla chabě.

„Ale nežení se s čarodějkami!“

„Inisso byl taky ženatý. Jeho žena se jmenovala Olliola.“

„Ale neznali dohromady víc než…“ Zasténal a zmlkl.

„Ale vrátíš se? A brzy?“

Zaváhal, a tak dodala: „Slib mi to!“

„Dobře. Slibuju. Ještě než přijde zima.“

„Dřív!“

„Ne. Ach, Inos! To není kvůli tobě, má milá!“ dodával chvatně. „Věř mi, že to není kvůli tobě. Ani kvůli Krasnegaru. Viděli jsme každý kus světa, ne? A dobře vím, že bych nikde nenašel kout, kde by se mi líbilo víc než v našem malém staromódním Krasnegaru. Je ošuntělý, ale čestný a přátelský. Nejsou tu války ani nespravedlnost, ani útisk. Jistě to cítíš stejně, že?“

Unaveně přikývla.

Pohnul se. Poklekl vedle jejího křesla, ale jeho šepot jako by přicházel z veliké dálky. „Inos… kdybych řekl, že můžeš jít se mnou, kdybych řekl, že můžeme odejít a žít navždycky spolu na nějakém krásném místě a nemít nikdy žádné starosti… Co bys na to řekla?“

„Povinnosti?“ zamumlala. Taková hloupá otázka!

Na čele pocítila velice něžný dotek…

Potom jí Kade cloumala ramenem a říkala, že koupel je připravená a Rap je pryč.

4

Dny se pomalu začínaly protahovat. Inosin život se pomaličku formoval do rutinních návyků. Její reformy poznenáhlu začaly přinášet ovoce.

Výprava pro dřevo byla úspěšnější, než se jí kdy zdálo, a následovaly ještě tři. Bylo jasné, že na saně nikdy dřív nikdo nepomyslel. Dřevo bylo čerstvé, jistě, ale byla ho spousta. Buďto si goblini jejího počínání nevšimli, anebo jim to bylo jedno, ale jediná zranění, která Krasnegarští utrpěli, bylo několik ztracených prstů jako následek nezkušenosti a omrzlin. Mnohem hrozivější bylo vyčerpání koní a

jejich zranění, ale Inos ukázala i starším ve své radě, že nové cesty mohou být lepší než dosavadní, a její reputace tím určitě neutrpěla.

Začaly přicházet děti a téměř všechny byly přijaty jako vlastní a dostalo se jim takové lásky, na jakou měly právo. Ani jim, ani jejich matkám nikdo nevyčítal, že jsou na světě, vždyť na drsném severu je život velice vzácnou věcí. Krasnegarští se znovu sjednotili v tom, jak ty malé voňavé miláčky přivítali a zahrnuli je láskou.

Pravidelnou součástí Inosina programu se staly čajové dýchánky s Kade, které jí také přinášely báječný odpočinek. Kade, která už stačila zorganizovat Kinvale ke své spokojenosti, byla schopná jí v lecčems pomoci. Její bystrý zdravý rozum vydal za deset královských rad.

Jednoho slunného odpoledne seděly v salónku a Inos vysvětlovala: „Tohle je Seznam číslo jedna."

Kade v elegantních šatech z růžového batistu převzala pěstěnou rukou od neteře svitek. „Teslice, šídla, biskup… *Biskup?* No tohle, Inos, *biskup v* seznamu nákupu?"

„A nejméně dva kaplani. Tohle je jenom seznam oprav a obnovy, který má za účel dostat nás tam, kde jsme už byli. A tuhle je Seznam číslo dvě, věci, které potřebujeme dopravit po moři, když goblini blokují cestu po pevnině. Většinou je to sůl a nějaké potraviny, ale potřebujeme také dobytek, abychom mohli obnovit naše stáda, a to se námořníkům nebude líbit."

Kade našpulila rty a potom nakoukla do Seznamu číslo tři.

„To je seznam Inosiných vylepšení," řekla Inos živě a mávala rukou, která už hodně dlouho nepoznala manikúru. „Knihy a učitelé a nábytek do hradu." .

„Hudební nástroje? Pět set párů tanečních střevíců?"

„Nu, připouštím, že to všechno nejsou nezbytné věci. A ovšem všechny tyhle seznamy přijdou na řadu až po obvyklých dodávkách, které kupujeme každým rokem. Víš přece, obilí, léky, koření a barviva, litina…"

„Co je to litina? No, to je jedno, zlatíčko. Nemyslím, že bych byla šťastnější, když to budu vědět. Místo toho bychom si mohly vzít kousek tohohle litého kolárče."

Kade se ukrutně nudila, protože během oficiálního smutku po smrti Ekky jí chyběla přiměřená společnost. Proto se s nadšením vrhla do role krasnegarského obchodního agenta. Předvolala si obchodníky a vyptala se jich na cenové nabídky, najala lodi, a nakonec ještě trvala na tom, že všechno zaplatí z bezedných kinvalských pokladen. Tvrdila, že Ekka zavinila většinu krasnegarských problémů, a bude jen spravedlivé, když se z jejího majetku budou hradit kompenzace. Rapovo zlato nevydrží věčně. Mimoto je třeba se zabývat otázkou, jak bude Krasnegar v budoucnu přežívat, pokud tam goblini přestanou prodávat kožešiny?

Na tento problém Inos ještě nepomyslela. Když jej prošetřila, zjistilo se, že minulého léta se goblini vůbec neukázali. Nikdo z toho neměl nějaké obavy, ale přesto požádala Foronoda, aby jí sestavil bilanci ohledně obchodu s kožešinami. Vyšlo najevo, že Krasnegar je závislý na směně s gobliny ještě víc než na obchodu s Nordlandem. Královna se s faktorem shodla na tom, že tuhle hrozivou informaci

podrží v tajnosti dokonce i před královskou radou – královna s faktorem už si stačili k sobě navzájem vytvořit náležitý respekt.

Jaro přišlo brzy a cesta po hrázi se vyčistila dřív, než by kdo čekal. Stáda odešla na pevninu, lodi byly připravené. Život v Krasnegaru šel dál.

Inos pomaličku obnovovala stará přátelství a navazovala nová. Královská koruna ji však stavěla do izolace a musela se smířit s tím, že ať jsou jí její poddaní sebebližší, nikdy mezi nimi nenajde důvěrné přátele. Dokonce i při večírcích a oslavách byla vlastně sama. Znovu se oživovaly staré pověsti o Inissovi a všeobecně se věřilo, že zdědila jeho magickou moc. Podivné balíčky potřebných věcí jako hřebíků a léků, které se tu a tam v hradě objevovaly, podobné pověsti jenom přiživovaly. Pečlivě střehla tajemství magického portálu do Kinvale a obávala se, že nebýt jeho, už by se musela dávno zbláznit.

Z přístavu zmizel led a z jihu dorazila pořádná flotila. Krasnegarští žasli, kolik lodí toho roku připlulo a kolik potřebných věcí bylo naráz k mání.

Foronod dál působil jako faktor, ale už nebyl schopen donekonečna hlídat všechny podrobnosti, čímž býval pověstný. Inos sama trávila týdny na pevnině, nahlížela mu přes rameno, pozorovala, učila se a nakonec ho sama téměř nahradila. Adept se dokáže naučit cokoli.

Goblini toho roku přišli, ale z neznámé příčiny se bránili chodit do Krasnegaru po hrázi a trvali na tom, že budou obchody uzavírat na pevnině. Královně i faktorovi se nesmírně ulevilo, když viděli přicházet první skupinu zeleného lidu, a všimli si velkých svazků páchnoucích kožešin, které vlekly ženy na zádech. Inos jim v náhlém popudu nabídla výměnou meče a goblini nadšeně souhlasili. Měla spoustu mečů a žádné užití pro ně.

Teprve až tahle první skupina byla pryč, napadlo ji přečíst si pořádně smlouvu s Impirií. Zjistila, že jí smlouva zakazuje prodávat goblinům zbraně. Drahoušek Emshandar!

Noci se začaly dloužit. Úroda už byla bezpečně ve městě a toho roku byli s velikým úkolem hotovi dříve, než kdo v Krasnegaru pamatoval.

Den po dni teď Inos doufala, že se objeví Rap. Slíbil přece, že se do zimy vrátí, a věděla, že vždycky drží slovo.

Vzpomínky na něho jí vůbec v paměti nebledly a žádný silný mládenec jeho místo nezaujal – anebo spíš místo, které mělo patřit jemu. Trávila dlouhé hodiny rozjímáním nad nevysvětlitelnými změnami, které se s ním udály poté, co nabyl velké magické moci, nad narážkami, které tu a tam utrušoval, a nad podivným a nepochopitelným tajemstvím, které v sobě skrýval. Nakonec se dopracovala k jisté teorii. Byla to teorie dost odvážná, ale odpovídala matným indiciím, které zjistila.

A taky už měla přichystaný plán.

Inosolan zdaleka nehodlala přiznat porážku.

5

Nad horizont se pomalu šplhal měsíc v úplňku a Rap sjížděl dolů k pobřeží. Vzduch mrazivě štípal a zem byla zmrzlá, ale sníh tu ještě neležel. Bůh zimy zane-

dbával svoje povinnosti. Zápach chaluh a ryb a ostrý křik racků, to všechno mu v srdci rozeznívalo radostnou ozvěnu. Před hrází čekaly tři povozy, až přijde odliv, a proti zamračené obloze se hrbily jako tři anonymní černé stíny. Země i moře byly neurčitě šedivé, na jedné straně zarámované rudým přísvitem zapadajícího slunce a na druhé stříbřitým příslibem měsíčního úplňku. Některé vlny jako by zdobila heraldická korunka z racků, usazených na vodě.

V chalupách na pobřeží se ještě zdržovalo pár lidí, ale ti si cizince na velkém černém koni příliš nevšímali. Tu a tam mu někdo přátelsky přikývl a šel si po své práci. Byl pro ně nezapamatovatelný a sotva si dokážou vybavit, že ho vůbec viděli, anebo si všimnout, že jezdí bez uzdy.

Už jen málo toho zbývalo převézt po hrázi do Krasnegaru: pár kůží, kosti a několik sudů soleného koňského masa na krmení psů. Když přišel zlý rok, snědli koňské maso pochopitelně lidé, a někdy snědli i ty psy, ale tohle bude dobrý rok. Foronod už na pevnině nebyl a to samo o sobě bylo dostatečným důkazem, že město je nacpáno zásobami vrchovatě. Zůstávaly tu jen velké hromady rašeliny. Té nebude mít Krasnegar nikdy dost. Dokud počasí dovolí, budou neustále po hrázi jezdit vozy a převážet rašelinu.

Inos si vedla dobře. Rap sledoval, jak si počíná, zpočátku často, později už jen občas, když viděl, že své poslání zvládá. Ona sama byla obyčejně v hradě, a tudíž chráněná před jeho pohledem okultním štítem, ale viděl na ulicích šťastné lidi. Krasnegar přežije. Nemusel by se ani vracet, kdyby to neslíbil. Nebude tu muset zůstat dlouho. A bude to naposled.

S překvapením si všiml nových zimních stájí, a jak jel kolem, jen tak mimochodem je opatřil kouzlem proti goblinům. Časy se mění, a dokonce i v Krasnegaru.

Míjel naložený povoz a přikývl na pozdrav Jikovi, který mu stejně odpověděl a pak se zamračil, jako by ho zlobila vynechávající paměť.

Ďábel zastříhal ušima, když vlnky zalily oblázky před ním. Ale Rap ho magicky uklidnil a kůň vzápětí rozrazil velkými kopyty vodu. Blešoun opatrně očichával a jazykem okusil tu neznámou, nepokojnou kapalinu. Bylo potřeba na něho zapůsobit důrazněji než na Ďábla, aby se dal přesvědčit, ale nakonec jen úsečně zavrčel a ťapal za koněm.

Úseky zalité vodou byly poměrně úzké, protože hladina při odlivu klesala a hráz, po jejíž koruně vedla cesta, byla vyšší než dřív. Ďábel zanedlouho klapal kopyty přes Velký ostrov a velký pes už se zase hnal dopředu. Cesta se stáčela k pobřeží a Rap si konečně dopřál pohled na doky, které ležely před ním. Vypadalo to až dojemně přesně tak, jak čekal – obyčejní lidičkové se tam hemžili při každodenní práci, na kůlech visely rybářské sítě, spousta lodí už byla vytažených z vody a posádky je připravovaly na dlouhý odpočinek. Mírný, přátelský poklid a bezpečí. Prázdný povoz zrovna vyrážel na cestu k pevnině, ale jeho kočí už si všiml, že z protisměru přijíždí jezdec.

A Inos! Jela na Blesková po cestě kolem doků, nepochybně se chtěla podívat, jak se budou jezdec a povoz míjet. Inos jen máloco ujde, pomyslel si Rap. Bude snad tím nejlepším monarchou, jakého Krasnegar pamatuje. To on ovšem věděl

odjakživa. Zamrkal, protože se mu v očích objevily slzy, a hlasitě se zasmál při myšlence na čaroděje, který je schopen se rozplakat. Jaký by k tomu mohl mít čaroděj důvod?

Viděl, jak královna upírá zrak na osamělého jezdce a stíní si oči před sluncem. Pro ni ze sebe sňal magický závoj. Okamžitě zareagovala, až se její komoň začal plašit, ale Inos Bleska hravě zvládla a pobídla ho patami do cvalu. Ďábel pěnil kopyty vodu v posledním zbytku Velké prohlubně a koně se setkali v mírném stoupání, které následovalo po prohlubni.

„Rape! Ach, Rape!“

Bože bláznů! Té hloupé holce tečou slzy proudem. Nikdy by nebyl přijel, kdyby jí to neslíbil.

„Ahoj, Inos.“ Byl rád, že má schopnost vnitřního zraku, protože i jemu se samou lítostí zamžily oči. Žádná holka – krásná, oslnivá žena.

„To je přece Ďábel! A Blešoun? Tys byl v Arakkaranu?“

„Byl jsem skoro všude. Ale nejlíp je přece jen doma.“ *Lháři!*

Polkla otázku, která se jí dralo na jazyk – o Azakovi, jak jinak – a potom se pozorněji podívala na Rapa. Zaklel si pod vousy – měl s tím, jak vypadá, něco udělat.

„Rape! Co se děje? Nejsi nemocný?“

„Ne, vůbec ne. Jsem jen trochu unavený, to je všechno.“ *Lámeš mi srdce, děvče. To se děje, víš?*

„Vypadáš ale děsně! Jaké máš problémy? U všech bohů!“

No ovšem! „Ty vypadáš báječně, Inos. A vím, žes při svém panování nadělala obrovský kus práce.“

Poněkud podezřívavě se na něho zadívala, zrovna tak, jak si ho pohledem měřívala maminka pokaždé, když nechtěl při obědě nášup. Potom svůj výraz zamaskovala úsměvem. „Dorazil jsi právě na dožínkovou tancovačku!“

Docela zapomněl na to, že celý Krasnegar teď slaví dožínky, protože už je úroda pod střechou. „No jistě,“ přitakal bez nadšení.

Zůstal tři dny a skoro se z toho pomátl. Chvílemi toužil, aby se mezi krasnegarskými sousedy mohl pohybovat v takové podobě, jak vypadal dřív, jenomže to by musel pořád dokola odpovídat na stále stejné otázky a lidi by si všimli, jak se na něho Inos dívá a pokouší se k němu mít, a později by se sama dostala do potíží, kdyby měla vysvětlovat, co se děje, až zase Rap zmizí.

A tak raději zůstával pro všechny nezapamatovatelný, což ovšem zase znamenalo, že si nemohl popovídat ani se starými přáteli. Kývl jim občas na pozdrav a oni reagovali stejně jako Jik – viděli známou tvář, kterou však nedokázali nikam zařadit. Kamarádi z klukovských let pořádně vyrostli – Gith, Krath i Lin. Někteří měli vousiska. Ze všech známých děvčat teď byly matky. Ufio, Fan… Potkával je postupně všechny, když ho Inos vodila sem a tam po městě a ukazovala mu, co už se jim podařilo a jaká práce ještě čeká, pořád vzrušeně povídala a povídala a pokoušela se předstírat, že ji nebolí srdce tak, jako bolelo jeho. Všímal si, jak se lidé usmívají, sotva ji zahlédnou, nadšeně ji zdraví a doufají, že se na ně usměje. Byli na svou královnu pyšní. Impové si vždycky libovali v romantických příbězích o krásných princeznách a císařovnách, ale tady v Krasnegaru se tyhle pocity týkaly

každého. Utahovat si z některého místního jotuna, že mu vládne ženská, by bylo velice nezdravé.

Jenom jednou Rap viděl, že se Inos někdo postavil na odpor. Věkovitý truhlář začal zpochybňovat její poslední novotářské nápady ohledně nábytku. Královně se v zelených očích zablesklo, okultní realita se slaboučce zachvěla a starochovi začaly klopýtat nohy i jazyk, když se pokoušel uklonit se jí, omluvit a utéct, a to všechno současně. Vyjma tohoto jediného případu Rap nikdy na královně nepozoroval, že by užila daru svého panovnického majestátu anebo že by toho bylo vůbec zapotřebí. Ale musel si přiznat, že tohle kouzlo byl opravdu pěkný kousek práce, protože bylo téměř nezjistitelné – nic lepšího nikdy neudělal.

Na dožínkové tancovačce se znovu potkal skoro s každým, ale jeho nepotkal nikdo. Velký sál byl vyzdoben stuhami a natřískán k prasknutí, plný hluku, smíchu a hudby.

Bylo to spíše cosi podobného hudbě, protože Krasnegar nebyl Hub, nikdo si nedělal zbytečné starosti s rytmem a tóninou, hlavně aby to bylo dost hlasité a veselé. Dvakrát tancoval s Inos, ale jinak trval na tom, aby tančila s věrnými poddanými, kteří se s nadějí točili kolem ní. Ještě si nenašla žádného milence, to bylo jasné. Všichni Krasnegarští ji milovali a každý mladík ve městě do ní byl blázen.

Kdyby se mu zachtělo, mohl by zařídit, aby se do jednoho z nich zamilovala. Snad by potom byla spokojená… Stál ve stínu a bojoval se svým svědomím. Kdysi řekl císaři, že by chtěl jen tolik, aby Inos byla šťastná. Mohl by jí přinést štěstí magickým zásahem? Proč to tedy neudělá? Musí si to pořádně rozmyslet, ještě než odejde.

Hodně spolu mluvili, tedy hlavně Inos. Byla hrdá na to, čeho se jí podařilo dosáhnout, a právem, a on ji nechával, aby mu všechno pořád dokola vysvětlovala, přestože všechno pochopil a prohlédl během několika prvních minut. A většinu z toho viděl už zdaleka.

On toho tolik nenamluvil, ale vyprávěl jí, jak zaskočil do Arakkaranu, aby tam vyzvedl svého psa, a jak se Azak s Karem vyděsili, když se tam objevil. Když jí popisoval, jaký hodokvas na jeho počest uspořádali, s kejklíři a břišními tanečnicemi a pochoutkou z kozích očí, a když jí popisoval triky, jaké prováděl během lovu, na který ho pozvali, tak se smála, až jí tekly slzy.

„Takže jsi Blešouna zachránil? A co panter?“ ptala se.

„Pantera jsem tam nechal. Nikdy jsem kočky moc neprožíval.“

„A Azak ti dal Ďábla?“

„Já jsem si ho vzal. Myslím, že Azak mi dluží víc, než jakou má cenu jeden kůň.“ A povídal jí něco málo i o dalších svých cestách – do Faerie, Dračího okrsku a do Durthingu.

„V Thume jsi nebyl?“

Ne, řekl, v Thume opravdu nebyl.

Povídali o všem vyjma jejich soukromého problému a nikdy se o té věci ani nezmínili. Pokoušel se jí to jednou vysvětlit, ale Slova mu to nedovolila. Anebo to zařídila ještě nějaká vyšší autorita, než jsou Slova – v tom si nebyl jistý.

Inos něco chystala. Věděl to od okamžiku, kdy se s ní setkal na pobřeží. Mohl by na to i přijít anebo to z ní prostě vypáčit, ale neudělal to. Zakázal si nahlížet do její mysli a nedovolil si odečítat myšlenky z výrazu její tváře. Bylo to pro něho nepříjemné, ale kdyby podlehl takovému pokušení, celý jeho pobyt v Krasnegaru by se změnil v nesnesitelné trápení.

V noci opouštěl palác, aby ji nemohl pozorovat. Poblíž přístavu našel pohodlnou podkrovní světnici, kterou nikdo neobýval, a vybavil si ji tak, aby v ní mohl pohodlně ulehnout. Vůbec teď nespával, téměř zapomněl, co to vlastně spánek je.

6

Čtvrtého dne ráno se Rap připojil k Inos, aby s ní posnídal ve Velkém sále. Seděla tam sama u velikého stolu a on se dostavil docela světsky, dveřmi, došel k ní a posadil se na vedlejší židli. Slunce teprve vycházelo a slibovalo další nezvykle pěkný den. Měla na sobě velmi prosté bledě zelené šaty a vlasy měla rozpuštěné, stažené pouze stuhou, a byla tak nádherná, jak ji ještě nikdy neviděl. Hedvábná hladkost jejích líček byla zázrakem sama o sobě.

Znovu byl oblečený v jezdeckých šatech.

„Přece už neodjedeš!“ V hlase mela zřetelnou výčitku a v obličeji zbledla víc, než by bylo normální.

„Raději pojedu v dobrém počasí, dokud trvá,“ řekl a nedíval se na ni. Tedy alespoň očima ne.

„Brý ráno, Veličenstvo.“ K Inos se přišoural starý sešlý číšník a položil před ni hrneček s čokoládou a stříbrnou misku s lepkavou kaší. Vůbec si nevšiml, že má královna společnost.

Než mohla otevřít ústa, Rap zařídil, že i před ním se objevila miska s kaší – jenomže ze zlata. Pokusila se zasmát, ale její pokus ztroskotal. Staroch odkulhal a ničeho z dění u stolu si nevšiml.

„Myslel jsem, že bych si mohl vzít Plamena,“ zmínil se Rap mezi sousty. „Byli jsme spolu vždycky dobří kamarádi, a taky si říkám, že už je trochu starý, aby tady mohl normálně sloužit.“

„Samozřejmě.“

„Ďábla ti nechám tady. Říkal jsem si, že by ses na něho třeba občas ráda podívala. Docela dobrá památka na Azaka.“

„No to je bezvadné, opravdu.“

Radši jí nevykládal, jak Azak po návratu do Arakkaranu dohání všechen ten ztracený čas. Strašný chlap!

Nějakou dobu jedli mlčky a ozývalo se jen kousání a srkání. Krasnegarská kaše je zatrachtilé jídlo, říkal si Rap a divil se, proč mu tolik chutná. Byl to zvláštní pocit, sedět tu u velkého stolu a jíst jako čaroděj na návštěvě. Zatím pokaždé, když jedl ve Velkém sále, seděl spolu s ostatními sloužícími vzadu poblíž krbů. I teď jich tam bylo dost a dost a lelkovali nad horkou snídaní. Dobře věděl, jak jim je. Většina z nich se teprve teď vrátila z pevniny, poslouchali klevety z léta, užívali si opravdových postelí a suchého bydlení, obnovovali dřívější přátelství a spokojeně

uvykali pomalejšímu chodu zimního života v Krasnegaru. Proč jen byl takový hlupák a chodil sem?

Inos neustále hleděla jenom na něho a volnou rukou drtila ubrousek. Ano, něco jistě chystá, myslel si Rap, ale paličatě odmítal nahlédnout do jejích myšlenek a přijít na to, co vydumala.

„Takže žádny Vrchní podkoní?“ řekla nakonec vážně.

„Měla bys ten titul udělit Hononinovi. Ještě nejmíň deset let bude na svou práci snadno stačit.“ Bolesti v kloubech, které starého stájníka trápily, se zázračně vyléčily od té noci, kdy se vrátila královna. Hononin zemře zcela náhle, ale až za čtrnáct let, těsně před Zimní slavností.

„Ani Vrchním velitelem stráží?“

Setkali se pohledem a vyměnili si zamlženy úsměv.

„To by opravdu nebyla práce pro mě,“ řekl Rap. „Oopari je mnohem lepší, než bych já kdy mohl byt.“

„A co takhle král?“ zašeptala. „To je jediné volné místo, které ti teď můžu nabídnout.“

„Bojím se, že bych na to neměl kvalifikaci.“

„Máš lepší kvalifikaci než kterýkoli jiný mužský na celém světě.“

Rap vzdychl. Proč se lidé mučí tím, že touží po nemožném? Změnil předmět hovoru.

„Všem je asi jasné, že ses vrátila díky magii. Jak se teď dívají na čarodějnictví?“

Inos pokrčila rameny a přestala předstírat, že jí. „Vidí čarování ve všem, co udělám. Když se usměju na nějaké dítě, tak jsem mu dala požehnání. Když se zamračím, tak někoho stihne astmatický záchvat. Ale zdá se, že už si na to zvykají.“

„Mě by se stranili.“ Cítil to jako stále otevřenou ránu.

Položila mu dlaň na ruku. „Myslím, že už jsou teď moudřejší, drahoušku. Čarodějnictví má i svoje výhody a už to zjistili taky. Mimo to si lidé zvyknou na všechno, jen musí mít chvíli času.“

Ano. Vytvořil si hrneček s čokoládou a vyprostil ruku, aby se mohl napít.

„Oni by tě přijali, milý.“

„Nebudou mít možnost.“

„Takže skutečné odcházíš?“

„Ano, odcházím.“

„Na jak dlouho tentokrát?“

Podíval se na ni úkosem a Inos se kousla do rtu.“

„Navždycky,“ odpověděl.

„Trápí tě bolest!“

No tohle, jak to mohla uhodnout? „Když jsem ti nablízku, je to horší,“ řekl. „Mnohem horší. A je to horší i pro tebe. Už jsem ti říkal, že to prostě nikdy nepůjde. Inos.“

„Nemyslím takovou bolest jako třeba soužení. Mluvím o skutečné bolesti. Sagorn si toho všiml. Pověděl to Kade. A potom jsem si toho začala všímat i já.“

Rap polkl další sousto kaše.

„Trvá to myslím od chvíle, kdy ti Zinixo řekl páté Slovo. Z ohně ses dostal, ale úplně ses toho nezbavil, že ne, Rape? Od té doby pořád hoříš, je to tak?“

„Ne, nehořím.“ Nicméně to byl docela přiléhavý popis.

„Ale bolí tě to, že? Proto vypadáš tak hrozně.“

„Já přece nevypadám hrozně!“

„Když jsem se s tebou potkala dole u hráze, tak jsi vypadal. Když jsem ti to připomněla, tak jsi zařídil, že vypadáš v pořádku. Ale v první chvíli ses mi zdál stejně starý jako Emshandar. Určitě to moc bolí!“

Nechtěl jí lhát, jenomže mu nebylo dovoleno, aby jí tu záležitost vysvětlil, tak neříkal nic. Očekával, že se rozzlobí, ale nestalo se. Teď svírala ubrousek oběma rukama a pod stolem mu dávala pořádně zabrat.

„Jsem šťastná, že si můžu nechat toho koně, Rape,“ řekla nakonec. „Co bych ti za něho mohla dát na oplátku?“

„Jen Plamena.“

Napětím v ní hrály všechny svaly. „Ráda bych tě požádala o laskavost.“

„Cokoli si přeješ, samozřejmě.“ Čekal. Nemohlo jít o zlato, protože jí znovu doplnil truhlici ve věži a měla ho spousty. Zvednout hráz s cestou na pevninu nad hranici přílivu? Pozměnit hrad? No, nebude po jejím přání slídit.

„Chtěla bych se stát čarodějkou.“

Blebanec horké kaše mu přistál v klíně a ani si toho nevšiml. „To ne, Inos! Netušíš, jaké to je!“

„Tak mi to pověz.“

„Je to strašné! Už nevidíš lidi jako lidi. Jsou pomalí, pitomí a *nedůležití.* Můžeš mít všechno, nač si vzpomeneš, a tak nic nestojí za to, abys to měla anebo abys něco dělala. A na touhách a názorech nikoho jiného už ti nezáleží. Je to hrozné, opravdu. To přece nemůžeš chtít!“

Byla z toho zděšená, ale zařekla se, že to na sobě nedá znát. „Řekl jsi 'cokoli'!“

„Máš všechno, co potřebuješ, a nenapadlo mě…“

„Je mi líto, že jsem tak *pomalá* a *nedůležitá,* ale můžu přísahat, že jsem od tebe slyšela 'cokoli'.“

Zabořil obličej do dlaní. Čistá touha, z níž puká srdce… to je horší než jakákoli představitelná smyslná tužba. Je to jako fanfáry stříbrných trub. Srdce se mu rozžehlo a zahořelo jako vstávající slunce. Jen před tím uniknout!

Koneckonců, už jí řekl dvě Slova a dokázal se zarazit. Vzpomínka na úsilí, které ho to stálo, byla strašlivá, ale přece se mu to tehdy podařilo.

Ovšem – připomínal mu zdravý rozum – tehdy ho ještě čekalo vyrovnání se Zinixem. Nenávist dokáže být silnější než láska. Teď mu v žilách nevřela rozbouřená jotunská krev, jen tiše žhnula jako připomínka, že ji vůbec má.

Bolest… Takže tohle si myslí? Když jí té hrozné noci řekl dvě Slova, zmenšil svou moc a byl schopen její přemíru dostat pod kontrolu. Kdyby sdílel ještě další dvě, tak by jeho okultní síla byla ještě slabší a ona logicky dovozuje, že by ho potom netrápila taková bolest. A možná má pravdu!

Zkus to! našeptávalo mu pokušení. *Jen to zkus!*

Měsíce a měsíce už bojoval, aby se mu podařilo potlačit muka, která snášel. Zabíjelo ho to, den po dni, hodinu po hodině. Slábl – dobře to cítil. A tak Inos možná může mít pravdu a nemusel by tolik trpět, kdyby s ní sdílel ještě další dvě Slova.

Vystavil by se tím pochopitelně ohrožení ze strany Čarodějů. Ani na chvilku ho nepřestali sledovat, aby stále věděli, kde je a co dělá. Všichni se ho báli. A taky měli proč. Byl si naprosto jistý, že by je smetl všechny čtyři naráz, kdyby to bylo nezbytné. Nový Čaroděj Západu nebyl nic moc. A tak ho Čtyřka nechávala na pokoji, dokonce i když jim vyváděl v jejich sektorech tu a tam nějakou neplechu – například osvobodil faerijce, kteří ještě zbyli v Milfloru, a schoval je i s jejich svobodnými druhy tam, kde je nikdo nenajde… vyléčil vlnu moru, který Olybino rozpoutal mezi gobliny… obrátil na útěk rozzuřené draky, kteří přišli vyšetřit, co dělá pro Nagg a její malý kmen vyhnanců…

Někdejší čeledín ze stájí Rap překračoval Protokol každou chvilku a Čtyřka se raději dívala jinam. Kdyby však vycítili, že jeho síla poklesla na úroveň obyčejného čaroděje, mohli by podlehnout pokušení a zaútočit na něho.

Zjistil však, že je mu to docela jedno.

A stejně by nebyl zase o tolik slabší. Pořád by ještě ovládal pět Slov, a i když by byla jejich moc setřena sdílením, nikdo ze současné Rady Čtyř by se neodvážil proti němu vystoupit. Mít pět Slov byla záležitost velmi ošidná. Možná právě to byl způsob, jak dávní věhlasní čarodějové získali svou obrovskou moc, ale většinu lidí pět Slov zničilo. Jako Rashu.

Že by svoje Slova měl sdílet?

Normálně bylo sdílení pěkně bolestivou procedurou, s výjimkou jejich předání před smrtí. Sagorna sdílení téměř zabilo a Kuře byl náporem bolesti při sdílení opravdově fascinován. Ale v tomhle případě by to neplatilo. Teď by to nebolelo. Že by je Inos přece pověděl? Ano! Ano!

Jenomže je to hrozně nebezpečné! A ona o tom nebezpečí neví!

Díval se jí do bledé, ustarané tváře.

„Opravdu bys to chtěla?“

Němě přikývla a růžovým jazykem si olízla rty. Vzpomínka na její rty by dokázala pronásledovat muže až do chvíle jeho smrti.

„Je v tom strašlivé riziko!“

„Věřím ti. Jenom dvě.“

Chytrá holčička!

„Proto ses bál ke mně přiblížit, že?“ řekla. „Proto jsi nechtěl připustit žádné intimnosti? Že by ses přestal ovládat. Bojíš se, že bys mi je řekl všechna!“

Přikývl a ohromilo ho, že na to dokázala sama přijít. Ne každý obyčejný smrtelník je hloupý, jenom je potřeba jim dopřát dost času. A ona je navíc adept. To jí samozřejmě pomáhá.

„Tři malá slovíčka,“ řekl. „Jak snadno by se vyslovila ve chvíli… eh… potěšení.“

„A co potom? Začala bych hořet, ale chyběla by mi tvoje zkušenost v ovládání magické moci?“

Zavrtěl hlavou. Bolelo už jen to, když se na to pokoušel myslet. Vysvětlovat tu věc bylo… zapovězeno.

„Ale mohl bys mi říci jenom dvě!“

„Nevíš, co po mně žádáš. A ničeho bychom tím pro sebe nedosáhli, Inos. Bylo by to ještě horší, protože by nás dělilo už jen jediné Slovo a… a…“ Jazyk mu začal samovolně poletovat v ústech, jak se mu zachtělo. „Zbývalo by jen jediné Slovo.“

„Ale říkal jsi 'cokoli', Rape.“

„Ne! Nebudu to riskovat.“

Vzdychla, ale v zelených očích se jí blýskalo, jako když slunce pronikne skrz žaluzie. „Ach, Rape! Jen jedenkrát… Jestli to má být naposledy, kdy se vidíme, nemůžeš mi dovolit aspoň jednou tě k něčemu přemluvit?“

Odstrčil židli od stolu. „Je to příliš nebezpečné, Inos.“

Sežmoulala ubrousek do malého ošklivého cucku. „Já jsem připravená to riziko podstoupit. Žádala jsem tě o laskavost a ty jsi řekl 'cokoliv'! No tak! Jsi pořád ještě ten chlap, který vždycky drží slovo?“

Proč ho tak tlačí do té šílenosti? Aby mohla pomáhat svému království? Kdyby jen tušila, co na sebe bere za úděl, když se chce za každou cenu stát čarodějkou! Určitě by nebyla tak dychtivá stát v čele státu beznadějných tupců. Nikdo nikdy neocení, co pro ně chce podstoupit, a to si přece musí uvědomovat!

Aby pomohla Rapovi? Myslí si, že mu udělá laskavost a uleví mu v neustálých mukách, jaká přináší nutnost ovládat pět Slov moci? Měl ale podezření, že má za lubem ještě něco dalšího. Odolával pokušení využít možnosti nahlédnout jí do myšlenek, protože se obával, že by tam mohl narazit na sebe sama, připraveného dělat jí ústupky.

Ale dostala ho do kouta. Řekl přece, že udělá cokoli.

„K ostatním to není spravedlivé, Inos,“ namítal, dobře si vědom, že to je poslední námitka, kterou má v zásobě. „Ta dvě Slova, která už znáš… jedno z nich mi řekl Zinixo. Druhé mám od maminky. Nechtěl jsem to tak, prostě byla první, která mi přišla na mysl.“ Při vzpomínce na zážitek v plamenech tehdy v Eminově rotundě se celý zachvěl, a potom ještě víc, když si připomněl, kdo ho zachránil. „Nevím, jestli ta Slova zná ještě někdo další. Ale ta slova, která jsem ti neřekl, ta patří Kade, Kuřeti a Sagornovi. Oslabím jejich moc, když ti je řeknu.“

Znovu se jí v očích zeleně zablesklo. „Nech Sagorna a ty jeho kumpány, ať si pomůžou, jak umějí! A slyšela jsem tě, jak jsi říkal Kuřeti, aby moc neužíval, ne? A Kade měla vlohy pro opatrování mladých dam. Od té doby, co spravuje Kinvale, žádné nemá na starosti. A stejně už všechno bere s klidem.“

Zoufale se rozhlédl po síni. Sloužící pořád ještě pilně blábolili nesmysly. Úředníci a někteří starší sloužící si matně všimli, že královna má nějakého hosta, a tak se shromáždili na vzdáleném konci dlouhého stolu, namísto aby se připojili ke královně. V doslechu nebyl vůbec nikdo.

„Doopravdy to chceš?“

Přikývla. Inos si nebyla jistá, jestli to skutečně chce, ale už si osvojila přirozenou královskou důstojnost, jež jí dodávala víc sebedůvěry než magický majestát, kterým ji obdařil Rap. A nemělo to nic společného s jejím adeptstvím.

Ještě si ani pořádně neuvědomil, co dělá, a už se nakláněl k Inosinu uchu a šeptal jí Slovo, které sdílel s Kade. Ta úleva! Druhé šlo ještě snáz, a pak třetí…

Zakousl se do jazyka a dokázal se zarazit v půlce posledního Slova. Byla to ta nejtěžší věc, kterou v životě udělal – hrůzně to bolelo, zvedal se mu z toho žaludek, přišlo mu to nesmírně líto a bál se, pohrdal sám sebou a všechny jeho pocity byly prostě příšerné. Rvalo mu to mozek na kusy a sápalo duši z těla, takže se celý svíjel v nezvladatelných křečích. Bylo to jako sama smrt a zničení a ničilo ho to víc, než mohl snést. Se skučením se zhroutil z křesla na podlahu. Válel a škubal sebou na zemi a slyšel Bohy, jak se mu pošklebují.

Když to skončilo, měl ústa plná vlastní krve.

A tu uviděl Inos, jak před ním stojí v okultním světě, průsvitná, vyděšená, s dlaněmi připlácnutými na uších. Ale byla z ní čarodějka, skvělá, nádherná a neodolatelná čarodějka. Nedokázal se ovládnout.

„Inos, já tě miluju!“ Vztáhl k ní ruku.

„To ne, Rape!“ vykřikl její okultní obraz a couvala před ním, zahalená v auře výstražných rudých a fialových barev. Sáhl po ní, aby ji chytil a přitáhl si ji. Jen jí přitisknout rty na ouško, na ústa, na líčko, kamkoli!

Ve světské Velké síni sevřel Rap v pěsti lem Inosiných šatů právě ve chvíli, kdy se obrátila na útěk. Vlekl ji zpátky. Narazila do svého křesla a potom upadla. Bojovala s ním a křičela, ale pevně ji objal.

Chystal se ji políbit, konečně jí povědět, jak moc ji miluje, a sdílet s ní i páté Slovo.

Ve světě obyčejných smrtelníků se mu magickým trikem vymkla z objetí, takže tvrdě narazil do padajícího křesla, svíraje v rukou její prázdné šaty. Prostí smrtelníci si všimli nějakého rozruchu a začínali se obracet, nemotorní jako staré želvy.

V okultní realitě mu utekla a běžela po lesklé hladké pláni, nahá dívka, nádherná a svižná na pozadí šeré, zamračené oblohy.

Pátral po ní a objevil ji na vrcholku Inissovy věže, v její ložnici, jak zápolí s dveřmi na schodiště, vedoucí do horní komnaty. Mířila k magickému portálu ve snaze uniknout do Kinvale.

Nesmí utéci! Musí ji dopadnout a všechno jí povědět, sdílet s ní i poslední Slovo a uvolnit to příšerné, spalující nutkání. Se zaryčením zmizel z Velké síně, ale všechno se dělo tak rychle, že tupí a pomalí smrtelníčkové teprve pohybovali očima, aby se pokusili vyhledat zdroj toho nepokoje. Křeslo konečně dopadlo na podlahu vedle opuštěných Inosiných šatů.

Jak spěchal Rap po úzkém a kroutícím se schodišti, zakopl a to jí dopřálo pár vteřin k dobru. Potom se však řítil schodištěm vzhůru jako netopýr, aniž by se botami dotýkal jednotlivých stupňů.

V magickém světě se prsty dotkl její paže.

Těsně před hmotným Rapovým dotykem dosáhla Inos nejhořejší komnaty a ztratila se ze sféry okultní reality a zároveň i z dosahu Rapova bystrozraku. Rap, který se pohyboval jen podle okultních smyslů, se odrazil od magického stínění a natáhl se na schody, buše bezmocně pěstmi v mučivém zklamání. Silou vůle potlačil bolest, zlost, šílenou lásku, nesnesitelné nutkání.

Podařilo se mu nějak ovládnout, ale třásl se, potil a plakal jako nějaký hloupý smrtelník. Možná přece jen jeho trápení bylo o něco menší a snadněji překonatelné než dřív.

Ale, u všech bohů, bylo to hodně těsné, děvče!

Nepřipustil možnost, že by si to třeba rozmyslel. Okamžitě se přenesl do stájí a během půl vteřiny osedlal Plamena. Blešoun, který podřimoval v prázdném stání, na pokyn svého pána okamžitě vyskočil. Podomkové, kteří v hloučku klevetili, si vůbec nevšimli, že zmizel pes, postroj a kůň.

Venku za hradební zdí se pár lidí ohlédlo po jezdci, kterého si před okamžikem ještě neuvědomovali. Projel zadní bránou a zároveň se dostal i mimo dosah magického stínění hradu.

V okultní realitě znovu spatřil rozcuchanou Inos, která na něho s obavami upírala vytřeštěné oči. Teď by se jí bez problémů dokázal dotknout a uchopit ji…

Fyzicky stála v Inissově komnatě s rukou na dveřích magického portálu.

„Už je to v pořádku, má milá," řekl, ale přitom musel bojovat s novým náporem trýzně a tužby. „Myslím, že teď už to zvládnu. Ale zůstaň mi radši z dohledu! Zdržuj se v hradě, dokud neodejdu."

Přikývla a přeběhla přes Inissovu komnatu na schodiště. Rap pořád ještě přejížděl nádvoří, ale neodvážil se čekat už na odliv. Přenesl sebe, koně i psa do pahorků na pevnině.

Krasnegarskou skálu pak viděl jako pouhé zrnko na pozadí nekonečného bleděmodrého Zimního oceánu. A hrad bylo sotva možné rozlišit.

7

V šikmých, chladných slunečních paprscích jel přes kopce na jih. Žlutá tráva byla zkřehlá mrazem a chrupala pod Plamenovými kopyty, ledový vítr řezal jako břitva. Tu a tam jemně zakročil v okultním světě, aby se přenesl přes údolí na vzdálený hřeben a získal čas. Chtěl mezi sebe a Inos položit co největší vzdálenost tak brzy, jak jen to bude možné, ale po zvyku raději nepopuzoval Strážce víc, než bylo nezbytné. Stejně bylo téměř jisté, že pověřili své vazaly, aby ho neustále střežili.

Jednou se mu zazdálo, že cítí Inos, jak po něm pátrá, a vypálil na ni varování: *„Nech toho!"*

„Jsi to ty, Rape?"

„Ano, ale jsem pořád ještě příliš blízko!" Zachytil slabou nápodobu její existence v okultní realitě, jako ozvěnu, jako vůni. Znovu ho zmáčely hojné pramínky potu a roztřásl se zoufalou tužbou. Změní se na tomhle něco, i když dojde na sám konec světa? Bude ji pořád mít před očima a v magickém světě ji bude mít stále na dosah. Kam před ní bude moci uniknout?

„Jenom jsem ti chtěla říct, že tě miluji!"

„Já taky! Ale prosím tě, Inos! Běž už!"

„Dobře." V očích jí stály slzy. „Ale teď už vím, co jsi dělal a proč. Děkuju ti, Rape!"

Bodlo ho u srdce. „Souhlasíš?Je to tak, jak jsi chtěla?“

„Ano, ovšem!“ Polkla vzlyk. „Sbohem, Rape!“

A pak byla rázem pryč a znovu se mohl volně nadechnout.

Téměř volně. Vyjevila se mu představa Inos, vrhající se do bílých plamenů, aby ho zachránila – bláznivá, ztřeštěná Inos. A tu porozuměl Rashině strašlivé osamělé oběti i jejímu poslednímu výkřiku k Azakovi: *Miláčku!*

Čaroděj se může oženit, ale jen s obyčejnou smrtelnou ženou. Mág si může vzít génia a adept dalšího adepta. Čtyři Slova je konečný limit. Jen málo smrtelníků s výjimečnou schopností ovládat moc nezničí pět Slov.

Ale dva lidé a pět Slov *plus láska…*

Vymrskal si tu hroznou formuli z myšlenek a jel dál.

Po cestě se rozhodl, že navštíví Ptáka smrti. Jak předpovídal, goblin už byl hlavou Havraního totemu. Vyzval svého otce k souboji a hlasy lovců, kteří rozhodovali, vyzněly pro něho. Potom ovšem všechny zklamal, když nechal starého pána naživu, namísto aby s ním předvedl pořádné divadlo. To byl první krok jeho revoluce a ve svém snažení si Kuře vedl zrovna tak zdatně jako Inos v Krasnegaru.

A potom…

Rap nevěděl, co přijde potom. Nekonečné toulání bez cíle? Ještě bylo tu a tam možné udělat nějaký dobrý skutek – byly to drobnosti, směšné pokusy zařídit, aby krutý svět byl přece jen snesitelnější. Dodržel svůj slib a vrátil se do Krasnegaru. Teď viděl, že tento slib pro něho byl po celý poslední rok jako lampa svítící ve tmách. Teď už před sebou žádné světýlko nemá.

Pravda, když s Inos sdílí více Slov, jeho trápení se přece jen zmenšilo, i když trvalo pořád dál a toužil po ní víc než kdy dřív. Jak dlouho může vydržet, než zešílí jako Kalkor nebo Čirá voda?

Byl blázen. Byl blázen, že vyléčil císaře. Byl dvakrát blázen, že ušetřil Zinixa v Rotundě. A byl nebetyčný blázen, že z Inos udělal čarodějku, protože teď je dělilo už jen jediné Slovo a ona sama se ocitla v obrovském nebezpečí. Kdekoli a kdykoli se může přihodit, že po chvilce nepozornosti náhle zjistí, že ji objímá a šeptá jí do ouška.

Kam měl jít a co má dělat? Jak naložit se svou mocí? I když teď byla jeho Slova oslabena, přece jich měl pět a pořád byl superčarodějem. Mohl udělat cokoli si umanul. Bohatství? Ženy? Mohl mít všechny ženy světa, nekonečné množství, a Andor by vedle něho vypadal jako němý asketa. Jenom ta jediná, po které toužil, byla mimo jeho dosah.

Nikdy mu nebude hrozit žádné nebezpečí od smrtelníka ani od kouzelníka, protože Čtyřka se očividně rozhodla si ho vůbec nevšímat. Čekala ho dlouhá staletí kruté osamělosti, dokud nezestárne víc než Čirá voda.

Před polednem projížděl úzkým údolím, na jehož dně se táhlo suché říční koryto, a po obou stranách se zvedaly rozbrázděné hnědé břehy, nad nimiž se táhly šedivé kopce. Kůň i pes byli žízniví, on měl zase hlad. Rozhodl se udělat přestávku, aby opatřil nějaké jídlo a vodu.

Než pro to mohl něco udělat, náhle se ho zmocnil pocit nebezpečí, naléhavý vjem přítomnosti něčeho nadpřirozeného. Zastavil mentálním povelem Plamena a

neklidně se rozhlížel kolem. Pohlédl do budoucnosti, ale odtud vanul jenom žár, taky okultní svět se začal kroutit a třást, až nakonec vzplanul.

Před ním stál jeden z bohů, zářil jasněji než slunce a bránil mu v cestě.

Rap potichu zaklel. Byl z jízdy celý ztuhlý, a tak když sklouzl ze sedla, padl před postavou vysokou jako věž rovnou na kolena. Pokorně sklonil hlavu. Chvatně uzavíral své okultní smysly, protože moc, která šlehala z boha v okultní realitě, byla tak veliká, že jí lidská mysl nedokázala vzdorovat. Ani obyčejným zrakem se nedokázal podívat na tu pulzující jiskřivou nádheru před sebou, jejíž světlo nevrhalo stíny ani neozařovalo přilehlé břehy.

Plamen se odklátil pryč, aby se napásl.

„Musíš se vrátit!“ zazněl mužský hlas, jako když zahřmí.

„Nepřeju si jít zpátky,“ řekl Rap, upíraje oči do žluté trávy.

„Ty snad chceš vzdorovat bohům ?“

Ano, právě to dělal, a tak nebylo důvodu k tomu něco víc dodávat.

„Jsi blázen.“

Ano, jistě.

„Ty ji přece miluješ!“

„Miluju.“

„A ona miluje tebe!“

Nepochybně. A tohle byl nepochybně onen Bůh, který se zjevil Inos onoho pohnutého dne, kdy skončilo jejich dětství.

„Ty se mi vzpíráš a odmítáš osud, který jsem vybral pro vás dva. Vrať se zpátky!“

„Ne,“ řekl Rap.

Riskl nepatrné mrknutí bystrozrakem a viděl, jak Bůh stojí v náramně pitomém gestu s pěstmi založenými v bok. Celé údolí zavalila vlna božského hněvu. Byl div, že tráva nevzplanula ohněm!

„Jsi paličatý blázen! Víš, jak zní náš vzorec! Víš, proč Kouzelné okno nemohlo prorokovat tvůj osud? Víš, proč se to nedařilo ani čarodějům?“

„Vím.“ A taky už mu bylo jasné, co Čirá voda uhodla z toho, že nedokázala nahlédnout do jeho budoucna.

„Tak ty už víš, proč se bohovi říkává 'oni'?“

„Vím.“

„Slíbil jsem ti to, a ty mě teď odmítáš!“

Bylo už dost zlé být čarodějem. Být bohem musí být ještě nekonečně horší. Rap zaťal zuby a neříkal nic.

Bůh zjevně usoudil, že pouštět na Rapa hrůzu k ničemu nevede, a tak znenadání spustil úlisně, tentokrát v ženské podobě. Jakoby sluneční výheň vystřídala perlová záře, přísné volání k povinnosti ustoupilo láskyplným výzvám. Bůh se přiblížil, až se špičky jeho nohou dostaly Rapovi do zorného pole obyčejných lidských očí. Bolelo to, když se na ně díval, ale nikdy neviděl nic nádhernějšího.

„Ach, Rape, Rape!“ ozval se něžný a chlácholivý hlas. Znělo to, jako by k němu promlouvala jeho matka, a Rap náhle ucítil, jak mu do očí stoupají slzy vzteku. *„Je to k Inos spravedlivé?“*

„Souhlasila s tím. Chtěla to tak.“

„Možná s tím souhlasí teď, aby se ti přizpůsobila. Ale jak jí bude, až zestárne, až její krása pomine a stáří jí začne rozhlodávat tělo ? A jak se budeš cítit ty, až se tvá mužná síla vytratí, oči ti budou slzet a bude tě bolet v zádech? Začnete se flikovat všelijakými kouzly jako Čirá voda, abyste si ke krátkému životu přilepili ještě pár let? Kaj se, Rape! Vrať se k Inos, Rape, ať vám oběma zajistíš nesmrtelnost!“

Rap řekl: „Ne!“

„Znáš pět Slov, Rape! Pět Slov ničí, ale když dva lidé, kteří se milují, sdílí spolu pět Slov – stává se z nich nový Bůh. Jen velmi málo smrtelníků dostalo takovou příležitost.“

Neříkal na to nic. V každém dobru je něco zlého a v každém zlu něco dobrého. Čirá voda to uhodla a svým podivným způsobem mu chtěla pomoci, snad se snažila uplatit budoucího boha, aby měla při posledním vážení duše nějakého přímluvce.

Náhle se kolem Rapa objevilo víc bohu, bylo jich nespočet, v mužské i ženské podobě, a všude kolem z nich čišela nádhera, takže prašné údolíčko přetékalo krásou, vzduch zvonil hudbou nadzemské čistoty, plnou lásky. Samo sluneční světlo se v porovnání se shromážděnými bohy zdálo šedivé a matné.

„Připoj se k nám, Rape!“ zpívali sborem. „Tvůj příchod očekáváme už od zrození světa. Dlouhá staletí na tebe čekáme. Teď se čas navršil, proroctví se vyplnilo – spoj se s Inos a připojte se k nám ve slávě a věčnosti!“

Rap opakoval: „Ne!“

Celý svět naplnilo neslýchané sténání. „Můžeš být kterýmkoli z nás, Rape. Bohem lásky, Bohem války, Bohem zdraví. Každý z nás ti uvolní místo. Anebo se staň novým bohem! Co třeba Bohem koní, Rape?“

„Ne!“ trval na svém Rap.

Boží zlost otřásla horami, všichni shromáždění bohové se zjevili v mužské formě, přísní a vražední, jako by se kolem Rapa shlukla horda ozbrojených válečníků, ve své zlobě obrovských a mohutných. Perlový jas ustoupil kovovému třpytu, z písně se staly fanfáry polnic a rachocení bubnů.

„Všichni se musíme snažit přispívat Dobru, Rape! Pomysli na to, jak bůh může pomáhat Dobru, jakou má nesmírnou moc! Neuvažuj o směšných možnostech čaroděje. Ani kdybyste s Inos zasvětili celý svůj život službě lidem, nemůžete doufat, že dosáhnete něčeho srovnatelného s tím, co může zařídit bůh obdařený věčností. Kaj se, Rape, a vrať se!“

„Čeho může bůh dosáhnout?“ zaječel Rap a přál si, aby snesl pohled do tváří bohů kolem něho a viděl, jak se jim protáhnou obličeje. „Uzdravovat děti, ulevovat od hladomoru, zastavovat války? Ano, to je náramně záslužné! Ale kdo zařídil, že děti napřed onemocněly? Kdo zničil úrodu a rozpoutal válku? Když vyslyšíte modlitby, očekáváte za to blahořečení. Když jde i přesto všechno dál špatně, je to proto, že my smrtelníci jsme zkažení. Hrajete jen takové hry, ve kterých vždycky vyhráváte, co? Za pěkné věci dostáváte díky, za špatné si můžeme my sami, je to odplata za naše hříchy. A co děláte zbytek času, když zrovna neodpovídáte na modlitby?

Děláte potíže a nevím, jestli jen proto, abyste se pobavili anebo nás ponížili, abyste…“

„TICHO!“

Čekal, že ho srazí blesk, ale namísto toho cítil jen obrovskou samotu a únavu.

„Milujeme tě, Rape. Čekali jsme na tebe. Teď už máš všechno trápení za sebou. Spoj se s Inos a přijďte k nám, abyste už nikdy…“

„Ne,“ řekl Rap.

Ovanula ho hrůza…

„S bohy se nežertuje, Rape! Boj se toho, co tě potká, jestli nás teď odmítneš!“

A Rap opakoval: „Ne! Nepůjdu za Inos. Zabijte mě, jestli chcete, ale já se nevrátím. Nepřeju si být nic víc než člověk. Budu žít a umřu jako každý smrtelník a Inos taky.“

Opřel se do něho závan zlosti – a vztek se náhle zlomil v zoufalství.

„Už není příliš času!“ vykřikl jeden z bohů. „Podívej se, Rape! Podívej se, co Inosolan provádí!“

Rap bystrozrakem vyhledal Krasnegar. Neviděl hrad, protože ten byl překrytý štítem ochranného kouzla, jenom komnata moci na samé špici věže byla vidět. Prohlížel městečko rozložené na příkrém svahu, jasně viděl každé nároží. Pozoroval lidi, kteří jako mravenci spěchali ulicemi a průchody, a zaslechl velký zvon, jak duní a svolávaje do hradu.

Inos! Co má zase v plánu?

„Spěchej, Rape! Vrať se a zastav ji, než bude příliš pozdě!“

Ona se zabije! Na okamžik jeho vůle zakolísala a vzápětí cítil, jak se mezi shromážděnými bohy zvedá radost a pocit blížícího se triumfu.

Ne! „Neudělám to!“ řekl.

Na chvilku byl přesvědčený, že ho bohové skutečně zabijí. Padl obličejem na zem a nad ním ryčely a svištěly návaly jejich zuřivosti, postupně však slábly, až z nich zůstalo jen zoufalé vytí, kterým jako by se s ním chtěli rozloučit, a v ozvěnách věčné lítosti nad jeho bláznovstvím se božská zjevení rozplynula.

Tak vyřešil otázku své nesmrtelnosti.

Byl v údolíčku zase sám a ležel na trávě. Plamen se pokojně pásl. Blešoun ležel na břiše a olizoval si packy. Bohové byli pryč.

A co Inos, bláznivá Inos? Vždyť se zabije! To, co chce udělat, není možné!

Pomalu se postavil na nohy a na okamžik zaváhal. Mohl by se přenést na nádvoří hradu. Mohl by proběhnout bránou, ba mohl by se transponovat přímo do Velké síně.

Mohl by ji zastavit.

Ne!

Bylo to její svobodné rozhodnutí. Proto po něm chtěla ještě další dvě Slova. Uhodla, proč se někdy i o jediném bohu mluví jako o „nich“.

Dva lidé a pět Slov plus láska… Vycítila to stejně jako on. Jenomže to, co má v úmyslu, není v lidských silách. Říci Slovo moci jednomu člověku je krutý zážitek. Vyslovit je před více než jedním je naprosto nesnesitelné – připomněl si, jak

nebyl mocen sdílet Slovo s Rashou, když byl Azak natolik blízko, že by je mohl slyšet.

Proč ale byli bohové tak vyděšení?

Ne, nebude se do toho vměšovat.

Svět kolem se zachvěl a jako by pohasl a ztmavl. Vykřikl, jak ho zasáhl bolestný pocit ztráty. Inos!

Ona to doopravdy dělá! Zabije ji to.

Jako v horečce doběhl ke koni a vyškrábal se do sedla. Obrátil Plamena hlavou k severu a pobídl ho patami. A v té chvíli se svět znovu otřásl a scvrkl a potemněl. Zatápal po okultní realitě a nenašel ji.

Inos znala čtyři Slova z pěti, které znal on – a právě dvě z nich zničila.

8

Obyčejný smrtelník nemůže cestovat tak, jak by to svedl kouzelník, a Rapovi proto trval návrat mnoho hodin.

Dávno před soumrakem viděl, že se na obloze shlukují bouřkové mraky. Když slunce zapadalo, začalo z ponuré, jakoby krví nasáklé oblohy sněžit. Uvažoval, jestli mu to bohové nepřichystali jako trest za jeho odpor. Jel bez zastávky, až se vnořil do zuřící arktické bouře.

Inos udělala to, co si umanula. Čtyři z jeho Slov byla pryč a náhle byl vržen zpátky do takového stavu, v jakém byl, než se stal adeptem.

Pořád ještě měl někdejší bystrozrak, ubohou připomínku dřívějšího vnitřního zraku mocného čaroděje. Stačil však na to, aby mohl sledovat stezku napříč vrchy dokonce i v hustém sněžení a nastávající tmě. Ještě ráno se před ním prostíral celý svět, celá Pandemie, a teď byl dosah jeho zvláštního vidění menší než míle, drobná skvrnka trávy a kamení, obklopená nicotou. Neviděl, co se stalo ve městě, a to ho krutě trápilo. Věděl sice, že Inos přežila zničení prvních tří Slov, protože jejich ztrátu zaznamenal, ale dokázala přežít i rozmělnění čtvrtého Slova? A i když žije, co ta strašná muka asi provedla s jejím rozumem?

Pořád ještě dokázal ovládat zvířata a z ubohého starého Plamená loudil každý další krok. Hřebec byl statečný a měl srdce bojovníka. Dech mu namrzal kolem nozder, kopyta tvrdě narážela do zmrzlé země a napínal pro svého přítele Rapa poslední síly. Ani mladší a silnější Ďábel by ze sebe nedokázal vydat víc.

Někde při té dlouhé, šílené jízdě ztratil Blešouna. Bylo pravděpodobné, že padl vyčerpáním. Pokud je to tak, za nějakou dobu se pes zase vzpamatuje, a když bude chtít, tak za ním později přijde, anebo možná zamíří na jih, do lesů, a přežije tam po vlčím způsobu.

Rap neměl zdání, jak dalekou má před sebou cestu, ale věděl, že musí stihnout noční odliv, jinak do rána umře. Hnal své zvíře nemilosrdně kupředu. Nikdy by nevěřil, že bude schopen s koněm takto zacházet, ale hnalo ho k tomu čiré zoufalství. Neměl teď už žádnou moc, kterou by se dokázal udržet v teple anebo si zkrátit cestu, odvracet hlad nebo únavu. Nebyl vůbec oblečený do zdejšího klimatu a neměl při sobě žádné jídlo.

Většinou jel téměř vleže a tvář měl položenou na zpěněném hřebcově krku, jednu ruku vpletenou v hřívě, aby si ji zahřál, a druhou si chránil ucho vystavené nepohodě. Každých pár minut otáčel hlavu a vyměňoval ruce. To, co zažíval, byl očistec, který by těžce prověřil síly každého goblina a čistokrevného fauna by zabil v několika minutách. Rap zvlášť proklínal své ubohé boty a bál se, že přijde o prsty na nohou.

Kůň a muž, olepení sněhem, se probíjeli dál a dál.

Byl tak zničený a unavený, že si ani nevšiml chalup na pobřeží, když se jim dostal na dohled. Napřed se jeho otupělým smyslům jevily spíš jako podivné skalní útvary. Potom poznal moře a viděl, že hladina už se blíží k vrcholu přílivu. Dorazil příliš pozdě, aby ještě do rána mohl přejet po hrázi do města.

Nechal Plamena zpomalit do kroku a lhostejně mířil k úkrytu. Ti, kteří tady pracovali, stačili při náznacích blížící se bouřky utéci do města, a tak tu nenajde nic, co by mu pomohlo. Potom ale bystrozrakem objevil oheň a muže, který klímal vedle ohniště. Co víc, v jedné z nových stájí byli koně.

U dveří chalupy Rap prostě spadl ze sedla a zůstal ležet. Nedokázal se už zvednout. Muž vevnitř zaslechl i přes hučení bouře klapot kopyt. Dveře se otevřely, z nich se vylinula zář ohně a muž se šoural vysílenému Rapovi na pomoc. Zatáhl ho dovnitř a u ohně ho zabalil do přikrývky.

Rapovi se točila hlava závratí, což byl důsledek silného podchlazení. Zvedal se mu žaludek a každý stah srdce mu do žil vháněl novou a novou bolest. Chvěl se tak, že sotva dokázal usrknout z kouřícího šálku, který mu starý stájník přidržoval v rukou.

Hononin odvedl Plamena do stáje, aby ho vytřel a přidal k ostatním koním. Jedním z nich byl Ďábel, ale ten byl dobře uvázaný a Plamen byl zase natolik unavený, že od něho žádné nepřístojnosti nehrozily.

Po hrubých kamenných stěnách a špinavé podlaze skákaly stíny. Vítr fičel skrz střechu dovnitř a z ohně vyfoukával kotouče dýmu, který štípal v očích. V dálce drtil příliv oblázkovou pláž.

Potom se staroch vrátil a klekl si k Rapovi. Třel mu chodidla a prsty ztvrdlýma rukama. Bolelo to příšerně. Ale Rap aspoň dokázal promluvit.

„Jak jí je?“ zachroptěl.

„Nevím,“ odpověděl nabručeně stájník, jak měl ve zvyku. Jsem tady už od oběda. Ale když jsem odjížděl, nebyla na tom dvakrát dobře.“ Vzal Rapovi z rukou hrneček a z kotlíku nad ohněm do něho nalil další dávku horké polévky.

„Říkala, že přijdeš,“ zamumlal. „Zavolala si mě, to ještě zvonil zvon. Povídala, že prej bys mohl přijít hodně brzo.“ Udiveně vrtěl hlavou. „Na to, že je to děvče jako střízlík, si ví rady! Stačí, když se na člověka podívá těma zelenejma očima. Naráz máš dojem, že je důležitý jenom to, co chce ona, a na ničem jiným vůbec nesejde. Říkal jsem si, jestli po tom, co vyvedla, náhodou neblázní. Ale pak jsem si řek, že radši půjdu a podívám se. Nemoh jsi přijet jinou cestou, a spočítal jsem si, že budeš asi muset vyměnit koně.“

„Ty jsi dobrý ch-ch-chlap, Mistře Hononine!“ vypravil ze sebe Rap přes drkotající zuby. „Za jak d-d-dlou-ho bude od-d-dliv?“ Bystrozrakem dohlédl na hráz, ale prudký vítr hnal inkoustově černou vodu přes její korunu.

„Před polednem. Máš dost času, aby ses vyspal. Já se ještě půjdu kouknout na toho starýho chudáka, co jsi na něm přijel.“

„Na t-t-toho můžu být p-p-pyšný!“ nadšeně souhlasil Rap, ale jeho slovům bylo přes cvakání zubů sotva rozumět.

„Neuvěřitelně se podobá jednomu hřebci, co máme na hradě.“

„To se t-t-ti jen zdá. Jak se jezdí na tom velkém černém?“

„Je to zabiják. Myslíš, že bys ho zvládl?“

„Nejspíš ano. Povídej mi o Inos.“

„No, teďka je z ní královna. To víš?“ Stařík obrátil na Rapa začervenalé oči a trpce si ho prohlížel. „Před časem jsem potkal jednoho chlápka. Přišel jednou ráno k mejm dveřím. Vypadal zrovna jako ty, jenom kolem očí měl goblinský tetování. Taky s ním jeden goblin chodil.“

„My fauni jsme po celém světě,“ řekl Rap váhavě. Bude potřebovat nějaké vysvětlení.

Hononin zabrumlal: „V létě námořníci říkali… že se v Hubu dějou divný věci. Jako že tam byl nějakej faunskej čaroděj…“

Já nejsem čaroděj!“ Rap se zachechtal. Ta radost! Všechna ta nesnesitelná tíha byla pryč. *„Já nejsem čaroděj!“* Zubil se na starocha a ten se na něho taky usmál.

„Na tuhle dobu jsi mizerně oblečenej, víš to? Potkal jsi v lese hodně cestujících?“

„Přísahám, že zítra ti všechno řeknu!“ mumlal Rap. „Povídej mi o Inos!“

Staroch přestal s mučením Rapových nohou a přihodil na oheň další vyplavené dřevo. „Dneska… Ne, včera, protože už je ráno. Nechala zvonit na velkej zvon, takže všichni běželi do hradu, aby viděli, co se děje…“

Stalo se v podstatě to, čeho se Rap obával. Inos, jak pro ni bylo typické, musela se vším začít hned, jakmile odjel z hradu. Svolala tolik svých poddaných, kolik jich mohlo přijít na jedno místo – nikoli do Velké síně, nýbrž do prostoru pod hradní zdí, který byl větší – a vyšplhala na vrchol schodiště ke zbrojnici. Odtud křičela svá Slova moci, aby je slyšeli pokud možná všichni. Po třetím Slově omdlela a hospodyně s majordomem ji rychle odnášeli dovnitř. Ale probrala se dřív, než se lidé stačili rozejít, a trvala na tom, že musí ven, za nimi, a zničit i čtvrté Slovo. Nikdo nevěděl, co se jim to snaží říci za blábol. Krasnegarští občané neměli povšechně téměř žádné povědomí o Slovech moci, a pokud někdo z nich vytušil, oč se jedná, ostatním o tom nepovídal. Všeobecně se mělo za to, že princeznu postihlo nějaké přechodné pomatení smyslů.

Podělit se o Slovo s dalším znamená oslabit jeho moc. Sdělit je stovkám či tisícům uší je oslabí tak, že z něho nezbude nic.

Rap by nikdy nevěřil, že je to fyzicky možné. Nepřekvapilo ho, že se Inos nakonec zhroutila. Po této příhodě byla svolána královská rada, ale Hononin musel odejít, aby sebral nějaké koně a lůžkoviny. Přes hráz se dostal jen pár minut předtím, než ji příliv zaplavil.

A díky tomu tu čekaly na vyčerpaného pocestného oheň a jídlo a suché pokrývky. A než mu odliv dovolí zase pokračovat v cestě k Inos, nemá Rap nic lepšího na práci, než si všech těch krásných věcí užít.

Začala mu padat víčka a tu si uvědomil, že ho konečně nic nebolí. A také skutečně usnul, poprvé za celou dobu od Zimní slavnosti.

Už nikdy neokusí chuť zapékaného kuřete, jak je dělávala maminka.

Hononin tím, že čekal v noci v chalupě na pobřeží, nepochybně zachránil Rapovi život. Ráno mu Rap zase tuto službu oplatil. Nad Krasnegarem skučel pravý zimní blizard a jedině díky jeho bystrozraku dokázali najít cestu po hrázi do města. Rap navíc svým vlivem udržel koně v klidu, ale jakmile oba dorazili k dokům, Rap svého společníka opustil a vyrazil nejkratší cestou do hradu.

První, na koho narazil ve stájích, byl Lin. Vyrostl ještě trošku do výšky, ale především přibral. Kromě poněkud neurčitého kníru to byl typický imp.

„Rape!“ Zíral na něho, jako by viděl ducha.

Rap seskočil z Ďáblova hřbetu. „Kde je Inos?“

„Není jí dobře. Ale Rape, kdes u všech všudy…“

Rap ho popadl pod krkem. *„Kde je Inos?“*

„V a-a-audienčním sále,“ vykoktal Lin a valil na Rapa oči.

„Postarej se mi o koně!“ křikl Rap a vyběhl ze dveří.

V nynějším počasí by si netroufl překonat hradební zeď po svých, a tak radši běžel delší cestou, ale chráněný střechou. Potkával desítky lidí, kteří mu uhýbali z cesty a udiveně se po něm dívali. Tu a tam po něm křikli jménem, ale to ho jen hnalo rychleji kupředu. Několik lidí se pokusilo ho zastavit, ty odstrčil a běžel dál.

Přeběhl Velkou síň, v níž většina služebnictva seděla u oběda. Okna byla zavátá sněhem, v krbech hořel jasný oheň a mlžil vzduch v sále modravým, vonným dýmem z rašeliny. Ale poznali ho i tak, protože byl jediným faunem v celém království. Pozdravné výkřiky však rozpačitě umlkaly a lidé jen kroutili hlavami. Vběhl do korunního sálu a mířil ke schodišti vzhůru. Ale cestu mu zastoupil Kratharkran, který zrovna sešel shora. Vysoký jotun s vlasy jako ječná sláma se tolik podobal mladému pirátu Vurjukovi, že se před ním Rap zarazil.

„Krathe!“

„Rape!“

Rap si vzpomněl, jak mu Inos říkala, že Krath byl jmenován členem královské rady. „Jak se daří Inos?“

Přes chlapeckou tvář mladého obra přeběhlo temné zamračení. „Nedobře. Odkud přicházíš, Rape?“

„To je jedno! Musím vidět Inos!“

Kovář se ve dveřích rozkročil, takže zablokoval celý vchod. Založil si ruce na hrudi. Včera by ho Rap mohl odhodit až do Zarku. Dnes by se přes něho nedokázal dostat, ani kdyby měl v ruce perlík.

„Odpočívá!“ řekl jotun a prohlížel si příchozího s hlubokým podezřením.

„Ale je při vědomí?“

„Ne, není. Doktoři se chystají pustit jí žilou, když už to musíš vědět.“

„Pustit jí žilou?“ Bože bláznů! Krasnegar nikdy nevynikal kvalitou medicínské péče. Když se Holindarn začal cítit nemocný, musel poslat pro doktora do Hubu.

V Kinvale určitě budou k mání lepší lékaři.

Rap se zhluboka nadechl a naplno rozžhavil mozkové závity. Tady to nepůjde jinak než nějakým uskokem. Naštěstí Krath byl odjakživa vcelku důvěřivý chlapík.

„Krathe,“ řekl Rap, „ona je moje žena.“

9

„On povídá, že je jejím manželem!“ vypískl Krath.

Inos ležela na provizorním lůžku v audienčním sále v poschodí nad korunním sálem. Byla bledá, oči měla zavřené a její vlasy se jako medové zlato roztěkaly po sněhobílém polštáři. U lůžka stál vysoký svícen, aby bylo u královny aspoň trošku světla, a medici se kolem ní tlačili jako supové. Šest či sedm dalších lidí jenom tak očumovalo, takže místnost byla přeplněná a bylo tam ještě větší šero. Jediný, koho Rap poznal, byl Foronod – ale podivně zestárlý Foronod s páskou přes oko, shrbený a opírající se o hůl.

Inos byla přikrytá až po bradu, takže s pijavicemi se ještě nezačalo. A Kinvale bylo hned za magickým portálem, jen o šest pater výš, ve špici Inissovy věže.

Foronod pohrdavě zafuněl. „To je poprvé, co slyším o nějakém manželovi. Můžeš to nějak dokázat?“

„Ano,“ řekl Rap drze a vykročil k Inos se vší důstojností a sebedůvěrou, jaké byl schopen předvést. Proč jen Inos nepřestala, když vynulovala tři Slova, aby zůstal adeptem?

Podsaditý, černě oděný doktor neochotně ucouvl a Rap poklekl vedle lůžka na kolena.

„Inos! To jsem já, Rap!“

Nic.

„Čekáme na tvůj důkaz, Mistře Rape,“ vyštěkl Foronod.

Rapovi se honily v hlavě myšlenky v divokém víru. Vstal a rozhlédl se kolem. „Když ostatní požádáš, aby počkali chvíli vedle, faktore, rád ti všechno vysvětlím.“

Starý faktor zkřivil rty v posměšném úsměvu. „Nechápu, proč důkaz tvého manželství potřebuje nějaké soukromí. Předveď ho všem.“

„V tom modrém kabátci, který jsi měl při dožínkové tancovačce, jsi vypadal líp, faktore.“ Potom se Rap obrátil ke Krathovi. „Na člena královské rady trošku moc piješ. Byl jsi jediný, kdo za čestným stolem zvracel.“

Těmi poznámkami si věru přátele nenadělal, ale očividně vyvolal spoustu pochybností. Tvářili se nepřístupně, ale i bez bystrozraku viděl, jak váhají a jak se v nich probouzí stará obava z čarování. Podařilo se mu přece.přeměnit Andora v Darada, řídil vozy po zaplavené hrázi, tajuplně zmizel ze zamčené místnosti – a teď se stejně tajuplně vrátil. Měl opravdu podivnou pověst.

Náhle ucítil pach hořících vlasů a kvapně odstoupil od nejbližšího svícnu. Nebyl by příliš přesvědčivým čarodějem, kdyby se nechal spálit svíčkou.

„Když jsme se potkali naposled, měl jsi tetování jako goblin," řekl Foronod a ve zbylém oku se mu zlostně blýskalo. Udeřil holí do podlahy.

„A tys mě obvinil, že kradu koně. Tehdy jsem taky řekl věci, které se nedaly ověřit, pamatuješ? A potom jsem ti předvedl důkaz. Ukázal jsem všem, co je Andor ve skutečnosti zač." Rap nasadil nejpaličatější vyraz obličeje, jaký svedl.

Foronod se rozhlédl po ostatních, pak ale zřejmě zjistil, že mezi nimi není nikdo, s kým by se chtěl radit. „Dobře, vyhovím ti." Dokulhal ke schodišti, které vedlo do královské šatny, a otevřel dveře. „Pojď se mnou a já si poslechnu i tu nejpodivnější historku, se kterou na mě přijdeš. Mistře kováři, snad bude nejlíp, když nás doprovodíš…"

„Já zůstanu tady," opáčil Rap netečně, „u své ženy. Ty s Krathem můžete zůstat. Ale všichni ostatní – ven!"

„Nemáš žádné právo…"

„Já mám to nejlepší právo! Jsem manželem královny!"

„Písař? Pastucha?"

„Krathe," řekl Rap, aniž by se otočil, „kdo byl nejbližším přítelem Inos?"

Chvilka ticha, potom Krath vysokým hláskem odpověděl: „Ty, Rape. Odjakživa."

„Blízký přítel ještě neznamená král!" utrhl se Foronod.

„Teď ano."

Situace byla chviličku na vážkách. Rap nakonec prosadil svou, snad proto, že faktor měl jen jedno oko, kterým se mohl mračit, anebo snad že v Rapovi přetrval nějaký náznak kouzelnické sebedůvěry.

„Omluvte nás na okamžik, dámy a pánové, buďte tak hodní," řekl faktor, ale mračil se u toho jako čert.

Taky doktoři se kabonili, ale potom poslušně zamířili ke dveřím. Ostatní je váhavě následovali. Jenom jedna buclatá dáma si založila ruce a bojovně vystrčila svou několikanásobnou bradu.

„Nenechám Její Veličenstvo bez dámské společnosti!" prohlásila.

„Paní Meolorne," řekl Rap a uchopil ji za loket. „Odvedla jsi obrovskou práci, když se Inos vrátila, aby se ujala svého království. Viděl jsem tě, jak jsi konejšila všechny ty nešťastné dívky, sháněla jsi pro ně oblečení a…"

„Tys to *viděl?"* Obchodnice s galanterním zbožím se neochotně pohnula, když ji Rap postrkoval ke dveřím.

„Viděl jsem to. Nech nás tady jen vteřinku samotné a všechno se vysvětlí, slibuji!"

Zastavila se a už s ní ani nepohnul. „Nenechám tady Veličenstvo o samotě s třemi chlapy!"

„I když jeden z nich je jejím manželem?"

„Dokaž to!" Třaslavé tvářejí ztuhly a hluboko posazenýma očima ho skoro propalovala.

Už by to mohlo jít, i když Rap původně doufal, že se to obejde bez násilí. „Tak dobře," řekl. Zavřel dveře a důkladně zastrčil závoru. „Tak, teď přistupte a dívejte se, pánové."

Znovu se shýbl nad ležící královnou. Potom přemístil svícen o kousek dál, aby bylo kolem lůžka víc místa. Sklonil se k Inos, jako by něco hledal. Foronod přikulhal o holi blíž a taky Krath se několika dlouhými kroky přiblížil na dosah.

Pustit se do křížku s kterýmkoli jotunem bylo čiré bláznovství, a jotunský kovář, to byl soupeř jako z noční můry. Ta věc se musí vyřešit prvním úderem, protože ke druhému už by se nedostal. Bylo skutečně opovrženíhodné provést něco takového kamarádovi.

„Já ji miluju, Krathe," řekl Rap smutně. „Pro nikoho jiného bych to neudělal."

„A co, Rape?"

Rap se svižně otočil, vložil do pěsti veškerou sílu, kterou v té chvíli měl, a zasáhl mladého giganta do nejcitlivějšího místa. Krath se zlomil v pase a v agónii se svalil na zem, kde bezmocně skučel, ale ještě než Krath dopadl, Rap pokračoval v pohybu a zasáhl pěstí faktora do čelisti, přičemž udeřil o něco silněji, než měl původně v úmyslu. Foronod přeletěl přes stůl a ozvalo se tříštění skla. Paní Meolorne zaječela tak, že praskly další sklenice. Rap strhl z Inos pokrývky a sehnul se pro ni.

Zvedl ji a zamířil ke dveřím na schodiště ještě dřív, než paní Meolorne stačila zareagovat. Vyřítila se sice proti němu s drápy vystrčenými, ale odstrčil ji bezvládnou Inos jako štítem. Tlustá ženička zavrávorala dozadu a kecla mocným pozadím na koberec. Foronod hulákal a pokoušel se vstát. Krath zvracel.

Rap vyklopýtal po schodech nahoru, v náručí bezvládnou a ztěžklou Inos. Zoufale zabojoval s klikou a podařilo se mu dobýt se do královské šatny. Kopancem za sebou zavřel, na okamžik skoro ztratil rovnováhu, ale dokázal se otočit a rukou, kterou pod svým nákladem ani neviděl, zastrčil závoru. Její klapnutí mu znělo jako rajská hudba.

Připadal si, jako by znovu absolvoval bizarní reprízu podobného útěku na vršek Inissovy věže, když ho s Inos a dalšími honili impští vojáci. Zděsil se, jak si připadá slabý a jak rychle mu Inos těžkne v náručí. Její tělo ho přes noční košili hřálo a Rap si vyčítal, že měl vzít nějaké pokrývky, když je všude zima. Srdce mu bušilo, jako by mělo každým okamžikem puknout, těžce lapal po dechu a před tváří se mu vznášely bílé mlžné obláčky vydechovaného vzduchu. Celé tělo měl zbrocené potem a v ústech cítil trpkou pachuť.

Předsálí. Všechny dveře byly už,dávno pospravované a byly opatřeny novým kováním. Kov byl tak ledový, že se mu vlhké prsty lepily na kliku. Měl něco času, protože těm vzadu bude nějakou chvíli trvat, než donesou sekyry a chopí se jich silní chlapíci. Krath se určitě nějakou chvíli do pronásledování ještě nepustí.

Příští Rapovo setkání s přítelem Kratharkranem bude nepochybně hodně bolestivé.

No, ale bude to stát za to, jen když bude moci zachránit Inos – a cítil se nesmírně spokojený, že se mu to daří i beze všeho čarování a kouzlení!

Schody tonuly ve tmě, v místnostech také nebylo vidět, protože okna byla zaslepena navátým sněhem.

Odpočívárna… a další schodiště…

Pořád ještě ovládal vnitřní zrak. Mohl se podívat, jak daleko za ním jsou pronásledovatelé. U všech bohů! Nové dveře byly oproti původním jenom nějaké mizerné náhražky. A jotnaři taky nejsou impové. Dva mladí, navýsost rozzuření obři už prvé rozrazili lavicí…

Převlékárna. A další dveře se pod náporem pronásledovatelů rozletěly na třísky. Ani nepotřebovali lavice, obořili se na ně nohama a rameny. Dokázala by opravdově rozzuřeného jotuna zastavit aspoň kamenná zeď? *Vždyť ho dohánějí!*

Královská ložnice…

Byl se silami u konce. Hlava mu třeštila, před očima mu pluly temné skvrny. Musí si odpočinout, jinak omdlí. Na nohou, které jako by měl z rozehřátého vosku, se doploužil k lůžku a spustil Inos na ně. Nečekaně se svalil na ni, protože ztratil rovnováhu. Dech v něm hvízdal jako pila v pařezu.

A náhle měl kolem krku její paži. Zvedl hlavu a díval se do jediných skutečně zelených očí v celém Krasnegaru.

„Smrdíš, jako kdybys přišel ze stáje," řekla tiše.

Rap jen zasténal beze slov.

„Myslím, že by ses napřed měl umýt nebo tak něco."

„Inos! Ach, Inos!"

„Manžílku!" zamumlala. Znovu zavřela oči.

Rap ze sebe vydal další nesouvislý zvuk. „Tys byla vzhůru?"

„Něco z toho jsem zaslechla," řekla ospale. „Bylo to velice romantické, jak jsi mě nesl do svatební postele, ale bylo to rozumné?"

Pokoušel se vstát, ale paže kolem krku ho držela pevně jako sedlový popruh.

„Polib mě."

„Smrdím jako kůň."

„Tak mě polib jako kůň. Ale líbej mě honem."

A on ji líbal – něžně, vášnivě, vzrušeně, radostně, divoce, rozkošně… *a dlouho.*

Ta slast! Inos! Milovaná!

„Páni," řekla nakonec. „Nevěděla jsem, že o mě budeš mít strach." Potom užasle otevřela oči. „Ty pláčeš!"

„No jasně, že pláču, ty pitomá, bláznivá, paličatá nekňubo!"

„Ach, takže ty ses o mě bál!" A náhle jako by ji přepadla úzkost… „Nevadí ti, co jsem provedla?"

„Ne, vůbec ne! Je to bezvadné. Nikdy jsem nechtěl být čarodějem, miláčku!"

Ta úleva! „Miláčku! Když to slyším od tebe… Co je to tam za hrozný randál?" Inos už nebyla adeptem, ale královskou důstojnost měla pořád a v zelených očích se jí zlobně zablesklo.

„Foronod a zbytek tvých věrných poddaných. Myslí si, že tě znásilňuji!. Zrovna se probourali do převlékárny."

Spokojeně se usmála a znovu zavřela oči. „Tak to máme čas zrovna ještě na jedno políbení, než je všechny pošlu pryč a doopravdy se stane to, co si představují."

„Jsi v pořádku?"

„Ještě jeden polibek to hladce zvládne."

„Ale…“

„Myslím, že bychom měli na pár dní uklouznout do Kinvale a tam si odbýt oficiální svatbu,“ přemýšlela nahlas. „Ale zatím spolu můžeme mít takové malé tajemství, že?“

S klukem ze stájí? S kočím? Se zlodějem koní?

S ošklivým faunem, který má placatý nos?

Podívala se po něm a přitom znovu předvedla svůj královský majestát. „Docela jisté si vzpomínám, že jsem ti přikázala, abys mě líbal.“

„Ale…“

Jenomže Inos byla královna. A ten panovnický majestát…

Uposlechl.

Všichni ji vždycky poslechli. Je přece královna.

Tušení změny:

Nemluvte o tom, že svazku dvou věrných duší
jsou v cestě překážky! Kdopak by láskou zval
cit, jenž se změní sám, sotvaže změnu tuší,
a jenž by za zradu sám ihned zrazoval!
A jestli je to blud, jejž bych sám dosvědčoval,
pak nikdy nepsal jsem a nikdo nemiloval.

Shakespeare, *Sonet CXVI*
(překlad Jan Vladislav)

»»»» EPILOG ««««

MRZUTÁ ZÁLEŽITOST

„Báječné!“ řekla Kade. „Ne, vypadáš mnohem líp než báječně! Krásně! Úchvatně!“

„U všech bohů, tetičko! Myslíš, že to je přiměřený popis nevěsty o jejím svatebním dni?“ Inos, aniž by se otáčela, se na tetu rošťácky zašklebila do velkého zrcadla.

„Však víš, jak to myslím! Vypadáš prostě božsky!“

Inosin šťastný úsměv trošku pohasl a zachvěla se. „To určitě ne!“ Pak se zasmála: „Ale jako kompliment to beru. Vlastně s tebou z celého srdce souhlasím. Podle té krátké zprávy z Hubu si myslím, že jsem si nevedla tak zle. Dokonce i Eigaze je pro. Ještě štěstí, že tu není Tiffy – určitě by našel nějakou studnu, do které by chtěl skákat.“

„Ale Tiffy je přece ženatý, drahoušku. A čekají rodinu. Neříkala jsem ti o tom dopise od Eigaze?“

„Hm? Možná říkala. To, že se oženil, mě ani nepřekvapuje. A myslím, že rozumím i tomu zbytku, co jsi říkala.“ Inos zamyšleně šťourala do hromádky perel, která ležela před ní. „Co myslíš, jednu šňůru nebo dvě?“

„Žádnou. Na tobě by vypadaly šedé a bez lesku.“

„No tohle!“ zamumlala nadšená Inos. „To mi zní jako jedna z Andorových lichotek. Takže jenom tiáru? Koneckonců to je dárek od Rapa.“ Tiše se uchechtla. „Jediný dárek, který jsem od něho dostala od doby, kdy mi dal křepelčí hnízdo plné vajíček, které našel… Ne, to není pravda! Dal mi celé moje království.“

Kadolan souhlasně zabručela. Po pravdě řečeno, viděla svou krásnou neteř jako nejasný obláček zeleného hedvábí. V Kinvale a širém okolí bylo už mnoho let všeobecně známo, že jediným zaručeným opatřením proti suchopáru je pozvat princeznu Kadolan na svatbu. Naprosto spolehlivě plakala tak, že farmám na míle kolem hrozily záplavy. I teď potřebovala kapesník, a velmi naléhavě.

„Už skoro zapadá slunce," říkala chvatně. „Proč už jsem se dávno nešla podívat, jestli dorazili i ostatní?" Zamířila ke dveřím.

Kráčela dlouhou chodbou a přitom si utírala oči. Ženich a družba měli přijít do západu slunce a ona si teprve teď uvědomila, že se ani nezeptala, kdo vlastně půjde Rapovi za družbu. Nejspíš nějaký sloužící z hradu, se kterým se v životě nesetkala. Ztěžka zavzdychala při pomyšlení, že nejlepším mužem pro tu čestnou funkci by byl nepochybně kapitán Gathmor. Anebo možná minstrel Jalon.

Ale rozhodně by to neměl být ten strašný goblin!

Plánovat svatby patřilo vždycky k jejím nejoblíbenějším zaměstnáním a cítila se podvedená, když jí zrovna na tuhle jedinečnou svatbu dali jenom tři dny. A přece ji to nepřekvapovalo. Ze všech mladých dam, které za svého pobytu v Kinvale uváděla do manželského stavu, žádnou nebylo tak obtížné dostat k oltáři jako její neteř.

Kvůli tomu, jak Rap zalhal Foronodovi, musí jít o velice utajený obřad, o skutečně tajný sňatek. A to je taky hanba. Kadolan chovala spoustu šťastných vzpomínek na Holindarnovu svatbu, kdy celý Krasnegar slavil a veselil se kolik dní. Ale naopak je štěstí, že v těchto dnech dlí na návštěvě v Kinvale maršál Ithy, který se vrací z inspekce na Pondague. Rád souhlasil, že povede nevěstu k oltáři.

A Inos se rozhodla, že velkou korunovaci uspořádá v létě. Nikdy nebyla formálně korunována a teď bude mít Krasnegar ke všemu ještě krále, kterého bude potřeba korunovat. Kadolan má ovšem v úmyslu být určitě u toho. Prosmekne se magickým portálem, který pořád funguje a je nejpřísněji utajovaným státním tajemstvím. Bude předstírat, že připlula na lodi. Připomínala si, že Rap o těchto plánech zatím vůbec neví a že si musí dávat pozor, aby se před ním během večera neprořekla.

Ale pořádná oficiální svatba by byla opravdu krásná. Císař by jistě poslal nějakého vyslance a královské dary. A k čemu jsou člověku dobří a početní příbuzní, když je ani nemůže pozvat na tak marnotratnou událost, jako je svatba? Dokonce i Eigaze a Epoxague by mohli přijet do Kinvale na svatbu, ale zvát je do Krasnegaru? Někteří vzdálení příbuzní jsou prostě *příliš* vzdálení.

Zastavila se přede dveřmi svého soukromého salónu, nabrala dech a diskrétně zaklepala, než vešla dovnitř. Přes krajkové záclony padalo do pokoje růžové světlo, slunce zapadalo za obzor, ve svícnech už hořely svíce, ale nebyl tam nikdo.

Netrpělivě si tiše něco mumlala a znovu kontrolovala květiny. Růže měly zenit své krásy za sebou, ale kinvalské chryzantémy byly po právu pověstné široko daleko. A tu se z krbu vyvalil kouř, což ji spolehlivě varovalo, a když se obrátila, magický portál se otevřel dokořán a vpustil dovnitř závan ledového vzduchu z Krasnegaru.

V rámu dveří stál jako v obraze nevelký muž s jakoby koženou, počasím ošlehanou tváří. Prostřižený kabátec, úzké kalhoty, rapír na opasku a trojrohý klobouk, který nervózně svíral v rukou… na okamžik ho Kade v tom nádherném odění nemohla poznat. Potom se jí znovu zamžily oči. No výborně, Mistře Rape! Velice vhodná volba!

Družba se otočil na patě a pokoušel se vrátit do města. Ale nemohl. „Bozi mě ochraňujte!“ zahulákal. „Povídal jsi mi, že nejde o žádný zatracený čarování!“

Ze tmy za starým pánem se ozval Rapův smích. „Varoval jsem tě, že tenhle trik přijde! Ale už nic víc, slibuji! Tak jdeme, jdeme! Och, Výsosti! Jistě znáš krasnegarského vrchního podkoního, že?“

„Samozřejmě že znám dobrého Mistra Hononina!“ Kadolan se hrnula příchozím v ústrety s rukama vztaženýma k přivítání. „Ty jeden rošťáku, ty věru potěšíš bolavé oči!“

I staré, uslzené oči.

Hononin se rozhlédl po místnosti, aby se ujistil, že tam není nikdo další. „Nikdy bych s tímhle nesmyslem nesouhlasil, kdybych věděl, že mě nastrojí jako panáka na maškarní ples!“

„Ovšem Rap neměl právo ti to říct!“ Políbila starého podkoního na líce.

Zabručel. Potom se tiše zasmál. „Jak se ti vede. Kade?“

„Báječně! A tobě?“

„Jde to.“

„Roky se k tobě zachovaly laskavě, starý brachu. Líp než by sis zasloužil, víš?“

„No, poslyš, tohle je ale královská nestydatost! Jsem o tři měsíce mladší než ty, pokud si dobře pamatuju.“

„Vidím, že vy dva se znáte docela dobře!“ poznamenal Rap, vystoupil z portálu a zavřel za sebou dveře.

„Byl to první kluk, od kterého jsem dostala pusu!“ řekla Kade šelmovsky, jen aby věděla, jestli ještě dokáže Honiho vyprovokovat k ruměnci. Dokázala.

„Pokud já si pamatuju, tak jsi to byla ty, kdo políbil mě! A kdyby tě byla nepřišla hledat tvá matka, tak bys –“

„No, to už je strašně dávno,“ řekla rychle Kadolan. Znovu si osušila oči kapesníčkem, lemovaným krajkou. Pak se otočila, aby si prohlédla ženicha. „Tvoje Veli… *Ach, to ne!*“

Rap se uklonil a docela obratně přitom manipuloval s rapírem u pasu. Ale obličej měl skloněný k zemi a zabýval se hlavně kloboukem, který svíral v rukou.

„Ukaž, ať se podívám!“ řekla Kadolan mnohem ostřeji, než obyčejně oslovovala krále.

Zahanbeně zvedl hlavu. Dolní ret měl napuchlý a roztržený a kolem očí měl velice bohaté černé monokly. Nemohl vypadat hůř, ani kdyby se mu znovu objevilo goblinské tetování.

Nějakou chvíli neříkal nikdo nic.

Potom Hononin zakdákal: „Povídal jsem ti, že budeš mít malér, králi!“

„Neříkej mi tak!“ utrhl se na něho Rap. ‚Je mi líto, Výsosti,“ dodal zničeně. „Myslíš, že se kvůli tomu Inos rozčílí?“

„Jestli se rozčílí?“ No tohle, vzdychla Kadolan. „No, já bych najisto počítala s tím, že se pořádně rozčílí.“ Na okamžik ji popíchly staré obavy. Takhle to dopadá, když si královna bere člověka nízkého rodu… Vzápětí se pokárala za ohavnou pýchu. Sami bohové ten svazek schválili a ten chlapec má jisté vynikající schop-

nosti, to sama dobře ví. A vůbec nevadí, že už není čaroděj, protože i tak je to dobrý mužský.

Ale měl by se naučit, že král se nechodí jen tak prát.

Dělal, co mohl, ale měl zmuchlaný límec a jeho kravata vypadala jako sražené suflé. Něčím si namazal vlasy, ale výsledek byl ten, že mu na několika místech zůstaly připláclé k hlavě a ostatek trčel jako hřebíky. A Inos vypadá tak *skvěle*.

Kadolan v obavě, aby nedala najevo své zklamání, se otočila k příborníku, kde byl uložený její nejlepší křišťál. „Inos je skoro připravena," řekla hrdinně, „a kaplan už přijel. Dáte si se mnou skleničku vína, pánové?"

Aniž by čekala na odpověď, odzátkovala karafu. Královský ženich s modřinami na očích! „Posaďte se, pánové! Víno, Tvoje Veličenstvo?"

Rap sebou škubl. „*Prosím* pěkně, madam! Pořád to Inos říkám – opravdu nechci, aby se mi tak říkalo! Ona je královna. Já jen její manžel." Zapýřil se do krva, až mu zřetelně vystoupily všechny odřeniny, a rychle dodal: „Totiž stanu se jejím manželem. Každý v Krasnegaru si mě pamatuje jako čeledína ze stájí. Připadám si jako *blbec*, když se mi uklánějí a říkají mi 'králi' nebo 'sire'! Jsem si jistý, že se mi smějí. Musí přece být nějaký lepší titul, který bych mohl používat."

To je další věc, na kterou si bude muset chlapec zvyknout, říkala si Kadolan. *Neexistuje* jiný přiměřený titul, a i kdyby byl, Inos by s tím nikdy nesouhlasila.

Rap se pokusil získat ještě větší sympatie. „A víš, co chystá na příště? Naši *korunovaci.*" Rap se otřásl. „Ale to bych vlastně neměl vědět, tak prosím tě neříkej, že jsem o tom mluvil."

„Slibuji. Já o tom taky vím a už se nemůžu dočkat!"

Posadil se a zasténal.

Vrchní podkoní svedl krátký souboj se svou boční zbraní, ale nakonec ji zvládl a usadil se na krajíček křesla. Usrkl vína a obdivně zvedl křovinaté obočí. Kadolan se usadila na růžově čalouněnou pohovku naproti oběma mužům.

„Snad si dnes večer nikdo nevšimne, že tam nejsi, Honi?"

„Určitě ne. Kromě koní, a ti nemluví s nikým jiným než s Rapem." Úkosem se podíval po Rapovi. „A naše Veličenstva taky nebude nikdo otravovat, když je tam na stráži ten vlk!"

Kadolan si skoro vylila víno. „Vlk?"

„Pamatuješ si na Blešouna?" řekl Rap a šťastně se usmál. „Představil tě s Daradem, vzpomínáš?"

„A taky se sultánem Azakem."

„Ano, později. Myslel jsem, že jsem o něho přišel v lese, ale dneska ráno při klusal po hrázi a vesele vrtěl ocasem." Rap zaváhal a poněkud neurčitě dodal: „Ještě štěstí, že jsem náhodou byl dole u doků."

Kadolan vrtalo hlavou, proč by někdo měl být v Krasnegaru u doků, které jsou teď zavaleny sněhem. Ale Mistr Rap byl již vlastně králem, tak se ho radši neptala. Ale Hononinovi vrtala v hlavě asi tatáž otázka, protože se zamračil. Jako kluk byl Honi strašlivě plachý, ale říkal si, že si toho lidi nevšimnou, když se bude mračit. A tak se od té doby pořád mračil.

Nastala nepříjemná odmlka.

„Když už mluvíme o Mistru Daradovi," řekla náhle Kade vesele, „nesmím zapomenout, že ti mám ukázat dopis, který mi minuly týden přišel od doktora Sagorna a jeho přátel."

„Ano?" reagoval zdvořile Rap, upíjeje ze svého vína. „Nevěděl jsem, že Darad umí psát."

„Jsem si jistá, že neumí. Doktor Sagorn jen vyřizuje jeho pozdravy a Darad udělal na dopis svou značku. Ta část, kterou píše Sagorn, je poněkud suchopárná, to připouštím, ale sir Andor přidal několik velice vtipných komentářů a Jalon poslal půvabný sonet."

„A Thinal?"

„Ten také udělal na dopis svou značku. Uvažuje prý o tom, že se dá na obchod. Doktor poznamenává, že se zřejmě začíná cítit příliš starý na to, aby lezl po zdech." Kade si na okamžik připomněla všechny ty podivné přátele, které poznala při svých dobrodružstvích – sultán Azak, mág Elkarath, malý princ Shandie, Pobíječi lvů a jejich ženy, a taky Strážcové, i když ti se pochopitelně jejími přáteli nikdy nestali…

„V čem bude obchodovat?" zeptal se Rap.

„Pochopitelně klenoty."

Uchechtl se. „Co jiného. Ať bohové chrání jeho zákazníky!"

Další nepohodlná odmlka… Rap přistihl Kade, jak studuje jeho obličej, a znovu zrudl.

„To mi udělal Krath, víš," zamumlal.

„Krath?"

„Myslel jsem, že se o něm Inos zmíní… až ti bude povídat, jak jsem ji… eh… vysvobodil… Praštil jsem jednoho jotuna. Vím, že to byla ohromná pitomost, ale neměl jsem na vybranou."

„Ach! No ovšem. Povídala mi o tom." Kadolan se cítila přece trošku lépe – nešlo o žádnou sprostou rvačku, ale o záchranu královny! „Ale není to jen tak obyčejný jotun. Kovář! Ano, to od tebe bylo velice odvážné."

„Byla to ode mě hrozná hloupost! Pochopitelně mě od té doby všude naháněl. A včera si na to vzal ještě pár kamarádů a už jsem se mu nemohl vyhnout ani se svým bystrozrakem!"

Kadolan vzdychla a dopila víno. „No, teď už chápu, že za takových okolností se nedalo nic dělat. A děkuju bohům, že jsi aspoň natolik v pořádku, že jsi mohl přijít na vlastní svatbu!"

Rap trošku ztuhl a Hononin ze sebe vyrazil jeden ze svých hřmotných výbuchů smíchu.

„To nevíš ještě ani polovičku pravdy!" řekl. „Byl to skvělej zápas! Kdyby ho Krath trefil pěstí, tak by z něho udělal lívanec, ale Rap proti němu užil nějakejch čárů nebo nějakýho…"

„To *nebyly* žádné čáry!" ohradil se příkře Rap. „Kuře mě naučil pár šikovných triků." Opatrně si olízl opuchlý ret. „Vedl jsem si docela dobře, ale potom…"

„Vždyť bys rozboural celý hrad!" řekl Hononin. „Když budeš pořád mlátit s jotunem o kamennou zeď, tak se nakonec ta zeď musí provalit! Jenomže pak

přišla královna.“ Zachrochtal. „Se stráží! A pěkně rozzuřená! Královsky vzteklá! Přikázala seržantovi Ooparimu, aby kováře zavřel pro velezradu!“

„Muselo jich na něho být šest, aby to zvládli,“ řekl Rap spokojeně.

„No, a potom Kratha ta zlost přešla,“ poznamenal Hononin už vážně.

„Pochop, madam…“ Rap zaváhal a potom najeden zátah dopil sklenku. „Jakmile dnes odpoledne odešla sem, tak jsem utíkal dolů do vězení a vyhlásil jsem pro Kratha královskou milost. Musel jsem, paní! Tedy, chci říct, že se nemůžu pořád schovávat za Inosiny sukně. Zvlášť jestli chce, abych byl…“ zamračil se a dodal: „*králem!*“, jako by to bylo něco sprostého.

„A odkud tedy máš ta, eh, zranění?“

Rap pokrčil rameny. „Šli jsme to s Krathem potom trošku oslavit k *Vyplavené velrybě*.“

„Přejmenovali ji na *Utopenou velrybu*. Jakýsi námořník udělal vtip o faunech, a tak mu Krath narazil na hlavu plaňkový stůl. Kamarádům toho námořníka se to nelíbilo, jenomže Krath tam měl tři strýce. Za chvilku v tom lítali všichni a začalo to být trošku tvrdé… Už spoustu let jsem neviděl takovou rvačku všech proti všem!“ Potajmu zamrkal na Kadolan.

V prvním okamžiku se jí zmocnilo zděšení, ale pak pochopila a musela potlačit úsměv. Mluvili přece o Krasnegaru a ne o Hubu. Jestli chce Mistr Rap někdy být něčím víc než jen Inosiným manželem, tak si svoje postavení bude muset zajistit sám a starý stájník naznačoval, že tohle byl dobrý začátek.

„No, jsem si jistá, že to Inos pochopí,“ řekla. „Ale nečekej, že ti hned odpustí! Snad už bychom měli jít…“

Rap se stísněně zavrtěl a upíral pohled na ruce a prázdnou skleničku. „Takže myslíš, že se kvůli tomu rozčílí?“

„Bojím se, že ano?“

„A rozčílí se hodně?“

„Na nejvyšší míru.“

Vylekaně se po ní podíval. „Nechtěl bych ji rozzuřit.“

Trošku ji to přivedlo do rozpaků. „Tak to jsi měl s tou rvačkou počkat až po svatbě.“

Zničeně přikyvoval. „To ale… Slíbíte mi, že nikomu neřeknete ani slovo? Oba dva?“

Kadolan, dočista vyvedená z míry, řekla: „Vždyť to uvidí sama.“

„Myslel jsem tohle,“ zasténal Rap.

Černé modřiny kolem očí a opuchly ret zmizely.

Kadolan vyskočila z pohovky: „Jejda!“

Hononin zavrčel jako zlý pes. „Říkal jsi mi, že už nejsi čaroděj!“

Rap přikývl a tvářil se nesmírně sklíčeně. „Když jsem to říkal, byla to pravda. Madam… pamatuješ si svoje Slovo moci?“

„Ne… vůbec ne!“ Když Inos zničila Slova, která sdílela s Rapem, Kadolan měla jakýsi nepopsatelný pocit. Přičítala to žaludeční nevolnosti, až potom večer přiběhli Rap s Inos skrz magicky portál, aby jí řekli, že všechny ty magické záleži-

tosti jsou zničené a že chtějí mít rychle svatbu a že je všechno báječné. A teď si ani nepamatovala, jak vlastně to její Slovo znělo.

Rap se podíval po stájníkovi. „Slova moci, to jsou ošemetné a tvrdošíjné věci, víš. Jediná možnost, jak si je člověk může zapamatovat, když je zaslechne jenom jednou, je ta, že jsou sama o sobě magická. Magicky zapamatovatelná."

Kadolan začala chápat, kam Rap míří, a těžko skrývala náhlé vzrušení. „Takže když je Inos zničila…"

„Jenom je jakoby omráčila!" řekl Rap namorouseně. „Anebo některá z nich. Ty stovky lidí, kteří je zaslechli před třemi dny… začínají zapomínat, co vlastně slyšeli!"

„Chceš říci, že se Slova vracejí zpátky?"

Truchlivě přikývl. „Zdá se. Některá z nich. A protože mám přirozené vlohy pro magii… Myslím, že v tom to právě je. Zdá se, že se vracejí ke mně jedinému."

„No ale já nechápu, proč tě to tak rmoutí! A hlavně pořád ještě nechápu, proč se je vůbec Inos pokoušela zničit."

„Protože b-b-bohové…" zakoktal se a vzdal to. „Těžko se to vysvětluje. Ale teď na tom nezáleží. Ptal jsem se Inos, jestli si ta Slova pamatuje, a ona taky řekla, že ne. A dokud si na ně nevzpomene, tak je to v pořádku. Stejně si nemyslím, že se mi vrátí všechna ta moc, kterou jsem míval dřív." Pokynul rukou směrem k očím. „Tohle je jenom iluze. Zítra v Krasnegaru budu muset svou tvář pěkně ukázat… Ale Inos to neřeknete, že ne?"

Kadolan nechápala jeho neochotu být čarodějem, ale to byla jeho věc. Krasnegarskému vladaři se trošku magické moci vždycky může hodit.

Vstala a Rap také.

„Nepovím jí to – jestli něco uděláš s tím zmačkaným límcem!"

Nepokryté vydírání mělo za následek, že se zamračil stejně strašlivě jako Hononin. Potom zmuchlané místo zmizelo stejně jako neladné záhyby na jeho kabátci. Krajka na jeho kravatě ztuhla a rozzářila se jako čerstvý sníh. Přezka na opasku zajiskřila a vlasy se samy uspořádaly do půvabných vlnek.

„Tak je to mnohem lepší!" řekla. „Výborně!" Znenadání před ní stál úžasně pohledný královský ženich. Jak je to romantické! „Inos bude nadšená!" Impulzivně ho políbila. Zatvářil se vyděšeně a potom se stydlivě usmál. Ohromilo ji, když zjistila, že se Rap chvěje. Že by byl nervózní? Rap, který čelil sultánům a pirátům…

„Děkuji ti," řekla. „A ty mi slib, že tentokrát se budeš chovat slušně, ano?"

„Chovat se slušně?"

Rap, který přemohl gobliny a draky…

„Nebudeš rušit obřad tím, že budeš mávat mečem?"

„Jistěže ne!"

Rap, který se postavil Čarodějům a – měla takové podezření – snad i samotným bohům…

„Ani tam nebudeš jezdit pozpátku na koni?"

„Pozpátku určitě ne."

„Ani nebudeš utíkat?"

„Eh…“ řekl Rap temně. „To mi začíná připadat jako docela dobrý nápad.“

„Žádný strach, Kade,“ smál se Hononin. – Já už ho tady přidržím, i kdybych ho měl připíchnout mečem!“

Rap by měl být věrným a milujícím manželem a pevným, důvěryhodným králem…

A náhle si Kadolaniny oči vzpomněly, co je jejich povinností při každé svatbě. Rychle se odvrátila a skoro poslepu vykročila ke dveřím. Rap kráčel vedle ní a rázně před Kade otevřel.

Udělala pukrle. „Až po tobě, Veličenstvo!“

„*Ne!* Prosím pěkně, madam! Nechci, abys mi tak říkala!“

„Nepochybně to bude záležet na královně, ne? Anebo máš v úmyslu jí pořád něco odmítat?“

Rapa polil ruměnec. „*Odmítat!* Ne, určitě ne! Nikdy! Inos je přece královna! Já jsem jen… jenom… *Ach, Bože bláznů!“* Zamumlal cosi nesrozumitelného, ale nějak to připomínalo mluvu námořníků. Potom vykročil do chodby a neustále si něco pro sebe zlostně bručel.

Hononin se podíval po Kade, zašklebil se jako chrlíc a nabídl princezně rámě.

„Ať je čaroděj nebo ne,“ zašeptal, Jakmile se chlap takhle zamiluje, už nemá velkou naději, co?“

„Vůbec žádnou,“ přitakala tiše.

Oba se tiše zasmáli a rázovali za Rapem.

A dveře se za nimi samy zavřely.

Mrzutá záležitost:

Konec hry, padá opona
halíce budku nápovědy.
Herec však dílo ještě dokoná,
rozhlédne, rozloučí se naposledy,
toť záležitost mrzutá…

Thackeray, *Konec hry*

Dave Duncan
CÍSAŘ A KLAUN
Obálka David Spáčil
Překlad Jan Mrlík
Odpovědný redaktor Antonín Gottwald
Sazba NETOPEJR
Vydalo nakladatelství

jako svou 34. publikaci
Olomouc 1999, vydání 1.
Tisk **EURO-PRINT PŘEROV, s. r. o.**
Přerov

Náklad 1500 kusů
Prodejní cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80-902057-6-3 (soubor)
ISBN 80-86096-25-4 (4. díl)